

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪРТС

ГОРЧИВО НЕБЕ

Този път
Нора Робъртс
е надминала
себе си!
Новият ѝ роман
е несравним!
Ню Йорк Таймс

НОРА РОБЪРТС ГОРЧИВО НЕБЕ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

След смъртта си Джек Мърси оставя ранчо за двадесет милиона долара, но и доста врагове, озлобени, че той не е дочакал часа на отмъщението им. Съдбата за пръв път събира трите му дъщери, от трите брака на Джек — за да изслушат последната му воля.

УИЛА, единствената, която помни баща си, е уверена, че само тя ще наследи огромното имение.

ТЕС, която с нежелание е долетяла от Холивуд, копнее час по-скоро да се завърне в Бевърли Хилс, но едва след като прибере приличен дял от баснословното наследство.

ЛИЛИ, горчиво разочарована от мъжете, търси истинското щастие и затова е готова да се задоволи с по-скромна сума.

Но за изненада на трите сестри, според завещанието на своенравния им баща, те няма да се доберат до милионите, ако не преживеят заедно една година в ранчото. А те са напълно непознати и чужди една на друга.

Под необятните прерийни небеса трите ще преживеят ужаса от пролятата кръв, но и ще открият опиянението на споделената любов.

„Този път Нора Робъртс е надминала себе си! Новият ѝ роман е несравним!“

Ню Йорк Таймс

ЧАСТ ПЪРВА

ЕСЕН

*„Прелестна година, дъхът ти от която
спира.“*

Е. И. Хаусман

ПЪРВА ГЛАВА

Дори и мъртъв Джек Мърси си оставаше кучи син. Фактът, че преди седмица бе напуснал този грешен свят, не можеше да заличи всички бъркотии, които бе надробил през своя шестдесет и осем годишен живот.

Тъкмо за това мърмореше Бетъни Моузли на ухото на съпруга си. Всъщност тя бе дошла единствено от съчувствие към младата Уила и през целия път от Инис до гробището го бе натяквала на мъжа си. Свикнал с мърморенето ѝ, Боб Моузли само от време на време изръмжаваше глухо.

Работата не беше в това, че той страдеше от раздялата с Джек. Винаги бе мразил това дърто копеле, както го ненавиждаха и стари, и млади от четирите краища на Монтана, но нали всеки мъртвец заслужава поне малко почит. Затова се бяха събрали днес — да се сбогуват със стария гадняр, преди да е поел направо към портите на Ада.

Притихналото гробище в ранчото на Мърси, сгушено в подножието на Скалистите планини, недалеч от лъкатушешката лента на Мисури, бе претъпкано с каубои и фермери, търговци и политици. Защото именно тук, сред буйните и сочни пасища, бяха погребани всички предишни поколения на рода Мърси.

Бе дошъл и редът на Джек. Още приживе той си бе поръчал ковчег от полиран кестен — изработиха го по специална поръчка, а на капака гравираха със златни букви името на клиента. И сега Джек лежеше в него с най-хубавите си ботуши от змийска кожа, с любимата си поовехтяла каубойска шапка, стиснал в ръка плетения камшик.

Хората шушукаха, че Уила поръчала надгробния камък, стриктно спазвайки инструкциите на баща си: от бял мрамор, защото обикновеният гранит не бе достоен за Джек Мърси. Той сам бе измислил и надписа върху мрамора:

„Тук лежи Джек Мърси.
Живя и умря, тъй както пожела,

напук на всички дребнави души.“

След като гробът улегне, щяха да поставят плочата до надгробните камъни на предшествениците на Джек. Началото бе поставено от Джебидайя Мърси — прапрадядото на Джек — прекосил планините преди повече от век, за да завладее тези тучни земи, а краят — от последната съпруга на Джек, единствената, предала Богу дух, преди той да успее да се разведе с нея.

Не е ли странно, замисли се Боб, че и трите съпруги на Джек го бяха дарили с по една дъщеря, макар той да даваше мило и драго за син и наследник на земите си. Никой не бе в състояние да разубеди Боб, че това е Божието наказание, което ще сполети всеки, който безогледно тъпче всеки, изпречил се на пътя му. А тъкмо това бе основното занимание на Джек през целия му греховен живот.

Спомняше си всяка от трите съпруги на покойния, въпреки че нито една от тях не се задържа за дълго в ранчото. И трите ловяха окото, пък и щерките им си ги биваше. Когато се разчу, че двете поголеми дъщери на Джек Мърси ще пристигнат за погребението, Бетъни цели два дни не се отлепи от телефона, защото кракът им не беше стъпвал в Монтана — майките им бяха напуснали щата още преди момичетата да проходим. И сега нямаше кой да ги посрещне радушно.

Само Уила бе останала, но не защото баща ѝ я искаше — момиченцето още не бе навършило година, когато майка му умря, и Джек нямаше друг избор, освен да я остави при себе си. Остави я на грижите на икономката си и Бес отгледа детето като свое.

Всяка от трите сестри бе наследила по нещо от Джек, машинално отбеляза Боб, докато ги оглеждаше изпод широката периферия на каубойската си шапка. От него бяха черните коси и острите им брадички. Отдалеч си личеше, че са сестри. Тъй като до днес не се бяха срещали, времето щеше да покаже дали щяха да се спогодят и пак времето щеше да докаже дали Уила е наследила практичните умения на баща си, защото не беше шега една млада жена да управлява ранчо от сто хиляди декара.

В този миг тя наистина мислеше за ранчото. Очакваха я куп неотложни работи, които трябваше да свърши.

Сепна се и се заслуша в благите слова на пастора за живота в отвъдното, за прошката и милостта на Създателя. Хрумна ѝ, че Джек Мърси би плюл на всеки, който ще го приветства с „Добре дошъл“, щом знае, че не е собственик на земята под нозете си. Защото Монтана бе неговата земя, неговият роден край, дива и необятна, осеяна с планински хребети и тучни ливади, със свърталища на орли и вълци. Баща ѝ щеше да се чувства еднакво нещастен и в Рая, и в Ада.

Лицето ѝ не трепна, когато спуснаха полирания ковчег в прясно изкопания гроб. Кожата ѝ бе със светлорозов цвят не само от слънчевия загар, но и от индианската кръв, която течеше във вените ѝ по майчина линия. Очите ѝ, черни, като косата ѝ, набързо сплетена на плитка, не можеха да се откъснат от ковчегата, в която лежеше баща ѝ, но тя не заплака.

Лицето ѝ поразяваше с гордия си израз, с високите скули, високомерно извитите устни, екзотично блестящите маслиночерни очи и гъстите мигли. Когато бе на осем години, Уила падна от седлото на един разбеснял се мустанг и си счупи носа. Утешаваше се с мисълта, че леко кривнатият нос придава волеви израз на лицето ѝ.

За нея силният характер бе много по-ценен от красотата, защото вече бе схванала жестоката истина, че мъжете не уважават красивите жени, а само се възползват от тях.

Стоеше неподвижно — една средно висока, слаба млада жена, в зле скроена траурна рокля и черни обувки с високи токчета, които обуваше за пръв път. Една жена на двадесет и четири години, с ум, изцяло погълнат от работата в ранчото, скрила мъката дълбоко в сърцето си.

Защото въпреки всичко тя обичаше Джек Мърси. Ала не размени нито дума с двете непознати жени, в чийто вени също течеше неговата кръв, които за пръв път видяха баща си положен в ковчегата.

Отмести погледа си към надгробната плоча на Мери Улфчайлд Мърси. Майка ѝ, за която нямаше спомени, лежеше в меката земя, скрита под килим от анемонии. Адам ги е посадил, помисли си и се извърна към заварения си брат. Сега той беше единственият ѝ близък човек. Предусетил вълнението ѝ, Адам протегна ръка и пръстите им се сплетоха.

— Той живя така, както искаше. — Гласът му бе тих и успокояващ. Ако бяха сами, Уила щеше да отпусне глава на рамото му.

— Да, така е, но вече всичко свърши.

Брат ѝ погледна към другите две дъщери на Джек и си помисли, че има нещо, което едва сега започва.

— Трябва да поговориш с тях, Уила.

— Нали спят в къщата ми и се хранят на трапезата ми? Това е достатъчно!

— Те са твоя кръв и сега са най-близките ти хора.

— Не, Адам, ти си моя кръв и ти си ми най-близкият сега. Те не означават нищо за мен — отдръпна се от него, за да приеме съболезнованията.

Всички съседни бяха донесли по нещо за обяда след погребението. Това бе традиция от векове и нищо не можеше да я наруши, както нищо не можеше да попречи на Бес, три дни да приготвя всичко необходимо за вечерята. Но според Уила всичко това бяха глупости и загуба на време. Никой не тъгуваше за починалия. Може би имаше само любопитство и известно злорадство.

Къщата възбуждаше хорското любопитство. Преди сто години тук бе имало малка дървена хижа, но сега се издигаше висока, раздвижена сграда от камък, дърво и блестящо стъкло. Килими от всички краища на света бяха пръснати по подовете на стаите. Стените бяха с ламперия от полирано борово дърво. Стълбата, която водеше към втория етаж, бе от полирано дъбово дърво и блестеше като стъкло, а извитата колона, която я подпираше, бе във формата на вълча глава с разтворена пасть.

За Лили Мърси, втората дъщеря на Джек Мърси, която той бе изгонил заедно с майка ѝ от дома си, всичко наоколо бе ужасяващо — къщата, хората, шумът, макар че стаята, в която икономката я бе настанила, се оказа изключително красива. „Толкова тиха и спокойна“, помисли си младата жена, докато стоеше в страничната галерия с бели колони. Леглото бе широко и удобно, от светло полирано дърво, хармониращо с копринените тапети. Поне в своята стая можеше да намери жадуваното уединение. Това бе единственото, за което копнееше сега.

Питаше се дали ще ѝ позволят да остане още някой и друг ден и къде ще отиде, когато я помолят да си тръгне.

Не можеше да се върне на Изток, поне не сега. Пръстите ѝ несъзнателно докоснаха жълтеникавата подутина под окото, която се бе опитала да прикрие с пудра и тъмни очила. Джеси я бе намерил. Беше толкова внимателна, но той я бе намерил и съдебното решение не бе спряло юмруците му. Разводът не го бе спрял, нито пък непрекъснатите ѝ опити да избяга и да се скрие от него. Той винаги я намираще.

Но тук, на хиляди километри, в тази огромна страна, може би ще може да започне живота си отново. Без страх.

Писмото, което я уведомяваше за смъртта на Джек Мърси, и поканата да замине за Монтана, бяха като дар от Бога. Въпреки че всички разходи по пътуването ѝ бяха платени, Лили си направи резервации за три различни полета под три измислени имена. Отчаяно ѝ се искаше да повярва, че този път Джеси Кук няма да я намери.

Беше уморена от бягането, уморена от страха.

Една ръка докосна рамото ѝ и младата жена подскочи. Едва не извика, сърцето ѝ учестено заблъска в гърдите и устните ѝ пресъхнаха.

Това не бе Джеси. Тя въздъхна с облекчение и се почувства като последна глупачка. Мъжът, застанал до нея, бе с черна коса, а Джеси бе рус. Този мъж имаше бронзова кожа, а косата му бе дълга до раменете. Маслиночерните му очи излъчваха доброта, а лицето му бе красиво като картина. Но и Джеси бе красив, а тя вече знаеше колко жестокост може да се крие зад красивото мъжко лице.

— Съжалявам. — Гласът на Адам бе мек и галещ, сякаш успокояваше изплашено кученце или болно жребче. — Не исках да те изплаша. Донесох ти чай с лед. Денят е доста горещ.

— Благодаря. Не чух кога си дошъл. — Лили несъзнателно отстъпи, за да се отдалечи от него. Навик на бягащите и преследваните. — Аз само... гледах. Тук е толкова красиво.

— Да, така е.

Тя отпи от чашата. Студената течност ѝ подейства успокоително и тя си заповяда да се отпусне и да се постарее да бъде любезна. Хората задават по-малко въпроси, когато се държиш спокойно и уверено.

— Наблизо ли живееш?

— Съвсем наблизо. — Той се усмихна и махна с ръка на изток. Хареса гласа ѝ — плавен, кадифен, с онзи мек южняшки акцент. — В

малката бяла къща, от другата страна на конюшнията.

— Да, видях я. На прозорците има капаци, боядисани в синьо, а зад нея има малка градина. Едно черно куче спеше на двора. — Припомни си колко уютно и приятно изглеждаше тази къща, много по-приветлива отколкото голямата сграда в ранчото.

— Това е Бийнс^[1] — усмихна се Адам. — Имам предвид кучето. Обожава бобени консерви. Аз съм Адам Улфчайлд, братът на Уила.

— О, така ли! — Лили за миг се втренчи в протегнатата му ръка, а след това си наложи да я поеме. Сега забеляза приликата — високите скули, очите. — Не знаех, че тя има... Това означава, че ние сме...

— Не. — Ръката ѝ изглеждаше толкова крехка, че той нежно я стисна и внимателно я пусна. — Вие двете имате общ баща, а аз и Уила имаме обща майка.

— Разбирам. — В този миг осъзна, че почти не бе мислила за мъжа, когото сутринта погребяха, и се почувства засрамена. — Бяхте ли близки... искам да кажа ти и втория ти баща?

— Никой не беше близък с него — изрече той спокойно, без горчивина. — Струва ми се, че се чувстваш неловко тук. — Бе забелязал, че тя стои настрана от хората и не разговаря с никого, а щом някой приближаваше, подскачаше като подплашен заек. Забеляза и синината на лицето ѝ, въпреки че се бе опитала да я прикрие.

— Тук никого не познавам.

Наранена и уплашена, помисли си Адам. Познаваше наранените и уплашени хора. Но освен наранена, беше и красавица. В изискания черен костюм и обувките на високи токчета тя бе с един-два сантиметра по-ниска от неговите метър и седемдесет и пет и твърде слаба за височината си. Косата ѝ бе тъмна, с червеникав оттенък, и падаше на меки вълни, които му напомняха за ангелски криле. Не можеше да види очите ѝ, скрити зад тъмните очила, и се питаше какво ли ще прочете в тях.

Бе наследила брадичката на баща си, но устните ѝ бяха малки и меки като на дете. Когато се опита да му се усмихне, на бузата ѝ се появи лека трапчинка, а кожата ѝ бе гладка и бяла.

„Самотна е, помисли си Адам, самотна и уплашена.“ Щеше да му трябва известно време, за да убеди Уила да прояви състрадание към тази жена, която ѝ бе сестра.

— Трябва да проверя конете — започна той.

— Ах, да... — Разочарованието, което изпита, я изненада. Нали искаше да бъде сама? Чувстваше се по-добре, когато бе сама. — Не искам да те задържам.

— Искаш ли малко да се поразходиш? Да видиш конете?

— Конете? Аз... — „Не бъди страхливка, заповяда си Лили. Той няма да те нарани.“ — Да, бих се радвала, ако не преча, разбира се.

— Не, няма да пречиш. — Вече знаеше, че е срамежлива, и не й предложи ръка. Повече я по стълбите и по прашния черен път към конюшната.

Някои от гостите ги видяха, докато излизаха, и възбудено зашушукаха. Лили Мърси бе една от дъщерите на Джек, въпреки че изглеждаше смутена и уплашена и почти не бе разменила дума с никого. Нещо, което не можеше да се каже за Уила — тя винаги говореше това, което мислеше.

Колкото до другата дъщеря — тя бе замесена от съвсем друго тесто. Високомерна, облечена в елегантен костюм, гледаше на всички от високо. На гробището не пророни нито една сълза и очите й бяха студени като лед. Но не можеше да се отрече, че бе красива. И трите му дъщери бяха наследили красивите черти на баща си, а тази бе наследила и очите му — остри и сини.

Очевидно си мислеше, че превъзхожда сестрите си с калифорнийското си лустро и скъпите си дрехи, но мнозина още си спомняха майка й, танцьорка от казината в Лас Вегас, със силен смях и неприличен език. Същите си казваха, че предпочитат майката пред дъщерята.

Ала Тес Мърси въобще не се интересуваше от мнението им. Щеше да остане в това забравено от Бога място само, докато се прочете завещанието. Щеше да вземе това, което й се полагаше, а това бе най-малкото, което старото копеле й дължеше, и щеше да избърше праха на Монтана от скъпите си обувки.

— Ще се върна най-късно в понеделник. — С телефона в ръка крачеше нервно из стаята, която явно беше нещо като кабинет. Опитваше се да не гледа препарираните глави на животни по стените.

— Ръкописът е завършен. — Усмихна се и прокара пръсти през черните си къдрици. — По дяволите, стана върховен и в понеделник

ще бъде в малките ти ръчички. Не ми викай, Ира — намръщи се Тес. — Ще си получиш ръкописа, а аз очаквам чека си, и то незабавно.

Отмести телефона и си наля чаша коняк. Слушаше нетърпеливо мърморенето и натякванията на агентката си, когато видя Лили и Адам да минават покрай прозореца.

„Интересно — помисли си Тес, докато отпиваше от чашата. — Малката мишка и Благородния дивак!“

Бе направила набързо някои проучвания, преди да тръгне за Монтана. Знаеше, че Адам Улфчайлд е син на третата и последна съпруга на Джек Мърси. Бил е на осем години, когато майка му се омъжила за Джек. Мъжът бе живял двадесет и пет години в ранчото и единственото, с което можеше да се похвали, бе малка къща и работата си — грижеше се за конете на Джек Мърси.

Тес възнамеряваше да получи нещо повече.

Що се отнася до Лили, бе открила, че е разведена, без деца и непрекъснато сменя местожителството си. „Вероятно бившият ѝ съпруг обича да я използва като боксова круша“ — помисли си тя и отпъди жалостта, която се промъкна в сърцето ѝ. Не можеше да си позволи сантименталности по отношение на природената си сестра. Намираще се тук само заради наследството. Както казваха ония хитреци от източните щати, това бе само бизнес и нищо повече.

Майката на Лили е била фотографка, дошла в Монтана, за да направи снимки на истинския Див Запад, и попаднала на Джек Мърси. Омъжила се за него, но не след дълго той я изритал заедно с малката ѝ дъщеря.

Освен това оставаше и Уила. При мисълта за нея устните ѝ се присвиха. Единствената, която бе останала, единствената, която старият мръсник бе задържал.

Е, сега навярно това място е нейно, помисли си Тес и сви рамене. Да си го задържи, няма да ѝ пречи. Не се съмняваше, че си го е заслужила. Но Тес Мърси нямаше да си тръгне от тук, без да вземе това, което ѝ се полага.

Погледна през прозореца към безкрайното зелено поле, потръпна и се извърна. По дяволите, как ѝ се искаше сега да е в Калифорния, да обикаля луксозните бутици на Родео Драйв.

Три дни, каза си Тес и вдигна чашата си за наздравица към препарираната глава на лоса на стената. Само три дни и ще обърне

завинаги гръб на това забутано място и ще се върне сред цивилизацията.

— Не ми се иска да ти напомням, че къщата е пълна с гости, Уила. — Бес Прингъл стоеше с ръце на кръста, и тонът ѝ беше онзи, с който ѝ се караше, когато Уила беше десетгодишно дете.

— Това не ме интересува — отвърна Уила намусено, сякаш още беше малкото момиченце, и започна да обува ботушите си.

— Не е нужно да бъдеш невъзпитана.

— Има да се върши много работа.

— Работниците могат да се оправят и без теб. Днес не бива да работиш, не е благоприлично. Ще си смъкнеш задника по стълбите и ще отидеш при гостите си — заяви тя и строго изгледа Уила.

— Трябва да се грижа за ранчото. — Младата жена се изправи. Нямаше никакво значение, че се извисяваше с десетина сантиметра над Бес, пред нея се чувстваше като малко момиченце. — А освен това те не са мои гости. Не ги искам тук.

— Те са дошли, за да покажат уважение, и така трябва.

— Дошли са, за да сплетничат. Не мога да си губя времето с празни приказки.

— Може би някои от тях са дошли заради това — поклати глава възрастната жена, — но повечето са тук заради теб.

— Нямам нужда от тях. — Обърна се, за да вземе шапката си, и се загледа през прозореца. В далечината се извисяваха каменистите върхове на Скалистите планини. — Не мога да дишам спокойно с всички тези навлеци из къщата.

Бес се поколеба, но се приближи до нея и постави ръка на рамото ѝ. Джек Мърси не искаше дъщеря му да бъде мекушава и слаба. Никога не я бе глезил, никога не ѝ бе угаждал, никога не се бе държал нежно и мило с нея. Беше дал да се разбере, че ще се отнася сурово с нея. Още докато Уила беше бебе, Бес се бе грижила за нея и я бе дарила с нежност и ласки.

— Скъпа, ти имаш право да изживееш мъката си.

— Той е мъртъв и погребан. Съжалението и скръбта няма да го върнат. — Ала вдигна ръка и я сложи върху малката ръка на рамото си.

— Той дори не ми каза, че е болен, Бес. Дори не ми позволи да се погрижа за него, да му кажа сбогом.

— Той беше горд мъж — изрече на глас тя, но си помисли: „Копеле! Егоистично и безсърдечно копеле.“ — По-добре, че ракът го отнесе бързо и не се мъчи. Щеше да се чувства ужасно и щеше да бъде много тежко за теб.

— Вече всичко свърши. — Младата жена прокара пръст по периферията на шапката си. — Сега трябва да се грижа за ранчото и за работниците. Трябва да проверя животните и да поговоря с каубоите. „Ранчото на Мърси“ не е умряло и сега аз отговарям за всичко.

— Добре, свърши това, което трябва да се свърши — кимна Бес. Годиците я бяха научили, че не бива да настоява, когато става въпрос за ранчото. — Но искам да се върнеш за обяд.

— Изчисти къщата от всички тези хора и аз ще се върна.

Уила се извърна и се упъти към задната стълба. Гостите бяха в източното крило на къщата и можеше да се измъкне незабелязано. До слуха ѝ достигнаха оживени гласове и дори смях. Тя възмутено затръшна вратата. Погледът ѝ спря на двамата мъже, които пушеха в задния двор. Очите ѝ се присвиха, когато видя по-възрастният да надига бутилка бира.

— Забавляваш ли се, Хам?

Сарказмът ѝ не засегна Хамилтън Доусън. Той я бе качил на първото ѝ пони, бе превързвал раните ѝ, когато бе падала от седлото, бе я научил как да си служи с ласото, да стреля с пушка, да се грижи за конете. Спокойно извади от джоба си смачкана цигара, запали я, всмукна дълбоко и издуха едно колелце.

— Да, прекрасен следобед.

— Трябва да проверя оградата в северната част.

— Вече е свършено — отвърна ѝ и продължи да изпуска колелца. Той беше главен надзирател в ранчото и знаеше какво трябва да се свърши. — Изпратих хора да я поправят. Брюстър и Пикълс отидоха навътре в планината. Изгубихме няколко глави добитък. Може би са разкъсани от пума. Брюстър ще се погрижи. Той обича да стреля по хищници.

— Искам да говоря с него, когато се върне.

— Предполагам. — Побутна шапката си. — Време е да се отбиват малките телета.

— Да, знам.

Хам кимна.

— Ще отида да проверя работниците при оградата. Съжалявам за баща ти, Уил.

Тези прости думи означаваха за нея много повече от лицемерните съболезнования и цветята на непознатите.

— Ще се видим по-късно.

Надзирателят отново кимна, погледна мъжа до него и се отправи към пикапа, спрян наблизо.

— Как си, Уил?

Тя повдигна рамене.

— Искан ми се вече да е утре. Тогава всичко ще изглежда по-лесно, не мислиш ли, Нейт?

Не му се искаше да ѝ каже, че отговорът е „не“, и затова мълчаливо отпи от бирата. Беше дошъл заради нея, като приятел и съсед. Освен това беше тук и като адвокат на Джек Мърси и знаеше, че не след дълго ще бъде принуден да ѝ причини болка.

— Хайде да се поразходим. — Хвана ръката ѝ. — Краката ми се схванаха — изрече и протегна дългите си крака.

Нейтън Торънс бе висок мъж — метър и деветдесет, на тридесет и три години, слаб, с пшениченоруса коса и очи, ясносини като небето над Монтана. Лицето му бе красиво, загоряло от вятъра и слънцето. Имаше едри ръце и големи стъпала, но се движеше грациозно и гъвкаво.

Изглеждаше като каубой и ходеше като каубой. Обичаше семейството си, конете си, а под възглавницата му лежеше томче със стихове на Кийтс. Ала умът му режеше като бръснач и беше отличен адвокат. Знаеше кое е добро и кое зло и отстояваше твърдо позицията си. Изпитваше дълбока привързаност към Уила Мърси и съжаляваше, че ще ѝ причини болка.

— Никога не съм губил близък човек — промърмори Нейт. — Затова не мога да кажа, че знам как се чувстваш.

Тя продължи да крачи мълчаливо. Двамата минаха покрай конюшната и курника.

— Той никога не е допускал някого близо до себе си. Не знам как се чувствам.

— Ранчото... — това бе опасна тема и той неловко се изкашля.
— Сигурно ще имаш доста работа.

— Аз имам добри работници, добро стадо, добра земя. Добри приятели.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. Не само на мен, но и на останалите съседи.

— Знам. — Погледна към ливадата и безкрайната зеленина, която се сливаше в далечината със синьото небе над главите им. — Мърси са притежавали това място повече от сто години. Отглеждали са добитък, коне, обработвали са земята. Знам какво трябва да се върши и знам как да го върша. Всъщност на практика нищо няма да се промени.

„Всичко ще се промени“ — помисли си Нейт. Светът, за който сега тя говореше, щеше да се разтърси, и то благодарение на жестокото сърце на един мъртвец. По-добре беше да приключи с тази работа още сега.

— Смятам, че е време да прочетем завещанието — неочаквано заяви той.

[1] Bean — боб (англ.) — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Кабинетът на Джек Мърси бе голям като бална зала. Стените бяха облицовани с борова ламперия. От огромните прозорци се разкриваше прекрасна гледка към необятните земи на ранчото и синьото небе над Монтана.

Подът бе застлан с дебел ориенталски килим — един от колекцията му, а столовете и креслата бяха тапицирани със светлокафява кожа — любимият цвят на Джек.

По стените висяха любимите му трофеи — глави на лос, планинска коза, мечка и мъжки елен с разкошни разклонени рога. В единия ъгъл, злоещо наведена напред, сякаш като предизвикателство към посетителя, се зъбеше огромната глава на черна мечка гризли, с отворена паст и стъклени черни очи, пълни с ярост.

В една отворена кутия се виждаха изложени някои от любимите му оръжия — пушката на прапрадядо му Хенри и колтът му, пистолетът „Броунинг“, пушката „Мозберг 500“, с която Джек обичаше да стреля по патици, както и пистолетът „Магнум“, калибър 44.

Това беше типична мъжка стая, пропита с миризма на кожа, на дърво и кубински пури.

Бюрото му беше изработено по специална поръчка от лакирано дърво, с много чекмеджета, всичките с полирани месингови дръжки. Сега зад него седеше Нейт и прелистваше документите, докато изчакваше всички да се настанят.

Тес си помисли, че той изглежда съвсем не на място, също като буре с бира пред олтара в някоя църква. Каубой–адвокат, презрително сви устни тя, облякъл най-хубавия си неделен костюм. Разбира се, не можеше да отрече, че е много привлекателен. Напомняше на младия Джими Стюърт — с дългите си крака и с едри длани излъчваше невероятна сексуалност. Но тя не си падаше по едри и върлиности мъже, с ботуши и габардинени сака.

Искаше ѝ се всичко да приключи час по-скоро и да се върне в Лос Анжелис.

Освен адвокатата — каубой, в стаята присъстваше и мършавата икономка с къносаната коса, която седеше изправена на стола си, с прибрани колене, с дълга до прасеца скромна черна пола. До нея седеше Благородният дивак с невероятно красивото си лице и загадъчни очи. От него се долавяше лека миризма на коне.

А ето я и изплашената и неспокойна Лили, с преплетени пръсти и ниско наведена глава, сякаш по този начин щеше да скрие синината под окото си. Хубава и крехка, като птичка, попаднала сред лешояди.

Почувствала, че сърцето ѝ се размеква, Тес обърна глава към Уила.

Истинска краварка, презрително сбърчи нос. Навъсена, навярно глупава и мълчалива. Поне в джинсите и пуловера изглеждаше доста по-добре, отколкото в онази провиснала рокля, която бе облякла за погребението. И понеже не я бе видяла да пророни сълза край гроба на баща си, заключи, че Уила също не питае особено топли чувства към Джек Мърси.

„Това е само бизнес — повтори си Тес. — Дано по-скоро всичко да приключи.“

Сякаш прочел мислите ѝ, Нейт вдигна глава и погледите им се срещнаха. За миг тя се почувства неудобно, защото ѝ се стори, че той знае какви мисли се въртят в главата ѝ. А неодобрението му бе ясно като небето над Монтана.

— Има няколко начина, по които можем да процедираме — започна адвокатът. — Това са формалности. Мога да ви прочета завещанието на Джек дума по дума и след това да ви обясня какво, по дяволите, означава то. Или веднага да ви кажа най-важното. — Погледна към Уила. Явно за него бе най-важно нейното мнение. — Кажете какво предпочиташ?

— Карай по кратката процедура, Нейт.

— Добре. Бес, ти получаваш по хиляда долара за всяка година, която си работила за него. Това прави тридесет и четири хиляди долара.

— Тридесет и четири хиляди! — Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите. — Мили Боже, Нейт, какво ще правя с толкова пари?

— Ще им намериш мястото, Бес — усмихна се той. — Ако искаш да ги вложиш някъде, мога да ти помогна.

„Щом икономката получава тази тлъста сума, то аз мога да очаквам поне два пъти повече“ — каза си Тес. Тя прекрасно знаеше какво ще направи с толкова много пари.

— Адам, според брачния договор между майка ти и Джек ти получаваш или двадесет хиляди долара, или два процента от „Ранчото на Мърси“. Според мен е по-добре да притежаваш два процента, отколкото пари в брой, но ти сам ще решиш.

— Това не е достатъчно — възрази Уила толкова рязко, че Лили подскочи, а Тес учудено повдигна вежди. — Не е справедливо! Само два процента! Та Адам работи в ранчото от осемгодишна възраст. Той е...

— Уила. — Брат ѝ се надигна от стола си и сложи ръка на рамото ѝ. — Това е напълно достатъчно.

— По дяволите! — Гневно отблъсна ръката му. — Ние развъждаме най-добрите коне в целия щат. А това е изцяло дело на Адам. Конете трябва да бъдат негови, както и къщата, в която живее. Трябва да получи земя и пари, за да може да я обработва.

— Уила, моля те, престани! — Отново протегна ръка към нея. — Нашата майка би имала право да поставя условия. А ние с теб сега получаваме това, което той е решил да ни остави.

Тя се подчини единствено заради присъствието на хора, които до вчера ѝ бяха напълно непознати. Ако не бяха те, щеше да застави Нейт да приключат много по-бързо с тези досадни формалности.

— Съжалявам. — Отпусна ръце. — Карай нататък, Нейт.

— Ранчото и всички земи към него — продължи той, — както и добитъкът, инвентарът, превозните средства, правата върху дърводобива... — Спря се и пое дъх, за да се подготви за незавидната роля на съкрушител на човешките надежди. — Ранчото на Мърси трябва да продължи да се експлоатира, както досега, да се плащат всички сметки, заплати, а печалбите да се влагат в банката или да се реинвестират. Ти, Уила, си определена за изпълнител на тази клауза от завещанието при надзор от попечители за период от една година.

— Почакай! — Тя недоумяващо вдигна ръка. — Той е поискал ти да надзираваш ранчото за една година, така ли?

— Да, и то при определени условия. Ако тези условия се спазват в продължение на една година, считано не по-късно от две седмици след днешна дата, ранчото и всичкото движимо и недвижимо

имущество към него ще стане собственост само и единствено на лицата, облагодетелствани в завещанието.

— Какви са тези условия? — нетърпеливо попита Уила. — И кои са тези облагодетелствани лица? Какво, по дяволите, става тук, Нейт?

— Той е оставил на всяка от трите си дъщери по една трета от ранчото. — Видя как лицето на Уила пребледня като платно и мислено прокле Джек Мърси, преди да продължи по-нататък. — Но за да получите наследството, и трите трябва да живеете в ранчото, да не оставяте имотите без надзор за повече от една седмица в течение на една календарна година. Към края на този изпитателен период, ако са изпълнени изискванията на завещанието, всяка от вас ще притежава по една трета от ранчото. Този дял не може да бъде продаван или прехвърлян на друго лице, освен на някоя от вас трите, за период от десет години.

— Почакай малко. — Тес остави чашата си. — Нима искаш да кажеш, че аз получавам една трета от ранчо за крави и друг добитък някъде си в Монтана, но за да получа моя дял, съм задължена да живея в него? В този пущинак? И да загубя цяла година от живота си? Това няма да го бъде! — Тя се надигна и грациозно прибра дългите си крака. — Не ти искам ранчото, малката — обърна се към Уила. — Сигурна съм, че ще се зарадваш от сърце на всяка окаляна крава, на всеки декар. Но мен това не ме устройва. Дай ми частта в пари и аз завинаги ще се отстраня от пътя ти.

— Извинете ме, госпожице Мърси. — Нейт я изгледа сърдито. „Луда е за двама, помисли си той, но е достатъчно хитра, за да го прикрива досега.“ — Ще го бъде, защото неговите желания са описани много точно и подробно. Ако не приемете условията му, цялото ранчо ще бъде дарено на Службата за опазване на околната среда.

— Дарено? — Уила притисна пръсти до слепоочията си. Испита болка, примесена с гняв, обида и ужас, и сякаш някаква костелива ръка се вкопчи в стомаха ѝ.

Можеше да разбере защо баща ѝ бе поставил условието за десетгодишна забрана върху продажбата на ранчото. Искаше да запази земята от данъчните власти, тъй като съществуваше голяма разлика между данъчната оценка и пазарната цена. Джек винаги бе ненавиждал правителството и не искаше да дава дори цент на данъчните власти. Но

пред заплахата да го вкарат в затвора и да му отнемат имота с неохота плащаше известна сума на онези, които наричаше „скапани задници“.

— И ако не изпълним желанието му — продължи тя, опитвайки се да запази самообладание, — ще загубим ранчото? И цялата земя, която е принадлежала на фамилията Мърси повече от сто години? Ако тези двете не направят това, което е написано в тези хартии? Ако аз не го направя?

Нейт пое дълбоко въздух.

— Съжалявам, Уила! Не може да се направи нищо! Това е последната му воля. Ако някоя от вас трите не изпълни условията по завещанието, ранчото ще ви бъде отнето и всяка ще получи по сто долара. Това е.

— Сто долара? — Това бе толкова абсурдно, че Тес избухна в смях. — Този кучи син!

— Млъквай! — Гласът на Уила изплющя, като камшик. — Затваряй си устата, по дяволите! — Тя се изправи. — Можем ли да се борим, Нейт? Имаме ли някакъв шанс?

— Ако искаш професионалното ми мнение, отговорът е не. Ще отнеме години и ще струва много пари, а накрая може да загубите.

— Аз ще остана. — Лили се опитваше да диша спокойно. Щеше да има дом, спокойствие, сигурност. — Съжалявам! — Изправи се, когато Уила рязко се извърна към нея. — Не е честно спрямо теб. Не знам защо е направил това, но аз ще остана. Когато годината изтече, аз ще ти продам моята част за толкова, колкото сметнеш, че е правилно и честно. Тук е много красиво — добави и се опита да се усмихне под втренчения ѝ поглед. — Всички тук знаем, че ранчото е твое. В края на краищата... отнася се само за една година.

— Всичко това е много мило — обади се Тес, — но проклета да съм, ако остана за една година тук. Утре сутринта се връщам в Лос Анжелис.

Уила замислено я изглежда. Колкото и да ѝ се искаше и двете да се махнат, много повече държеше на ранчото.

— Нейт, а какво ще стане, ако една от нас внезапно умре?

— Много забавно. — Тес взе чашата си с коняк. — Това някакъв вид местен хумор ли е?

— Ако една от вас внезапно умре в течение на тази година, останалите две ще си поделят ранчото при същите условия.

— И какво смяташ да направиш? Да ме убиеш, докато спя? И да ме заровиш в прерията? — Тес почука с пръст по чашата си. — Не можеш да ме заплашваш по този начин и да искаш да остана тук.

„Може би аз не мога да те накарам — помисли си Уила, — но парите ще го сторят.“

— Не те искам тук. Не ви искам и двете, но ще направя всичко възможно, за да запазя ранчото. Може би мис Холивуд ще се заинтересува за каква сума става дума, Нейт.

— В момента на пазара цената на имението, включваща сградите и земите, без добитъка и конете, е... между осемнадесет и двадесет милиона долара.

Тес едва не се задави с коняка.

— Исусе Христе!

— Е, аз мисля, че това решава всичко — промърмори презрително Уила. — Кога за последен път си получавала шест милиона долара за една година, сестричке?

— Може ли чаша вода? — едва успя да прошепне Лили.

Уила се извърна към нея:

— По-добре седни на стола, преди да си припаднала. — Закрачи из стаята. — Все пак ще те помоля да прочетеш завещанието дума по дума, Нейт, за да мога да събера мислите си. — Отиде до масичката с напитките и направи нещо, което никога не би се осмелила, докато баща ѝ беше жив. Взе гарафата с уиски, наля си и бавно отпи. Почувства как алкохолът се плъзна по гърлото ѝ и по тялото ѝ се разля приятна топлина. Слушаше Нейт и се опитваше да не мисли за годините, през които толкова отчаяно се бе борила да спечели уважението и доверието на баща си. И накрая той я бе приравнил с другите си две дъщери, които дори не бе познавал. Защото никоя от тях не е имала значение за него, горчиво си каза Уила.

Името, което Нейт смотолевя, накара ушите ѝ да се зачервят.

— Задръж малко. По дяволите, повтори отново! Да не би да спомена името на Бен Маккинън?

Той смутено се изкашля. Искаше му се поне това да можеше да ѝ спести. Твърде ѝ се бе насъбрало през този ден.

— Баща ти е определил мен и Бен за изпълнители на завещанието.

— И онзи лешояд ще ми диша във врата в продължение на една проклета година?

— Недей да ругаеш в тази къща, Уил — смъмри я Бес.

— Ще ругая в проклетата къща, когато си поискам! Защо, по дяволите, е определил Бен Маккинън?

— Баща ти се е ръководил от съображението, че ранчото „Грите камъка“ е второто по големина след вашето. Искал е да бъде човек, който познава работата и разбира как се управлява ранчо. — „Маккинън може да бъде коварен като змия — припомни си Нейт думите на Джек. — А освен това и пет пари не дава за някоя проклета женска.“ — Никой от нас двамата няма да ти диша във врата — успокой я. — Ние също имаме задължения и имот, за който трябва да се грижим. Това е просто една малка подробност.

— Глупости. — Уила се опита да обуздае гнева си. — Знае ли Маккинън за завещанието? Не го видях на погребението.

— Имаше работа в Боузмен. Ще се върне тази вечер или утре. Но знае за последната воля на Джек.

— И сигурно много се е забавлявал, нали?

Едва не се задави от смях, припомни си Нейт, но каза:

— Това не е шега, Уил, а работа. При това не е за постоянно. Просто ще трябва да изтърпиш една година. Това е, което всеки от нас трябва да направи.

— Аз ще се справя, но само Бог знае, дали тези двете ще успеят. — Погледна критично сестрите си и поклати глава. — Защо трепериш? — обърна се към Лили. — Очакват те няколко милиона долара, няма да те горят на клада. За Бога, изпий това! — Пъхна чашата с уиски в ръката ѝ.

— Престани да се заяждаш с нея. — Тес се приближи и инстинктивно застана пред Лили, за да я защити.

— Не се заяждам с нея, а ти по-добре се разкарай.

— Ще ти се наложи да ме гледаш цяла година. Не е зле да свикнеш с тази мисъл.

— Тогава по-добре да научиш нещо повече за ранчото. Щом смяташ да оставаш, да не мислиш, че ще се мотаеш наоколо без работа? Размърдай си малкия закръглен задник.

При определението „малък закръглен задник“ ноздрите на Тес възмутено се разшириха. Спазваше постоянна диета и непрекъснато

посещаваше гимнастическия салон. По тялото ѝ нямаше грам излишна тлъстина и тя се гордееше с фигурата си.

— Запомни, кльоцава и плоска кучко, че ако си замина, ти губиш всичко. Всичко! И ако си мислиш, че ще приемам заповеди от някоя проста краварка с птича физиономия, значи си много по-глупава, отколкото изглеждаш!

— Ще правиш това, което ти наредя — ледено изрече Уила, — ако не искаш вместо в удобно легло в къщата, да спиш в продължение на една година в някоя от бараките.

— Имам точно толкова право да живея в къщата, колкото и ти. А може би дори повече, тъй като майка ми е първата съпруга на Джек Мърси.

— Това само те прави по-възрастна — върна ѝ го тя и изпита удоволствие, като видя, че ударът ѝ попадна право в целта. — А твоята майка не е била нищо друго, освен русокоса шоугърла с големи цици, без капка мозък в главата.

Отвори уста, за да ѝ отговори, но в този миг Лили избухна в сълзи.

— Сега доволна ли си? — Тес свирепо изгледа Уила.

— Престанете. — Уморен от словесната престрелка, Адам предупредително ги изгледа. — И двете би трябвало да се засрамите! — после мило изрече на Лили:

— Струва ми се, че се нуждаеш от свеж въздух. И от малко храна. Ще се почувстваш по-добре.

— Изведи я на разходка — обади се Бес и също стана. Главата я болеше, сякаш стотици чукове я удряха отвътре. — Ще отида да приготвя вечерята. Срамувам се от вас — обърна се към Тес и Уила. — Познавах майките ви. И двете се държаха много достойно. — После любезно каза на Нейт — Ще се радваме, ако останеш за вечеря, Нейт.

— Благодаря ти, Бес, но... — Чувстваше се зле и му беше мъчно за Уила и останалите. — Трябва да се прибера у дома. — Събра пръснатите документи и хвърли загрижен поглед към двете жени, които още стояха една срещу друга и свирепо се гледаха. — Ще оставя по три копия от всеки документ. Ако имаш някакви въпроси, знаеш къде да ме намериш. Ако не се обадиш до няколко дни, аз ще те потърся и ще... поговорим. — Взе шапката и сакото си и напусна бойното поле.

Уила пое дълбоко дъх и заговори:

— По цял ден се трепя за това ранчо, и то откакто се помня. Знам, че пукната пара не даваш за него. Но аз няма да загубя това, което ми принадлежи, тъй като ти няма да си тръгнеш и да зарежеш толкова пари, колкото не си и сънувала. Така че сме наравно.

Тес кимна, седна на облегалката на стола и кръстоса крака.

— Значи трябва да се разберем за условията, при които ще живеем заедно през тази една година. Не ми е лесно да зарежа дома си, приятелите си и начина си на живот за една година. Но си права, няма да се откажа от това, което ми се полага.

— Полага ти се друг път!

Тес леко наклони глава.

— Независимо от това, дали някоя от нас го харесва, в което дълбоко се съмнявам, но аз съм също толкова негова дъщеря, колкото си и ти. Не съм израсла в тази къща, защото той ни е изгонил двете с майка ми. Това е факт и макар че съм тук само от вчера, аз съм му благодарна за това. Ала ще понеса търпеливо една година да живея тук.

Уила замислено отпи от уискито, което Лили не бе докоснала. Амбицията и алчността бяха огромни движещи сили. Тя също щеше да изтърпи тази година.

— А след като свърши годината?

— Можеш да ми платиш моята част. Или пък да изплащаш печалбата от моя дял в Лос Анжелис, където ще бъда, когато тази година свърши.

Сестра ѝ отново отпи от уискито и внимателно я изгледа.

— Можеш ли да яздиш?

— Да яздя какво?

— Ами сигурно не става дума за кокошка или петел.

— О, разпознавам добрия петел, когато го видя — провлачено изрече Тес и се сепна, когато Уила се разсмя.

— Хората, които живеят тук, работят, за да си заслужат хляба. Имам достатъчно работа, за да мисля и за теб, така че ще изпълняваш това, което Бес ти каже.

— Да не би да очакваш да приемам заповеди от една икономка?

Очите на Уила студено блеснаха.

— Ще приемаш заповеди от жената, която ще приготвя храната ти, ще пере дрехите ти и ще чисти къщата, в която живееш. И ако се опиташ да се отнасяш към нея като към слугиня, ще изхвърчиш начаса. Обещавам ти го! Тук не ти е Лос Анжелис, мис Холивуд. Тук всеки си тежи на мястото.

— Случайно и аз работя и имам доста добра кариера.

— Да, пишеш сценарии за филми. — Вероятно имаше и безполезни дейности от тази, но тя не се интересуваше от това. — Денят има двадесет и четири часа и скоро ще разбереш, че минават много бързо. — Изведнъж се почувства уморена и унило се загледа през прозореца. — По дяволите, какво да правя с това малко нещастно създание?

— Прилича на прекършено цвете — измърмори Тес.

Изненадана от състраданието в гласа ѝ, Уила се извърна и сви рамене.

— Каза ли ти нещо за синината под окото си?

— Не съм говорила с нея повече, отколкото ти. — Тес се опита да отпъди чувството на вина, което изпита. — Днешното едва ли може да се нарече мила семейна среща.

— Тя ще разкаже на Адам. Рано или късно всички споделят мъките си с него. Мисля, че засега е по-добре да оставим наранената и уплашена Лили на неговите грижи.

— Чудесно. Утре сутринта заминавам за Лос Анжелис да си събера багажа.

— Някой от работниците ще те откара до летището.

И без да ѝ обръща повече внимание, Уила отново се извърна към прозореца.

— А, и още нещо, Холивуд. За твое добро е. Послушай съвета ми и си купи по-дебело долно бельо. Ще ти потрябва.

Здрачаваше се, когато Уила се метна на коня. Слънцето залязваше зад високите хълмове и последните му лъчи обагряха небето в пурпурночервено. Кобилата нетърпеливо танцуваше под нея.

— Добре, Луна, хайде да препуснем. — Дръпна юздата и двете се понесоха далеч от светлините на ранчото към откритите земи край реката.

Дълго язди покрай брега. Слънцето отдавна бе залязло и звездите блестяха в небето. Чуваха се само бълбукането на водата и тропотът на копитата на добитъка, който още пасеше. От време на време долиташе нежната песен на козодоя. Уила бе стигнала до оградата и в далечината се виждаха светлините на съседното ранчо. Там се простираха земите на Маккинън.

Кобилата изправи глава и изпръхтя, когато тя дръпна юздата.

— Няма да яздим по-нататък, нали? — нежно ѝ прошепна младата жена.

Гневът все още не я напускаше. Искеше да се освободи от обидата и яда. Тези чувства нямаше да ѝ помогнат да понесе следващите няколко часа. Сълзите също нямаше да ѝ помогнат. Джек Мърси я бе научил да не плаче.

Бен Маккинън, помисли си Уила и усети как гневът ѝ отново се надига. С него нещата бяха съвсем различни. Не се съмняваше, че той ще се наслаждава на всяка минута, която прекарва в ранчото ѝ, ще си пъха носа навсякъде и тя ще трябва да се примирява. Но тя няма да го улесни и ще се постарее да вгорчи живота му.

О, отлично знаеше каква е била целта на Джек Мърси. Кръвта ѝ отново закипя, кожата ѝ настръхна и тя се втрени в далечните светлини на „Трите камъка“.

Маккинън и Мърси си съперничеха от поколения. Няколко години след като сиуксите се бяха разправили с генерал Къстър^[1] край Лонг Бигхорн, двама мъже, които дошли от Тексас и дотогава се препитавали с лов, купили евтино добитък и се заселили в Монтана като партньори. Ала скоро съдружието им се разпаднало, всеки от тях си взел своя земя, свое стадо и си построил свое ранчо.

Така се появили „Ранчото на Мърси“ и ранчото „Трите камъка“. И двете били богати, преуспяващи и непрекъснато се конкурирали.

Джек Мърси винаги бе ламтял за земята на „Трите камъка“. Земя, която не можеше нито да купи, нито да открадне. Но имаше друг начин двете имения да се слоят. Ако „Ранчото на Мърси“ и „Трите камъка“ се обединяха, щеше да се получи най-голямото и може би най-богатото ранчо в целия Запад.

Всичко, което трябваше да направи Джек, бе да продаде дъщеря си. Иначе каква полза от нея? Да я продаде, сякаш бе крава за разплод. Да я вкара при бика, а останалото беше работа на природата.

Тъй като нямаше син, той бе взел най-доброто решение най-безсрамно предлагаше дъщеря си на Бен Маккинън. И всички щяха да го разберат! — помисли си Уила и отпусна юздите. Докато бе жив, Джек не бе успял да ги събере, но сега от гроба може би щеше да успее. И ако дъщерята, която бе живяла с него и която бе работила наравно с него, не се окажеше достатъчно съблазнителна примамка, оставаха му още две.

— Дяволите да те вземат, татко. — С треперещи пръсти бутна шапката си назад. — Ранчото е мое и ще остане мое. Проклета да съм, ако стана любовница на Бен Маккинън или който и да било друг.

В този миг блеснаха фарове на кола и тя ласкаво потупа кобилата, за да я успокои. Не можеше да различи колата, но когато светлините се насочиха към „Трите камъка“, Уила леко се усмихна и промърмори:

— Връщаш се от Боузмен, а, Бен?

В далечината се чу проточеният вой на койот. Младата жена отново се усмихна. Всички хора бяха като койотите. Независимо колко са приятни и мили, всички до един са хищници. Но тя нямаше да им позволи да заграбят земята ѝ. Обърна кобилата и препусна към дома.

[1] Джордж Армстронг Къстър (1839–1876 г.) — генерал от Гражданската война, убит от сиуксите край реката Литъл Бигхорн. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Този кучи син... — Бен поклати глава. Зелените му очи, засенчени от широката периферия на шапката, студено блеснаха. — Съжалявам, че пропуснах погребението му. Моите хора ми казаха, че било голямо събитие.

— Вярно е. — Нейт разсеяно потупа сивия жребец. Успя да настигне приятеля си тъкмо преди Бен да потегли за високопланинските пасища.

От обора се разнасяше недоволното мучене на малките теленца, отбити от майките им. Младите бичета щяха да бъдат още по-нещастни, след като ги кастрират, помисли си Нейт. Това бе една от причините, поради които предпочиташе да отглежда коне.

— Знам, че имаш много работа — продължи той. — Не искам да те задържам, но трябва да ти обясня какво е положението.

— Не искам да обидя професионалните ти умения, Нейт, но не е ли възможно да се направи нещо с това шибано завещание?

— Условието са много ясни и точни.

— Всичко това са адвокатски измишльотини.

Двамата се познаваха твърде отдавна и Нейт не се обиди на думите му.

— Тя може да оспори завещанието, но ще отнеме много време и ще й струва доста пари.

Бен погледна на юг, представи си Уила Мърси и поклати глава. Чувстваше се толкова удобно на седлото, както някой би се чувствал в дълбоко и меко кресло. Конете се бяха превърнали в неразделна част от живота му. Той беше малко по-нисък от Нейт — метър и осемдесет, жилив и мускулест. Косата му беше дълга, изрусяла от слънцето. Очите му бяха остри като на ястреб и понякога ставаха студени като лед. На брадичката му се виждаше малък белег — спомен от буйната младост. Бен вдигна ръка и несъзнателно докосна белега. Когато Нейт му каза за завещанието, му се бе сторило много забавно, ала сега вече не мислеше така.

— А тя как го прие?

— Трудно.

— По дяволите! Съжалявам за това. Тя обичаше онова дърто копеле, макар че само един Бог знае защо. — Свали шапката си и прокара пръсти през косата си. — Значи аз съм този, с когото Уила ще трябва да се съобразява и да го търпи.

— Е, така е, но това щеше да ѝ се наложи и с всеки друг на твое място — ухили се Нейт.

Всъщност не беше точно така. Чудеше се дали Уила знае, че баща ѝ веднъж му бе предложил да му припише четири хиляди декара от земята си, граничеща с „Трите камъка“, ако се ожени за нея. Сякаш бе някакъв си шибан крал, който се опитва да разшири владенията си.

— Тя не се нуждае нито от мен, нито от теб, за да управлява ранчото — каза Бен и примижа на слънцето. — Но аз ще направя всичко, което се изисква от мен. И по дяволите... — Устните му се разтеглиха в дръзка усмивка. — Ще бъде забавно да си кръстосваме шпагите по няколко пъти на ден. Как изглеждат другите две сестри?

— Различни. — Нейт се облегна на калника на своя рейндж роувър. — Средната, казва се Лили, се плаши и от сянката си. Сякаш всеки миг се готви да побегне. Лицето ѝ е в синини.

— Да не е претърпяла злополука?

— По-скоро се е натъкнала на нечии юмруци. Разведена е. На няколко пъти бившият ѝ съпруг е бил арестуван за побой над нея. Има съдебна заповед за задържане, ако я преследва.

— Мръсник! — Ако имаше нещо по-лошо от човек, който бие и измъчва конете, това беше този, който бие и тормози жена си.

— Тя подскочи от радост, когато научи, че трябва да остане в ранчото за една година — продължи приятелят му. Извади цигара и бавно започна да я върти между пръстите си. — Според мен ранчото ѝ се струва като изпратено от Бога място, където ще може да се скрие. Най-голямата е нещо съвсем друго! Скъпи обувки, италиански костюм, златен часовник... — Пъхна ръка в джоба си и извади кибрит. — Живее в Лос Анжелис, пише сценарии за филми и побесня, когато разбере, че трябва да остане една година в това диво и забравено от Бога място. Обаче иска парите. Замина за Калифорния, за да си вземе багажа.

— Навярно двете с Уила ще си издерат очите.

— Вече се счепкаха. — Замислено издуха дима от цигарата си. — Трябва да призная, че беше много интересно представление. Адам едва ги разтърва.

— Изглежда, той е единственият мъж, който може да обуздае Уила. — Бен се изправи на седлото. Конят под него ставаше нетърпелив. — Ще поговоря с нея. А сега ще трябва да проверя каубоите, които са със стадото горе в планината. Мама е сварила прясно кафе и ако искаш, можем да пийнем по чашка.

— Благодаря, но трябва да се прибирам. И аз имам работа. Ще се видим след ден-два.

— Да. — Бен извика, докато Нейт се качваше в колата си. — Нейт, ние няма да й позволим да загуби ранчото, нали?

— Да, Бен. Няма да й позволим да го загуби.

Удоволствие бе да язди през зелените ливади нагоре към хълмовете. Бен дръпна юздите и огледа земята.

Тревата бе висока и все още зелена. Животните бяха охранени и някои от тях щяха да бъдат заколени преди зимата. А за останалите трябваше да се осигури достатъчно фураж за зимните месеци.

От пет години подборът и продажбата на говедата бе изцяло негово задължение, тъй като родителите му постепенно се оттеглиха и оставиха управлението на ранчото на синовете си. Чу бръмчене и погледна към небето. Брат му Зак проверяваше стадото с малкия самолет. Бен се ухили, свали шапката си и я размаха. Чарли, прекрасна шотландска овчарка с дълга козина, залая и започна да обикаля в кръг. Едно от крилата на самолета се наклони в знак на поздрав.

Все още не можеше да повярва, че неговият малък брат е съпруг и баща. От пръв поглед Зак се бе влюбил в Шели Петерсън и след по-малко от две години Бен бе станал чичо. Това събитие го бе накарало да се почувства остарял. Струваше му се, че е не с три, а поне с тридесет години по-голям от брат си.

Продължи да язди покрай скалите през дърветата, зелени и стройни като млади момичета. Въздухът ставаше по-рядък и студен. В Боузмен се бе забавлявал добре, но копнежът по гората не бе изчезнал. Жадуваше за това уединено и спокойно място. Беше си взел одеяло и реши, че не е зле да прекара една нощ в планината. Можеше да убие

заек или да си изпече прясна риба от потока, а можеше и да остане за една нощ в лагера при хората си. Преди да е паднал снегът, трябваше да смъкнат добитъка от летните пасища.

Изстрелът стресна коня му и прекъсна мислите му. Бен присви очи, смушка коня и препусна в посоката на звука.

Първо видя кобилата. Луна още трепереше и неспокойно риеше с копита, а юздите ѝ бяха завързани за един дебел клон. Из въздуха се разнасяше сладникавият мирис на кръв. Стомахът му се сви. И тогава я видя, с пушка в ръка на няколко метра от повалената на земята гризли. Чарли се спусна напред, но Бен му извика да се върне.

Изчака Уила да се обърне и да го види и тогава скочи от седлото. Лицето ѝ бе преbledняло, а очите ѝ сякаш бяха станали още по-черни.

— Мъртва ли е?

— Да. — Тя с усилие преглътна. Мразеше да убива, мразеше да вижда кръв. Не можеше да понася коленето на пилета. — Нямах друг избор. Тя ме нападна.

Той кимна, взе пушката си и се приближи към мъртвия звяр.

— Доста едър екземпляр. — Не искаше да мисли какво би станало, ако изстрелът ѝ се бе забавил и какво щеше да остане от нея и от кобилата ѝ, ако мечката ги беше докопала. — Женска е. Навярно някъде наблизо има малки.

Уила праметна пушката си през рамо.

— Това не ме интересува.

— Искаш ли да одера кожата ѝ?

— Знам как се прави.

Бен кимна и отиде да вземе ножа си.

— Просто си помислих, че мога да ти помогна. Доста е голяма. Съжалявам за баща ти, Уила.

— Ти го мразеше.

— Но ти го обичаше. — Коленичи до нея и започна да сваля кожата, като се опитваше да не гледа кръвта. — Нейт се отби тази сутрин при мен.

— Обзалагам се, че го е направил.

— Знам, че ти се иска да ме пратиш по дяволите. Не съм написал проклетото завещание, но ще направя това, което се изисква от мен. И като начало искам да те попитам какво, по дяволите, правиш тук, и то сама?

— Същото, което и ти, предполагам. Дойдох при хората си, за да им кажа да свалят стадата от високопланинските пасища. Мога да се справя с работата си и с ранчото не по-зле от теб, Бен.

— Е, имаме една година, за да се убедим в това, нали? — Не му отговори и той продължи: — Искаш ли да отрежа главата?

— Не. Мъжете се нуждаят от трофеи, за да се хвалят с тях като доказателство за сила и мъжественост. Но не и аз.

Той се ухили.

— Така е, но ти също можеш да се сдобиеш с ценен трофей. Ти си хубава жена, Уила. Струва ми се, че за пръв път правя комплимент на жена пред изтърбушения корем на мечка.

Уила смръщи вежди. Той отново се опитваше да използва мъжкия си чар, но тя нямаше намерение да му се поддава. През последните няколко години усилено се стараяше да избягва Бен Маккинън и се опитваше да се убеди, че не може да понася високомерното му и красиво лице.

— Не се нуждая от помощта ти нито за мечката, нито за ранчото.

— Имаш я и за двете. Можем да бъдем приятели, а можем да бъдем и противници. — Потупа разсеяно Чарли по главата. — За мен е все едно.

Има големи сенки под очите, помисли си Бен. Сякаш някой художник ги бе нарисувал върху златистата ѝ кожа. А устните ѝ, които обикновено намираше за привлекателни, сега бяха сурово стиснати и образуваха тънка линия. Харесваше я, дори и когато се нахвърляше яростно върху него, затова реши да я подразни.

— И сестрите ти ли са толкова хубави като теб? — Не му отговори и той насмешливо изви устни. — Обзалагам се, че са подружелюбни. Трябва да се запозная с тях. Може би някоя от тях ще ми хареса. Защо не ме поканиш на вечеря, Уил, за да можем всички заедно да обсъдим плановете за ранчото? — В очите ѝ блеснаха гневни искри и той широко се ухили. — Гледаш ме така, сякаш искаш да ме изпепелиш с поглед.

Не искаше този мъж да ѝ казва, че е хубава. Това винаги я караше да изтръпва и да се чувства неловко в негово присъствие.

— Защо не се погрижиш за този труп?

Бен замислено я изгледа.

— Можем много лесно да се справим със ситуацията. Ще се оженим и ще решим всички въпроси.

— Има точно толкова шанс това да стане, както тази гризли да оживее и да те ухапе по задника.

Бен се изправи и я хвана за ръката.

— Аз не те искам повече, отколкото и ти ме искаш. Просто си помислих, че ще бъде по-лесно за всички, ако се разберем с добро. Животът е дълъг, Уила — добави по-меко. — Една година не е толкова много.

— Понякога и един ден може да ти се стори прекалено дълъг. Остави ме на мира, Бен. — Вдигна глава и го изгледа. — Мъж, който е достатъчно глупав, за да не се вслуша в думите на жена, която държи нож, ще си получи заслуженото.

— Иска ти се да го забиеш в сърцето ми, нали? — Фактът, че това може би беше истина, едновременно го подразни и възбуди. Ала тя винаги предизвикваше и двете чувства у него. — Запомни, че не искам да ти отнема това, което ти принадлежи. Нямам намерение да се продавам за земя или добитък. Също както и ти! — Лицето ѝ пребледня и Бен кимна. — Нашите отношения са съвсем ясни, Уил. Може би някоя от сестрите ти ще се окаже по вкуса ми, но засега всичко е само бизнес.

Обидата я прониза като с нож.

— Кучи син!

— Много мило. А сега аз ще се заема с мечката, а ти иди да се измиеш.

— Аз я застрелях и мога...

— Жена, която е достатъчно глупава, за да не се вслуша в думите на мъж, който държи нож, ще си получи заслуженото. — Усмихна ѝ се. — Защо не се опитаме да направим тази работа по-лека и за двама ни?

— Няма начин. — В тези две думи прозвучаха цялата ѝ болка и гняв. — Знаеш, че няма начин. Как би се почувствал, ако беше на моето място?

— Аз не съм на твоето място. Върви и се измий. Чака ни дълъг път. — Извърна се и се наведе над убития звяр. — Ще се остави да я ухапеш, отколкото да намери мила дума за мен — промърмори. — Проклети жени.

Докато довършваше отвратителната работа по трупа на убитото животно, той си призна, че бе излъгал. Желаше я. Странното бе, че колкото по-малко го искаше, толкова по-силно бе желанието.

Почти час яздиха мълчаливо. Облякоха къси кожени шуби, за да се предпазят от вятъра и студа. Вече имаше сняг и Чарли щастливо въртеше опашка.

— Можеш да вземеш половината от месото. Така е справедливо — обади се Уила.

— Задължен съм ти.

— Не е хубаво да се чувстваш задължен на някого, нали? Точно това е проблемът — никой от нас двамата не го иска.

— Понякога трябва да преглътнеш това, което не можеш да изплюеш.

— И понякога се задавяш. — Една от раните в сърцето ѝ още кървеше. — Той не остави нищо на брат ми.

— Джек не се съобразяваше с никого и с нищо. — А и Адам не беше негова кръв, помисли си Бен. Това винаги е било най-важното за Джек.

— Адам би трябвало да получи повече.

— Съгласен съм с теб за Адам. Но ако има човек, който може сам да се погрижи за себе си, то това е брат ти.

Той е всичко, което ѝ бе останало. Думите едва не се изплъзнаха от устата ѝ, но си припомни, че не бива да разкрива сърцето си пред Бен.

— Как е Зак? Видях самолета му тази сутрин.

— Да, проверяваше оградите. Сигурно е много щастлив, след като от сутрин до вечер се хили глупаво. Двамата с Шели са луди по бебето. — И не само те. Самият той обожаваше малката си племенница.

— Тя е хубаво бебе. Все още ми е трудно да повярвам, че Зак е станал баща и съпруг.

— Шели знае кога да дърпа юздите. — Не можа да се сдържи и се ухили. — Ти май все още си влюбена в моя по-малък брат, а, Уил?

Забавно, каза си тя и му се усмихна. Когато бяха още деца, двамата със Зак бяха влюбени.

— Щом си помисля за него, сърцето ми започва да бие по-учестено. Всяка жена, която веднъж е била целуната от Зак, не може лесно да го забрави.

— Скъпа... Това е, защото аз никога не съм те целувал.

— По-скоро бих целунала змия.

Засмя се и приближи с коня си до нея.

— Зак ще ти признае, че аз го научих да се целува.

— Може би, но мога да живея и без момчетата на Маккинън. — Потръпна и извърна глава. — Усещам дим. — Изпита облекчение, че наблизо има хора и повече няма да е сама с Бен. — Навярно е от хижата на работниците. Обедно време е.

— Гладен съм като вълк. Трябва час по-скоро да смъкнем стадата. Ще падне още сняг.

Тя не отговори. Във въздуха се носеше неприятна миризма. Отначало си каза, че това е от кръвта на убитата мечка, но зловонието се усилваше.

— Наблизо има нещо мъртво.

— Какво?

— Мирише на мърша. — Тя се изправи на седлото и се огледа. — Не усещаш ли?

— Не. — Обаче не се усъмни в думите ѝ. Чарли също навири муцуна и се спусна напред. Може би някой от работниците бе убил дивеч за обяд.

Чу се далечен писък, усилен от ехото в планината, а сетне отново настана тишина. Слънчевите лъчи блестяха по снежнобелия сняг. Уила насочи коня си по утъпканата горска пътека.

— Нямаме време за обиколки — напомни ѝ Бен.

— Не те карам да идваш с мен.

Той изруга и измъкна пушката си. Наоколо сигурно имаше мечки. И пуми. Помисли си, че лагерът е на не по-малко от десетина минути, и страшно му се прииска да изпие чаша горещо кафе и да се сгрее до печката.

Тогава го видя. Може би обонянието му не бе толкова силно като нейното, но зрението му беше отлично. Кръвта бе обагрила белия сняг. Целият гръб на бичето бе в кръв. Кучето обиколи няколко пъти мъртвото животно и се върна при конете.

— По дяволите — извика Бен и скочи от седлото. — Какъв ужас!

— Вълци? — Уила потръпна. Гледката беше отвратителна.

Понечи да кимне в знак на съгласие, но внезапно спря. Вълците не убиваха, за да оставят плячката си след това. Те не можеха да нарежат жертвата си на парчета. Никой хищник не можеше, освен един.

— Бил е човек.

— Нарязано е на парчета. Съзнателно.

Стомахът ѝ се преобърна и тя си спомни за мечката. Нямаше друг избор, освен да я убие и макар да беше одрала кожата ѝ, не бе осакатила животното. Но това... това беше безсмислена жестокост.

— Съвсем наблизко до хижата — отбеляза тя. — Кръвта е замръзнала. Вероятно са минали часове, станало е преди изгрев-слънце.

— От твоите е — изрече Бен, като видя клеймото на „Ранчото на Мърси“.

— Няма значение чие е. — Бе забелязала дамгата. Изправи се и се загледа в извиващия се към небето дим. — Има значение защо са го направили. Имал ли си животно, убито по този начин?

— Не. — Бен също се изправи и приближи до нея. — А ти?

— Досега не. Не мога да повярвам, че може да е някой от моите хора. — Преглътна тежко. — Или пък от твоите. Трябва да е някой непознат.

— Може би. — Изгледа намръщено земята. Стояха един до друг, загледани в ненужно убитото биче. Тя не се отдръпна, когато той леко погали косата ѝ и постави ръка на рамото ѝ. — Снегът е доста изпотъпкан, но виждам някакви следи, които сочат на север. Ще взема няколко мъже и ще отидем да проверим.

— Това е мое животно.

— Няма значение чие е. Трябва да съберем и двете стада и да ги смъкнем от планината и трябва да докладваме за случилото се. Предполагам, че мога да разчитам на теб за това.

Уила понечи да протестира, но после размисли. Той беше прав. Нямаше да им бъде полезна при проследяването, но можеше да организира събирането на стадата. Кимна и хвана юздата на коня си.

— Ще поговоря с хората си.

— Уил. — Хвана я за ръката, преди да се качи на коня. — Пази се.

— Те са мои работници — просто отвърна тя, метна се на седлото и препусна към хижата.

Когато влезе в хижата, каубоите тъкмо се канеха да обядват. Пикълс^[1] стоеше до малката печка. Беше набит мъж с мускулести крака, а големият му корем бе провиснал над кожения колан. Наскоро бе навършил четиридесет години, но вече бе започнал да оплешивява. Компенсираше липсата на коса с червеникавокафявия мустак, който от година на година ставаше все по-дълъг. Бе получил името си заради слабостта си към туршията с копър, а и винаги бе кисел като саламурата.

Когато видя Уила, той изръмжа нещо като поздрав и се обърна към печката.

Джим Брюстър се бе разположил на един стол с крака върху масата и се наслаждаваше на последната си цигара от пакета „Марлборо“. Беше тридесетгодишен с приятно и открито лице. Когато се усмихваше, на бузите му се появяваха трапчинки, а тъмната му коса се спускаше на вълни. Поздрави Уила с очарователна усмивка и дяволито ѝ намигна.

— Ще си имаме компания за обяд, Пикълс.

— Едва ще стигне само за нас. Размърдай си мързеливия задник и отвори една консерва с боб — отвърна му той.

— Снегът приближава — отбеляза Уила.

— Има поне още една седмица.

Тя обърна глава и се взря в сърдитите кафяви очи на Пикълс.

— Не мисля така. Днес ще започнем да смъкваме добитъка. — Уила изчака, без да откъсва поглед от очите му. Той мразеше да получава заповеди от жена и двамата го знаеха.

— Стадото е твое — промърмори каубоят и дръпна тигана.

— Прав си. Едно от бичетата е било убито наблизо.

— Убито? — Джим подаде отворената консерва на Пикълс. — Пума ли е била?

— Не, освен ако пумите са започнали да си служат с ножове. Някой прерязал гърлото му, изкормил го и го нарязал на парчета.

— Глупости. — Пикълс присви очи и пристъпи напред. — Това са глупости, Уил. Неотдавна загубихме две крави. Бяха разкъсани от

пума, а вчера Джим ми показа следите ѝ. Сигурно се навърта наоколо и се е докопала до още едно животно.

— Мога да различа кога едно говедо е разкъсано от нокти и кога е нарязано с нож. — Наклони глава. — Иди и сам се увери. Не е далеч.

— Дяволите да ме вземат, ако не отида. — Той навлече шубата си, мърморейки нещо за жените.

— Сигурна ли си, че не е била пума? — попита Джим, когато Пикълс излезе.

— Да, сигурна съм. Моля те, Джим, налей ми чаша кафе. Ще се свържа с ранчото по радиото. Искам да предупредя Хам, че смъкваме стадото.

— Хората на Маккинън също са наоколо, но...

— Не. — Уила поклати глава и издърпа един стол. — Нито един от каубоите, които познавам, не може да направи това.

Свърза се с ранчото и изчака линията да се изчисти от шумовете. Горещото кафе и огънят я затоплиха и тя се отпусна. Пиеше втората чаша кафе, когато Пикълс се върна.

— Проклет кучи син!

Тя прие думите му като извинение, стана, отиде до печката и напълни чинията си.

— Бях с Маккинън, когато го намерихме. Той каза, че ще вземе неколцина от хората си и ще тръгнат по следите. Ние трябва да помогнем на каубоите му при събиране на добитъка му. Виждали ли сте някой непознат да се навърта наоколо?

— Натъкнахме се на останки от лагер вчера, когато проследявахме пумата — обади се Джим. — Ала пепелта бе студена. Поне от два-три дни. Сигурен ли си, че бичето не е било застреляно? — обърна се той към Пикълс за потвърждение и Уила едва се сдържа да не му се сопне. — Познаваш онези градски момчета. Стрелят по всичко, което се движи.

— Не е било застреляно. И не го е направил някой от туристите. — Пикълс загреба от боба. — Сигурно са били някои от онези шибани хлапета. Само те са в състояние да измислят подобна гадост.

— Може би. Ако е така, Бен скоро ще ги открие — каза Уила. Но не мислеше, че са били хлапета.

Джим отмести чинията си с едва затопления боб.

— Ние чухме за завещанието. Миналата вечер се свързахме по радиото с Хам и той ни обясни как стоят нещата.

Уила също бутна чинията си и се изправи.

— Тогава аз ще ви кажа точно как стоят нещата. — Гласът ѝ бе много студен и много тих. — „Ранчото на Мърси“ ще се управлява, както и досега. Джек Мърси е мъртъв и сега аз отговарям за всичко. Ти ще получаваш заповеди от мен.

Мъжете се спогледаха.

— Не исках да кажа нещо друго, Уил — отвърна Джим и се почеса по брадата. — Ние тук просто се чудехме как ще накараш другите, искам да кажа сестрите си, да останат в ранчото.

— Това е моя грижа. Те също ще получават заповеди от мен. — Откачи шубата си от гвоздеа. — А сега, ако сте свършили с обяда, по-добре да оседлаете конете.

— Проклети жени — промърмори Пикълс, когато тя излезе. — Не съм виждал някоя, която да не обича да заповядва.

— Значи не си познавал достатъчно жени. — Джим облече якето си. — Тази жена наистина може да бъде шеф.

— Времето ще покаже.

— Да, но засега тя е нашият шеф и ще трябва да ѝ се подчиняваме.

[1] Pickle (англ.) — туршия. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За срещата с майка си Тес се зареди с опаковка екседрин. Сигурно щеше да получи силно главоболие.

Реши, че е най-добре да отиде към единадесет сутринта, защото тогава бе най-вероятно да завари Луела в къщата ѝ в Бел Еър. Към обяд тя вероятно щеше да излезе, за да отиде при фризьора или маникюриста, или пък на обичайната си обиколка из магазините.

Тес полагаше всички усилия да избягва Луела и мисълта, че трябва да посети майка си, ѝ беше неприятна.

Къщата бе малка и кокетна, в испански стил, с керемиден покрив и с градина. Би могла да бъде истинска забележителност, но както Тес често обичаше да казва, майка ѝ можеше да направи така, че и Бъкингхамският дворец да изглежда като безвкусно и натруфено място.

Когато Тес позвъни на вратата ѝ, Луела се появи облечена в коприна и ухаеща на тежък парфюм. Никога не излизаше от спалнята си без грим.

Беше висока жена, с чувствена фигура и дълги красиви крака, които още привличаха мъжките погледи. И тя самата отдавна бе забравила какъв бе истинският цвят на косата ѝ. Дълги години я бе изрусявала, а сега бе златиста със силен червеникав оттенък, свободно пусната на буйни къдри като прическите на известните телевизионни звезди. Имаше удивително красиво лице, което обилният фон дьо тен и тежките изкуствени мигли не бяха успели да загрозят. Скулите и бяха високи и фини, а устните — пълни и чувствени. Очите и бяха яркосини, с тъмни извити вежди над тях.

Както винаги Тес изпита обич, примесена с объркване и леко раздразнение.

— Мамо... — прегърна майка си и я потупа по гърба.

— Значи се върна от Дивия Запад. — Луела целуна дъщеря си по бузата и изтри следите от червилото с пръста си с дълъг маникюр. — Влизай и ми разкажи всичко. Предполагам, че са устроили достойно погребение на дъртото копеле.

— Беше... доста интересно.

— Обзалагам се, че е било. Ела да пием кафе, скъпа. Днес е свободната сутрин на Кармине, така че ще трябва сами да се обслужим.

— Аз ще го направя. — Мина през антрето и влезе в безупречно чистата кухня.

— Тук някъде имаше кейк. Гладна съм като вълк. — Следвана от двете пухкави кученца, Луела отвори бюфета, а след това затършува из хладилника. След минути в кухнята настана истински хаос.

Тес недоволно сви устни. Хаосът бе неделима част от майка ѝ.

— Запозна ли се с роднините си?

— Ако имаш предвид моите природени сестри, да. — Напрегнато гледаше как майка ѝ реже с огромен нож кейка. Луела подреди дебелите парчета в чиния, украсена с големи жълти рози, и доволно се отпусна на един стол.

— Е, разкажи ми как изглеждат те. — Майка ѝ щедро отрязва дебело парче за кучетата и им го поднесе в чинийка от китайски порцелан. Мими и Морис задърпаха кейка, зъбейки се едно на друго.

— Дъщерята от съпруга номер две е тиха и доста нервна.

— Тази, която има бивш съпруг, който обича да пуска в действие юмруците си. Горкото създание. Едно от моите момичета имаше подобни неприятности. Съпругът ѝ непрекъснато я биеше и тормозеше. Най-последно успяхме да я скрием от него. Сега живее в Сиатъл и от време на време ми изпраща картички.

Луела проявяваше състрадание към всички, които работеха за нея — сервитьорки, барманки, танцьорки. Те бяха „нейните момичета“. Тес винаги бе смятала, че клубът на майка ѝ е нещо като приют за пропаднали танцьорки.

— А другата? — попита Луела, докато отхапваше от второто парче кейк. — Онази, която има индианска кръв?

— О, тя е истинска краварка. Груба и жилава и се разхожда наоколо с мръсни ботуши. Представям си я как подкарва говедата. — Усмихна се при тази мисъл и отпи от кафето. — Дори не се постара да скрие факта, че не иска да се мотаем из ранчото ѝ! — сви рамене и започна да троши кейка в чинията. — Тя има заварен брат.

— Да, знам. Познавах Мери Улфчайлд, по-точно виждала съм я. Беше много красива жена, а момченцето ѝ имаше ангелско лице.

— Сега е пораснал и все още има ангелско лице. Живее в ранчото и се занимава с конете.

— Доколкото си спомням, баща му беше каубой. — Бръкна в джоба на пенъора си измъкна пакета „Вирджиния Слимс“. — А как е Бес? — Запали цигара, изпусна дима и се усмихна. — Господи, това се казва жена. Направо треперех от нея. Обаче трябва да ѝ призная, че въртеше цялата къща и не се плашеше от Джек Мърси.

— Все още върти къщата, доколкото успях да разбера.

— По дяволите къщата! По дяволите ранчото! — Начервените устни на Луела се присвиха при спомена. — По дяволите тази дива Монтана! Не съжалявам, че прекарах само една зима там. Проклетият сняг стига чак до шията.

— Защо си се омъжила за него? — Майка и учудено повдигна вежди. — Знам, че никога досега не съм те питала, но сега бих искала да знам защо.

— Това е прост въпрос с много прост отговор. Той беше най-сексапилният кучи син, когото някога съм срещала. Онези негови очи сякаш те пронизват и достигат до дъното на душата ти. Да не говорим за начина, по който навеждаше глава, и усмивката му, която подканваше и обещаваше.

Много добре си спомняше всичко. Миризмата на пот и уиски, смеещите се, омайващи очи. Джек Мърси, разположил се на най-хубавата маса в нощния клуб, в който тя танцуваше, с дебела пура в уста, не откъсва поглед от тялото ѝ.

Знаеше, че ще я чака след последния номер. И тя без колебание бе тръгнала с него. Обикаляха казино след казино, пиха и залагаха. След четиридесет и осем часа стоеше до него в една от онези малки църкви с изкуствени цветя със златна халка на пръста.

Знаеше, че няма да продължи дълго, и не се изненада, когато след по-малко от две години свали пръстена.

— Бедата бе, че ние не се познавахме. Това беше заслепяваща страст, като комарджийската треска. — Луела въздъхна и смачка цигарата си в празната чиния. — Аз не бях създадена да живея в някакво ранчо в Монтана. А може би, ако се бях опитала, щях да свикна. Кой знае? Аз го обичах.

Тес едва не се задави.

— Обичала си го?

— Известно време го обичах. Никоя жена не би могла да обича дълго Джек Мърси, освен ако не е с всичкия си. Но, да, за кратко време аз го обичах. А освен това получих теб. И хиляда долара. Нямах да имам моето момиче и нямах да имам моя клуб, ако онази нощ Джек Мърси не бе влязъл в клуба. Така че съм му задължена.

— Ти се чувстваш задължена на един мъж, който те е изритал от живота си заедно със собствената си дъщеря? Изритал те е с някакви си въшливи хиляда долара?

— Преди тридесет години това не бяха малко пари. — Бе отгледала дъщеря си и бе станала преуспяваща собственичка на клуб. Тя се гордееше и с двете. — Мога да ти кажа, че сключих добра сделка.

— „Ранчото на Мърси“ струва двадесет милиона долара. Още ли смяташ, че си сключила добра сделка?

Луела сви устни.

— Ранчото си е негово, скъпа. Аз просто бях там за кратко.

— Достатъчно дълго, за да забременееш.

— Аз исках бебето.

— Мамо... — Последните думи на майка ѝ укротиха гнева ѝ, но несправедливостта ѝ причиняваше болка. — Ти си имала право на много повече. Аз също.

— Може би да, а може би не, но сделката си е сделка. — Запали нова цигара и се облегна назад. — Годишите си минават. Джек Мърси е създал три дъщери, а сега е мъртъв. Предполагам, че искаш да ми кажеш какво ти е оставил.

— Един проблем. — Взе цигарата от ръката на майка си и дръпна дълбоко. Не одобряваше пушенето. Ала сега се нуждаеше от една цигара. Все пак бе по-добре, отколкото да се тъпче с кейк. — Получавам една трета от ранчото.

— Една трета от... Господи, скъпа, но това е истинско богатство! — Скочи от стола и направи няколко танцови стъпки. Може и да беше навършила петдесет и една, но все още не бе забравила да танцува. Сетне се хвърли към дъщеря си и едва не я задуши в прегръдките си. — Как може да седим и да прием кафе? Трябва да си отворим бутилка френско шампанско. Знам, че Кармине държи една в хладилника за особени случаи.

— Почакай, мамо. Не е толкова просто.

— Моята дъщеря ще бъде милионерка! Краварска принцеса. — Измъкна шампанското от хладилника и го отвори. — По дяволите, това е страхотно!

— Трябва да живея една година в ранчото. — Въздъхна дълбоко, докато майка ѝ отпиваше от пенливата течност направо от бутилката. — Трите трябва да живеем заедно в продължение на една година в ранчото. Иначе ще го загубим.

— Една година трябва да живееш в Монтана? В ранчото? — гласът на Луела затрепери. — С кравите? Ти, заедно с кравите?!

— Да, това е условието. Аз и останалите две. Заедно.

Майка ѝ се подпря на масата и избухна в смях. Смееше се толкова силно, че по бузите ѝ потекоха сълзи и старателно положеният френски грим се размаза.

— Исусе Христе, този кучи син винаги е умеел да ме размива...

— Радвам се, че го намираш толкова забавно. — Гласът на Тес бе студен като лед. — Можеш да продължаваш да се смееш и през дните, които аз ще трябва да прекарвам в онова забутано място, докато гледам как расте тревата.

— Скъпа, ти винаги можеш да плюеш на завещанието и да се откажеш.

— Да се откажа от няколко милиона? Не мисля да го направя.

— Не, разбира се, че не мислиш. — Внимателно огледа дъщеря си, тази загадка, на която бе дала живот, толкова хубава и толкова студена и самоуверена. — Не, няма да го направиш. Приличаш прекалено много на баща си. Ще преживееш тази година, Тес.

Запита се дали дъщеря ѝ може да спечели нещо повече от парите. Може би една година, прекарана в ранчото, ще я направи по-мека, по-състрадателна и отстъпчива?

— Кога заминаваш?

— Утре сутринта. — Тес въздъхна дълбоко. — Трябва да си купя някакви проклети ботуши — промърмори, но сетне на устните ѝ се появи усмивка. — По дяволите, все пак това е само една година.

Докато Тес пиеше шампанско в кухнята на майка си, Лили стоеше в края на пасището и наблюдаваше как конете кротко пасат. Не бе виждала нищо по-красиво от начина, по който вятърът развяваше

буйните им гриви, нищо по-величествено от планините, извисяващи се в небето, синьо и безкрайно, тук-там покрито с малки пухкави облачета.

За пръв път от месеци бе спала през цялата нощ, без хапчета, без кошмари, унесена от тишината.

Лили си каза, че тази година ще бъде истински рай за нея.

Адам се спря за миг и се загледа в нея. Знаеше, че тя идва тук всеки ден, наблюдава конете, разхожда се по ливадата до конюшните и се спира в края на пасището. Щеше дълго да стои самотна до оградата.

Беше изчаквал, защото знаеше, че тя се нуждае от самотата. Някои рани се лекуваха така. Обаче бе убеден, че освен да остане сама, тя имаше нужда и от приятел. Затова сега уверено се насочи към нея, като се стараяше да вдигне достатъчно шум, за да не я стресне. Младата жена се обърна и на устните ѝ се появи колеблива усмивка, а от очите ѝ бе изчезнало онова уплашено изражение на подгонено животно.

— Съжалявам! Не преча като стоя тук, нали?

— Разбира се, че не.

Лили се чувстваше спокойна в присъствието му и затова се обърна към конете.

— Обичам да ги гледам.

— Можеш да се приближиш и да ги погледнеш отблизо! — нямаше нужда от кофата с ечемик, за да ги примамим да се приближат, но Адам ѝ подаде кофата.

— Поклати я леко.

Тя го послуша ѝ остана очарована, когато няколко чифта уши щръкнаха при звука. Конете бавно се приближиха до оградата. Без да мисли, Лили загреба шепя ечемик и я поднесе към една красива червеникавокафява кобила.

— И преди си имала работа с коне, познах ли?

Думите му я стреснаха и тя бързо отдръпна ръката си.

— Съжалявам. Първо трябваше да попитам дали да я храня.

— Всичко е наред. — Съжаляваше, че я бе уплашил и усмивката ѝ бе помръкнала толкова бързо.

— Ела, Моли.

Като чу името си, пъстрата кобила се отправи към вратата. Адам я изведе и праметна юздата през главата ѝ.

Лили избърса ръката си в джинсите и колебливо пристъпи към животното.

— Моли ли се казва?

— Да. — Той гледаше кобилата, за да даде възможност на Лили да преодолее стеснението си.

— Много е хубава.

— Тя е чудесен ездитен кон. Спокойна и послушна. Нали, момичето ми? Яздила ли си по западняшки, Лили?

— Аз... какво?

— Може би си се учила да яздиш със седло английски модел. Мога да заема едно от Нейт — каза Адам.

Тя стисна ръце, както правеше винаги, когато бе неспокойна.

— Аз... не разбирам.

— Искаш да яздиш, нали? — Той постави едно от старите седла на Уила върху гърба на кобилата. — Помислих си, че бихме могли да поюздим. Може да видим някой лос.

Страхът я обзе, но желанието ѝ да поюзди бе по-силно.

— Аз не съм яздила... отдавна не съм яздила.

— Не си забравила как се прави, нали? — Адам прецени на око дължината на краката ѝ и нагласи стремената. — Като опознаеш местността, ще можеш и сама да яздиш. — Извърна се и видя, че тя гледа към къщата. — Не бива да се страхуваш от мен.

Тя му повярва. Ала точно от това се страхуваше. Бе толкова лесно да му повярва. Колко често бе вярвала на Джеси?

Но това е минало, напомни си тя. Всичко свърши. Животът ѝ можеше да започне отново.

— Бих искала да поюздя малко, ако си сигурен, че може.

— А защо да не може? — Пристъпи към нея. — Не бива да се страхуваш от Уила. Тя има добро сърце и е много щедра. Просто още я боли.

— Знам, че е разстроена. Има право да се чувства разстроена. — Лили протегна ръка и погали Моли. — А откакто намериха онази бедна крава, е още по-разстроена. Не разбирам кой може да направи подобно нещо. Тя е ядосана. А и толкова е заета. Винаги върши нещо, а аз само се мотая наоколо.

— Искаш ли да вършиш нещо?

Тъй като конят беше между тях, тя се чувстваше по-спокойна и лицето ѝ се озари от усмивка.

— Не и ако това включва кастрирането на животни. Чух ги тази сутрин... — потръпна, но сетне отново се засмя. — Излязох от къщата, преди Бес да ме накара да си изям закуската. Сигурно ще ми се разсърди.

— Това е едно от нещата, с които просто трябва да свикнеш.

— Не мисля така. — Лили леко въздъхна, без да забелязва, че ръката ѝ върху главата на кобилата се намираще съвсем близко до тази на Адам. — За Уила всичко е толкова естествено. Тя е сигурна и уверена. Завиждам ѝ за това, че знае коя е и какво трябва да прави. За нея аз съм само едно допълнително бреме и нямам кураж да говоря с нея и да я попитам дали мога да бъда полезна с нещо.

— Не бива да се страхуваш от нея. — Той приближи пръстите си към нейните, но Лили отдръпна ръката си. — Но можеш да попиташ и мен. На мен ми трябва помощ. За конете — добави, когато видя изражението ѝ.

— Искаш да ти помагам за конете?

— Има много работа, особено когато приближава зимата. — Знаеше, че е посял семето, и реши да не говори повече. — Помисли си за това! — Сетне преплете ръце и се усмихна. — Хайде, ела да се качиш на Моли. Можеш да се разходиш покрай оградата, докато аз оседлая моя кон.

Гърлото ѝ пресъхна и тя преглътна с усилие.

— Ти дори не ме познаваш.

— Ще имаме време да се опознаем. — Стоеше със сплетени ръце и търпеливо я гледаше. — Просто трябва да стъпиш на ръцете ми, Лили. Не искам от теб да ми поверяваш живота си.

Думите му я накараха да се почувства като последна глупачка. Хвана се за извитата дръжка на седлото, стъпи на ръцете му и се настани на седлото. Погледна го. Очите ѝ бяха огромни и тъжни.

— Адам, моят живот е истинска бъркотия.

Той само кимна, докато проверяваше стремената.

— Ще трябва да започнеш да я оправяш. — За миг задържа ръката си върху глезена ѝ. Искаше да я накара да привикне с докосването му. — Но днес ще си направим една хубава разходка до хълмовете.

Малката кучка, която позволяваше на този полуиндианец да я опипва! Хленчещата малка курва си мислеше, че може да се отърве от Джеси Кук, въобразяваше си, че може да избяга и той няма да я намери. Пусна ченгетата по петите му. Щеше да си плати за това!

Гледаше втренчено, а кръвта му кипеше от гняв. Питаше се дали този каубой вече я бе накарал да му разтвори краката си. Е, копелето също щеше да си плати. Лили беше жена на Джеси Кук и той скоро щеше да ѝ го напомни.

Тъпата малка мръсница си мислеше, че е достатъчно умна, като се е скрила в Монтана. Ала не се бе родила жена, която той да не може да надхитри.

Знаеше, че тя няма да замине никъде, без да го съобщи на скъпата си мамичка. Така че просто започна да наблюдава малката спретната къща във Вирджиния и всяка сутрин проверяваше пощата за писмо от Лили.

Търпението му бе възнаградено. Както и очакваше, писмото пристигна. Занесе го в хотела си и го отвори на пара. О, Джеси Кук не беше глупак. Прочете го и разбра къде отива и защо.

Заминаваше, за да си получи наследството. И искаше да лиши съпруга си, на когото се бе клела във вечна вярност, от парите, които му се полагаха. Не и в този живот, каза си той.

В минутата, когато отново пусна писмото в пощенската кутия, вече бе решил да замине за Монтана. И беше дошъл два дни, преди да пристигне там тъпата му съпруга. Достатъчно време за умен мъж като Джеси Кук да се ориентира в обстановката и да си намери работа в ранчото „Трите камъка“.

Мизерна, шибана работа. Да поправя някакви си машинарии. Е, той се оправяше добре с колите, а винаги имаше някой пикап, който се нуждаеше от ремонт. А когато нямаше нищо за ремонт, щяха да го пращат да проверява оградите.

И това беше удобно, дяволски удобно, както например днес. Един мъж с пикап, който обикаля оградите, има възможност да види много неща. И той не пропусна случая.

Джеси опипа мустака, който си бе пуснал. Бе боядисал и косата си и сега тя беше кестенява. За всеки случай, ако Лили се раздрънка за

него и опише външния му вид. В такъв случай те щяха да търсят гладко обръснат мъж с руса, късо подстригана коса. Макар да не се харесваше, бе оставил косата си по-дълга и това доста го променяше.

В крайна сметка целта си заслужаваше тези малки жертви. Когато си върнеше Лили, щеше да ѝ припомни кой е господарят.

А докато настъпи този щастлив ден, ще бъде наблизно. И ще наблюдава.

— Забавлявай се, кучко — промърмори Джеси и присви очи, когато видя, че тя и придружителят ѝ се отправиха към хълмовете. — Времето за разплата наближава.

Когато Уила се върна в къщата, вече се свечеряваше. Рязането на рогата и кастрирането на говедата бе мъчителна и неприятна работа, но нямаше друг избор. Искаше мъжете да видят, че може да се справи с всяка работа.

И когато стадо лосове стъпкаха оградата, тя беше там и заедно с хората си изгони животните, а сетне наравно с тях поправяше оградата.

Работниците се прибраха в бараките си, за да вечерят и да поиграят на карти, а тя се запъти към къщата. Чувстваше се безкрайно изтощена и мечтаеше за гореща вана и нещо вкусно. Тъкмо се качваше по стълбите към спалнята си, когато на вратата се почука. Уила знаеше, че Бес е в кухнята, затова отиде да отвори вратата.

Видя Бен и се намръщи.

— Какво искаш?

— Бутилка студена бира ще ми се отрази добре.

— Тук не е кръчма — хладно отвърна тя, но се запъти към гостната, за да вземе една от хладилния шкаф. — Пий по-бързо, Бен. Още не съм вечеряла.

— Нито пък аз. — Взе бутилката, която тя му подаде. — Но май не трябва да очаквам покана за вечеря.

— Не съм в настроение за гости.

— Не си спомням някога да си била. — Той отвори бирата и жадно отпи. — Не съм те виждал, откакто бяхме на високопланинските пасища. Искам да ти кажа, че не успяхме да открием нищо. Следата се загуби. Който и да е бил, умее да заличава следите си.

Уила взе една бира и за себе си и тъй като краката я боляха, се отпусна на дивана до Бен.

— Пикълс смята, че са били младежи, пияни или дрогирани.

— А ти?

— Аз не мисля така. — Тя раздвижи рамото си. — Въпреки че може би това е най-доброто обяснение.

— Може би. Но засега нищо не се знае. Добре, че поне смъкнахме стадата от планината. Върна ли се сестра ти от Лос Анжелис?

Уила намръщено го изгледа.

— Май прекалено много се интересуваш от работите тук, господин Маккинън.

— Това е част от задълженията ми. — Достави му удоволствие да ѝ го напомни, както му доставяше удоволствие да я гледа отпусната до него, с разрошена коса и леко разкрячени крака. — Знаеш ли нещо за нея?

— Ще пристигне утре сутринта и ако любопитството също влиза в задълженията ти, то...

— Ще ме запознаеш ли с нея? — Протегна ръка и погали косата ѝ. — Може би ще си допаднем, ще бъдем прекалено заети със себе си и няма да ти се пречкаме.

Бутна ръката му.

— Да не мислиш, че жените припадат само като те видят?

— Всички, освен теб, скъпа. Но това е само защото още не съм открил начин как да пробия защитата ти. — Прокара пръст по бузата ѝ и видя как очите ѝ се присвиха. — Обаче работя по въпроса. А какво ще ми кажеш за другата?

— Каква друга? — Искеше ѝ се да се отдръпне от него, но си помисли, че ще изглежда като истинска глупачка.

— Другата сестра.

— Тя е някъде тук.

Бен бавно се усмихна.

— Струва ми се, че те карам да се чувстваш неспокойна. Много интересно.

— Май не страдаш от прекалена скромност. — Уила се надигна, но той я спря, като постави ръка на рамото ѝ.

— Хайде, хайде — промърмори, усещайки как тя трепери под пръстите му. — Не бягай. Отпусни се.

Уила пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои, а ръката ѝ здраво стискаше бутилката.

— Искаш да остана при теб — измърка тя и видя как очите му леко се разшириха от изненада. — И какво ще стане, ако остана?

Сигурно беше глупак, но в този миг не можеше да разсъждава трезво. Усети как слабините му се обляха в топлина при звука на този дрезгав, чувствен глас.

— Ще ти покажа. — Притегли я към себе си. Ако не беше погледнал към устните ѝ, щеше да разбере какво го очаква. Вместо това, тъкмо когато устните му приближиха нейните, усети как по лицето му потече бира.

— Изглеждаш доста смешно, Бен. — Доволна от себе си, Уила се пресегна да остави празната бутилка на масата. — Нима мислиш, че животът ми в ранчо, пълно с мъже, не ме е научил на някои неща?

Той прокара ръка през мократа си коса.

— Предполагам, че да. Но...

Движението му бе светкавично. Преди да успее да реагира, бе хваната в капан. Изпита отвращение към себе си, че се намира притисната на канапето от здрав и мускулист мъж, който я гледа с жаден поглед.

— Май този път те хванах. — Стисна ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ. Лицето ѝ бе почервеняло, но той бе сигурен, че не е само от гняв. Гневът нямаше да я накара да трепери по този начин, а в очите ѝ нямаше да се появи тази внезапна мекота. — Страхуваш ли се да ми позволиш да те целуна, Уила? Страхуваш се, че може да ти хареса?

Сърцето ѝ биеше толкова силно, като че ли всеки миг щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Устните ѝ горяха, сякаш там бяха съсредоточени всички нервни центрове.

— Ако исках да ме целунеш, щях да ги кажа.

Той само се усмихна и се наведе над лицето ѝ.

— Защо не ми кажеш, че не исках? Хайде, кажи ми! — Гласът му бе плътен и дълбок. Леко докосна с устни брадичката ѝ.

— Кажи, че не исках да те целуна.

Не можеше да му каже. Щеше да бъде лъжа, но не лъжата я притесняваше. Просто не можеше да отрони нито звук от

пресъхналото си гърло. Взе друго решение, сви коляното си и бързо и силно го ритна.

Изпита удоволствие, като видя как лицето му преbledня и той се присви.

— Махай се от мен. Махай се от мен, проклет глупак! Не мога да дишам. — Не ѝ достигаше въздух и тя се изви, отчаяно опитвайки се да си поеме дъх. Движението на тялото ѝ го накара да простене от желание. Уила хвана косата му и силно я дръпна.

Двамата се изтърколиха от дивана на пода. Пред очите ѝ затанцуваха звезди, когато лакътят ѝ се удари в ръба на масата. Болката я накара да побеснее и тя се нахвърли яростно върху него. Нещо падна на пода, докато двамата се търкаляха ръмжейки и проклинайки.

Бен се опитваше да се предпази, но тя очевидно беше озверяла и искаше кръв. В следващия миг го прониза силна болка и той видя, че го е ухапала по рамото. Извика леко, но успя да я отблъсне.

Отново се претърколиха с преплетени тела. В този миг Уила избухна в смях. Бен изумено се втренчи в нея.

— Смяташ, че всичко това е забавно? — Той едва си поемаше дъх и не можеше да вижда от падналата пред очите му коса. — Ти ме ухапа!

— Знам. — Прокара език по зъбите си. — Струва ми се, че съм откъснала парче от ризата ти. А сега пусни ръката ми, Бен.

— За да можеш да ме ухапеш още веднъж или пак да се опиташ да завреш топките ми в гърлото? — Слабините още го боляха и той присви очи. — Бориш се като момиче.

— И какво от това? Както сам се убеди, имах успех.

Изведнъж настроението му се промени и гневът му отстъпи пред желанието. Гърдите ѝ се притискаха до неговите, а краката ѝ бяха широко разтворени под него.

— Да, така е. За пръв път се държа като жена.

Тя видя промяната в очите му.

— Недей. — Устните му леко докоснаха нейните и дишането ѝ отново се учести.

— Защо не? Това няма да нарани никого.

— Не искам да ме целуваш.

Бен повдигна вежди и се усмихна.

— Лъжкия.

— Да — трепна Уила.

Устните му бяха на милиметри от нейните, когато се чуха първите пронизителни викове.

ПЕТА ГЛАВА

Бен се претърколи, изправи се и хукна към вратата, а Уила се спусна след него. Когато той отвори предната врата, писъците още не бяха заглъхнали.

— Господи... — промърмори младият мъж, когато стъпи в кървавата локва и притисна Лили в обятията си. — Всичко е наред, скъпа. — Веднага застана пред нея, за да закрие гледката, а очите му бяха втренчени в Уила.

Тя също бе шокирана, но очите ѝ нямаха изцъкленото ужасено изражение на жената, която държеше. Лили бе крехка и уязвима, докато сестра ѝ бе силна и можеше да понесе всичко.

— Заведи я вътре — обърна се той към Уила.

Ала тя само поклати глава, загледана в кървавата каша в краката ѝ.

— Сигурно е една от дворните котки. — Или по-скоро е била, мрачно си помисли младата жена, преди някой да отреже главата ѝ, да я изкорми и да я остави като кървав подарък пред входната ѝ врата.

— Заведи я вътре — повтори Бен.

Виковете бяха накарали и други да се затичат към къщата. Адам пристигна пръв и първото, което видя, бе треперещата и плачеща Лили в прегръдките на Бен. Стомахът му се присви, той пристъпи към нея и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Всичко е наред, Лили.

— Адам, аз видях...

— Знам. Сега трябва да влезеш вътре. Погледни ме — промърмори Адам, внимателно я освободи от ръцете на Бен и я поведе към вратата. — Уила ще те заведе в къщата.

— Виж, аз трябва да...

— Погрижи се за сестра си, Уила — прекъсна я той.

Уила стисна треперещата ръка на сестра си, изруга тихо и я побутна към стъпалата.

— Хайде да влезем. Трябва да седнеш.

— Аз видях...

— Да, знам какво си видяла. Забрави го. — Затвори вратата, оставяйки мъжете да се оправят с обезглавеното животно.

— Господи, Адам, това котка ли е? — Джим Брюстър обърса устата си. — Май някой обича да реже глави.

Адам внимателно се вгледа в мъжете. Лицето на Джим бе преbledняло, а адамовата му ябълка подскачаше. Хам бе стиснал устни, Пикълс стоеше настрана, праметнал пушката си през рамо. Там беше и Били Винсънт, осемнадесетгодишен младеж с горящи от възбуда очи и Уд Бук, който поглаждаше дългата си черна брада.

Бук заговори пръв:

— Къде е главата? Не я виждам никъде. — Пристъпи по-близо. Уд отговаряше за сеенето и прибирането на зърното, а съпругата му Нел готвеше на работниците. Миришеше на „Олд спайс“ и ментови бонбони. Беше уравновесен и стабилен мъж.

— Който и да го е извършил, явно обича трофеите. — Думите на Адам накараха останалите да млъкнат.

Само Били продължи да шепне възбудено:

— Господи, виждали ли сте някога нещо подобно? Изкормил я и разпилял всичките ѝ вътрешности. Кой би могъл да направи такова нещо на някаква си глупава котка? Какво мислите...

— Млъквай, Били — срязва го Хам, въздъхна и извади пакет цигари. — Вървете да довършите вечерята си. Нямате работа тук и няма какво да се пулите глупаво като изкуфели дами на благотворителна вечеринка.

— Май вече нямам апетит — промърмори Джим, но тръгна след другите, които се запътиха към бараките.

— Наистина отвратителна гледка — изсумтя Хам. — Не вярвам някое хлапе да го е направило. Момчетата на Уд са малко диви, но не мисля, че са способни на подобно нещо. Ако ме питаш, това е дело на някой много жесток и злобен човек. Но все пак ще поговоря с тях.

— Хам, ще имаш ли нещо против, ако те попитам къде бяха работниците през последния час?

Той замислено изгледа Бен през дима на цигарата.

— Ами миеха се и се приготвяха за вечеря. Не съм ги наблюдавал непрекъснато, ако това те интересува. Обаче никой от мъжете в ранчото не би заклал някаква котка просто за развлечение.

Бен сви рамене, не беше негова работа да разпитва повече.

— Сигурно е станало през последния час. Аз дойдох преди час, а тогава нямаше нищо пред вратата.

Хам дръпна от цигарата и кимна.

— Ще поговоря с момчетата на Уд. — Хвърли последен поглед на кървавата локва пред вратата. — Наистина е отвратителна гледка.

— Две животни са заклани за една седмица, Адам.

Адам се наведе и докосна с пръст окървавената козина.

— Казваше се Мики. Беше стар, почти сляп с едното око и би трябвало да умре в съня си.

— Съжалявам за това. — Бен разбираше вълнението му и привързаността му към животните. Сложи ръка на рамото му и леко го стисна. — Смятам, че имаш сериозен проблем в ранчото, Адам.

— Да. Момчетата на Уд не могат да направят такова нещо. Никога няма да наранят някое животно. А освен това те не бяха горе в планината и не биха могли да заколят онова биче.

— Да, така е. Колко добре познаваш хората си?

Адам вдигна поглед. Колкото и да му беше мъчно за животното, не можеше с лека ръка да обвини някого.

— Работниците не са моя работа. Аз се занимавам само с конете. Но познавам работниците достатъчно добре. Всички, освен Били, работят тук от години. Той дойде миналото лято. Обаче ако искаш повече подробности, трябва да попиташ Уила. — Сведе отново поглед към мъртвия стар котарак. — Лили не биваше да вижда това.

— Не, не биваше. — Бен въздъхна и се запита колко близко се бе приближила тя и дали бе разбрала, че е котка. — Ще ти помогна да го погребеш.

Уила нервно крачеше из всекидневната. Как, по дяволите, се предполагаше, че трябва да се погрижи за една жена? И защо Адам бе стоварил тази досадна работа върху нея? Всичко, което Лили бе направила, бе да се свие в ъгъла на дивана и да трепери.

Нима не ѝ бе дала уиски? Нима не я бе потупала успокоително по главата? Имаше проблем и не желаше една слаба и трепереща жена да ѝ се пречка из краката.

— Съжалявам. — Това бяха първите думи, които Лили успя да изрече, откакто бе влязла в къщата. Пое дълбоко дъх и отново повтори: — Съжалявам. Не трябваше да крещя така. Никога не съм виждала нещо... Бях навън с Адам, помагах му за конете и после аз само...

— За Бога, изпий проклетото уиски — грубо я прекъсна Уила и веднага съжали, като я видя как трепна и покорно вдигна чашата до устните си. Отвратена от себе си, Уила разтри челото си. — Предполагам, че всеки на твое място би се разкрещял. Не ти се сърдя за това.

Лили мразеше уискито — изгарящия му вкус, миризмата му. Джеси предпочиташе „Сийграм“ и колкото повече се изпразваше бутилката, толкова повече нарастваше яростта му. Винаги. Но сега трябваше да се насили да пие.

— Котка ли беше? Помислих, че е котка. — Прехапа долната си устна и се опита да овладее гласа си. — Твоя котка ли беше?

— Котките са на Адам. И кучетата. И конете. Но те са го направили на мен. Иначе щяха да го оставят пред вратата на Адам. Направили са го на мен.

— Също... също като бичето.

Уила спря да крачи и я погледна през рамо.

— Да. Също като бичето.

— Ето, донесла съм пълна кана чай. — Бес влезе, сложи подноса върху масата и недоволно замърмори: — Уил, къде ти е умът? Как можеш да дадеш уиски на бедното създание? — Взе чашата от ръката на Лили. — Ще изпиеш чаша чай, скъпа, и ще си починеш. Уил, престани да крачиш напред-назад и седни.

— Ти се погрижи за нея. Аз излизам.

Икономката наля чая и изпрати с неодобрителен поглед излизащата Уила.

— Това момиче никога не слуша.

— Тя е разстроена.

— Всички сме разстроени.

Лили взе чашата с две ръце и бавно отпи. Успокоителна топлина се разля по тялото ѝ.

— Тя го приема по-болезнено. Това е нейното ранчо.

Бес наклони глава.

— Ранчото е и твое.

— Не. Винаги ще бъде нейно.

Котката беше махната, но все още имаше кръв по стъпалата. Уила се върна, за да вземе кофа със сапунена вода и четка. Бес сигурно щеше да почисти, но не ѝ се искаше да я моли.

Приклекна и усилено затърка. Всички живи същества умираха. Знаеше го и смяташе, че го приема и разбира. Говедата се отглеждаха, за да бъдат заклани, а кокошките свършваха в тенджерата. Ловяха елени и лосове, а сетне поднасяха вкусно приготвеното месо на масата. Това беше естествено.

Хората се раждаха, живееха и умираха.

Дори и жестокостта не ѝ бе непозната. Беше убивала животни и сетне ги бе одирала със собствените си ръце. Баща ѝ бе настоявал на това, беше ѝ наредил да се научи да ловува и да гледа как кръвта изтича от убитото животно. Беше свикнала с всичко това.

Но това беше безсмислена жестокост и убитото и обезобразено животно бе поставено нарочно пред вратата ѝ. Изтърка и последната капка кръв и остави четката. Вдигна глава и погледна към небето.

Една падаща звезда проблесна в нощта и угасна. Чу се зловещият крясък на кукумявка. Имаше пълнолуние и луната светеше огромна и кръгла. Тази нощ щеше да има смърт — в гората, в хълмовете, в тревата. Сигурна бе в това.

Но това не би трябвало да я кара да плаче.

Чу стъпки и бързо се съвзе. Изправи се и видя Адам и Бен, които идваха от задната страна на къщата.

— Щях да почистя, Уила. — Брат ѝ взе кофата. — Не трябваше ти да го правиш.

— Вече е свършено. — Вдигна ръка и докосна лицето му. — Съжалявам за Мики, Адам!

— Обичаше да се припича на слънце върху камъка до оградата пред обора. Там го погребяхме. — Погледна към прозореца. — Как е Лили?

— Бес е с нея. Тя ще ѝ бъде по-полезна от мен.

— Ще изхвърля мръсната вода и ще отида да видя как е.

— Добре. — Ала тя задържа още малко ръката си на бузата му, мърморейки нещо на езика на майка им.

Това го накара да се усмихне. Тя много рядко го използваше, само когато искаше да му каже нещо много важно. Той се отдръпна и я остави сама с Бен.

— Имаш проблем, Уила.

— Да, имам, и то не само един.

— Този, който го е извършил, го е направил, докато ние сме били вътре. — „И се борехме като две глупави деца“, помисли си той. — Хам каза, че ще поговори с момчетата на Уд.

— Джо и Пит? Няма начин да са те, Бен. Хлапетата са доста диви и редовно се поступват, но никога не биха измъчвали един стар котарак.

Той разтри белега на брадичката си.

— Видя всичко, нали?

— Не съм сляпа. — Пое дълбоко въздух, за да потисне гаденето в стомаха си. — Отрязал е малки късчета от тялото му, а по козината имаше следи от изгаряния, като от цигара. Не, това не са били момчетата на Уд. Миналата пролет Адам им даде две малки котенца и те се грижиха за тях.

— Напоследък Адам карал ли се е с някого?

Тя не го погледна.

— Не са го направили на Адам. Направили са го на мен.

— Да... — И той смяташе същото и именно това го безпокоеше.

— А ти карала ли си се с някого напоследък?

— Освен с теб?

Той леко се усмихна и пристъпи към нея.

— През целия си живот си се карала с мен. Трудно ми е да преброя колко пъти се е случвало. — Хвана ръката ѝ и нежно я стисна.

— Има ли някой, който би искал да те нарани, Уила?

Объркана от докосването му, тя се загледа в преплетените им пръсти.

— Не. Пикълс и Уд са недоволни, че трябва да получават заповедите си от мен. Особено Пикълс. Под мъжкото му достойнство е да го командва жена. Но те нямат нищо лично против мен.

— Пикълс беше горе в планината. Дали би направил нещо подобно, за да те уплаши?

— Нима ти приличам на уплашена?

— Щях да бъда по-спокоен, ако беше — сви рамене той. — Би ли го направил?

— Преди няколко часа щях да кажа не. Сега не съм сигурна. — Това беше най-лошото от всичко. Да не знае на кого от хората си да вярва и доколко да им вярва. — Все пак не мисля, че е той. Пикълс има

буен нрав и обича да мърмори и да се заяжда, но не мога да си представя да убива без причина.

— Мисля, че има причина, и трябва да разберем каква е тя.

— Ние ли?!

— Твоята земя граничи с моята, Уил, а през следващата една година аз отговарям за теб. — Уила се опита да издърпа ръката си, но той я стисна по-силно. — Това е факт и двамата трябва да свикнем с него. Няма да те изпускам от поглед.

— Това може да те накара да ослепееш, Бен.

— Ще рискувам. — Ала за всеки случай хвана и другата ѝ ръка. — Имам чувството, че ми предстои доста интересна година. Всичко наоколо е интересно. Не съм се борил с теб от... може би има двадесет години. Сега си по-добра.

Знаеше, че той е по-силен от нея, затова не помръдна.

— Умееш да си служиш с думите, Бен. Като поетите. Сигурно усещаш как бие сърцето ми.

— Скъпа, бих искал да го усетя по-отблизо, но ти само се опитваш да ме предизвикаш, за да се сбиеш с мен.

Тя се усмихна и се почувства малко по-добре.

— Не, Бен. Не само се опитвам. А сега ме пусни и си върви. Уморена съм и съм гладна.

— Тръгвам си. — Плъзна пръст по китката ѝ и с изненада установи, че пулсът ѝ бие ускорено. Никога нямаше да се досети по очите ѝ — толкова студени и толкова тъмни. — Няма ли да ме целунеш за лека нощ?

— Струва ми се, че само си губиш времето с мен. Има толкова други жени, които с радост ще те целунат.

— Не бих се отказал и от теб — отвърна Бен, но я пусна и отстъпи назад. Не беше времето, нито мястото, но скоро щеше да опита отново. — Ще се върна.

— Да. — Пъхна ръце в джобовете на джинсите, докато го гледаше как се качва в пикапа си. Пулсът ѝ продължаваше да бие учестено. — Знам.

Проследи го с поглед, докато колата му изчезна по прашния път. После погледна къщата зад гърба си, окъпана в светлини. Все още копнееше за гореща вана, топла храна и дълъг и спокоен сън. Ала

всичко това трябваше да почака. „Ранчото на Мърси“ беше нейно и тя трябваше да поговори с работниците си.

Като управител на ранчото се опитваше да стои по-далеч от жилището на каубоите. Смяташе, че мъжете имат нужда да се усамотят в дървената къща с каменни основи, която бе техният дом. Там си почиваха, играеха карти и се караха, гледаха телевизия и се оплакваха от шефа си.

Уила почука на вратата и изчака. Всички се бяха събрали около голямата маса, с изключение на Уд, който вечеряше със семейството си. Хам седеше начело на масата и се бе облегал назад, знак, че е привършил с вечерята. Били и Джим продължаваха да ровят в чиниите си и да се зъбят един на друг, а Пикълс отпиваше от бирата си.

— Съжалявам, че ви прекъсвам вечерята.

— Ние вече приключихме — отвърна Хам. — Били, прибери чиниите. Ти яде най-много и затова ще разчистиш масата. Искаш ли кафе, Уил?

— Няма да откажа. — Отиде до печката, наля си и се върна до масата. Предстоеше ѝ труден и деликатен разговор. — Не мога да си представя кой би могъл да убие онзи стар котарак. — Отпи една глътка и се огледа. — Някой има ли някаква представа?

— Аз проверих момчетата на Уд. — Хам стана, за да си налее кафе. — Нел каза, че са били в къщата през по-голямата част от вечерта. И двамата имат джобни ножчета и Нел им каза да ми ги покажат. Бяха чисти. По-малкият се разплака, когато научи за Мики. Не забравяй, че той е само на осем.

— Чувал съм, че понякога децата правят подобни неща — обади се Пикълс. — А когато пораснат, стават серийни убийци.

Уила го изгледа сърдито. Ако някой можеше да влоши нещата, то това беше той.

— Не мисля, че момчетата на Уд са серийни убийци.

— Може да е бил и Маккинън. — Били миеше чиниите в мивката и се надяваше, че Уила ще му обърне внимание. Винаги се бе надявал тя да го забележи. Отдавна бе влюбен в нея. — Той беше тук. — Поклати глава. — А неговите хора също бяха горе в планината, когато онова биче е било заклано.

— Трябва да мислиш, преди да говориш, момче — спокойно се обади Хам. — Маккинън не е от мъжете, които биха заклали някаква

проклета котка.

— Да, но той беше тук — настоя Били и се извърна, за да види дали Уила го слуша.

— Да, той беше тук — съгласи се тя. — Беше в къщата заедно с мен. Аз сама му отворих вратата и тогава отпред нямаше нищо.

— Докато старецът беше жив, подобно нещо не се бе случвало. — Пикълс отпи от бирата си и погледна към Уила.

— Хайде, стига, Пикълс. — Джим се почувства неудобно и се размърда на стола си. — Не можеш да обвиняваш Уила за случилото се.

— Просто изтъкнах един факт.

— Така е — кимна тя. — Обаче старецът е мъртъв и сега аз управлявам ранчото. А когато открия кой го е направил, лично ще се погрижа за него. — Остави чашата си на масата. — Бих искала добре да си помислите дали можете да си спомните нещо, дали сте видели някого. Ако някой се сети, нека веднага да дойде при мен.

Когато вратата се затвори, Хам ритна стола на Пикълс и едва не го събори.

— Защо трябва да се държиш като проклет глупак? Това момиче се стареае толкова много.

— Да, но тя е жена, нали? Не може да се вярва на жените и не може да се разчита на тях. Не мислите ли, че следващият труп може да е на някой от нас? — Той изгълта остатъка от бирата си. — Да не би да се надявате тя да ви защити? Защото аз не.

Били изпусна една чиния. Очите му бяха станали огромни от възмущение.

— Да не мислиш, че някой може да направи подобно нещо с някого от нас? Да заколи някого?

— О, я стига! — Хам рязко остави чашата си на масата. — Пикълс отново пее старата си песен за жените. Да убиеш крава или котка не е едно и също като да убиеш човек.

— Хам е прав. — Джим с усилие преглътна и бутна чинията си настрана. — Ала няма да ни навреди, ако за известно време сме по-предпазливи. Сега в ранчото има още две жени. — Той се изправи. — Може би ще трябва да ги наблюдаваме.

— Аз ще се погрижа за Уил — бързо рече Били и си спечели първане по ухото от Хам.

— Ти си върши работата както обикновено. Не искам напразни суетни и приказки само заради една мъртва котка. А ти, Пикълс, ако няма да кажеш нещо умно, по-добре си затваряй устата. Това се отнася и за останалите. — Огледа мъжете и доволно кимна. — Разбрахте ли? Аз ще се погрижа за безопасността на всички.

— Виж какво ще ти кажа — изръмжа Пикълс, — аз ще бъда нащрек и ще държа пушката си винаги заредена и ножа си наточен. И ако чуя някой да се шегува с това, ще му дам да се разбере. Сам ще се погрижа за себе си. — Стана и излезе навън.

Джим също си отвори бутилка бира и погледна преbledнялото лице на Били. „Бедното момче — помисли си, — сигурно тази нощ ще има кошмари.“

— Той само искаше да ни сплаши, Били. Нали го знаеш какъв е.

— Да, но... — „Това беше само котка, една стара котка“, напомни си той. — Да, знам какъв е.

През тази нощ Уила сънува кошмари. Събуди се обляна в студена пот и с разтуптяно сърце. Беше сама в ъгъла на леглото, а луната проникваше в стаята и я осветяваше в призрачна светлина.

Не можеше да си спомни ясно сънят. Кръв, страх, паника. Ножове. Една котка без глава висеше над нея. Опита се да се присмее на собствените си страхове, но от гърлото ѝ се изтръгна само отчаян вопъл.

Краката ѝ трепереха, но тя си наложи да стане, отиде в банята, запали осветлението, наведе се над мивката и започна да плиска лицето си със студена вода. Почувства се малко по-добре. Повдигна глава и се загледа в отражението си в огледалото.

Лицето ѝ си беше все същото. Не се бе променило. Всъщност нищо не се бе променило. Просто имаше отвратителна вечер. Нима нямаше право да се чувства уплашена? Тревогата я притискаше като каменна скала, а тя трябваше сама да се справи.

Сестрите бяха нейни, ранчото също, а нещо заплашваше всички. Тя трябваше да се справи с него.

Но нещо вътре в нея се бе променило. Чувстваше, че женската ѝ същност се пробужда и тя трябваше да се справи и с това. Нямаше време за любовни игрички с Маккинън.

О, той просто се опитваше да я дразни. Отметна коса и си наля чаша студена вода. Типично за Бен. На устните ѝ се появи лека усмивка и тя отпи от студената вода.

Помисли си, че може би все пак трябва да му позволи да я целуне. Само за да види как е. Може би след това ще спи по-добре. Така ще го прогони от сънищата си и най-сетне ще спре да се чуди какво е това, което се надига у нея всеки път, щом Бен я докосне.

Погледна към леглото и потръпна. Имаше нужда от сън, но не искаше отново да сънува кръв и обезглавени тела. Не, нямаше да позволи случилото се да я изкара от равновесие.

Пое дълбоко въздух и се мушна в леглото. Ще мисли за нещо друго, за нещо хубаво. Например за пролетта, макар че беше още далеч. За цветята, които щяха да разцъфтят по ливадите, и за топлия вятър, който щеше да задуха от хълмовете.

Ала когато най-после заспа, отново сънува кръв, смърт и ужас.

ШЕСТА ГЛАВА

Из дневника на Тес Мърси:

„След два дена, прекарани в ранчото, мога да кажа, че мразя Монтана, мразя кравите, конете, каубоите и особено пилетата. Бес Прингъл, тази мършава деспотка, която управлява къщата, в която съм затворник, ме назначи за обслужващ персонал в курника. Узнах за новото си поприще снощи, след вечеря. Трябва да добавя, че вечерята се състоеше от печено мечешко месо. Кралицата на кравите застреляла мечка гризли в планината. Странно, но се оказа доста вкусно.

По-точно беше вкусно, докато не разбрах какво съм яла. Каквото и да кажа за Бес, а аз мога да кажа доста неща, трябва да призная, че тази жена умее да готви. Ще трябва да внимавам за фигурата си.

Докато съм била в истинския свят, тук са се случили доста неприятни събития. Някой заклал крава на едно от «високопланинските пасища», както тук се изразяват. Когато заявих, че винаги съм смятала, че рано или късно това се случва с кравите, каубойката ме дари със смразяващ поглед. Трябва да призная, че има доста изразително лице и мисля, че дори бих могла да я харесам, ако не се държеше толкова нафукано.

Но аз се отклоних.

Кравата била изкормена и нарязана, а след това захвърлена. Всички тук са разтревожени, защото такова нещо не се било случвало. Вечерта, преди да се върна, една котка била обезглавена и оставена пред вратата на къщата. Бедната Лили я намерила.

Не знам какво означава всичко това и доколко е опасно, но реших да заключвам вратата на спалнята си. Обаче краварската кралица изглежда разтревожена. При

други обстоятелства това би ми доставило известно удоволствие. Тя наистина ми лази по нервите. Ала при съществуващото положение — месеците, които ми предстоят да живея тук — всичко това ме кара да се чувствам доста неспокойно.

Лили прекарва по-голяма част от времето си с Адам и конете. Синините по лицето ѝ са изчезнали, но тя все още изглежда нервна и уплашена. Предполагам, че все още се страхува бившият ѝ съпруг да не я открие. Не мога да скрия, че Лили ми харесва, толкова е безпомощна и уязвима. А и освен това и двете сме в едно и също положение.

Друг интересен субект е Хам. Прилича на генерал Къстър. Жилест и кривокрак, с тъмни като мъниста очи и мазолести ръце. Когато ме види, винаги повдига шапката си, но рядко говори.

Следващият странен екземпляр е Пикълс. Той има кисела физиономия и ужасен характер, доста оплешивял, с огромни червеникави мустаци. Непрекъснато се мръщи и мърмори, но, изглежда, разбира от говеда.

Запознах се и със семейство Бук. Нел готви на работниците и има мило и добродушно лице. Двете с Бес обичат да си шушукат и, изглежда, се разбират. Нейният съпруг се казва Уд, което както разбрах, е съкратено от Удроу. Той има красива черна брада, много хубава усмивка и приятно държание. Нарича ме «мем» и много любезно ме посъветва да си купя шапка, за да запазя лицето си от слънцето. Те имат две момчета, на десет и осем години, които непрекъснато се бият и карат. И двете са ужасно сладки.

Джим Брюстър е един от каубоите, дълъг като върлина, с приятно лице, а задният джоб на джинсите му е винаги издут. Сигурно там държи кесията си с тютюн. Удостои ме с няколко намигвания и един-два одобрителни погледа. Смятам, че ще мога да устоя на чара му.

Били е най-младият от работниците. Сигурно не е на повече от осемнадесет и е влюбен в краварката. Бъбрив е и

винаги го скастрият да си затваря устата. Изпитвам някакво майчинско чувство към него.

Откакто съм се върнала, не съм виждала каубоят — адвокат и още не съм се запознала с Бен Маккинън от ранчото «Трите камъка». Той, изглежда, е трън в очите на Уила. Сигурна съм, че ще го харесам. Смятам, че ще измисля някакъв начин да смекча сърцето на Бес и да очаровам господин Маккинън, но сега трябва да вървя, защото курникът ме зове.

Ще се постарая да мисля за това като за забавно приключение.“

Тес нямаше нищо против ранното ставане — всъщност винаги ставаше в шест сутринта. Обикновено един час правеше гимнастика, понякога се срещаше с агентката си на закуска, след което работеше до два следобед. След това плуваше половин час в басейна, имаше една-две срещи или пазаруваше. Вечер излизаше с някого или си оставаше вкъщи да чете или да гледа телевизия. Животът ѝ беше подреден и на нея ѝ харесваше.

Ала да става рано, за да се упъти към курника, бе нещо съвсем различно.

Курникът беше просторен и чист. Но на Тес петдесетте кокошки, които се отглеждаха в него, се струваха като легион пернати хищници със святкащи мънистени очи.

Напълни хранилките, както Бес я бе инструктирала, смени им водата, избърса ръцете си и се втрени в една от кокошките.

— Казаха ми да събера яйцата. Предполагам, че си измътила едно и ако нямаш нищо против... — Внимателно протегна ръка, без да откъсва поглед от нея. Тя се накокошини и преди Тес да се усети, я клъвна по ръката. Младата жена подскочи назад. — Виж какво, сестро, трябва да изпълня заповедта.

Последва грозна битка. Разхвърчаха се пера, птиците се разлетяха и за секунди в кокошарника настана истински хаос. Обаче Тес успя да докопа едно още топло яйце и отстъпи задъхано назад със зачервено лице и разрошени коси.

— Май проявявате завидна сръчност.

Гласът я стресна и тя изтърва яйцето.

— По дяволите! След всичко, което изтърпах!

— Струва ми се, че ви изплаших! — Гледката в курника го изненада приятно. Нейт очакваше да завари Уила, но вместо нея мис Холивуд — с тесни джинси и нови лъскави ботуши — се бореше с кокошките. Каза си, че тя представлява чудесна картинка. — Търсите яйца за закуска?

— Повече или по-малко. — Тес отметна косата от лицето си. — А вие какво търсите?

— Имам малко работа с Уил. Ръката ви кърви.

— Знам. — Тя се намръщи и засмука кръвта от пръста. — Тези отвратителни птици ме нападнаха.

— Просто не сте подхождали правилно. — Нейт ѝ подаде носната си кърпичка, за да превърже раната си, и пристъпи към една от кокошките. Движеше се грациозно, въпреки че трябваше да го прави с наведена глава, за да не се удари в тавана. — Трябва да го направите съвсем естествено, бързо, но не рязко. — Той пъкна ръка под птицата и бързо я извади с едно яйце. Кокошката дори не трепна.

— Днес ми е първият ден — промърмори Тес и му подаде кошницата. — Обичам пилетата да са във фризера, увити в найлонов плик. — Докато той минаваше от кокошка на кокошка и събираше яйцата, младата жена внимателно го наблюдаваше. — Предполагам, че и вие отглеждате пилета.

— Случвало се е. Сега не се занимавам с тях.

— А с говеда?

— Не.

Учудено повдигна вежди.

— Тогава с овце? Не е ли прекалено рисковано? Гледала съм някои от филмите за Дивия Запад и знам, че е трудно да се отглеждат овце.

— Не, не отглеждам овце. — Сложи още едно яйце в кошницата. — Само коне. Яздите ли, госпожице Мърси?

— Не. — Отметна косата си. — Макар че не е зле да се науча. Предполагам, че това ще запълни малко времето ми.

— Адам може да ви научи. Или пък аз.

— Наистина ли? — Тес леко се усмихна и запърха с мигли. — А защо ще го правите, господин Торънс?

— Просто като проява на любезност. — „Ухае приятно, помисли си Нейт. На нещо екзотично и опасно. И много женствено.“ Сложи още едно яйце в кошницата.

— Наричайте ме Нейт.

— Добре. — Гласът ѝ бе топъл и мъркащ и тя му хвърли закачлив поглед изпод дългите си и гъсти мигли. — Съседи ли сме, Нейт?

— Може и така да се каже. Моите земи са на изток от „Ранчото на Мърси“. Ухаете много приятно, госпожице Мърси, особено за жена, която току-що е имала схватка с пилетата.

— Можеш да ми казваш Тес. Да не би да флиртуваш с мен, Нейт?

— Просто ти влизам в тона. — Усмихна ѝ се. — Ти точно това правеше, нали?

— Може и така да се каже. Навик.

— Е, ако искаш съвета ми...

— Адвокатите винаги са готови да ги дадат — прекъсна го Тес.

— Така е. Моят съвет е да внимаваш. Момчетата тук не са свикнали с такива жени като теб. Жени със стил.

— О! — Не беше сигурна дали да го приеме като комплимент или като обида. — А ти свикнал ли си с жени като мен?

— Не бих казал, че съм. — Сините му очи я изгледаха замислено. — Но разпознавам жените със стил. Можеш да подлудиш момчетата и да ги накараш да се избият за теб само за една седмица.

Е, това вече беше комплимент.

— Това ще оживи обстановката.

— Доколкото чух, тя е достатъчно оживена.

— Мъртви котки и крави. — Тя се намръщи. — Радвам се, че съм го пропуснала.

— Да, но сега си тук. Струва ми се, че е достатъчно — добави Нейт и тя погледна в кошницата.

— Достатъчно е. О, Господи, колко отвратително изглеждат! — Май за известно време щеше да се лиши от сутрешния омлет.

— Ще се измият. Свикна ли тук?

— Опитвам се. Това не е моята среда, моето обичайно обкръжение.

— Хората от твоята... Как беше? А, да, среда, непрекъснато идват тук. Но не остават. — Той се наведе, за да не удари главата си в ниския праг на вратата. — Онези от Холивуд идват, започват да се фукат и да се разпореждат, купуват палати. Човек ще си помисли, че се канят да отглеждат бикове за разплод, да спасяват мустангите или Бог знае какво.

— Ти не обичаш калифорнийците, нали?

— Калифорнийците не принадлежат на Монтана. Това е правило. Рано или късно те винаги се връщат към ресторантите и нощните си клубове. — Извърна се и изпитателно я изгледа. — Както ще направиш и ти след една година.

— Можеш да си заложиш задника, че ще го направя. Запази си широките и открити простори, приятелю. Аз предпочитам Бевърли Хилс.

— И смога, мръсния въздух и земетресенията.

— Спри, защото ще ме накараш да изпитам носталгия — усмихна се Тес. Вече си бе изградила представа за този каубой-адвокат. Роден и израснал в Монтана, обича студена бира и скромни и почтени жени. Беше от мъжете, които целуваха коня си във всеки сладникав уестърн. Обаче не можеше да отрече, че е много привлекателен.

— Защо си станал адвокат, Нейт? Да не би някой да е давал под съд конете ти?

— Напоследък не. — Крачеше спокойно до нея. — Винаги съм се интересувал от законите. От системата. А освен това ми помага да управлявам ранчото. Нужни са време и пари както да имаш добро стадо, така и да си изградиш солидна репутация.

— Значи си станал адвокат, за да можеш да управляваш ранчото си? В университета в Монтана ли си завършил? — подигравателно изви устни Тес. — Предполагам, че в Монтана има университет, нали?

— Чувал съм, че има. — Долови сарказма ѝ и я стрелна с поглед. — Не, аз завърших в Йейл.

— В... — Спря като закована и докато се окопоти, той беше доста напред. Трябваше да тича, за да го настигне. — Йейл? Ти си учил в Йейлския университет и след това си се върнал тук, за да си играеш на адвокат сред банда каубои и полуграмотни работници?

— Аз не си играя на адвокат. — Повдигна шапката си за довиждане и зави покрай оградата пред обора.

— Йейл... — повтори Тес и поклати глава. Беше очарована и заинтригувана. Взе кошницата с яйцата, която той бе оставил пред нея, и затича след него. — Хей, почакай. Нейт...

Тя спря. В ограденото място пред обора ставаше нещо. Двама мъже и Уила се бяха надвесили над една крава. Изглежда, това, което правеха, не се харесваше на животното. Тес се зачуди дали не го жигосват и си каза, че би било интересно да погледа как се прави. Освен това искаше да продължи разговора си с Нейт, а той се бе запътил към малката група.

Стисна кошницата, отвори вратата на оградата и прекрачи вътре. Никой не я удостои с поглед. Цялото им внимание бе съсредоточено върху кравата и това, което правеха с нея. Тес стисна устни и се наведе напред, за да погледне през рамото на сестра си.

Когато видя как Джим Брюстър бързо и ловко кастрира телето, очите ѝ се разшириха от ужас и с тих вик тя се свлече на земята. Шумът от падналата кошница и счупените яйца накара Уила да се обърне.

— Господи, това пък какво е?

— Тя припадна, Уил — информира я Джим и невъзмутимо сви рамене.

— И сама мога да видя. Свършете с телето. — Тя се изправи, но Нейт вече повдигаше Тес. — Май не е много лека.

— Е, не е като перце — ухили се той. — Сестра ти си има всичко, Уил.

— Можеш да ѝ се наслаждаваш, докато я носиш към къщата. По дяволите! — Погледна към кошницата. — Счупила е проклетите яйца. Бес ще припадне. — Обърна се към Джим и Пикълс. — Вие двамата продължете сами, а аз ще се погрижа за нея. И престанете да се пулите в някаква си безмозъчна градска глезла.

— Не бива да си толкова строга с нея, Уил. — С Тес на ръце адвокатът закрачи към къщата. — Тя не е в своята среда.

— Дяволски бих искала да се върне в нея и да се махне от главата ми. Едната припада, а другата ходи на пръсти и ме гледа така, сякаш всеки миг ще я застрелям.

— Ти си опасна жена, Уил. — Той погледна към младата жена, която се размърда в ръцете му. — Май идва на себе си.

— Стовари я някъде. — Уила отвори входната врата. — Аз ще донеса вода.

Трябваше да признае, че бе изненадан от теглото на Тес. Не беше кожа и кости като онези калифорнийски красавици, а имаше меки, закръглени форми и всичко в нея си беше на мястото. Докато я носеше към дивана, тя простена и миглите ѝ трепнаха. Сините ѝ като метличина очи се втренчиха безизразно в него.

— Какво? — бе единственото, което може да промълви.

— Успокой се, скъпа. Просто припадна, това е всичко.

— Припаднала съм? Аз съм припаднала?! Но това е абсурдно!

— Много елегантно падна на земята. — Беше паднала като дърво, помисли си той, но не смяташе, че сравнението ще ѝ хареса. — Не си ударила главата си, нали?

— Главата ми? — Все още леко замаяна, тя вдигна ръка. — Не мисля, че е ударена. Аз... — И тогава си спомни. — О, Господи, онази крава! Това, което правеха с онази крава... Защо се хилиш?

— Сигурно е ужасно да видиш за пръв път как един бик се превръща в кастрирано добиче. Предполагам, че в Бевърли Хилс не ти се е случвало често да присъстваш на подобно представление.

— Държим стадото си в стаята за гости.

— Ето вече си по-добре — доволно кимна Нейт.

Наистина беше достатъчно добре, за да осъзнае, че се е сгушила до гърдите му като малко дете.

— Защо ме носиш?

— Е, не ми се струва, че щеше да бъде много любезно, ако те бях повлякъл за косата.

— Още ли не си я оставил? — сърдито попита Уила, която влезе с чаша вода в ръка.

— Харесва ми да я държа. Ухае много хубаво.

Провлеченият му говор я накара да се засмее и да поклати глава.

— Престани да се занасяш с нея, Нейт. Чака ме доста работа.

— Не мога ли да я задържа, Уил? В моето ранчо няма жени и много ми липсва женска компания. Чувствам се толкова самотен.

— И двамата сте идиоти. — Тес отметна косата от лицето си, опитвайки да си възвърне достойнството. — Пусни ме веднага, дългуч

такъв!

— Да, госпожице. — Нейт я пусна върху кожения диван. Тя подскочи, намръщи се, но бързо се изправи.

— Изпий това. — Без да проявява никакво съчувствие, Уила й подаде чашата с вода. — И стой по-далеч от говедата.

— Можеш да си сигурна, че ще го направя. — Беше бясна на себе си, че се бе показала слаба. — Това, което правите, е отвратително, варварско и жестоко. Ако осакатяването на едно беззащитно животно не е забранено, сигурна съм, че в най-скоро време трябва да бъде. — Нейт сияйно й се усмихна и тя изскърца със зъби. — Престани да ми се хилиш, глупако! Предполагам, че няма да останеш очарован, ако някой ти отреже топките.

Той усети втвърдяване в слабините и смутено се прокашля.

— Не, госпожице, не бих казал, че ще бъда.

— Ние не кастрираме мъжете — сухо отбеляза Уила. — Виж, Холивуд, отбиването и кастрирането е част от живота в ранчото. Знаеш ли какво ще стане, ако не кастрираме телетата? Ще имаме стадо разгонени бикове, които постоянно ще гонят кравите.

— Всяка нощ ще има оргии в оборите — добави Нейт, но не продължи, като видя сърдитите погледи, които му хвърлиха и двете жени.

— Нямам време да ти обяснявам подробностите от нашия живот — продължи Уила. — Просто през следващите няколко дни стой по-далеч от оградата за добитъка. Бес ще ти намери някаква работа вътре в къщата.

— О, каква радост!

— Въпреки че не виждам какво би могла да вършиш. Дори не можеш да събереш яйцата, без да ги изпочупиш всичките. — Тес й се озъби и тя се обърна към Нейт. — Искал си да говориш с мен?

— Да, исках. — Не бе очаквал, че ще се забавлява толкова. — Първо исках да се уверя, че си добре. Чух за неприятностите, които си имала.

— Вече съм добре. — Взе чашата с вода от ръката на сестра си и изпи остатъка. — Изглежда, че засега не мога да направя нищо за това. Мъжете не говорят много и се опитват да избягват въпроси на тази тема. — Остави празната чаша. — Чувал ли си дали подобни неща са се случвали и на някой друг?

— Не. — И точно това го тревожеше. — Не знам с какво мога да ти помогна, но ако има нещо, само ми кажи.

— Благодаря ти. — Взе ръката му и я стисна. — А направи ли нещо по онзи въпрос, за който говорихме?

Завещанието ѝ, помисли си той, което определяше Адам за неин наследник. Документите, в които тя му прехвърляше собствеността върху къщата, в която той живееше, конете и половината от нейния дял от „Ранчото на Мърси“. Влизаха в сила след една година.

— Да, ще ти ги донеса в края на седмицата.

— Благодаря. — Пусна ръката му и намести шапката си. — Можеш да говориш с нея, ако имаш време за губене. — Стрелна сестра си с дяволит поглед. — Чакат ме още доста бичета за кастриране.

Когато Уила излезе, Тес уви ръце около тялото си и се опита да се успокои.

— Струва ми се, че много лесно бих могла да я намразя.

— Просто не я познаваш.

— Знам, че е студена, груба, враждебна и непрекъснато раздава заповеди. Това ми е достатъчно. Не съм направила нищо, с което да заслужа такова отношение. Не съм молила да остана тук и със сигурност не съм молила да бъда роднина с тази кучка с малък задник.

— Тя също не е молила за това. — Нейт приседна на облегалката на стола. Извади цигара и я завъртя между пръстите си. Не разполагаше с много време, а имаше доста неща, които трябваше да ѝ каже. — Позволи ми да те попитам нещо. Как би се чувствала, ако внезапно разбереш, че могат да ти вземат дома? Твоя дом, твоя живот, всичко, което някога си обичала? — Очите му бяха меки и състрадателни. Извади кибрит и поднесе огъня до върха на цигарата. — За да ги задържиш, ти трябва да живееш с непознати и дори и да успееш да се справиш, пак няма да запазиш всичко. Една голяма част ще бъде притежание на тези непознати. Хора, които никога не си познавала, никога не си имала възможност да опознаеш, ще живеят в къщата ти и ще имат същите права като теб. И ти не можеш да направиш нищо. Нещо повече, ти трябва да поемеш цялата отговорност, защото тези непознати нямат и понятие как се управлява ранчо. Всичко, което те трябва да правят, е да чакат и заради това ще получат точно толкова, колкото и ти, въпреки че ти ще трябва да работиш, да се потиш, да се тревожиш.

Думите му стопиха гнева на Тес.

— Аз не съм виновна за това — тихо промълви.

— Не, не си. Но и тя не е. — Той извърна глава и се взря в портрета на Джек Мърси над камината. — На теб не ти се е налагало да живееш с него.

— Какъв беше... — Всъщност не искаше да пита. Не искаше да знае.

— Какъв беше той? — Нейт издуха дима. — Беше суров, студен и егоистичен. Знаеше как се управлява ранчо по-добре от всеки, когото познавам, но не знаеше как се отглежда едно дете. — Гласът му стана режещ. — Никога не й даде поне малко любов, никога не й каза една добра дума, независимо че тя толкова се стараше да спечели одобрението му. За него тя никога не бе достатъчно добра, достатъчно бърза, достатъчно умна.

Не бива думите му да я карат да се чувства виновна, каза си Тес.

— Можела е да си замине.

— Да, можела е. Но тя обича това място. И него обичаше. Ти не скърбиш за баща си, Тес. Ти си го загубила преди години. Но Уила скърби. Няма никакво значение, че той не го заслужава. Той не я искаше повече, отколкото е искал теб или Лили, но тя нямаше щастието да има майка.

По дяволите, започваше да се чувства виновна.

— Съжалявам, но това няма нищо общо с мен.

Нейт дръпна от цигарата, загаси я внимателно и се изправи.

— Има много общо с теб. — Очите му внезапно станаха студени и далечни. Заприличаха й на безстрастните очи на някой адвокат. — Ако не го разбираш, значи приличаш твърде много на Джек Мърси. Аз трябва да тръгна. — Докосна края на шапката си и излезе.

Тес дълго време стоя неподвижно, втренчена в портрета на мъжа, който беше неин баща.

На няколко километра, в ранчото „Грите камъка“, Джеси Кук си подсвиркуваше, докато затягаше няколко болта в стария раздрънкан пикап модел „Форд“. Чувстваше се чудесно. Настроението му се бе подобрило от разказа на един от каубоите за жестокото убийство на някаква стара котка в „Ранчото на Мърси“. А най-хубавото от всичко

беше, че именно Лили беше намерила обезглавената котка. Искаше му само да бе присъствал.

Джеси си подсвиркваше една кънтри мелодия, докато пръстите му сръчно работеха. Винаги бе мразил кънтри музиката, капризните жени, които хленчат, и тъпите мъже, които въздишат по жените си. Но трябваше да свикне и да се приспособи. Всеки проклет глупак от бараката, в която живееше, си припадеше по тези лигави песни и слушаха само тях. Така че и Джеси трябваше да ги хареса. Всъщност не му беше чак толкова трудно, дори започна да си мисли, че Монтана ще му хареса.

Това бе земя на истинските мъже. Мъже, които знаят как да живеят и как да се справят с жените си. След като предаде на Лили няколко хубави урока, можеха да се установят тук. Нали тя ще бъде богата, много богата.

Тази мисъл го накара да се ухили и да потропа с крак в тон с мелодията. Представи си как онази тъпа малка кучка ще наследи една трета от ранчото. Та това си беше истинско богатство. И ще стане само след една година.

Трябваше само да бъде търпелив. Това бе най-трудното. Ако тя разбере, че е наблизо, щеше да избяга. А той не можеше да й позволи да избяга, преди да е изтекла една година.

Лесно щеше да я следи отдалече. Щеше да държи под око своята тъпа съпруга.

Никак нямаше да бъде трудно да се сприятели с работниците от „Ранчото на Мърси“. Няколко бири, една-две игри на карти и щеше да измъкна нужната му информация от тях. Освен това можеше да наблюдава ранчото, като внимава Лили да не го види.

Не се бе родила жена, която можеше да надхитри Джеси Кук, бивш офицер от флотата.

СЕДМА ГЛАВА

Сара Маккинън подхвърли палачинката в тигана и погледна с обич по-големия си син, който седеше и пиеше сутрешното си кафе. Напоследък той предпочиташе да си приготви набързо нещо за ядене в апартамента си над гаража. Липсваше ѝ. Всъщност липсваха ѝ нейните две момчета, които често се караха и дразнеха един друг. Господ ѝ е свидетел, че имаше време, когато си мислеше, че ще я подлудят. Сега имаше този покой, но осъзна, че копнее за шума, виковете и разправиите им.

Вече имаше снаха, която обичаше, и внучка, която обожаваше. Щеше да има и още внуци. Толкова много ѝ се искаше Бен да си намери подходящо момиче и да се ожени.

Досега не бе имал сериозна връзка и бе проявявал предпазливост в отношенията си с жените. Сара знаеше, че бракът не е шега и не бива да се избързва с него, но толкова много ѝ се искаше да има още внуци.

Остави чинията на масата и нежно прокара ръка по гъстата му коса. Внезапно с учудваща яснота си припомни деня, когато за пръв път го заведе в бръснарницата, за да го подстрижат. Беше на седем години и бе толкова горд, а Сара съвсем глупаво се разплака, когато видя меките къдрици да лежат на пода.

— За какво си се замислил, сине?

— Хмм? — Той бутна вестника настрани. Четенето на масата бе позволено, докато не е сложена храната. — Нищо специално, мамо. Защо питаш?

Тя седна и взе чашата с кафе.

— Познавам те, Бенджамин Маккинън. Нещо те безпокои.

— Мисля си за ранчото. — За да спечели време, се залови със закуската си. Палачинките бяха пухкави, а беконът, златистокафяв и хрупкав. — Никой не може да готви като моята майка — похвали я той и ѝ се усмихна.

— Никой няма апетит като моя Бен. — Сара се облегна назад и зачака.

Известно време той се храни мълчаливо, наслаждавайки се на вкусната храна и на прекрасната утрин. Обичаше да гледа майка си. На нея можеше да се разчита. Сара Маккинън с нейните красиви зелени очи, блестяща тъмноруса коса и млечнобяла кожа. На лицето ѝ имаше бръчици, но те бяха толкова меки и естествени, че почти не се забелязваха. Усмивката ѝ беше топла и вдъхваше увереност и спокойствие.

Тя беше грациозна жена, слаба и стройна в джинсите и карираната си риза. Обаче той знаеше, че зад тази привидна крехкост се крие сила. Силата ѝ идваше отвътре. Тя не се страхуваше и през целия си живот не бе обръщала гръб на някое предизвикателство или на приятел. Ако можеше да намери такава жена, силна, мила и щедра, може би щеше да се откаже от ергенския си живот.

Тази идея сигурно щеше да развълнува Сара.

— Мислех за Уила Мърси.

Майка му повдигна вежди, изпълнена с надежда.

— О, наистина ли?

— Не по този начин, мамо. — Въпреки, че бе мислил точно по този начин. И то доста често напоследък. — Тя има големи неприятности.

— Съжалявам за това. Тя е добро момиче и не ги заслужава. Мислех да я навестя или да ѝ се обадя по телефона, но знам колко е заета сега. — Усмихна се. — Освен това изгарям от любопитство да се запозная с другите две. На погребението не можах да ги огледам добре.

— Мисля, че Уила ще се зарадва, ако я посетиш. — Бен си взе още две палачинки. — Тук всичко е наред и аз мисля, че не е зле да прекарам малко повече време в „Ранчото на Мърси“. Не че Уила ще го одобри, но присъствието на още един мъж там може да успокои нещата.

— Ако не се заяждаш непрекъснато с нея, можете да се разбирате чудесно.

— Може би — повдигна рамена той. — Всъщност аз не подозирах колко много е работила тя, докато старецът беше жив. Не се съмнявам, че ще се справи с работата, но след като Джек Мърси е мъртъв, имат един мъж по-малко. Не съм чул да е наела нов човек.

— Чуха се клюки, че щяла да наеме за надзирател някакъв млад мъж, завършил университета. Хубав и опитен, не че Хам не си разбира

от работата, но той вече остарява.

— Няма да направи такова нещо. Тя иска да докаже, че може да се справи и сама, а освен това е много привързана към Хам. Аз мога да ѝ помогна — продължи Бен, — въпреки че тя не обръща особено внимание на моята диплома от колежа. Мислех си тази сутрин да отида и да я видя.

— Смятам, че е много мило от твоя страна, Бен.

— Не го правя, за да бъда мил. — Той се ухили и ѝ намигна. — Ще имам възможност да я подразня.

Тя се засмя и се изправи, за да донесе каната с кафе, тъй като бе чула стъпките на съпруга си.

— Е, това може да я развлече и да я накара за малко да забрави неприятностите.

Момчетата на Уд се бяха промъкнали в пасището с неделната червена престилка на майка си, за да си играят на матадори с един от биковете. За щастие Уила се появи навреме и те се отърваха само със страха и навехнатия глезен на Пит.

Един от тракторите се повреди и Уила изпрати Били в града за части. Голям лос бе съборил част от северната ограда и трябваше да се съберат разпръснатите говеда.

Бес беше настинала. Тес за трети път тази седмица бе счупила повечето от яйцата, а онази малка мишка Лили временно се бе заела с готвенето и с ентузиазъм атакуваше печката.

Като капак на всичко хората ѝ се караха.

— Когато играеш покер, не всеки път късметът е на твоя страна — мърмореше Пикълс.

— Ако не можеш да си позволиш да загубиш, по-добре не играй — отвърна Джим.

— Всеки има право на реванш.

— И всеки има право да се откаже, когато си пожелае. Не е ли така, Уил?

Една крава се бе разболяла и трябваше да ѝ сложи инжекция. Вкара сръчно иглата. Денят беше студен, есента бе настъпила внезапно, но тя бе свалила якето си.

— Не желая да се намесвам в дребните ви разправии.

Пикълс се намръщи, а мустаците му възмутено потрепераха.

— Джим и онзи мошеник от „Трите камъка“ ми отмъкнаха двеста долара.

— Джей Кей не е мошеник. — За да го подразни, Джим се зае да защитава новия си приятел. — Просто играе по-добре от теб. Ти не можеш да блъфираш и слепец. Освен това си ядосан, защото оправи стария пикап на Хам и сега той работи като часовник.

Думите му сипаха сол в раната и брадичката на Пикълс затрепери от гняв.

— Не желая някакъв си задник от „Трите камъка“ да се мотае наоколо, да бърника из колите и да ми отмъква парите на карти. Щях и сам да поправя пикапа, когато ми остане малко свободно време.

— Обещавах вече цяла седмица.

— Казах, че щях да го поправя — процеди през зъби и стана. — Не се нуждая от някого, който да налага нови правила. Работя в това ранчо от осемнадесет години. И нямам нужда някакъв тъпак да ми казва какво да правя.

— Кого наричаш тъпак? — Джим скочи на крака и се хвърли към Пикълс. — За мен ли говореше, старче? Хайде, продължавай.

— Достатъчно. — Уила застана между тях. — И двамата се държите като глупаци. По-добре е да използвате ръцете си за нещо полезно.

— Знам си работата. — Пикълс свирепо я изгледа. — Нямам нужда от него или от теб да ми казвате какво да правя.

— Чудесно. Аз пък нямам нужда от разправии, когато имаме толкова работа. Върви и се успокой, а след това иди да провериш работниците, които работят по оградата.

— Хам няма нужда някой да проверява работата му, а аз си имам свои задължения.

Тя пристъпи към него.

— Казах да отидеш и да се успокоиш. След това си вдигни задника, качи се в пикапа си и върви да провериш оградата. Ще го направиш, ако не искаш да получиш последния си чек.

Той почервеня от ярост. Не можеше да понесе тази обида да получава заповеди от някаква си жена, и то на половината на годините му.

— Да не би да си мислиш, че можеш да ме уволниш?

— И двамата знаем, че мога. — Посочи му портата. — Хайде, размърдай се. Тук само пречиш.

Двамата се гледаха свирепо няколко секунди, сетне Пикълс се изплю на земята и тръгна към портата. Джим въздъхна с облекчение.

— Ти не искаш да го изгубиш, нали, Уила? Всички знаем, че е опак и свадлив, но е дяволски добър каубой.

— Той няма да си отиде. — Ако беше сама, щеше да притисне ръка към разбунтувалия ѝ се стомах, но сега се наведе и приготви следващата инжекция. — Когато се успокои, ще му мине. Той нямаше намерение да те удари, Джим. Харесва те и е привързан към теб.

— Знам, но това не го оправдава — ухили се Джим.

— Предполагам, че не. — Уила се усмихна. — Пикълс е едно дърто копеле. Колко спечели от него миналата вечер?

— Около седемдесет. Тъкмо ще си купя онези готини ботуши от змийска кожа.

— Голямо конте си, Брюстър.

— Обичам да изглеждам добре за дамите — закачливо ѝ намигна той. — Може би някой път ще дойдеш с мен да потанцуваме, Уил.

Това беше тяхна стара шега — Уила Мърси никога не танцуваше.

— А може би тази вечер той ще си върне седемдесетте долара. — Избърса потта от челото си и продължи със спокоен глас. — А що за човек е този нов работник от „Грите камъка“?

— Казва се Джей Кей. Не е лошо момче.

Двамата работиха още около двадесетина минути. Спряха да починат.

— Уила, Пикълс не искаше да те обиди — каза Джим. — Просто старецът му липсва. Той много го уважаваше.

— Знам. — Болката прониза сърцето ѝ и тя присви очи. Облакът прах по пътя означаваше, че Били се връща. Каза си, че не е зле да намери Пикълс, да го прикотка с няколко любезни думи и да му каже да оправи трактора. — Върви да обядваш, Джим.

— Това са любимите ми слова.

Тя взе обяда със себе си, качи се в своя ленд роувър и подкара. С едната си ръка държеше кормилото, а с другата, сандвича с печено телешко. Прашният път към хълмовете, който минаваше през пасището, рязко изви и разкри пред очите ѝ красива есенна гледка.

Листата на дърветата бяха пожълтели и бавно застилаха земята с кафяво златист килим. През отворения прозорец на джипа дочуваше песента на птиците и познатия шум на вятъра. Всеки звук ѝ бе познат и би трябвало да ѝ подейства успокоително. Искаше ѝ се да се отпусне, но не можеше да разбере защо не може.

На запад небето потъмняваше и хвърляше зловеци сенки върху дърветата. Уила си помисли, че навярно в планината вали сняг и сигурно до вечерта в долината ще завали силен дъжд. Той щеше да бъде добре дошъл, но тя се съмняваше, че ще вали дълго, за да напои земята.

Почувства се невероятно самотна, а това ѝ се стори много странно. Тя обичаше самотата, обичаше да се разхожда из своята земя, необезпокоявана от никого.

Беше рисковано. Знаеше, че е рисковано, но не можеше да се спре. Каза си, че добре е избрал мястото и времето. Щеше да има буря, а работниците бяха свършили с работата си в тази част на оградата. Вероятно вече се бяха прибрали в ранчото, за да обядват.

Беше обмислил всичко. Избра най-хубавото биче — едро и охранено, което сигурно щеше да донесе доста пари на пазара.

След като свърши, трябваше бързо да се върне в ранчото. Погледна към пътя. Той продължаваше към хълмовете и се губеше сред дърветата. Никой нямаше да дойде от тази посока.

Първия път, когато го направи, стомахът му се преобърна при вида на бликналата кръв. Досега никога не бе убивал нещо толкова голямо. Но след това... е, след това му стана толкова... интересно. Да режеш толкова огромно нещо, да усещаш туптящия пулс, а след това бавното му замиране, като часовник, който спира. Да наблюдаваш как животът изтича.

Пикълс караше джипа с намръщено лице. Докато приближаваше към оградата, в главата му се въртяха разговорите с Джим и с Уила. А след това си представи как ще се оплаче на Хам за това, че тя бе заплашила да го уволни. Ако можеше.

Джек Мърси го бе наел и доколкото знаеше, никой, освен него не можеше да го уволни. А тъй като Джек бе мъртъв — Господ да успокои душата му — значи въпросът бе приключен.

Жените, каза си, трябва да си стоят в проклетите кухни, а не да кръстосват и да дават заповеди на мъжете. Щяла да го уволни, презрително изсумтя той и зави наляво, за да провери дали Хам и Уд вече са свършили, тъй като бурята скоро щеше да се разрази.

И тогава зърна пикапа, спрян на пътя. Това го накара да се усмихне.

Ако машината се бе повредила, щеше да я поправи — носеше инструментите си в багажника. Щеше да покаже на всички в Монтана, че няма по-добър механик от него.

Спря колата си, излезе навън и пъкна ръце в джобовете на джинсите си.

— Някаква повреда ли има? — започна той, но внезапно млъкна. Бичето лежеше с разпран корем, потънало в кръв. Пристъпи по-близо, като едва погледна към мъжа, надвесен над тялото. — Още едно заклано животно? Станало е съвсем скоро — започна и тогава видя ножа и кръвта, която се стичаше по острието. И очите на мъжа, който го държеше. — Господи, това си ти! Защо го направи?

— Защото мога. — Видя страха в очите на Пикълс и как бързо се озърна към колата си на пътя. — Защото ми харесва — меко продължи той. С известно съжаление, мъжът вдигна ножа и го заби в гърдите му. — Никога досега не съм убивал човек — промълви и натисна ножа със сигурна ръка. — Това е интересно.

Интересно, помисли си отново, гледайки как очите на жертвата се разширяват от изненада, а сетне се замъгляват от болката. Продължи да забива ножа по-навътре, към сърцето, като се навеждаше заедно с тялото, докато накрая то тупна на земята.

Забрави за възбудата от кръвта на бичето. Убийството на човек се оказа много по-вълнуващо. Човекът има мозък, каза си мъжът, докато изваждаше ножа. Кравата е едно глупаво животно. А котката, макар и умна, е просто едно малко същество.

Замислено огледа трупа. Трябваше да направи нещо ново, нещо по-специално, нещо, което завинаги да запечата този миг. Нещо, за което хората щяха да говорят дълго, много дълго.

Тогава започна да се смее и продължи, докато се задави и притисна окървавената си ръка към устата. Знаеше какъв ще бъде неговият знак.

Завъртя ножа в ръката си и започна внимателно да действа.

Когато Уила видя ездача, който препускаше през нейното пасище, тя спря джипа. Позна големия черен жребец, който Бен яздеше, и кучето Чарли, което ги следваше като сянка. Изпита облекчение, въпреки че не й се искаше да си го признае. Във въздуха се носеше нещо злоещо и дори самият дявол не й се струваше толкова страшен. Всъщност ездачът и черният жребец представляваха вълнуваща гледка.

— Да не би да си се загубил, Маккинън?

— Не. — Спря коня до колата. — Май оградата вече е поправена? — Усмихна се, когато видя смаяния й поглед. — Зак видял, че е съборена откъм северната страна. Тази година лосовете причиняват доста бели.

— Винаги е било така. Предполагам, че Хам и работниците вече са привършили. Смятам да отида да проверя.

Той скочи от коня и се наведе към прозореца.

— Това, което държиш, сандвич ли е?

Тя погледна за миг към половината от обяда си.

— Да. И какво?

— Ще го ядеш ли?

Уила въздъхна и му го подаде.

— Да не би да ме преследваш за безплатна храна?

— Това е само допълнителна печалба. Смятам да закарам няколко говеда във фермата за угояване в Колорадо, но си помислих, че може да искаш да купиш стотина глави. — Бен отчупи парче от сандвича и го хвърли на Чарли.

Тя погледна как кучето радостно се нахвърли върху хляба и месото и се усмихна.

— Да не би да си дошъл тук, за да се пазариш за цената?

— Мислех си, че можем да постигнем приятелско споразумение. — Пресегна се през прозореца и я погали по разрошената коса. — Все още не съм се запознал с най-голямата ти сестра.

— Тя не е по твой вкус, свалячо, но ако искаш, можеш да дойдеш да се запознаеш с нея. — Видя как преглътна и последната хапка от сандвича. — След вечеря.

— Да донеса ли някоя и друга бутилка?

Уила леко се усмихна и завъртя ключа. След минута Бен щеше да я последва. И двамата знаеха, че тя нарочно кара бавно, за да може да я настигне.

— Адам дали ще е наоколо? — Той повиши глас, за да може да го чува през шума на мотора. — Искам да купя няколко нови седла за понита.

— Попитай го. Аз съм твърде заета, за да водя приятелски разговори, Бен. — За да го ядоса, увеличи скоростта и го задави в облак прах. Обаче, когато зави наляво, беше разочарована, че той не я последва, а препусна в обратна посока.

Искаше ѝ се да го ядоса за нещо и да го накара отново да я сграбчи. Доста често бе мислила за начина, по който я бе държал последния път в ръцете си.

Може би тази вечер ще трябва да го предизвика да я целуне. Освен ако вниманието му не бъде отклонено от големия бюст на Тес и френския ѝ парфюм. При тази мисъл Уила натисна газта и подкара с пълна скорост, но внезапно намали, когато видя пикапа на Пикълс, спрял край пътя.

— Е, по дяволите, най-после го намерих — каза си. Сега имаше възможност да се помирят. Слезе от колата и огледа пасището и оградата край него. Не го видя и се зачуди защо ли бе оставил пикапа край пътя.

— Сигурно се е заврял някъде, за да продължи да се цупи — промърмори тя и приближи към колата, за да натисне клаксона.

Тогава го видя, него и бичето, проснати пред пикапа, потънали в кръв. Не знаеше защо не я бе подушила, след като въздухът бе наситен със сладникавата миризма на кръв и смърт. Ала сега миризмата я преряза като с нож и препъвайки се, Уила се довлече до другата страна на пътя, наведе се и започна да повръща.

Стомахът ѝ продължи да се свива болезнено и когато олюлявайки се, се запъти към джипа си и натисна клаксона. Ръката ѝ остана върху него, а главата ѝ се облегна на стъклото, докато се опитваше да си

поеме дъх. Не се обърна, когато чу шум от копитата на коня и лаенето на Чарли.

— Хей. — Бен скочи от коня си и я потупа по рамото. — Уила.

Ако насреща му се бе хвърлила тигрица, нямаше да се изненада така, както когато тя зарови лице в гърдите му.

— Бен, о-о, Господи! — Пръстите ѝ се вкопчиха в него. — О, Господи...

— Всичко е наред, скъпа. Вече всичко е наред.

— Не. — Тя стисна силно очи. — Не. Пред колата. Другата кола. Има... Господи, кръв!

— Добре, малката ми, седни и си почини. Аз ще отида да видя. — С навъсено лице Бен ѝ помогна да се качи в колата и се намръщи още повече, когато видя как тя се сви, отпусна глава на коленете си и потръпна. — Просто стой тук, Уил.

Заради вида на лицето ѝ и заради силното лаене на Чарли реши, че отново е някое биче или дворно куче. Вбесен пристъпи към изоставената кола. Тогава видя, че е нещо повече, много повече от биче.

— Господи, Боже мой!

Може би нямаше да разпознае мъжа, не и след това, което бяха направили с него. Но позна колата, ботушите, шапката, пропита с кръв, която лежеше близо до тялото. Стомахът му се сви. Потисна гаденето и заповяда на Чарли да млъкне.

Който беше извършил всичко това, не беше просто луд, а истински изверг.

Чу шум и бързо се обърна. Видя Уила, която вървеше към него, и застана пред нея, за да закрие гледката.

— Недей. — Гласът му беше твърд и ръката му силно стисна нейната. — Не можеш да направиш нищо и няма никакъв смисъл отново да виждаш този ужас.

— Вече съм добре — каза тя и пристъпи по-близо. — Той беше мой работник и аз го търсех. — Разтри очите си с ръце. — Те са го скалпирали, Бен. За Бога! О, Господи! Те са го нарязали на парчета и са го скалпирали.

— Достатъчно. — Ръцете му не бяха нежни, когато я обърна и я накара да го погледне в очите. — Това е достатъчно, Уила. Върни се в колата си и се свържи по радиото с полицията.

Тя кимна, но не помръдна. Бен я прегърна силно.

— Просто се облегни на мен — промърмори.

— Аз го изпратих тук, Бен. — Младата жена зарови глава в гърдите му. — Той ме ядоса и аз му казах или да дойде тук, или да си опакова багажа и да си вземе последния чек. Аз го изпратих тук.

— Престани! — Разтревожен от гласа ѝ, който трепереше при всяка дума, той притисна устни до косата ѝ. — Знаеш, че не си виновна за това.

— Той беше мой работник — повтори тя, потръпна силно и внезапно се отдръпна от него. — Покрий го, Бен. Моля те. Той трябва да бъде покрит.

— Ще се погрижа за това. — Докосна я леко по бузата. Беше толкова бледа. — Остани в колата, Уил.

Изчака я да се отдалечи, издърпа брезента от пикапа и покритялото на Пикълс. Поне това можеше да направи за него.

ОСМА ГЛАВА

От прозореца на кухнята Лили виждаше гората и върховете на дърветата, извисяващи се към приказното небе на Монтана. В края на октомври дните бяха по-къси и нощите настъпваха по-рано. От прозореца можеше да наблюдава как последните лъчи на слънцето изчезват зад хълмовете. Бяха изминали само две седмици, откакто живееше в щата Монтана, но вече знаеше, че след като слънцето се скрие зад сенчестите хълмове, студената нощ бързо ще се спусне.

Тъмнината все още я плашеше. Очакваше с нетърпение зората. И новия ден. Имаше толкова много работа, че едва ѝ стигаше времето. Бе благодарна, че отново може да върши нещо, да се чувства полезна.

Адам бе толкова търпелив. Беше нежен като някоя кобила към малкото си. Когато слагаше ръката ѝ върху крака на коня и ѝ показваше как леко да я плъзга надолу, за да провери дали няма разтегнато сухожилие, ръката му вече не стискаше нейната. Показа ѝ как да вчесва коня с чесалото, как да почиства копитата му, какви добавки към храната да слага за бременните кобили. А когато я хвана да дава ябълка на едно едногодишно жребче, той не ѝ се скара, а само се усмихна снизходително.

Часовете, през които работеха заедно, бяха най-щастливите в живота ѝ. Този нов свят събуждаше в душата ѝ надежда за бъдещето.

А сега всичко можеше да свърши. Защото един мъж бе мъртъв. При тази мисъл тя потръпна. Убиецът бе проникнал в новия ѝ светъл свят. Един ужасен удар бе сложил край на един човешки живот и тя отново се чувстваше безпомощна и уязвима.

— Господи, каква бъркотия!

Лили подскочи, когато Тес влетя в кухнята.

— Направих кафе. Прясно. Дали всички са... все още тук?

— Уила още говори с ченгетата, ако това имаш предвид. — Сестра ѝ отиде до печката и намръщено изгледа кафеника. — Аз не съм присъствала на разговора, така че не знам какво става. Дали ще се намери нещо за пиене, нещо по-силно от кафе?

— Струва ми се, че някъде тук има вино, но не мисля, че точно сега трябва да безпокоим Уила, за да искаме позволение да вземем.

Тес въздъхна и отвори хладилника.

— Тук има една бутилка шардоне и тя е толкова наша, колкото и нейна. Къде има тирбушон?

— Май видях някъде — отвори едно чекмедже, извади тирбушона и ѝ го подаде.

— О, забравих да ти кажа, че направих супа. — Посочи към печката. — Бес още има треска, но изяде една купа. Аз мисля... надявам се, че утре ще е по-добре.

— Ъхъ. — Тес извади чаша за вино и си наля. — Седни, Лили. Смятам, че трябва да поговорим.

— Искаш ли да ти донеса кафе?

— Седни, моля те. — Отпусна се на дървената пейка до масата в ъгъла и нетърпеливо изгледа сестра си.

— Добре. — Лили седна срещу нея и скръсти ръцете си в скута.

Тес ѝ подаде чаша вино и вдигна своята.

— Предполагам, че рано или късно ще трябва да споделим нещо повече за живота си, но сега едва ли е подходящият момент. — Бръкна в джоба си и извади цигарата, която бе взела от тайния си запас, и я повъртя в пръстите си, преди да се протегне за кибрита. — Цялата тази история е ужасна.

— Да. — Лили машинално се изправи, взе пепелник и го постави на масата. — Този нещастен мъж. Аз не знам кой е той, но...

— Онзи с плешивата глава, големите мустаци и още по-огромен корем — обясни ѝ и запали цигарата си.

— О! — Сега, когато си спомни лицето му, се засрами още повече. — Да, виждала съм го. Бил е промушен с нож, нали?

— Мисля, че има нещо по-лошо от това, но не знам подробности, освен че Уила го е открила на пътя, който минава покрай ранчото.

— Сигурно е било ужасно за нея.

— Да. — Тес се намръщи и отпи от виното. Може и да не харесваше най-малката си сестра, но никак не ѝ се искаше да бъде на нейно място. — Тя ще се справи. Тук всички умеят да понасят изпитанията. Както и да е... — Отново отпи. Виното не беше толкова

лошо. — Ти какво мислиш да правиш? Ще останеш ли или ще си заминеш?

Повече от необходимост да заангажира ръцете си с нещо, отколкото от желание да пие, Лили посегна към чашата си с вино.

— Всъщност аз няма къде да отида. Предполагам, че ти ще се върнеш в Калифорния.

— Мислих за това. — Тес се облегна назад и се взря в лицето на жената, седнала срещу нея. Беше сигурна, че страхливата и срамежлива Лили вече си е купила самолетен билет за някъде. — И в Лос Анжелис всеки ден убиват хора. На всеки ъгъл се предлагат наркотици. Стреля се, вадят се ножове, непрекъснато избухват улични свади. — Тя се усмихна. — Господи, колко обичам този град!

Като видя ужасеното лице на Лили, отметна глава назад и звънко се засмя.

— Съжалявам — промълви и притисна ръка до сърцето си. — Според мен, колкото и неприятно да е всичко, все пак това е само едно убийство. И не е нещо толкова страшно, че да ме накара да зарежа това, което е мое.

Сестра ѝ отпи от виното, опитвайки се да събере мислите си.

— Значи ти ще останеш.

— Да, ще остана. Нищо не се е променило.

— Аз мислех... — Лили затвори очи. Почувства облекчение, примесено със срам. — Аз бях сигурна, че ти няма да останеш и тогава и аз щях да бъда принудена да замина. — Отвори очи, меки и сини, с лек нюанс на сиво. — Това е ужасно. Онзи нещастен мъж е мъртъв, а аз мисля само за себе си.

— Това е напълно естествено. Ти не го познаваше. Хей. — Имаше нещо в Лили, което докосна сърцето ѝ и Тес протегна ръка към нейната. — Не се измъчвай за случилото се. Ние трябва да мислим за нашия живот.

Погледна към сплетените им ръце. Ръката на Тес бе толкова красива с блестящите пръстени и изящния маникюр. Вдигна очи.

— Аз не съм направила нищо, с което да заслужавам това място. Нито пък ти.

Тес кимна, дръпна ръката си и вдигна чашата с вино.

— Аз не съм заслужила да бъда пренебрегвана през целия си живот. Нито пък ти.

В този миг в кухнята влезе Уила и като видя сестрите си, спря изненадано. Лицето ѝ бе бледо, а ръцете ѝ трепереха. След като цял следобед отново и отново я бяха разпитвали как е открила тялото, най-после ченгетата си бяха заминали.

— Гледай ти каква мила картинка — рече тя и пъкна ръце в джобовете си, за да прикрие треперенето им. — Представях си, че в този момент опаковате багажа си, а не, че си седите на сладки приказки в кухнята.

— Говорихме точно за това= — Тес повдигна вежди, но не каза нищо, когато Уила взе чашата ѝ и я пресуши. — Никъде няма да заминаваме.

— Така ли? — Тъй, като идеята за виното ѝ се стори отлична, Уила отиде до бюфета и извади една водна чаша. Внезапно застина на място, без да може да помръдне.

Не бе мислила за ранчото. Ако тези две жени си съберяха багажа и заминаха, с тях щеше да си замине и нейният живот. Ала до този момент тази мисъл бе изтикана някъде назад в съзнанието ѝ. Съобщението, че те смятат да останат, я цапардоса като нещо тежко.

Облегна глава на вратичката на бюфета и затвори очи. Пикълс... О, Боже, нима до края на живота си ще вижда пред очите си това, което бе останало от него? И цялата тази кръв, почерняла от слънцето? Очите му, които я гледаха втренчено, ужасът, застинал в тях? Но ранчото, поне засега, беше спасено.

— О, Господи, Господи, Господи...

Не разбра, че е простенала на глас, докато не усети несигурната ръка на Лили на рамото си. Уила се сви от докосването и бързо се изправи.

— Направих супа. — Почувства се глупаво, като го каза, но в момента не можа да измисли нищо друго. — Трябва да хапнеш нещо, Уила.

— Не мисля, че точно сега стомахът ми ще задържи някаква храна. — Отстъпи назад, уплашена, че съчувствието на Лили може да я прекърши. Отиде до масата и под възхитения поглед на Тес напълни водната чаша с вино.

— Това е добре — промърмори Тес, наблюдавайки как Уила я пресуши на един дъх. — Дяволски добре. Колко още можеш да изпиеш, без да паднеш?

— Скоро ще разберем. — Рязко се извърна, когато вратата се отвори и Бен пристъпи вътре.

Съжаляваше, че се бе облегла на него, че се бе отпуснала в ръцете му и го бе оставила да свърши мръсната работа.

— Дами. — Той взе чашата от ръката на Уила и отпи. — Свърши един отвратителен ден.

— Ще пия за това — вдигна чашата си Тес, като внимателно го изучаваше. „Хубавият каубой“ — отбеляза. — Аз съм Тес. Ти трябва да си Бен Маккинън.

— Приятно ми е да се запознаем. Съжалявам, че не е при други обстоятелства. Обърна се към Уила: — Върви да си легнеш!

— Трябва да поговоря с мъжете.

— Не, не трябва. Това, което трябва да направиш, е да си легнеш и да се опиташ за малко да забравиш за случилото се.

— Няма да си заравям главата в пясъка само защото...

— Не можеш нищо да направиш — прекъсна я той. Тя трепереше. — Ти си уморена и трябваше да отговаряш на въпроси, които те караха отново и отново да изживееш случилото се. Адам заведе ченгетата да говорят с мъжете и ти не можеш да направиш нищо повече, освен да се опиташ да поспиш.

— Моите хора са...

— Какво ще стане с тях утре, а и вдругиден, ако се съсипеш? А сега ще отидеш и ще си легнеш, Уил, ако не искаш аз да те занеса насила в спалнята ти. И то веднага.

Сълзите опариха очите ѝ и в гърлото ѝ се надигна ридание, но тя бе твърде горда, за да се разплаче пред него, и затова блъсна ръката му настрани, обърна се и излезе от кухнята.

— Невероятно — промърмори Тес, когато кухненската врата се затръшна. — Не допусках, че някой може да я командва.

— Едва ли щеше да се подчини, ако не знаеше, че е на границата на силите си. — Намръщи се, загледан в чашата с вино. Искаше му се да бе по-нежен с нея, а не да я насилва. — Не познавам много хора, които биха преживели това, което ѝ се наложи, без да полудеят.

— Трябва ли да бъде сама? — Лили притисна пръсти до устните си. — Бих могла да отида при нея, но... Не знам дали ще иска.

— Не, по-добре е сега да остане сама. — Обаче Бен се усмихна, доволен, че го бе предложила. — Сигурно не е като забавен уикенд на

гости в някое ранчо, но все пак ви приветствам с добре дошли в Монтана.

— Тук ми харесва. — В мига, в който го изрече, Лили се изчерви и скочи на крака, а Тес се засмя. — Искаш ли да хапнеш нещо? Сварила съм супа, а освен това мога да направя и сандвичи.

— Ако това ухание идва от супата ти, ти си истински ангел. С удоволствие ще хапна.

— Добре. Тес?

— Защо не, по дяволите! — След като сестра ѝ гореше от нетърпение да ги обслужва, тя остана на мястото си, като потропваше с пръсти по масата. — Дали полицията смята, че убиецът е някой от ранчото?

— Предполагам, че първо ще проверят местните хора. Възможно е обаче да е някой непознат. Не е трудно да се проникне в ранчото. — Той сви рамене и прокара ръка през косата си. — Например от „Грите камъка“ може много лесно да се влезе в земите на Мърси. По дяволите, аз самият бях там. — Повдигна вежди, като видя несигурния поглед, който Тес му хвърли. — Разбира се, аз мога да ти кажа, че не съм го направил, но ти не ме познаваш. В „Ранчото на Мърси“ може да се влезе и откъм земята на Нейт, от „Ранчото край скалите“ и откъм планината.

— Ами... — Тя си наля още вино. — Това със сигурност улеснява нещата, нали?

— Виж какво ще ти кажа: всеки, който познава планините и земята наоколо, може с месеци да се крие и да се появи, когато намери за добре. Никой няма да го забележи.

— Много ни успокои! — Стрелна с поглед Лили, която постави купата пред нея. — Нали, Лили?

— Предпочитам да знам. — Седна на пейката и отново сплете ръце в скута си. — Човек може да се предпази по-добре, когато знае за опасностите.

— Точно така. Според мен никоя от вас не бива да се отдалечава сама от къщата за известно време.

— Аз не обичам много да скитам сама. — Въпреки, че стомахът ѝ внезапно се разбунтува, Тес се зае със супата си. — А Лили не се отделя от Адам. — Погледна към Бен. — Него подозират ли го?

— Не знам какво смята полицията, но аз ще ви кажа, че Адам Улфчайлд не е човек, който ще разпори корема на някого, ще го скалпира и след това ще отпраши към Айдахо. — Лъжицата на Тес изтрака върху масата и той вдигна глава. — Съжалявам. Мислех, че знаете подробностите.

— Не. — Предпочиташе вино пред супата. — Не ги знаехме.

— И тя е видяла всичко това? — Лили стисна ръце. — Тя го е намерила?

— И ще живее с това. — И двамата ще трябва да живеят с това, помисли си Бен, защото едва ли някога би могъл да забрави онази гледка. — Не искам да ви плаша, просто трябва да бъдете внимателни.

— Можеш да си сигурен, ще бъдем — обеща му Тес. — Но какво ще правиш с нея? — Посочи с пръст към тавана. — Не можеш да я заставиш да стои в къщата, освен ако не я оковеш с вериги.

— Адам ще се грижи за нея. Аз също. — Като се надяваше да разведри обстановката, каза: — А освен това ще бъде удоволствие да се навъртам наоколо, след като има такава способна готвачка.

Вратата внезапно се отвори и двете жени подскочиха. Влезе Адам, а с него нахлу и студеният нощен въздух.

— Засега свършиха с мен.

— Присъединявай се към пиршеството — покани го Тес. — Тази вечер менюто се състои от супа и вино.

Той я изгледа сериозно, а след това се обърна към Лили:

— Май предпочитам кафе. Не, седни — добави, когато тя се надигна. — И сам мога да си наляя. Дойдох, за да видя как е Уила.

— Бен я накара да си легне. Тя трябва да си почине. Мога да ти сипя супа. Трябва да хапнеш нещо, а освен това има много.

— Ще си взема. Ти седни.

— Има и хляб. Забравих да донеса хляб. Трябваше...

— Трябва да седнеш — говореше тихо, докато си сипваше супа. — И се опитай да се отпуснеш. — Напълни още една купа и ги донесе на масата. — И трябва да хапнеш. Аз ще донеса хляб.

Лили го гледаше смаяно, докато той се движеше из кухнята. Нито един от мъжете, които бе познавала досега, нямаше сам да си сипе яденето. Погледна скришом към Бен, търсейки следи от презрение по лицето му, но той продължаваше да се храни спокойно, сякаш нямаше нищо необичайно в това един мъж сам да си сервира.

— Искаш ли да остана ден-два, Адам, докато нещата се поуталожат?

— Не. Все пак ти благодаря. Трябва сами да се справим. — Седна срещу Лили и я погледна в очите. — Добре ли си?

Тя кимна, взе лъжицата и се опита да яде.

— Пикълс нямаше семейство — продължи той. — Знам, че има сестра някъде в Уайоминг и ще се опитам да я открия, ако все още е там, но първо ще трябва да освободят тялото.

— Остави това на Нейт. — Бен си отчупи парче хляб.

Уила сигурно ще се съгласи, ако ѝ предложиш.

— Добре, ще помоля Нейт. Не мисля, че тя щеше да се справи, ако не беше ти. Искам да го знаеш.

— Просто се случи да бъда там. Когато шокът премине, тя ще съжалява, че съм бил с нея.

— Грещиш. Ще ти бъде благодарна, както и аз съм ти благодарен. — Обърна ръката си с дланта нагоре. Между линиите на сърцето и разума се виждаше тънък белег. — Нали сме братя.

Бен погледна към подобния белег на дланта си. Припомни си как двете малки момчета, застанали на брега на реката, тържествено порязаха дланите си и смесиха кръвта в знак на кръвно братство.

— О, стария мъжки ритуал! — Несъзнателно Тес се почувства трогната, но побърза да го прикрие и побутна Лили с лакът. — Май е време да оставим господата с пурите и кафето, а аз ще се кача в спалнята да лакирам ноктите на краката си.

— Обзалагам се, че си го заслужават — ухили се Бен.

— Скъпи, те са великолепни. — Не беше трудно да го хареса, а оттам до доверието имаше само една крачка. — Предполагам, че мога да се присъединя към Адам и кажа, че също съм благодарна, че си тук. Лека нощ.

— Аз също ще се кача в стаята си. — Лили се пресегна да вземе купата на Тес.

— Не си отивай. — Адам сложи ръката си върху нейната. — Не си вечеряла.

— Вие сигурно ще искате да си поговорите. Аз мога да взема супата си с мен.

— Недей да бягаш заради мен. — Бен стана от пейката. — Трябва да се прибирам. Супата беше чудесна, Лили. — Протегна ръка

да я докосне по бузата, но видя как тя несъзнателно се сви и отдръпна ръката си. — Яж, докато е топла — посъветва я той. — Утре ще дойда пак, Адам.

— Лека нощ, Бен. — Адам взе ръката на Лили и леко я дръпна, за да я накара да седне. Сетне взе и другата ѝ ръка, сплете пръсти с нейните и зачака тя да вдигне очи към него. — Не се страхувай. Няма да позволя да ти се случи нищо.

— Аз винаги се страхувам.

Ръцете ѝ трепнаха в неговата, но той не ги пусна.

— Ти дойде в непознато място, с непознати хора. И остана. Искане се смелост за това.

— Дойдох само за да се скрия. Ти не ме познаваш, Адам.

— Ще те опозная, когато ми позволиш. — Пусна едната ѝ ръка, вдигна своята и леко докосна с палец мястото под окото ѝ, където беше синината. Тя застина неподвижно, докато той плъзна палеца надолу по брадичката ѝ. — Искане да те опозная, Лили, когато бъдеш готова.

— Защо?

— Защото ти се интересуваши от коне и защото носиши остатъците от храна на моите кучета. — Тя се изчерви. — И защото умееш да готвиши чудесна супа. А сега яж — добави Адам и пусна ръката ѝ. — Яж, преди да е изстинала.

Стрелна го с поглед изпод пуснатите си мигли, взе лъжицата и започна да се храни.

На горния етаж Тес крачеше към стаята си с книга и бутилка минерална вода в ръце. Реши, че ще чете, докато очите ѝ се затворят, като се надяваше, че ще заспи дълъг и спокоен сън.

Цялата работа беше в това, че има прекалено силно въображение, каза си тя. Това бе единствената причина, поради която започна да пише сценарии за телевизионни сериали. Подробностите, които Бен разказа за убития мъж, се запечатаха в съзнанието ѝ и сега тя си представяше отвратителни картини.

Надяваше се, че романът с меки корици, който обещаваше страст и приключения, ще отвлече мислите ѝ в друга посока.

Когато минаваше покрай вратата на Уила, чу хлипане. Поколеба се, проклинайки, че не бе минала по другото стълбище. Нещо повече, искаше ѝ се отчаяните ридания да не бяха докоснали някаква струна в

душата ѝ. Когато една силна жена плаче, сълзите идват от най-дълбоките и съкровени кътчета на сърцето.

Вдигна ръка, за да почука, но сетне я отпусна. Може би, ако се познаваха, или ако бяха напълно непознати, щеше да влезе. Ако между тях нямаше призраци, нямаше обида и яд, тя щеше да отвори тази врата и да предложи... нещо. Но Тес знаеше, че няма да е добре дошла. Другата жена не се нуждаеше от съчувствието ѝ, нито пък от сестринска загриженост. Изведнъж изпита съжаление, че това е така, и тихо продължи към спалнята си. Затвори внимателно вратата зад себе си и спусна резето. Ала вече не се надяваше, че сънищата ѝ ще бъдат спокойни и несмущавани.

Той лежеше и се усмихваше в тъмнината, а вятърът свистеше и дъждът трополеше. Преживяваше отново всеки миг на убийството и тялото му потръпваше от възбуда.

Сякаш беше друг човек. Някой толкова умен, толкова спокоен, че сякаш не беше човешко същество. Досега не знаеше, че това е било вътре в него. Досега не знаеше, че ще му хареса толкова много.

Бедният стар Пикълс. За да не избухне в смях, затисна устните си с ръце, като дете, което се хили в църквата. Нямаше нищо против стария негодник, но той беше дошъл в неподходящо време и трябваше да си плати.

Всеки рано или късно си плаща, каза си и разтри ръцете си. Неговата майка обичаше да го повтаря. Сигурно щеше да бъде доволна, макар и в гроба, че е запомнил поученията ѝ — да си ляга рано, да пести всяко пени. Кръвта вода не става.

Пое дълбоко въздух и постави ръце на корема си.

Припомни си как ножът се плъзна в тялото на Пикълс. Всички онези пластове тлъстина. Сякаш промушваше възглавница. Освен това съществуваха онзи особен звук, когато кръвта бликваше навън. Но най-хубавото, най-прекрасното бе да вземе това, което бе останало от косата на Пикълс. Не че беше особено красив трофей с тази рядка коса, но начинът, по който ножът се движеше по черепа, бе омагьосващ.

И кръвта. Господи, колко кръв изтече!

Искаше му се да бе имал повече време. Може би следващият път...

Отново се захили. Щеше да има следващ път. Досега го бе правил само с говеда и котки. Хората бяха много по-голямо предизвикателство. Ала трябваше да бъде внимателен и трябваше да чака. Ако убие друг толкова скоро, това можеше да развали предвкусваното удоволствие.

Освен това искаше да избере следващия, а не просто случайно да се натъкне на някого.

Може би трябваше да бъде жена. Щеше да я заведе на онова място в гората, където криеше трофеите си. Щеше да разреже дрехите ѝ, докато тя се моли да не я наранява. А след това можеше да я чука до посиняване.

При тази мисъл членът му се втвърди и той го потупа с ръка. Сигурно щеше да бъде още по-възбуждащо да наблюдава разширените от страх очи, докато е в нея, и да ѝ обяснява какво ще направи.

Може би това щеше да бъде още по-хубаво. Ако знаеха какво ги очаква...

Обаче трябваше да се упражнява. Следващата щеше да бъде жена, а той още не се бе усъвършенствал достатъчно добре.

Никакво бързане, каза си и започна усилено да мастурбира. Никакво бързане.

ЧАСТ ВТОРА

ЗИМА

*„Местните хора отлично знаят на какво са
способни свирепите зимни ветрове.“*

Уилям Бредфорд

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дори едно убийство не можеше да спре работата в ранчото. Мъжете бяха неспокойни, но изпълняваха заповедите. Сега, когато имаха един работник по-малко, Уила се съсипваше от работа. Проверяваше оградите, наглеждаше прибирането на зърното, а вечерно време висеше над счетоводните книги и документи.

Времето се променяше, и то доста бързо. Във въздуха се усещаше приближаването на зимата, а сутрин пасищата бяха покрити със слана. Тези от животните, които нямаше да презимуват, трябваше да се закарат в Инис или в Колорадо.

Ако не яздеше или не проверяваше с пикапа си оградите, тя се качваше на малкия самолет с Джим, за да огледат отгоре огромното ранчо. Уила възнамеряваше да изкара курсовете и да вземе разрешително за пилот, но бързо установи, че пилотирането не е за нея. Шумът на машината, внезапните пропадания и люшкания караха стомахът ѝ да се преобръща.

— Оттук се разкрива чудесна гледка. — Джим се ухили и наклони самолета, а Уила почувства как закуската ѝ застрашително се качва към гърлото. — Погледни, там е съборена още една ограда.

— Трябва да редуваме пасищата, докато стадата не са опасли тревата до стръкче. — Самолетът рязко изви и тя изсъска: — Не можеш ли да не клатиш така това дяволско нещо?

— Извинявай. — Той прехапа устни, за да прикрие усмивката си. Ала когато я погледна, се засрами от себе си. Лицето ѝ бе позеленяло. — Трябваше да вземеш едно-две от онези хапчета, преди да се качиш, Уил.

— Взех проклетите хапчета. — Започна да диша дълбоко.

— Искаш ли да слезем на земята?

— Ще се оправя. Нека да довършим.

Джим гледаше напред.

— Миналата вечер полицаите пак идваха.

— Знам.

— Не са открили нищо. Мина почти седмица, Уил, а те не са направили нищо.

Гневът в гласа му ѝ помогна да се съвземе и тя се извърна към него.

— Предполагам, че не е като в телевизионните филми, Джим. Понякога не могат да хванат лошия.

— Непрекъснато си мисля за парите, които спечелих от него вечерта, преди това да се случи. Искане ми са да не ги бях печелил, Уил. Знаем, че това няма никакво значение, но ми се иска да бях изгубил.

— И аз искам да не му бях наговорила онези неща. Това също няма значение сега, но ми се иска да не ги бях казвала.

— Проклет стар мърморко. Такъв си беше, стар кучи син. — Гласът му затрепери и той се прокашля. — Чух... ние чухме, че смяташ да го погребеш в гробището в Мърси.

— Нейт не можа да открие сестра му или някакъв друг роднина. Ще го погребем в земята на Мърси. Бес ще каже, че така е редно.

— Така е. Постъпваш добре, Уил. Всъщност тук беше единственият му дом. — Отново се изкашля. — Говорихме с момчетата. Решихме да носим ковчега, а освен това искаме да платим за надгробния камък. — Тя изненадано го погледна и по страните му плъзна червенина. — Беше идея на Хам, но всички се съгласихме.

— Добре сте решили, Джим. — Извърна глава и се загледа през прозореца. — Да се приземяваме, Джим. Видях достатъчно за днес.

Когато влезе в двора на ранчото, Уила видя пикапите на Нейт и Бен, спрени пред къщата. Нарочно тръгна към къщичката на Адам. Нуждаеше се от време, преди да се срещне с когото и да било. Краката ѝ трепереха, стомахът ѝ още се бунтуваше, а главата я болеше, вероятно от непрестанното бучене на самолета.

Изкачи се по малката стълба и се наведе да погали Бийнс. Беше тлъст, като наденичка с клепнали уши и гъста козина. Явно доволен да я види, той се търкулна по гръб, подканвайки я да го почеше по корема.

— Ти си един тлъст стар негодник. Нима цял ден смяташ да лежиш тук? — Той размаха опашка в знак на потвърждение и тя се усмихна. — Задникът ти е станал голям като хамбар.

Привлечен от гласа ѝ, от задната част на къщата доприпка Ноуси, петнистото ловджийско куче на Адам. Ушите му бяха щръкнали, а опашката му въодушевено се въртеше, когато с радостен лай се хвърли към Уила.

— Май отново си готов за някоя беля, а, Ноуси? Да не мислиш, че не знам как непрекъснато преследваш пилетата ми?

Кучето излая и изплези език, за да оближе ръцете и лицето ѝ. Двете кучета радостно затанцуваха около нея и тя се изправи. Вече се чувстваше по-добре. Може би причина за това бе самият двор на Адам, където още цъфтяха диви цветя и кучетата безгрижно си играеха.

— Свърши ли да се правиш на глупачка с тези мързеливи кучета?

Обърна се. Хам стоеше от другата страна на портата с цигара в уста. Шубата му бе закопчана догоре и носеше кожени ръкавици, което я накара да помисли, че той вероятно по-силно усеща студа.

— Да, свърших.

— Сигурно си приключила и обиколката си с онзи летящ ковчег.

Уила облиза устни и пристъпи към него. През своите шестдесет и пет години Хам нито веднъж не се бе качвал на самолет. И беше дяволски горд от това.

— Така изглежда. Трябва да редуваме пасищата, Хам, а освен това още една ограда е съборена. Искам днес да преместите стадото от южното пасище.

— Ще кажа на Били, а Джим ще се заеме с оградата. Уд е зает в полето, а аз трябва да изпратя онези животни във фермата за угояване.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че нашите животни не са достатъчно угоени?

— Исках да поговоря с теб за това. — Той я изчака да мине през портата. — Трябват ни още работници, поне двама. Но според мен можеш да почакаш до пролетта. Пикълс мърмореше и ако слънцето грееше, и ако имаше облаци. Просто обичаше да се оплаква, но беше добър каубой и опитен механик.

— Джим ми каза, че искате да му купите надгробен камък.

— Струва ми се правилно. Работихме заедно почти двадесет години. — Възрастният мъж продължаваше да се взира нейде в далечината. Сетне извърна глава и я погледна в очите. — Не помагаш на никого, като обвиняваш себе си за случилото се.

— Аз му казах, че ако не изпълни заповедта ми, ще го уволня.

— Това са глупости и ти го знаеш. Може би понякога си прекалено избухлива като всяка жена, но не си глупава.

Тя едва не се усмихна.

— Просто не мога да го забравя, Хам. Просто не мога.

Знаеше го и я разбираше, защото я познаваше.

— Знам, че това, което са направили с него те тормози, но времето ще те излекува. — Погледна и намести шапката си, за да закрие очите си от слънцето. — Обаче, като се съсипваш от работа, това няма да те накара да забравиш по-бързо.

— Останахме с двама работници по-малко...

— Уил, ти не спиш достатъчно и ядеш още по-малко. — Леко се усмихна. — Бес вече е на крака и аз знам всичко, което става в къщата. Онази жена бърбори като кречетало, но няма нужда тя да ми казва, че не спиш и не се храниш. И сам мога да видя.

— Имам много работа.

— Знам. — Гласът му пресипна от възмущение. — Просто ти казвам, че не можеш сама да се грижиш за всеки сантиметър от ранчото. Аз съм тук преди ти да се родиш и ако не ми вярваш, че мога да си върша работата, може би идната пролет ще трябва да си търсиш трима нови работници.

— Знаеш, че ти вярвам, но това не е... Не е честно, Хам! Това е удар под кръста.

Доволен от себе си, той кимна. Да, много добре я познаваше. И я разбираше. И я обичаше.

— Може да те накара да спреш и да се замислиш. Можеш да си спокойна за зимата. По-голямото момче на Уд скоро ще навърши дванадесет и ще може да помага. От малкото ще излезе добър фермер. — Хам извади друга цигара. — Предпочита да връзва сено, вместо да се качи на кон, но Уд се кълне, че е добър работник. Така че спокойно ще изкараме зимата.

— Добре. Има ли още нещо?

— Отнася се за една от сестрите ти. Трябва да кажеш на онази с късата коса да си купи джинси, които не прилепват към тялото, като втора кожа. Всеки път, когато се разхожда наоколо, онзи глупак Били не може да откъсне поглед от нея. Не вижда къде стъпва и може да падне и да се удари.

За пръв път от няколко дни Уила се засмя.

— Предполагам, че ти изобщо не поглеждаш, а, Хам?

— Гледам, и то доста. — Издуха дима. — Но аз съм достатъчно стар и знам как да се пазя от жените. Другата изглежда добре на седлото. — Присви очи и махна с цигарата. — Всъщност можеш и сама да се убедиш.

Погледна към пътя и видя тримата ездачи, които се бяха отправили на изток. Адам беше без шапка и яздеше любимия си петнист кон. Уила трябваше да признае, че Лили отлично се справя с пъстрата кобила. От другата ѝ страна яздеше Тес, възседнала красив дорест кон. Петите ѝ се люлееха, задникът ѝ подскачаше над седлото и сигурно щеше здравата да се натърти. Беше се вкопчила в лъка на седлото, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— Господи, тази вечер ще бъде доста зле. — Развеселена се наведе през портата. — От колко време продължава това?

— Последните няколко дни. Явно е решила да се научи да язди. Адам я обучава. — Той поклати глава, когато Тес едва не падна от седлото. — Не съм сигурен, че дори и той ще успее да направи нещо с нея. Можеш да оседлаеш Луна и да се присъединиш към тях.

— Не мисля, че ме очакват с нетърпение.

— Не исках да кажа това. Просто не е зле да пояздиш, Уил. Това винаги ти се е отразявало добре.

— Може би. — Представи си как препуска, а вятърът брули лицето ѝ и прояснява мислите ѝ. — Може би по-късно. — За миг се загледа в тримата ездачи и им завидя за близостта помежду им. — Може би по-късно — повтори и се качи в пикапа.

Уила не се изненада, когато видя Нейт и Бен, седнали в кухнята да похапват от печеното на скара. За да изпревари мърморенето на икономката, че не се храни, взе чиния за себе си и издърпа един стол.

— Крайно време беше да се върнеш. — Малко разочарована, че не може да ѝ се скара, Бес все пак намери за какво да се заяде. — Отдавна мина времето за обяд.

— Храната все още е топла — възрази Уила и се насили да преглътне една хапка. — А освен това, след като си заета да храниш половината Монтана, едва ли ти липсва моето присъствие.

— Имаш по-лоши обноси и от полските работници. — Бес постави каната с кафе до лакътя на Уила и недоволно изсумтя. — Имам прекалено много работа, за да стоя тук и да те уча на добри маниери. — Гневно изхвърча от кухнята, като се избърса в кърпата за чиниите.

— Чака те от половин час. — Нейт бутна празната си чиния настрана и взе чашата си с кафе. — Тя се тревожи.

— Не би трябвало.

— Не може да не се тревожи, след като ти продължаваш да яздиш сама.

Уила стрелна Бен с поглед.

— Тогава ще трябва да свикне. Подай ми солта.

Той бутна солницата пред нея. От другата страна на масата Нейт се протегна и разтри схванатия си врат.

— Радвам се, че си дойде, Уил. Донесох някои документи за теб.

— Чудесно. По-късно ще ги прегледам. Това обяснява защо си тук. — Погледна многозначително към Бен.

— Аз имах работа с Адам. За конете. А освен това нали трябва да те надзиравам. Пък не е зле човек да хапне на аванта.

— Аз помолих Бен да остане — намеси се Нейт, преди Уила да отвърне нещо остро. — Тази сутрин говорих с полицаите. Утре ще освободят тялото. Някои от документите, които ти донесох, се отнасят за погребението. Освен това има и един финансов въпрос. Пикълс е имал спестовна книжка и разплащателна сметка. Общо за около три хиляди и петстотин долара. Пикапът му също струва приблизително толкова.

— Не се тревожа за парите. — Вече не можеха да я накарат да яде и с пистолет опрян до челото. — Ще ти бъда благодарна, ако уредиш всички подробности. Моля те, Нейт.

— Добре. — Извади лист от куфарчето с документи и написа нещо. — Той не е имал семейство, нито наследници и никога не е правил завещание.

— И без това не е имал кой знае какво да завещава. — Мъката я обгърна като дебело наметало. — Ще дам дрехите, седлото и инструментите му на мъжете, ако няма нищо нередно.

— Смятам, че така е най-правилно. Ще оформя всичко. — Леко докосна ръката ѝ. — Ако желаеш още нещо или имаш някакви

въпроси, обади ми се.

— Задължена съм ти.

— Няма за какво. — Той се изправи. — А сега, ако нямаш нищо против, ще взема на заем един кон и ще отида да открия Адам...

— Няма нужда да измисляш претекст — прекъсна го Бен, — за да душиш след една жена.

Нейт се ухили и взе шапката си от куката на задната врата.

— Благодарни на Бес за обяда. Ще бъда наоколо.

Когато вратата се затвори зад него, Уила се намръщи.

— След коя жена души?

— Най-голямата ти сестра използва страхотен парфюм.

Тя изсумтя, вдигна чинията си и я сложи на плота до мивката.

— Холивуд?! Нейт не е толкова глупав.

— Понякога хубавият парфюм кара мъжете да изглупяват. Не си изяде обяда.

— Вече нямам апетит. — Изведнъж я обзе любопитство и Уила се извърна се към него. — Това ли ти действа, Бен? Скъп парфюм?

— Няма нищо лошо в един хубав парфюм. — Той се облегна назад. — Разбира се, ароматът на сапун, примесен с този на кожа, също може да бъде дяволски възбуждащ. Жените са загадъчни и необясними същества. Но предполагам, че го знаеш.

— И няма значение, че понякога миришат на пот и коне?

— Разбира се. Всеки път, когато минеш покрай него, очите на младия Били ще изскочат.

Тя се усмихна, защото беше истина.

— Той е на осемнадесет и сега му е времето да се заглежда по жени. Ще го преодолее.

— Не и ако има късмет.

Уила внезапно изпита приятелско чувство към Бен.

— Не знам защо мъжете сте такива. Самочувствието, гордостта и представата ви за романтика се намират между краката ви.

— Зависи от мъжа. Няма ли да седнеш и да си изпиеш кафето?

— Чака ме доста работа.

— Това са дежурните ти думи през последните няколко дни. — Наля й чаша с кафе и й я занесе. — Ако продължаваш да работиш, без да се храниш и без да си почиваш, няма да издържиш още дълго. —

Повдигна брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ. — Наистина си хубава, Уил!

Тя се отдръпна.

— Какъв ти е проблемът, Маккинън?

— Нямам такъв. — За да изпита и двамата, прокара пръст по очертанията на устните ѝ. „Имат такава форма — помисли си той, — че на всеки мъж му се иска да ги захапе.“ — Но май ти имаш. Забелязах, че напоследък ставаш неспокойна, когато съм наблизо. И това не е само лошо настроение.

— Само така ти се струва.

— Едва ли. — Приблужи се до нея. — Знаеш ли какво мисля, Уил?

Той имаше широки рамене и дълги крака. Напоследък непрекъснато мислеше за фигурата му.

— Не ме интересува какво мислиш.

Бен се приближи още повече.

— Все пак ще ти кажа. — Погали дългата ѝ коса. — Миришеш на сапун и кожа. Сега съм достатъчно близко, за да усетя. А косата ти е толкова мека, като коприна. — Впи поглед в очите ѝ и я привлече към себе си. — Усещам как бие сърцето ти. Ето тук на шията ти мога да напипам пулса ти. — Сложи ръка и леко я притисна. — Сърцето ти бие толкова силно, сякаш всеки миг ще изскочи.

Тя наистина започна да се задъхва.

— Ти ме ядосваш, Бен. — Струваше ѝ големи усилия да говори спокойно.

— Аз те съблазнявам, Уила — промърмори той и се усмихна, когато тя потръпна. — Според мен точно от това се страхуваш, че мога да го направя и ти няма да можеш да ме отблъснеш.

— Пусни ме. — Гласът ѝ вече не бе спокоен, а ръцете ѝ, когато се опита да го отблъсне, трепереха.

— Не. — Отново помилва косата ѝ. — Не и този път.

— Ти самият каза неотдавна, че не ме желаяш повече, отколкото аз те желая. — „Какво ставаше с нея?“ — ужасено се питаше Уила. Цялото ѝ тяло тръпнеше, а по вените ѝ сякаш течеше огнена лава. — Няма смисъл да се преструваш, само и само да ме подразниш.

— Сгрешил съм. Това, което исках да кажа, е, че те желая толкова силно, колкото и ти мене. Тази истина ме ядоса, а ти просто се

уплаши.

— Не ме е страх от теб.

— Докажи го. — Зелените му очи предизвикателно блеснаха. — Тук. Веднага.

— Чудесно. — Трябваше да приеме предизвикателството. Да му докаже, че не се страхува. Сграбчи косата му и привлече устните му към своите.

Тялото ѝ тръпнеше в ръцете му. От целувката ѝ главата на Бен се завъртя, сякаш го бяха ударили с юмрук в лицето.

— По дяволите! — Отдръпна устни от нейните и се вгледа в очите ѝ, тъмни и уплашени. — Да върви по дяволите всичко.

И устните му отново се впиха в нейните. Тя само изохка.

Той обхвана едната ѝ гърда. Беше малка и твърда. Ала това не му стигна и Бен измъкна ризата ѝ от джинсите и пръстите му се плъзнаха по голата ѝ плът.

Тя се отпусна в прегръдките му. Това внезапно и пълно покоряване го възбуди и слабините му пламнаха.

— Трябва да довършим това. — Обхвана гърдите ѝ и нежно ги стисна. — И въпреки че се изкушавам да го направя тук, Бес сигурно ще се ядоса, ако ни завари на пода в нейната кухня.

— Пусни ме. — Опита се да поеме въздух. — Не мога да дишам, пусни ме.

— Аз също не мога да дишам. Ще дишаме по-късно. — Наведе глава и леко я захапа по брадичката. — Ела у дома с мен, Уила. Позволи ми да те имам.

— Няма да го направя. — Измъкна се от ръцете му, залитна и се опря на масата, за да не падне. Трябваше да помисли. — Не ме приближавай!

В гласа ѝ долови паника.

— Добре, но това няма да промени нищо. — Протегна ръка към чашата с кафе до него, но видя, че ръцете му треперят, и се отказа. — Не знам дали да се чувствам поласкан. Или обиден.

— Чудесно. — Уила пое дълбоко въздух и вече по-спокойно се обърна с лице към него. — Ти смяташ, че след като си свалил една дузина жени, можеш да дойдеш тук просто така и да свалиш и мен. Много лесна победа, като се има предвид, че никога досега не съм го правила.

— По мои изчисления жените не са повече от десетина. И аз не... — Млъкна, очите му се разшириха. — Никога не си правила какво по-точно?

— Дяволски добре знаеш какво точно.

— Никога? — Бен пъхна ръце в джобовете си. — Ама съвсем никога?

Тя се втренчи в него, очаквайки да избухне в смях. Тогава щеше да има отлично извинение да го убие.

— Но аз си мислех, че ти и Зак... — Отново млъкна, засрамен от себе си.

— Той ли ти каза? — Очите ѝ се присвиха и тя стисна юмруци.

— Не, никога не ми е казал нищо. — Смутено прокара ръка през косата си. — Аз просто предполагах. Предполагах, че ти... понякога. О, стига, Уила, та ти не си малко момиче. Разбира се, че мислех, че...

— Че спя, с когото ми падне?

— Не, разбира се, че не. — „Боже, май дрънкам глупости“ — упрекна се той. — Ти си хубава жена — започна, но се намръщи и спря. Сякаш езикът му се заплиташе. — Просто смятах, че имаш известен опит в тази област.

— Е, нямам. — Беше твърде ядосана, за да се почувства неудобно. — И аз ще реша кога и с кого да го направя.

— Разбира се. Аз нямаше да се държа така, ако знаех... От известно време непрекъснато мисля за теб.

— Защо? — подозрително го изгледа тя.

— Дяволите да ме вземат, ако знам. Сега май ще трябва да помисля повече. — На устните му се появи познатата усмивка. — Но ти се целуваш прекалено добре за начинаеща, Уила.

— Ти не си първият мъж, когото целувам, нито ще бъдеш последният.

— Това не означава, че не можеш да се упражняваш с мен... когато имаш желание, разбира се. — Отиде да вземе шапката и палтото си. Бен отбягваше погледа ѝ и нарочно заобиколи масата от другата страна. — За какво са приятелите?

— Аз мога да контролирам желанията си.

— Браво! — Сложи шапката на главата си. — Обаче и аз трябва да контролирам своите. Ти имаш невероятни устни, Уила. Невероятни.

Отвори вратата, нахлузвайки палтото си. Докато завиваше зад къщата, където бе спрял пикапа си, на няколко пъти пое дълбоко въздух.

Досега бе имал връзки с жени, които знаеха как да доставят удоволствие, жени, които не искаха нищо друго, освен едно хубаво чукане, без обещания и без задължения.

Седна в колата, завъртя стартера и погледна към къщата. С Уила нямаше да бъде толкова просто, не и след като той щеше да бъде първият ѝ мъж.

Подкара към „Трите камъка“, без да знае какво ще прави с нея. Знаеше единствено, че трябва да я накара да приеме факта, че Бен Маккинън ще бъде този, който ще събуди жената в нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В края на ноември цялата долина бе потънала в сняг.

Започнаха да пристигат скиори, които се спускаха по заснежените хълмове, а след това сядаха с чаша бренди край огньовете. Тес се замисли дали да не се присъедини за ден-два към някоя шумна компания. Не беше добра скиорка, но мисълта за брендито край огъня ѝ се струваше привлекателна. Във всеки случай щеше да се срещне с непознати, можеше да пофлиртува и при всички случаи щеше да бъде по-интересно от живота ѝ в ранчото.

Поддържаше постоянна връзка с агентката си, като използваше Ира по-скоро като мост към истинския ѝ свят, отколкото като професионалистка, представяща работите ѝ. Пишеше и бе доста напреднала с новия сценарий за филм, а освен това старателно описваше живота си в дневника. Разбира се, ако пребиваването ѝ в това забравено от Бога ранчо можеше да се нарече живот.

Продължаваше борбата ѝ с кокошките, но беше много доволна от напредъка си — вече можеше да измъкне яйце и от най-враждебно настроената кокошка и да се отърве само с малка драскотина.

Преживя един много лош момент, когато влезе в кокошарника и завари Бес безжалостно да извива главата на една от нейните питомки. Последва шумна врява, двете жени яростно си крещяха една на друга.

Тес прескочи вечерята, ала това ѝ беше за урок да не се привързва толкова към пернатите си приятели.

Всяка вечер се къпеше в закрития басейн с остъклени стени и южно изложение. Реши, че има нещо особено вълнуващо да лежиш в топлата вода и да гледаш снега навън.

От инат продължаваше и уроците си по езда. В интерес на истината вече не слизаше със сълзи на очи от седлото и тялото не я болеше, както в началото. Освен това се привързва към Мейзи, кобилата, която Адам определи за нея. Но въпреки това ездата на студения вятър не бе представата ѝ за най-доброто забавление.

— О, Господи! — Тес пристъпи навън и се загърна в дебелия шуба, подплатена с вълна. — Какъв студ. Как може да се издържи

всичко това?

— Адам казва, че така още повече ще оцениш пролетта.

За да се защити от вятъра, Лили пристегна шала около врата си. Въпреки това тя харесваше зимата. Магическата белота на снега, острите върхове на планината, издигащи се като ледени копия в небето, нежната феерия на дърветата, отрупани в сняг.

— Толкова е красиво. Безкрайна белота. И борове. Небето е толкова синьо, че очите могат да те заболят. — Тя се усмихна. — Не прилича на градския сняг.

— Нямам много опит със снега. — Сложи ръкавиците си, докато крачеха към конюшната.

Тес въздъхна и от устата ѝ излезе пара. Понечи отново да промърмори нещо, но се отказа. Все пак наоколо наистина беше невероятно красиво. Небето приличаше на син кристал, който всеки момент можеше да се пръсне и да се посипе върху белите върхове на планината. Слънчевите лъчи танцуваха по блестящия сняг, който искреше, като скъпоценни камъни.

— Тя какво ще прави днес?

— Уила ли? Излезе рано с един от пикапите.

Сви устни.

— Сама?

— Винаги излиза сама.

— Търси си белята — промърмори и пъкна ръце в джобовете. — Мисли се за неуязвима. Ако убиецът е още наоколо...

— Нали не го мислиш наистина? — Лили разтревожено се огледа, сякаш лудият убиец можеше да изникне зад някоя пряспа сняг като хилещо се привидение. — Полицията не може да открие нищо. Смятам, че е бил някой, който се е криел в планината. Но в този студ той не би могъл да остане там. Освен това минаха седмици откакто... откакто това се случи.

— Разбира се, че си права. — Въпреки че не беше убедена, Тес реши, че няма защо да я плаши. — Никой не може да се крие в планината в този студ, особено някакъв си луд убиец. Просто тя ми лази по нервите. — Присви очи и се взря в колата, която приближаваше към ранчото. — Говорим за вълка, а той в кошарата.

— Може би, ако ти... — Лили млъкна и поклати глава.

— Хайде, продължавай. Какво аз?

— Може би, ако не я дразниш непрекъснато.

Пикапът се приближи и спря пред тях.

— Огледа ли всичко? — попита Тес, когато Уила свали стъклото.

— Още ли си тук? Смятах, че вече си хукнала да гониш мъже по склоновете на планината.

— Обмислям тази идея.

Уила се извърна към Лили:

— Ако Адам те изведе на езда, не се бавете много. Ще има снежна буря. — Вдигна поглед към небето, което бе започнало да се покрива с тъмни облаци. — Кажете му, че видях стадо елени на северозапад от тук. На около два километра и половина. Може би ще искаш да ги видиш.

— Добре. — Лили потупа джоба си. — Взех си фотоапарата. Можеш ли да дойдеш с нас? Бес е сварила цял термос с кафе.

— Не, имам работа. А и Нейт ще дойде по-късно.

— О? — Тес повдигна вежди, опитвайки се да си придаде нехаен вид. — Кога?

Уила превключи на първа.

— По-късно — повтори и подкара към къщата.

Знаеше отлично, че най-голямата ѝ сестра бе хвърлила око на Нейт, и нямаше никакво намерение да я окуражава. Знаеше, че той ще бъде съвсем незащитен срещу тази изкусна холивудска пираня.

Може би и Нейт ѝ е хвърлил око, но то беше само защото мъжете винаги се заслепяват от красивите и лъскави жени. Уила грабна термоса с кафето от седалката и излезе от пикапа. Защото Тес беше тъкмо такава — красива и лъскава жена, призна си и изпита лека завист. Освен това имаше остър език и бе толкова сигурна в своята власт над мъжете, толкова уверено си служеше с всички женски оръжия, като се започне от червилата и парфюмите. А тя не се чувстваше достатъчно силна и уверена, както ѝ се искаше. Особено по отношение на един мъж.

Свали палтото и шапката си и се качи в кабинета. Не бе променила нищо в него. Това все още бе царството на Джек Мърси с препарирани глави по стените и гарафите с уиски върху масичката в ъгъла. Винаги когато влизаше и сядаше зад бюрото му, усещаше присвиване в стомаха.

Докато беше жив, рядко влизаше в кабинета. Когато изпратеше да я повикат, той ѝ заповядваше да седне на стола срещу него и започваше безжалостно да критикува работата ѝ.

„Момиче“, така и викаше той. Рядко се обръщаше към нея по име. „Момиче, време е да престанеш само да се мотаеш наоколо. Трябва да си намериш съпруг и да имаш деца. Иначе няма полза от теб.“

Дали някога е бил мил към нея? Толкова искаше да си припомни поне един път, когато е влязла в тази стая и го е заварила да седи зад бюрото и да ѝ се усмихва. Един път, поне един път да я похвали. Но не можеше. Усмивките и милите думи не бяха присъщи за Джек Мърси.

А какво щеше да каже сега, запита се Уила. Ако влезеше в този миг в кабинета си, ако знаеше какво е станало със земята му и с един от неговите хора, докато тя управлява ранчото?

— Каквото било, било — промърмори и отвори счетоводната книга. Трябваше внимателно да провери всичко, броя на животните, теглото им, количеството фураж. Нейт щеше да провери цифрите и не биваше да има пропуски и неточности.

На около два километра от къщата в ранчото Лили щастливо снимаше стадото елени. Знаеше, че снимките сигурно няма да станат много добри, не бе наследила уменията на майка си да си служи с фотоапарата, но те ѝ доставяха огромно удоволствие.

— Съжалявам. — Окачи фотоапарата на шията си. — Май се увлякох.

— Имаме още време. — Адам погледна към облаците и се обърна към Тес. — Вече яздиш много добре.

— Е, опитвам се — отвърна тя, но се зарадва на похвалата. — Никога няма да забравя как се чувствах в началото, но трябваше да се упражнявам.

— Не, ти се наслаждаваше на ездата.

— Е, добре, наистина е така. Обаче ако стане по-студено, май няма да мога да ѝ се наслаждавам до пролетта.

— Ще стане, но ще свикнеш. — Наведе се и потупа коня по шията. — И сама ще искаш да яздиш. Всеки път, в който не яздиш, ще ти се струва загубен.

— Всеки ден, в който не мога да се разхождам по Булеварда на залеза, ми се струва изгубен.

Той се засмя.

— Когато се върнеш при твоя Булевард на залеза, ще тъгуваш за това небе, за тези хълмове. Тогава ще се върнеш отново.

Тя смъкна очилата си и го изгледа над тях.

— Какво е това? Индианска магия, за да прозрем в бъдещето?

— Не. Просто хората така са устроени. Ще ми дадеш ли фотоапарата, Лили? Искам да ви снимам двете с Тес.

— Добре. Нямах нищо против, нали, Лили? — попита Тес.

— Разбира се, че не. — Заобиколи Адам с коня и се приближи до сестра си. — Така добре ли е?

— Да. — Той вдигна фотоапарата и го нагласи на фокус. — Две красиви жени една до друга — изрече Адам и щракна два пъти. — Когато погледнете снимката, ще разберете колко много си приличате. Формата на лицето, цветовете, дори начина, по който седите на седлото.

Тес машинално изправи рамене. В сърцето ѝ се бе зародило топло чувство към Лили, но все още бе далеч от сестринската обич.

— А сега дай на мен, Адам. Искам да ви снимам двамата, Благородния дивак и Цветето на Вирджиния. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ и тя виновенно ги погледна. — Съжалявам. Свикнала съм да свързвам имената на хората с характеристиките им. Не исках да ви обидя.

— Няма нищо. — Той ѝ подаде фотоапарата. Харесваше я, начина, по който преследваше това, което желаше, откровеността и непосредствеността. Такава беше и Уила, но той се съмняваше, че тя ще се зарадва на сравнението. — А как определяш себе си?

— Като Лекомисленото момиче. Ето защо моите сценарии се харчат. Винаги свършват добре.

— Аз харесвам филмите ти — обади се Лили, когато Тес свали фотоапарата и ѝ го подаде. — Те са вълнуващи и забавни.

— Предназначени са за обикновените зрители, а когато пишеш за тях, не трябва да има дълбоки философски проникновения. Искане само удоволствие и хубав край.

— Май нямаш много високо мнение за публиката си. — Адам обходи с поглед дърветата.

— Може би не, но... — Проследи погледа му. — Има нещо там, зад онези дървета. Сякаш помръдна.

— Да, знам. Но има вятър и не мога да подуша нищо. — Сложи ръка на пушката си.

— Мечките сега спят зимен сън, нали? — Тес облиза устни и се опита да не мисли за мъжа с ножа. — Не може да е мечка.

— Понякога се събуждат. Защо не се върнете в ранчото, а аз ще огледам наоколо.

— Не трябва да обикаляш сам. — Лили инстинктивно хвана поводите на коня му. — Не трябва. Може да е...

— Няма нищо — спокойно отвърна Адам. Във въздуха се носеха пухкави снежинки и привидно всичко беше спокойно, но знаеше, че има нещо нередно. — Все пак не е зле да хвърля един поглед.

— Лили е права. — Тес потръпна. — Освен това започна да вали. По-добре да се връщаме. Веднага.

— Не мога. — Той погледна към Лили. — Вероятно няма нищо! — Знаеше, че не е така по неспокойните движения на коня си. — Наблизо бе убит човек. Трябва да проверя. Вие се връщайте, а аз ще ви настигна. Знаете пътя.

— Да, но...

— Моля те, Лили, послушай ме. Скоро ще ви настигна.

Тя разбра, не няма смисъл да спори, и обърна коня си.

— Дръжте се една до друга — подвикна им Адам и препусна към дърветата.

— Няма страшно — каза Тес, но гласът ѝ потрепери. — Сигурно е била някоя катеричка. — Ала една катеричка не можеше да разклати така дърветата. — Сигурно е лос. После ще му се подиграваме как ни е изоставил заради един заблуден лос.

— А ако не е? Ако от полицията грешат и убиецът все още обикаля наоколо? — Тя спря коня си. — Не можем да оставим Адам сам.

— Той има пушка.

— Аз не мога да го оставя сам — прекъсна я Лили и препусна обратно.

— Хей, върни се, о, по дяволите! От това може да излезе страхотна сцена в някой сериал — промърмори и я последва. — Ако стреля в нас по погрешка, после жестоко ще съжаляваме.

Сестра ѝ само поклати глава и се насочи към хълмовете, следвайки следите от коня на Адам.

— Ако искаш се върни. Нали знаеш пътя?

— Да, но... За Бога, това е лудост. Нека...

Изстрелът изтрещя като гръмотевица. И преди Тес да успее да се вкопчи в изплашения си кон, Лили изчезна сред дърветата.

Нейт не пристигна сам. Бен караше след него, а в колата му седеше снаха му с бебето. Шели влезе в къщата и възбудено заговори:

— Знам, че първо трябваше да се обадя по телефона, но щом Бен каза, че смята да ви посети, грабнах Абигейл и скочих в колата. И двете умираме от скука. Знам, че сигурно имаш много работа, но мога да се видя с Бес, докато вие разговаряте. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, радвам се да те видя.

Наистина беше удоволствие да види слънчевата ѝ усмивка, да послуша веселото ѝ бърборене. Уила винаги бе смятала, че Шели и Зак са създадени един за друг. И двамата бяха жизнерадостни и забавни.

Младата майка остави бебето да рита върху дивана, свали шапката си и разтърси русата си блестяща коса. Късата коса отиваше много на дяволитото ѝ малко личице и миниатюрната фигура, а големите ѝ очи гледаха по детски наивно и мило.

— Обещавам, че няма да ви преча, докато не си свършите работата.

— Не ставай глупава. От седмици не съм си играла с бебето. Толкова е пораснало. — Уила нежно се надвеси над бебето, взе го на ръце и го повдигна високо във въздуха. — Очите ѝ са станали зелени.

— Да, наследила е очите на Маккинън. Би трябвало да прилича поне малко на мен, тъй като съм я носила в утробата си цели девет месеца, но не — одрала е кожата на баща си.

— Мисля, че ушите ѝ приличат на твоите. — Уила целуна Аби по върха на нослето.

— Наистина ли? — оживи се Шели. — Трябва да ти кажа, че спи непробудно през цялата нощ. А е само на пет месеца. След всички тези ужасни истории, които съм слушала как пицят бебето, когато им никнат зъбки, си мислех, че... — млъкна и вдигна ръце. — Ето че се

отплеснах, а обещах да не ви преча. Зак винаги казва, че мога да накарам и дървото да проговори.

— Присмял се хърбел на щърбел — обади се Бен. — С родители като вас двамата се чудя как Аби вече не е започнала да говори. — Той ощипа бузката на бебето и се усмихна на Уила. — Тя е прекрасна, нали?

— И има много мил характер, което доказва, че не прилича изцяло на семейство Маккинън. — С известно съжаление подаде бебето на Шели. — Бес е в кухнята. Знам, че ще се зарадва да ви види.

— Надявам се, че щом се поосвободиш, ще намериш време да ни дойдеш на гости, Уил. — Шели сложи ръка на рамото ѝ. — Сара също искаше да дойде, но все не може да намери време. Често си мислим за теб.

— Благодаря. Скоро ще свършим, а ти може би ще убедиш Бес да те почерпи от нейния специален пай, който е приготвила за вечеря. Да се качим в кабинета — обърна се към двамата мъже и тръгна към стълбата.

— Нали разбираш, че това е само формалност, Уил — започна Нейт. — Просто за да спазим условията в завещанието.

— Да, няма проблеми — кимна тя, но докато се качваше по стълбите, усети, че гърбът ѝ е схванат от напрежение.

— Не виждам сестрите ти.

— Излязоха да поюзят с Адам. Не мислех, че ще се забавят толкова. Холивуд не може дълго да издържа на нашия студ.

Адвокатът седна и протегна крака.

— Май сте започнали да се разбирате.

— Стараем се да стоим по-далеч една от друга. — Подаде му счетоводната книга. — Това помага засега.

— Ще бъде дълга зима. — Бен седна на края на бюрото. — Вие двете или ще трябва да постигнете примирие, или да се изпозастреляте една друга.

— Това последното едва ли ще е честно. Тя не може да различи пушка от лопата.

— Мога да я науча да ги различава — промърмори Нейт. — А иначе всичко наред ли е?

— Да. Моите хора смятат, че този, който е убил Пикълс, вече не е наоколо. Полицията не можа да докаже противното. Никакви следи,

никакво оръжие, никакви мотиви.

— И ти ли мислиш, че си е заминал? — попита Бен.

Погледите им се срещнаха.

— Иска ми се да го вярвам. Освен това може би е така. Вече минаха две седмици.

— Това не означава, че не бива да си нащрек — промърмори той и тя наклони глава.

— Аз винаги съм нащрек.

— Всичко ми изглежда наред. — Нейт подаде счетоводната книга на Бен. — По всичко личи, че годината е била добра.

— Очаквам, че следващата ще бъде още по-добра. — После добави: — Смятам през пролетта да засея трева. Това е нещо, за което спорехме с баща ми, но мисля, че е добра идея.

Бен заинтригувано я изгледа. Досега не я беше чувал да говори за промени в ранчото.

— Ние направихме същото в „Трите камъка“ и резултатите са много добри.

— Знам. Така ще имаме възможност по-често да сменяме пасищата. — Крачеше възбудено из стаята и не забеляза, че Бен затвори книгата и внимателно се вгледа в нея. — За разлика от баща ми аз не мисля, че трябва да увеличаваме броя на главите. По-добре е да имаме по-малко животни, но по-качествени. През последните години имахме затруднения с по-големия брой телета. В началото това може да намали печалбите, но след това ще си върнем загубите. — Взе термоса, който бе оставила на бюрото, и си наля от изстиналото кафе. — Говорих с Уд коя земя е най-подходяща. Той има някои идеи, които навярно не биха заинтересували баща ми, но мисля, че си струва да се опита. Имаме около шестстотин акра и смятам да ги предоставя на Уд. Може и да не се получи нищо, но ранчото може да си позволи година-две да експериментира. Освен това той иска да изгради силози. Можем сами да запарваме люцерната. И така, като изпълнители по завещанието вие имате ли нещо против моите планове?

— Аз не. — Нейт се изправи. — Но все пак аз не съм специалист по говедата. Смятам да отида да видя дали няма да си изпрося малко от пая, а вие двамата продължете без мен.

— Е? — обърна се Уила към Бен, когато останаха сами.

— Е — повтори той и отпи от чашата ѝ. — По дяволите, Уил, то е ледено. — Намръщи се и преглътна. — И освен това има вкус на железни стърготини.

— Не те питам за кафето.

Той внимателно я изучаваше.

— Откъде ти дойдоха тези идеи?

— И аз имам мозък, нали. Мога да мисля.

— Съгласен съм. Само че досега не съм те чувал да говориш за промени в ранчото и това ме изненадва.

— Нямаше смисъл да говоря. Той не се интересуваше от това, което мислех или казвах. Направих някои проучвания — добави и пъкна ръце в джобовете си. — Може и да не съм завършила колеж като теб, но не съм глупава.

— Никога не съм мислил, че си. Освен това дори не съм подозирал, че искаш да учиш в колеж.

— Това няма значение. — Младата жена въздъхна и отиде до прозореца. — Сега има значение какво ще стане утре и догодина. Зимата е време за планиране и аз правя точно това. — Усети ръцете му върху раменете си и изведнъж се стегна.

— По-спокойно. Няма да те изям. — Обърна я с лице към себе си. — Ако мнението ми има значение за теб, мисля, че ще те вземат на прицел.

Имаше значение и този факт я изненада.

— Предполагам, че си прав. Вече ми се обадиха няколко лешояди.

— Предприемачи ли?

— Копелетата веднага надушват плячката. Бяха готови да ми обещаят слънцето и луната, ако им продам земята, за да построели някакви си шибани ранча за холивудските каубои. — Очите ѝ гневно блеснаха. — Докато съм жива, никога няма да сложат тлъстите си лапи върху земята на Мърси.

— Накара ги да си вървят с подвити опашки, нали, скъпа?

— Един ми се обади миналата седмица. Каза ми да го наричам Арни. Отговорих му, че ще му одера кожата и ще го хвърля на койотите, ако кракът му стъпи върху моята земя. — Усмихна се. — Не мисля, че ще посмее да се появи.

— Само така.

— Да, но има и още нещо. Онези двете. — Уила се извърна и отново погледна към снежните хълмове. — Не мисля, че те разбират какви суми се разиграват и колко са готови да платят онези чакали, за да се докопат до ранчо като това. Обаче Холивуд ще го разбере рано или късно. И тогава... те ще ме разкъсат, Бен.

— В завещанието изрично е написано, че ранчото не може да се продава през следващите десет години.

— Знам много добре какво е написано. Но нещата се променят. С достатъчно пари и умел натиск всичко може да се постигне. — Каза си, че десет години са нищо за плановете, които имаше. Не искаше Мърси да е едно от добрите ранча, искаше да е най-доброто. — Няма да мога да откупя дела им. Тук има много пари, но те са в земята, в добитъка. Когато годината свърши, те ще притежават две трети от ранчото.

— Няма смисъл да се тревожиш за това какво може да се случи. — Плъзна ръка по косата ѝ. — Нуждаеш се от известно разсейване. — Докосна леко с устни нейните. — Виждаш ли? Не боли.

Устните ѝ затрепериха.

— Не искам да започваме отново. Имаме твърде много работа, за да мислим за разсейване.

— Скъпа — наведе се и отново я погали с устни, — точно от това се нуждаеш най-много. Мога да се обзаложа, че и на двама ни ще се отрази чудесно. Аз вече се чувствам много по-добре — промърмори и впи устни в нейните.

Сякаш я прониза електрически ток. Топлината и копнежът се смесиха и се разляха като гореща вълна по тялото ѝ. И в миг забрави за всичко: за тревогите, за задълженията, толкова лесно беше да се отпусне в прегръдките му. Ала бързо се опомни и се отдръпна.

— Може би аз също съм мислила за това. — Сложи ръка на гърдите му, за да го отдалечи от себе си. — Но все още не съм решила. Трябва ми време.

— Съгласен съм, ако аз съм първият, който ще научи за решението ти. — Уви един кичур от косата ѝ на пръста си. — Май е по-добре да слезем долу, преди да съм направил нещо, което ще те накара да се замислиш още повече.

Конниците, които бързо препускаха, привлякоха погледа му. Пристъпи към прозореца, сложил ръка върху рамото ѝ.

— Адам и сестрите ти се връщат.

Тя също ги видя.

— Нещо не е наред. Трябва да отидем да видим.

Бяха по средата на стълбището, когато предната врата се отвори. Първа влезе Тес. Лицето ѝ бе зачервено, но очите ѝ бяха огромни, а устните ѝ бяха побелели.

— Беше един елен — каза тя. — Може би майката на Бамби^[1]. — Гласът ѝ затрепери и една сълза се търкулна по бузата ѝ. В този миг Нейт влезе в салона. — О, Господи, защо е трябвало да причинят такова нещо на майката на Бамби?

— Шшт. — Той я прегърна. — Ела да седнеш, скъпа.

— Лили, иди да седнеш при Тес.

Но тя поклати глава, без да изпуска ръката на Адам.

— Не, аз съм добре. Наистина. Ще направя чай. Ще се почувстваме по-добре, ако пийнем малко чай. Извинете ме.

— Адам. — Уила проследи с поглед сестра си, която отиде в кухнята. — Какво, по дяволите, се е случило? Да не си убил някоя кошута?

— Не, друг го е направил. — Потръпна и метна шубата си върху извитото перило на стълбата. — Оставили са я там, нарязана на парчета. Не заради спорта, не и заради трофея, просто заради убийството. Вълците са я доразкъсали. — Разтри лицето си с длани. — Исках да огледам за следи, но Лили и Тес бяха с мен. Трябваше да ги върна в къщата.

— Сега ще се облека.

Преди Уила да се обърне, той я спря.

— Няма смисъл. Почти нищо не е останало, а аз видях достатъчно. Била е застреляна много чисто, в главата. След това е била изкормена, насечена на парчета и изоставена. Отрязал е опашката ѝ.

— Също като другите.

— Да.

— Има ли някакви следи? — попита Бен.

— Снегът ги е затрупал, а това вероятно е станало най-малко преди един ден. А сега продължава да вали. Но може би ще успее да открия нещо и затова ще се върна на мястото. — Адам размърда рамото си, което при него бе признак на объркване и тревога. — Не можем да тръгнем по следите и да ги оставя да се прибират сами.

— По-добре да дойда с теб. — Бен отиде да вземе шапката си. —
Помоли Нейт да закара Шели и бебето у дома, Уил.

— Идвам с теб.

— Няма смисъл и ти го знаеш. — Той я хвана за раменете. —
Никакъв смисъл.

— Все едно, идвам с теб. Само да си взема палтото.

[1] Името на еленчето от едноименен холивудски филм. — Б.пр.

↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Снегът покри земята като смъртен покров. Привечер от прозорците на къщата не се виждаше нищо, освен гъстата пелена от падащ на парцали сняг, който сякаш трупаше стена, която да ги ограда от външния свят.

Лили стоеше до прозореца и се взираше, опитвайки се да различи нещо в безкрайната белота.

— Ще седнеш ли? — рязко изрече Тес. — Нищо не можеш да направиш.

— Измина много време, откакто излязоха.

— Както вече ти казах, нищо не можеш да направиш.

— Може би искаш още чай? Този е изстинал. — Лили се извърна, за да вземе подноса, но Тес скочи на крака.

— Ще спреш ли най-сетне? Престани да се суетиш край мен, или край когото и да било. Ти не си слугиня в тази къща. За Бога, просто седни някъде! — Тялото ѝ потръпна и тя си пое дълбоко дъх. — Съжалявам — промърмори. Лили стоеше като вкаменена, стиснала ръце и с празни очи. — Не биваше да ти викам така. Никога не съм виждала нещо подобно.

— Всичко е наред — прошепна Лили. Сърцето ѝ се сви заради сестра ѝ и ръцете ѝ се отпуснаха. — Знам, че беше ужасно. Ужасно!

Седяха от двете страни на кожения диван, заслушани във вятъра, който прииждаше на пориви.

— О, по дяволите! — извика Тес, пое дълбоко въздух и повтори: — По дяволите! В какво се забъркахме, Лили?

— Не знам. — Вятърът в комина зловещо изсвири. — Уплашена ли си?

— Уплашена съм. А ти не си ли?

Лили стисна устни. Очите ѝ бяха сухи и спокойни.

— Мисля, че не съм. Не го разбирам, наистина, но не съм уплашена, не и по начина, по който очаквах. Просто изпитвам тъга и съжаление. И се безпокоя — добави и отново извърна очи към

прозореца. Представи си как тримата ездачи се изгубват и затъват в снежните преспи. — За Адам, за Уила и за Бен.

— Те ще се оправят. Нищо няма да им се случи. Нали са родени тук.

Тес не можеше да се сдържа повече, стана и закричи из стаята.

— Те знаят какво правят. — Ако те не знаят, кой, по дяволите, ще знае? — Може би затова съм толкова уплашена. Не знам какво правя. А винаги съм знаела. — Извърна се и замислено изгледа Лили. — Ти знаеш. Ти знаеш какво правиш с твоите подноси с чай и супи.

Сестра ѝ поклати глава и извърна очи от прозореца.

— Всички тези неща не са важни.

— А може би са — меко каза Тес и в същия миг замръзна, защото видя някаква светлина, която проблесна в снежната завеса отвън. — Там има някой.

Навярно защото отново не знаеше какво да направи, да избяга, или да се скрие, тя решително излезе във фоайето и рязко отвори вратата. Миг след това Нейт се показа на прага, целият затрупан със сняг.

— Прибирай се вътре — нареди ѝ той, побутна я и затвори вратата след себе си. — Върнаха ли се?

— Не. Лили и аз... — Посочи към салона. — Какво правиш тук?

— Страхотна виелица. Закарах Шели и бебето и едва успях да се върна. — Свали шапката си и изтърси снега. — Няма ги почти два часа. Ще почакам още няколко минути и отивам да ги търся.

— Смяташ да излизаш навън? В тази буря? — Никога досега не бе виждала снежна буря, но знаеше, че е много опасно да се излиза навън в такова време. Можеше да се окаже фатално. — Да не си луд?

Той небрежно я потупа по рамото, като мъж, чийто мисли са някъде другаде.

— Ще ми донесеш ли чаша горещо кафе? Не е зле да напълниш и един термос.

— Не можеш да излизаш навън. — Знаеше, че е глупаво, но без да се замисли, застана пред вратата. — Никой не бива да излиза навън в такова време.

Нейт се усмихна и прокара пръст по бузата ѝ.

— Тревожиш се за мен?

По-скоро беше ужасена, но по-късно щеше да анализира чувствата си.

— Не си ли чувал за измръзване? Това е смърт. — Думите излетяха като куршуми от устата ѝ. — Щях да се тревожа за всеки, който няма капчица здрав разум в главата си и иска да излезе в такава буря.

— Трима от моите приятели са навън. — Гласът му бе тих, но решителен. — Кафето ще ми помогне, Тес. Черно и горещо. — Преди тя да успее да отговори, той наклони глава и се ослуша. — Чакай. Това трябва да са те.

— Нищо не чувам.

— Връщат се. — Нахлупи шапката си и излезе да ги посрещне.

Оказа се прав и Тес реши, че Нейт чува като котка. Влязоха вътре, донасяйки със себе си снежния вой на вятъра. Настаниха се в салона и Бес им донесе горещо кафе.

— Има твърде много сняг и всичко е затрупано. — Бен се отпусна в едно от дълбоките кресла, а Адам застана пред камината. — Намерихме мястото, но снегът е заличил всички следи.

— Но вие сте видели... — Тес се настани на облегалката на дивана. — Видели сте какво има там, нали?

— Да. — Уила стрелна с поглед брат си и размърда рамене. Нямаше нужда да добавя, че вълците се бяха върнали отново.

— Утре сутринта ще говоря с мъжете. Сега имаме друга работа.

— Друга работа? — като ехо повтори Тес.

— Трябва да приберем стадото в заслона. Ще отида да намеря Хам.

— Почакай. — Сигурна, че е единствената, чийто здрав разум не я е напуснал, вдигна ръка. — Ще излизаш навън? Заради едни крави?

— Иначе те ще умрат — остро отвърна Уила.

Докато Тес ги гледаше с отворена уста, всички, освен нея и Лили се запътиха към предната врата. Тя смаяно поклати глава и протегна ръка към бутилката с бренди.

— Заради някакви си крави — промърмори. — Заради някакви си глупави крави.

— Когато се върнат, сигурно ще са изгладнели. — Този път сестра й не погледна към прозореца, нито пък се заслуша в шума на двигателя. — Ще помогна на Бес с вечерята.

Можеше да се ядоса или да се примири. Тес реши да избере второто.

— Няма да стоя тук сама. — Взе чашата си и тръгна след Лили. — Някога виждала ли си подобна виелица?

Лили объркано поклати глава.

— Във Вирджиния също вали сняг, но никога не съм виждала нещо подобно. Снегът заваля бързо, а вятърът е толкова силен. Не мога да си представя как в такова време може да се работи навън. Предполагам, че Нейт ще остане тази нощ да преспи в къщата. Не мислиш ли? Трябва да помоля Бес да му приготви стая.

Бутна вратата на кухнята и завари икономката до печката. От голямата тенджерка се носеше приятно ухание.

— Варено — осведоми ги и опита от яденето. — Ще стигне за цяла армия. Трябва да поври още час и половина.

— Те отново излязоха. — Лили машинално се насочи към килера, за да си вземе престилка. Тес учудено повдигна вежди. Вероятно това й бе станало навик.

— Знам. Смятам да опека и сладкиш с ябълки. — Бес погледна към Тес и неодобрително сбърчи нос, като видя чашата с бренди в ръката й. — Да не би да искаш да помогнеш?

— Не съвсем.

— Кошът с дървата е полупразен — каза Бес и извади от килера тава с ябълки. — Мъжете нямаха време да донесат дърва.

Младата жена завъртя чашата в ръката си.

— Да не би да очакваш от мен да изляза навън, за да донеса дърва?

— Мощността спада, момиче, а предполагам, че не искаш задникът ти да изстине.

— Мощността ли? — Мисълта, че скоро в къщата може да стане тъмно и студено, я накара да пребледнее.

— Имаме дизелов генератор. Обаче не можем да си позволим да го хабим за отопляване на спалните, след като имаме толкова много дърва. Ако искаш да спиш на топло, трябва да донесеш дърва. Помогни й, Лили. Има въже, което води от тази врата до платнището,

под което са дървата. Ще трябва да донесете дървата на ръце, защото не можете да използвате количката в този сняг, а няма смисъл да се рине пътека, преди снегът да е спрял. Донесете повече дърва. И вземете фенерче.

— Добре. — Лили погледна ядосаната Тес. — Аз мога да донеса дървата. А ти защо не останеш в къщата, за да ги занесеш в спалните?

Предложението беше много изкушаващо. Чуваше зловещия вой на вятъра, който сякаш заплашваше да строши прозорците, но подигравателната усмивка на Бес я вбеси.

— Заедно ще излезем и ще донесем дървата.

— Не и с онези фини ръкавици — подхвърли след тях икономката, когато двете се запътиха навън. — Вземете си ръкавици за работа от килера.

— Да мъкна дърва... — промърмори Тес и зави към коридора. — Обзалагам се, че в къщата има дърва за една седмица. Прави го нарочно, само и само за да ме вбеси!

— Нямахте да ни помоли да излезем, ако не беше необходимо.

Тес взе палтото си от закачалката и сви рамене.

— Нямахте да помоли теб — съгласи се тя и се наведе за ботушите си. — Изглежда, вие двете много добре се разбирате.

— Мисля, че тя е чудесна. — Уви няколко пъти плетения шал около врата си и след това закопча палтото си. — Винаги е толкова мила с мен. Щеше да бъде мила и с теб, ако ти...

Тес нахлузи скиорската шапка на главата си и кимна:

— Не, недей да щадиш чувствата ми. Продължавай...

— Ами... ти просто се държиш малко оскърбително с нея. Прекалено рязко.

— Е, може би нямахте да го правя, ако тя не измисля винаги най-идиотската работа за мен, а след това се оплаква, че не отговарям на изискванията ѝ.

Намусена, младата жена се върна в кухнята и без да каже дума, отиде в килера и взе чифт големи брезентови ръкавици.

— Готова ли си? — С фенерче в ръка, Лили я чакаше.

В мига, в който отвориха вратата, вятърът блъсна снега в лицата им. Двете се спогледаха с широко отворени очи. Лили излезе първа.

Вкопчиха се във въжетото и бавно започнаха да се придвижват. Вятърът бе толкова силен, че на всяка крачка заплашваше да ги отнесе.

Лъчът от фенерчето подскачаше в тъмнината. Двете жени едва не се спънаха в платнището, което покриваше цепениците.

Тес протегна ръце, а Лили започна да нарежда дървата. Бе разкрачила крака, за да не падне, върхът на носа я щипеше и тя скръцна със зъби.

— Адът не може без огън — извика. — А адът, това е Монтана през зимата.

Сестра й леко се усмихна.

— Когато сме вътре и огънят гори, ще гледаме през прозореца и ще се наслаждаваме на красотата на снега.

— Глупости — промърмори Тес, докато вървяха към къщата с първия наръч дърва.

Върнаха се още три пъти. Тес започна да се олюлява. Накрая загуби равновесие и падна по лице върху огромна пряспа. Фенерчето излетя от ръката й и потъна в пухкавия сняг.

— Добре ли си? Удари ли се? — Лили загрижено се надвеси над нея, но също изгуби равновесие и падна. Седеше задъхана в снега и затънала до кръста, а Тес енергично плюеше сняг.

— По дяволите, по дяволите, триста пъти по дяволите! — С мъка се надигна и седна. Присви очи, като чу смеха на Лили. — Какво, по дяволите, ти е толкова забавно? Всеки миг можем да бъдем погребани под този сняг и никой няма да ни открие до пролетта. — Обаче на нея също й стана смешно, докато я гледаше как се е разположила върху прясната сняг, като миниатюрна снежна кралица. — Изглеждаш много глупаво.

— Ти също. — Сестра й притисна ръката си до сърцето. — Освен това имаш брада.

Тес изчисти снега от брадичката си и го хвърли в лицето й. Точно от това имаха нужда. Въпреки силния вятър двете жени започнаха да правят снежни топки и да се замерят с тях.

— Когато бях малка, много често си правех снежни човеци — каза Лили. — А веднъж наваля такъв сняг, че два дни не ходихме на училище.

Тес примигна няколко пъти.

— Първият и единствен път, в който карах ски, реших, че аз и снегът не сме съвместими. Предполагам обаче, че не е толкова лошо.

— Красиво е — засмя се Лили. — Замръзвам.

— Искан ли ти се голяма чаша кафе с няколко капки бренди?

— Няма да е зле — усмихна се тя. Изведнъж сърцето ѝ подскочи уплашено. Когато сянката се раздвижи, ръката ѝ се вкопчи в Тес. Беше мъж. И се приближаваше към тях.

— Паднали ли сте? Не бива да сте навън в този мрак — каза мъжът и пристъпи по-близо.

Тес грабна една цепеница.

— Не приближавай — заповяда тя и въпреки че ръцете ѝ трепереха, гласът ѝ бе силен и твърд. — Лили, ставай. Ставай, по дяволите!

— Хей, не исках да ви изплаша. — Той наклони фенера. — Аз съм Уд, госпожице Тес. С Били току-що се върнахме и жена ми каза, че може би имате нужда от помощ.

Гласът му бе спокоен, в него не звучеше и най-малкият намек за заплаха, всъщност бе леко развеселен. Но двете бяха сами и безпомощни, а той беше як мъж и лицето му все още беше в сянка. Затова тя стисна още по-силно дървото.

— Ние сме добре. Лили, върви в къщата и кажи на Бес, че Уд е тук. Кажи ѝ — изсъска тя и сестра ѝ най-сетне се размърда.

— Не е нужно да безпокоите Бес. — Той наклони фенера към заслона с дървата и лъчът му освети пътеката към къщата. — Съпругата ми приготвя вечерята, но мога да ви помогна и да занеса един наръч цепеници в къщата.

Тес бе съвсем сама с него и горещо се помоли сестра ѝ вече да е стигнала до къщата и да е предупредила Бес. С усилие отстъпи назад.

— Вече занесохме достатъчно дърва.

— В такава буря никога не са достатъчни. — Подаде ѝ фенера, а тя отскочи, защото ѝ се стори, че вижда блясъка на острие. — Подръжте фенера, а аз ще взема дървата — кротко рече той.

Макар че все още ѝ се искаше да избяга, Тес протегна ръка и взе фенера. Уд се наведе над платнището с дървата, а в този момент Лили се върна.

— Бес е направила кафе. — Гласът ѝ бе силен и спокоен. — Каза, че има много и ако Уд иска, може да дойде.

— Благодаря, но ще трябва да се прибирам. — Продължи да нарежда цепеници в извитата си ръка. — Жена ми ме чака. А вие вземете фенерчето и също се прибирайте. Аз ще се оправя и без него.

— Добре. Тогава да вървим, Тес. — Потръпна и дръпна ръката на сестра си. — Благодаря ти, Уд.

— Няма за какво — промърмори мъжът и поклати глава, когато те тръгнаха по пътеката. — Жени.

— Бях толкова уплашена — прошепна Лили. Когато влязоха в къщата, тя прегърна сестра си. — Ти беше толкова смела.

— Не бях смела. Бях ужасена. — Вкопчи се в нея. — Как можахме да забравим? Как можахме да си играем тук като две глупави деца след всичко, което се случи? Господи! Господи, та това може да бъде всеки! Как не сме го осъзнали досега? — Отдръпна се и се взря в очите ѝ. — Може да бъде всеки!

— Не и Адам. — Лили свали ръкавиците си и разтри премръзналите си ръце. — Той не може да нарани никого и нищо. И освен това той беше с нас, когато... когато намерихме онова днес.

Тес отвори уста, но сетне я затвори. Какъв смисъл имаше да ѝ казва, че Адам е могъл да го направи преди това и после да ги заведе там, за да го видят?

— Не знам, Лили. Наистина не знам. Обаче, ако смятаме да останем тук и да преживеем тази зима, трябва да започнем да мислим малко повече и да внимаваме. — Свали шапката и палтото си. — Не мога да си представя, че Адам би могъл да го направи. Или Бен, или Нейт, не мога да си представя никой от мъжете в ранчото и точно в това е проблемът. Но трябва да бъдем по-предпазливи.

— Тук сме в безопасност. — Лили внимателно окачи палтото си. — От дълго време не съм се чувствала в безопасност.

Пиха кафе, сетне ядоха от вареното и след това седнаха да чакат. Вятърът свиреше в прозорците, огънят пращеше в камината, а старият часовник на дядо им отброяваше часовете.

Вече минаваше полунощ, когато Уила се върна, и то сама.

Тес спря нервната си разходка из салона и внимателно се взря в лицето ѝ. То бе бяло като платно, а тъмните и екзотични очи приличаха на големи дупки. Тя отиде до камината, а от мокрите ѝ дрехи по килима и излъскания под потекоха малки вадички.

— Къде са другите? — попита Тес.

— Прибраха се по домовете си. И те си имат достатъчно грижи.

Тес кимна, отиде до масичката с напитките и наля уиски. Предпочиташе Нейт и Бен да са тук, но вече бе научила, че Монтана е пълна с малки разочарования. Подаде ѝ чашата.

— Прибрахте ли всички крави за през нощта?

Без да си прави труда да отговаря, тя преполови чашата и потръпна.

— Ще отида да ти приготвя банята.

Уила недоумяващо погледна към Лили.

— Какво?

— Казах, че ще ти приготвя една гореща баня. Измръзнала си и си изтощена. Сигурно си огладняла. На печката има варено. Тес, донеси една купа за Уила.

Толкова бе уморена, че нямаше сили да протестира. Само изгледа смаяно Лили.

— Тя иска да ми приготви банята. Представяш ли си?

— Тя е нашият постоянен експерт по домашните задължения. Както и да е, не е зле да се изкъпеш. Миришеш.

Уила се намръщи.

— Предполагам, че си права. — От уискито главата ѝ се беше замаяла и тя остави чашата настрана. — Твърде съм уморена, за да ям.

— Трябва да хапнеш нещо. Можеш да ядеш и във ваната.

— Във ваната! Да ям във ваната?

— А защо не, по дяволите?

— Наистина, защо не, по дяволите? — Препъна се леко и се отправи към стълбата.

Ваната бе пълна с гореща вода, пяна и мехурчета. Потопи крака си във водата и кожата ѝ настръхна. Сетне въздъхна дълбоко и с наслада се излегна вътре. Водата я покри до брадичката.

Искаше да се освободи от мислите за снега, за вятъра, за тъмнината, за тежката работа през изминалите часове, докато прибираще кравите. Ала не бе възможно. Снежната буря връхлетя прекалено бързо и сигурно са загубили някое животно. Все пак направиха всичко, за да приберат стадото.

Всички мускули я боляха и тя облегна глава назад и затвори очи. Замисли се. С ранчото лесно се справяше. Но убийството... убийството и онази касапница... Какво да прави?

— Ако заспиш, можеш да се удавиш — чу се гласът на Тес от вратата.

Уила седна и се намръщи. Нахлуването на сестра ѝ я стресна и подразни, въпреки вкусното ухание, което се носеше от купата върху таблата.

— Някога изобщо чукаш ли на вратите?

— Вратата беше отворена, шампионке. — Развеселена от ролята си на прислужница, постави таблата пред Уила. — Искам да поговоря с теб.

Сестра ѝ само въздъхна и се намести, за да може да се храни.

— Ами говори.

Тес седна върху широкия край на ваната, потопи пръст в пяната, помириса го и отбеляза:

— Виолетки. Сигурно е на Лили.

— Искаш да говорим за шампоаните ли? — Уила недоволно я изгледа и започна да се храни. Наистина беше огладняла.

— Донесох ти пенъоара. — Лили се подаде на вратата. — Закачих го от задната страна на вратата.

— Влез и седни — махна ѝ с ръка Уила. — Тес иска да поговорим. — Тъй като Лили се поколеба, тя нетърпеливо изрече: — Хайде стига, Лили. И трите имаме цици.

— А освен това нейните едва се забелязват — обади се Тес със самодоволна усмивка. — Седни — нареди. — Ти си тази, която настояваше да ѝ кажем всичко.

— Какво да ми кажете?

— Ами просто ние двете сме малко нервни. Съгласна ли си с мен, Лили?

Тя се изчерви, смъкна капака на клозетната чиния и седна.

— Да.

Въпреки топлата вода по гърба на Уила полазиха студени тръпки.

— Вие двете се каните да изчезнете?

— Ние не сме страхливки. — Тес наклони глава. — Или глупачки. И трите имаме еднакъв интерес да преживеем тази година. Предполагам, че ще бъде по-добре, ако се обединим. Някой, много вероятно някой, който живее в ранчото... нека да кажем, че обича ножа. Как ще се справим с това?

Уила упорито сви устни.

— Аз познавам хората си.

— Да, но ние с Лили не ги познаваме. Може би трябва да започнем оттук. Да ни разкажеш повече за всички, които живеят тук. Колкото и привлекателно да звучи, не можем винаги да се движим заедно през следващите месеци.

— Права си.

— Виж ти, виж ти. Май ще трябва да отбележа днешния ден в календара си. Уила Мърси е съгласна за нещо с мен.

— Не мога да кажа, че съм във възторг от теб и присъствието ти ми е много приятно. Обаче за последното съм съгласна. Ние трите трябва да сме заедно, за да можем да се справим с всичко това. И докато полицията или ние не открием кой е убил Пикълс, смятам, че не бива да излизате сами.

— Аз мога да се защитя. Имам няколко класа по джудо.

При тези думи Уила презрително изсумтя.

— Мога да те съборя с една ръка — озъби и се Тес. — За десет секунди ще те просна по гръб и пред очите ти ще танцува цяло съзвездие. Но това е друг въпрос.

Ужасно ѝ се прииска да запали цигара, но си обеща, че веднага след като се прибере в спалнята си, ще си достави това малко удоволствие.

— Двете с Лили не можем по цял ден да ходим като залепени.

— Аз съм с Адам през по-голямата част от деня. С конете.

Уила ѝ кимна и се плъзна под водата.

— Можеш да разчиташ на Адам. И на Бес. И на Хам.

— Защо на Хам? — намеси се Тес.

— Той ме е отгледал — остро отвърна тя. — Освен това лошото време ще ви държи и двете в къщата поне още седмица.

— Ами ти? — погледна я Лили.

— Аз ще се погрижа за себе си. Не съм изкарала специални курсове в Холивуд, но познавам мъжете, познавам земята. Ако някоя от вас двете се чувства неспокойна, може да оседлае един кон и да дойде да работи с мен. А сега, освен ако някоя от вас не иска да ми изтърка гърба, бих желала да остана сама.

Тес се изправи и след кратък размисъл взе таблата.

— Самонадеяността ти няма да те защити от ножа на убиеца.

— Но уинчестърът може. — И доволна от себе си, Уила се протегна за сапуна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Из дневника на Тес:

„Започвам да харесвам снега. Или сигурно започвам леко да откачам. Всяка сутрин, когато погледна през прозореца на спалнята си, го виждам — бял и блестящ. На километри наоколо. Не мога да кажа, че и студът ми харесва. Или пък шибаният вятър. Но снегът, особено когато го гледам от прозореца на стаята, наистина е красив. А може би отново започвам да се чувствам в безопасност.

Остава седмица до Коледа и нищо необичайно не се е случило. Няма убити мъже, нито нарязани на парчета диви животни. Само тайнствената тишина на забулената в бяло земя. Може би в края на краищата ченгетата са прави и този, който е убил онзи клет плешивец, е бил някой скитащ психопат. Можем само да се надяваме.

Лили е в празнично настроение. Тя е забавна и сладка. Прилича на дете, което с вълнение очаква Коледа — пълни чорапи с подаръци и пече курабийки с Бес. Вкусни курабийки и май трябва да удължа сутрешната си гимнастика с петнадесет минути, ако не искам да заприличам на лоена топка.

Ходихме до Билингс, за да направим някои покупки за Коледа. Подаръкът за Лили не ме затрудни. Открих една много изящно изработена брошка във формата на кон, изправен на задните си крака. Реших, че една готварска книга ще е подходящ подарък за вечно киселата Бес, и Лили одобри идеята ми. Виж, каубойката е друго нещо. Все още не мога да разбера що за човек е тя.

Дали тази жена е безстрашна или глупава?

Излиза всеки ден, и то почти винаги сама. През целия ден си скъсва задника от работа, а вечерта говори с

работниците си. Когато е в къщата, обикновено е заровена до уши в сметки и отчети за кравите.

Опасявам се, че започвам да изпитвам възхищение към нея и не съм сигурна, че това ми харесва. Купих ѝ за подарък един кашмирен пуловер, макар че и сама не знам защо. Тя винаги носи само вълнени дрехи. Кашмиреният пуловер е яркочервен, много мек и женствен. Сигурно ще го навлече върху грубото си долно бельо и ще отиде да кастрира кравите с него. По дяволите пуловера!

За Адам, който се държи много мило с мен, купих един акварел на планините. Картината ми напомня за него.

След известно колебание реших да купя подаръци и за Бен и Нейт. За Бен взех касета с филма «Червената река». Надявам се да му хареса.

След дискретни проучвания разбрах, че Нейт обича поезията. Надявам се, че ще оцени томчето на Кийтс.

Пазаруването и коледните подаръци ме изпълниха с празнично настроение. Току-що изпратих и цял тон подаръци на мама. За нея не е важно качеството, а количеството — може с часове да разопакова красивите шумолящи хартии.

По дяволите, тя наистина ми липсва!

Тъй като прекарвам повечето от времето си в къщата, реших да се заема с писането на роман, просто за забавление и за да запълня часовете до пет следобед, когато започва да се мръква, както и да има за какво да мисля през тези дълги нощи.

Като говорим за дългите нощи... Времето е тихо и смятам да се кача на един от джиповете — искам да кажа пикапите — и да отида до ранчото на Нейт, за да му занеса подаръка. Хам ми обясни как да стигна до там. От седмици чакам да ме покани в къщата си и да направи първата стъпка, но явно аз ще трябва да поема инициативата.

Все още не знам как да го примамя в леглото си, но ако трябва да разчитам на него, сигурно и до пролетта няма да се реши. Ще действам по интуиция и според обстоятелствата.

По дяволите, тези свенливи провинциалисти!“

— Отиваш ли някъде? — попита Уила, като видя Тес да излиза от стаята си.

— Да. — Тя наклони глава, за да огледа обичайното облекло на сестра си, състоящо се от дочени панталони, и вълнен пуловер. — А ти?

— Аз току-що се прибирам. Някои от нас нямат време да се труфят цял ден пред огледалото. — Изгледа я учудено. — Облякла си рокля?

— Така ли? — Като се преструваше на изненадана, Тес се взря в семплата, плътно прилепнала рокля от мек син вълнен плат, която разкриваше красивите ѝ колене. — И аз не мога да разбера как е станало. — Усмихна се и безгрижно продължи към дрешника, за да си вземе палтото. — Трябва да разнеса някои коледни подаръци. Нали не си забравила, че идва Коледа? Дори и ти, с твоя претрупан график, все пак трябва да си чула за празника.

— Имаше подобен слух. — Много секси рокля, помисли си Уила, а парфюмът сякаш подканяше „чукай ме“. Изгледа замислено сестра си и присви вежди. — За кого е подаръкът?

— За Нейт. — Тес се завъртя. — Предполагам, че ще остане приятно изненадан.

— Мога да си представя — промърмори. — Ще си счупиш врата на тези високи токчета.

— Умея да пазя равновесие. — Безгрижно ѝ махна с ръка и се понесе към вратата.

— Не ме чакай, сестричке.

— Да. Умееш — повтори, докато я гледаше как елегантно се приближава към пикапа. — Надявам се, че и Нейт ще запази равновесието си.

Обърна се, влезе в салона и се отпусна върху дивана. Хвърли поглед към високото, богато украсено дърво до прозореца и зарови лице в облегалката на дивана.

За нея Коледата винаги бе най-нещастното време от годината. Майка ѝ бе умряла през декември. Не че си спомняше, но го знаеше и този факт винаги бе помрачавал празника. Бес се бе опитала да

повдига духа ѝ с коледна украса, курабийки, глупави подаръци и коледни песни. Ала в този дом семейството никога не се бе събирало около пианото и никога не бяха отваряли заедно коледните подаръци на сутринта.

Двамата с Адам винаги си разменяха подаръци. След като баща ѝ се оттеглеше пиан да спи.

Коледната сутрин означаваше махмурлук, лошо настроение и плесници, ако се осмелеше да се оплаква.

Много отдавна бе престанала да очаква празниците.

А сега бе уморена, дяволски уморена. Зимата бе дошла твърде рано и твърде свирепо. Загубиха повече крави, отколкото очакваха, а Уд се тревожеше, че зърното няма да им стигне да изкарат зимата. Пазарната цена за глава добитък бе паднала. Все още нямаше основания за паника, но положението бе тревожно.

А тя всеки ден очакваше да открие нещо или някого заклан и захвърлен пред вратата.

Нямаше с кого да поговори. Трябваше да запази тревогите за себе си. Не искаше да плаши Лили и Тес, но не можеше да прогони страха, въпреки че бе помолила Адам и Хам да не оставят сестрите ѝ сами, когато излизаха от къщата.

А сега Тес бе излязла сама, но Уила нямаше сили да я спре.

— Ако искаш да спиш, по-добре си легни.

Гласът на Бен я стресна.

— Не спя. Просто седнах да си почина. Върви си.

— Току-що дойдох и не можеш да ми казваш да си вървя. — Седна до нея. — Ти се преуморяваш, Уил. — Протегна ръка и обърна лицето ѝ към себе си. Сълзите, които се стичаха по страните ѝ, го накараха да отдръпне ръката си, сякаш се бе опарил. — Ти плачеш.

— Не плача. — Обидата я накара отново да зарови лице в кожената облегалка. — Просто съм уморена. Това е всичко. — Гласът ѝ се пречупи и тя се почувства още по-унизена. — Остави ме сама. Уморена съм.

— Ела при мен, скъпа. — Той я вдигна без никакво усилие, сякаш беше дете, и я сложи в скута си. — Какво има?

— Нищо, аз просто... Всичко — промълви и облегна глава на рамото му. — Не знам какво ми става. Не плача.

— Добре. — Реши да се престори, че ѝ вярва, и я привлече по-близо до себе си.

— Нека просто да поседим.

— Мразя Коледа.

— Не, не я мразиш. Само си уморена. Знаеш ли какво трябва да направиш, Уил? Ти и сестрите ти трябва да прекарате няколко дни в един от онези модерни санаториуми: да се оставите в ръцете на опитни масажисти или пък да направите по няколко кални бани.

Тя презрително изсумтя, но се почувства по-добре.

— Да, това е точно като за мен, да лежа и да клюкарствам в някаква кал.

— А може би е по-добре да заминем само двамата. Ще си вземем стая с една от онези огромни вани и спалня с огледален таван. Тогава ще можеш да се виждаш, когато се любим. Така ще се научиш по-лесно.

— Не бързам.

— Значи аз съм този, който бърза — промърмори той и се наведе над нея. — Отдавна не сме го правили — прошепна и впи устни в нейните.

Тя не протестира, нито пък се престори на недоволна, защото точно от това се нуждаеше в този миг. Топла, силна ръка и опитни устни. Обгърна шията му с ръце, привлече го към себе си и се остави на целувката, която изтри страховете и тревогите ѝ. Беше толкова прекрасно да имаш някого, който да те изслуша и който може би се тревожи за теб. И Уила се отпусна в топлата прегръдка, забравила за всичко.

Бен знаеше, че трябва да внимава и да се сдържа. Ала неочакваната сладост на устните ѝ, гъвкавото ѝ тяло, притиснато към неговото, нежната ѝ целувка го възпламениха. Тази комбинация между страст и невинност едновременно го очарова и изплаши. Затова събра цялата си воля, за да се откъсне от устните ѝ, и нежно сложи главата ѝ на рамото си.

— Нека просто да поседим тук за малко.

Под дланта си тя усещаше силните удари на сърцето му.

— Ти ме объркваш и възбуждаш, Бен. Не знам защо точно ти предизвикваш такива чувства у мен. Наистина не знам.

— Е, аз също съм доста объркан. — Въздъхна и наклони глава.
— Това не е толкова лошо.

— Не, предполагам, че не е. — Седеше до него, опитвайки се да се успокои, загледана в блестящите лампички на дървото. — Тес отиде при Нейт — каза накрая.

По тона ѝ разбра какво я вълнува.

— И ти се тревожиш за това, така ли?

— Нейт умее да се владее. Поне се надявам. — Размърда се и затвори очи.

— Тревожиш се за Тес, нали?

— Може би. Малко. Да. От седмици нищо не се е случвало, но...
— Пое дълбоко въздух. — Не мога да я следя денем и нощем.

— Не, не можеш.

— Тя си мисли, че знае всички отговори. Мис Голям град с нейното самочувствие, курсове по джудо и елегантни дрехи. Глупости! Тук е толкова безпомощна, колкото мишка в стая, пълна с котки. Какво ще стане, ако пикапът се повреди по средата на пътя? — Пое дълбоко въздух и произнесе на глас това, от което се страхуваше най-много: — Ами ако убиецът на Пикълс е все още някъде наоколо и чака удобен случай?

— Както сама каза, нищо не се е случвало през последните седмици. Сигурно отдавна си е отишъл.

— Ако вярваш в това, защо седиш тук през по-голямата част от деня, като използваш някакви си тъпи извинения?

— Не са тъпи — промърмори Бен и сви рамене. — Ти си тук. Освен това имам задължения и към ранчото. И да, наистина мисля за убийството. — Наведе се над нея и бързо и силно я целуна. — Знаеш ли какво, ще отида при Нейт, за да проверя дали е пристигнала благополучно.

— Никой не те е молил да се занимаваш с моите проблеми.

— Не, никой — Изправи се и я погледна. — Може би някой ден ще ме помолиш за нещо, Уила. Просто трябва да се решиш и да ме помолиш. А дотогава ще правя това, което намеря за добре. Лягай си. Имаш нужда от сън, а аз ще се погрижа за сестра ти.

Тя го проследи с намръщен поглед, докато излизаше, питайки се за какво ли очаква да го помоли.

Тес караше към ранчото на Нейт. Реши, че пътуването през покритата със сняг Монтана е едно чудесно приключение. Зави по пътя и насочи пикапа към къщата. Тя бе хубава и спретната. Непретенциозна постройка, с просторна покрита веранда, с бели капаци на прозорците и с двоен комин, от който се виеше дим към снежното небе. Просто и хубаво. Също като мъжа, който живееше тук.

Усмихна се, взе чантата си и подаръка и излезе от колата. Успя да сподави вика си, когато видя дивата котка.

Тес се препъна и отстъпи назад, като се притисна до вратата на пикапа. Очите на животното бяха втренчени в нея. Беше мъртва, отдавна мъртва, но младата жена преживя няколко ужасни мига.

Що за хора са това, помисли си, които могат да оставят мъртва котка пред входната си врата? Засмя се нервно и си спомни за подаръка си. И при това четат Кийтс!

Още преди да почука, вратата се отвори. Тес едва не изпищя и не хукна презглава.

На прага се появи дребна жена с тъмни очи и внимателно я огледа. Беше колкото висока, толкова и широка, облечена в дебело палто и увита с множество шалове. Черната ѝ коса едва се подаваше изпод тях.

— Сеньорита — попита жената с неочаквано плътен глас, — с какво мога да ви помогна?

Тес се усмихна ослепително:

— Здравейте, аз съм Тес Мърси.

— Си, сеньорита Мърси. — Щом чу името Мърси, веднага разтвори широко вратата и покорно отстъпи назад.

— Бих искала да видя Нейт. Разбира се, ако е свободен.

— Той е в кабинета си. По коридора. Ще ви покажа. Вамос, сеньорита.

— Не се безпокойте. — Младата жена искаше да го изненада. — Ще го намеря, сеньора...

— Крус. — Тя примигна нерешително при вида на протегнатата ръка на гостенката, но побърза да я стисне. — Сеньор Нейт ще се радва да ви види.

Наистина ли, запита се Тес, но продължи да се усмихва.

— Донесох му малък подарък. — Показа увитата в хартия книга.
— Изненада.

— Много мило от ваша страна. Третата врата вляво. — Усмивката на жената я убеди, че тя се досеща за истинската причина за посещението. — Буенос ночес, сеньорита Мърси.

— Лека нощ, сеньора Крус — отвърна ѝ и се усмихна, когато жената изчезна. Остана сама в притихналия салон.

Върху тъмния под от полирано дърво бяха пръснати малки килимчета, домашно производство; по стените с тапети в цвят на слонова кост висяха няколко картини, а върху месинговите поставки в ъглите на стаята бяха подредени сухи цветя. Сигурно всичко тук бе дело на сеньора Крус.

В камината гореше огън, а върху каменната полица се виждаше купчина вестници и списания. Мебелите бяха от тъмно дърво, удобни и прости и издаваха типично мъжки вкус, ала въпреки това цветът им добре контрастираше със светлите килими.

Когато приближи до отворената врата на кабинета, до слуха ѝ достигнаха звуците от концерт на Моцарт.

Той беше там, разположил се удобно зад масивното дъбово бюро. Докато отбелязваше нещо с жълт маркер, настолната лампа хвърляше мека светлина върху дългите му пръсти. Веждите му бяха свъсени, възелът на връзката — разхлабен, а русата му коса стърчеше на всички страни.

„Нейт — реши тя, като притисна ръка до сърцето си, — ти си обречен!“

— Добър вечер, адвокат Торънс. — Усмихна се, когато той се стресна и вдигна глава. За миг я изгледа учудено.

— Здравейте, госпожице Мърси. — Тялото му се стегна от напрежение, когато я видя да стои там с блестяща от снега коса. Напрежението нарасна, щом забеляза загадъчната усмивка на устните ѝ. Обаче безгрижно се облегна назад, като мъж, свикнал с женските капризи. — Това наистина е приятна изненада.

— Надявам се. И освен това се надявам, че не прекъсвам нещо жизненоважно.

— Не е жизненоважно. — Вече бе забравил за документите, върху които работеше.

— Сенъора Крус ме покани. — Тя се насочи към бюрото, мислейки за дивата котка. — Твоята икономка.

— По-скоро пазачка. Мария и съпругът ѝ Мигел се грижат за къщата. Това приятелско посещение ли е, Тес, или се нуждаеш от адвокат?

— Приятелско, поне за момента. — Свали палтото си и видя как очите му блеснаха. — За да бъда честна, трябва да ти кажа, че ми се искаше да изляза от къщи. — Метна палтото върху облегалката на креслото и приседна върху ъгъла на бюрото му, разкривайки красивите си бедра. — Имах пристъп на клаустрофобия.

— Случва се. — При вида на дългите ѝ стройни бедра устата му пресъхна. — Искаш ли нещо за пиене?

— С удоволствие. — Бавно кръстоса крака. — Какво имаш?

— Ами... — Не можа да си спомни и се почувства като пълен идиот.

„Става все по-добре“ — каза си тя и с грациозно движение се надигна от ъгъла на дъбовото бюро.

— Май е по-добре сама да видя, нали? — Отиде до масичката с напитките и избра бутилка вермут. — Да наля ли и на теб?

— Да, благодаря. — Отмести чашата с кафе, кофеинът едва ли щеше да му помогне да се справи със ситуацията. — Последните няколко дни няхах възможност да се отбия в Мърси. Как вървят нещата?

— Спокойно е. — Наля вермут в две чаши и се върна до бюрото. Подаде едната на Нейт и отново кацна на бюрото, но този път откъм неговата страна. — Готвим се за празника. — Наведе се и леко докосна чашата си до неговата. — Весели празници... — Отпи малка глътка. — Всъщност това е една от причините, поради които съм тук. — Протегна се и взе пакета, който бе оставила на бюрото. — Честита Коледа, Нейт!

— Донесла си ми подарък? — Недоверчиво изгледа пакета, сякаш очакваше да избухне.

— Съвсем малък. Ти си добър приятел и съветник. — При последната дума се усмихна. — Искаш ли да го отвориш сега или ще чакаш до Коледа? — Тес прокара върха на езика си по горната си устна и сякаш цялата кръв на Нейт се оттегли от главата му и запулсира в слабините му. — Мога пак да дойда.

— Обожавам подаръците. — Той разкъса хартията. Когато видя книгата, се почувства едновременно трогнат и смутен. — Освен това обожавам и Кийтс.

— Така чух и аз. Помислих си, че когато я четеш, може да си спомниш за мен.

Изгледа я напрегнато.

— И без това си мисля за теб.

— Наистина ли? — Тес започна да си играе с края на вратовръзката му. — И какво мислиш?

— В момента мисля, че се опитваш да ме съблазниш.

— Наистина си много умен — засмя се тя и се плъзна в скута му. Едно дръпване на вратовръзката и устните му бяха върху нейните.

Гладът му бе примитивен и непресторен също като къщата и самия него. Ръцете му погалиха гърдите ѝ, а когато Тес се повдигна, за да разтвори краката си, се плъзнаха надолу и обхванаха задника ѝ.

Тя вече бе махнала вратовръзката и се бореше с копчетата на ризата му.

— Ако трябваше да чакам още една седмица, за да почувствам ръцете ти върху тялото си, щях да запищя. — Ухапа го по врата. — Предпочитам да викам сега, когато ги усещам върху себе си.

Той дишаше учестено, но ръцете му бяха заети да дърпат нагоре късата прилепнала рокля, разкривайки великолепните ѝ бедра и дантелените краища на чорапите.

— Не можем... тук. — Ръцете му отново се върнаха на гърдите ѝ. — Горе — едва успя да промълви той. — Ще те отнеса горе.

— Тук. — Тес отметна глава назад и устните му се плъзнаха по шията ѝ. — Тук, и то още сега. — Дръпна колана му, защото чувстваше, че всеки миг ще експлодира. — Побързай. Искам първия път да е бързо. По-късно ще мислим за финеса.

Той беше готов. Твърд като стомана, пулсиращ от желание, жадуващ да влезе в нея. Дръпна трескаво ципа на гърба на роклята.

— Аз нямам нищо... Господи, колко си красива! — Свлече роклята до кръста ѝ, без да откъсва поглед от пълните, твърди гърди, чиито зърна се подаваха над ниско изрязаните чашки на черния сутиен. Трескаво, смъкна дантелената материя със зъби и засмука щръкналите зърна.

Като че ли по тялото ѝ премина електрически ток. Винаги се бе смятала за чувствена, но владееща се жена. Ала когато устните му се впиха в гърдата ѝ, тялото ѝ се изпъна като струна и всички мисли излетяха от главата ѝ.

— Боже! О, мили Боже... — Главата ѝ се отметна назад и първият силен оргазъм я заля. — Искам повече. Сега! Още сега!

Тя беше великолепа, необузdana, опияняваща. Нейт притисна устни до нейните, като се опитваше да събере мислите си.

— Трябва да се качим горе, Тес... Обикновено не правя секс на бюрото си. Не съм готов за това.

— Всичко е наред. — Тялото ѝ се притисна до неговото. Господи, трепереше като ученичка! — Аз пък съм... аз съм напълно готова...

Отпусна се назад и събори почти всичко от бюрото, докато той продължаваше да смуче гърдата ѝ. Напила чантата си, отвори я и от там изпаднаха няколко презерватива.

Той примигна. Забеляза, че са поне дузина. Смутено се изкашля.

— Не знам дали да се страхувам, или да се чувствам поласкан.

Думите му я разсмяха. Седеше полугола в скута му, възбудена и се смееше с ниския си чувствен смях.

— Смятай го за предизвикателство.

— Добре казано. — Но когато протегна ръка към презерватива, тя го отдръпна.

— О, не. Позволи на мен.

Без да откъсва поглед от него, разкъса опаковката и я отвори. После бавно разкопча панталоните му.

Той пое дълбоко дъх, пръстите му се вкопчиха в облегалките на креслото. Ръцете ѝ бяха ловки и нежни като листенца на роза. Внезапно се изплаши, че ще свърши в ръцете ѝ като неопитен младеж.

— По дяволите, ти наистина си добра.

— Мислех за това от първия миг, в който те видях — усмихна се Тес.

Нейт сграбчи бедрата ѝ, а тя се изви над него, което накара и двамата да потръпнат.

— Така ли? Е, значи ставаме двама.

Обви ръце около врата му.

— Тогава защо сме чакали толкова дълго?

— Проклет да бъда, ако знам. — Бавно и без да откъсва очи от нейните, той проникна в нея и я изпълни докрай. Тя потръпна и от гърлото ѝ се изтръгна дълго стенание. Затвори очи, сетне отново ги отвори.

— Да... — прошепна Тес и се усмихна.

— Да! — Ръцете му я държаха здраво, докато тя го яздеше бързо и силно.

По-късно, когато лежеше отпусната в ръцете му, Нейт се протегна за телефона. Тя промърмори нещо и въздъхна.

— Уил? Нейт се обажда. Тес е тук... Да. Ще остане през нощта. — Извърна глава и я ухапа по голото рамо. Не бе успял да я съблече докрай. Е, имаше достатъчно време за това, помисли си той и се заслуша в гласа на Уила. — Не, тя е добре. Чувства се великолепно. Ще се върне утре сутринта. Дочуване.

— Това зависи от теб — промърмори Тес. Копчетата на ризата му се бяха скъсали и сега тя се наслаждаваше на гладката кожа на гърдите му.

— Тя щеше да се тревожи. — Вдигна роклята и я измъкна през главата ѝ. Сега беше гола, само с фините чорапи и обувките с високи токчета, а на устните ѝ играеше самодоволна усмивка. Тази усмивка бе единственото, което не му харесваше у нея. — Как се чувстваш?

— Чувствам се чудесно. — Отметна косата си назад и го помилва по врата. — А ти?

Нейт пхна ръце под задника ѝ, повдигна я и се изправи.

— Щастлив — отвърна и я сложи да легне по гръб върху бюрото. Хвърли през рамото си подложката за документи и се наведе над нея. — И може би ще стана още по-щастлив.

Тя го изгледа изненадано и се ухили.

— О, вече си готов за втория рунд, така ли?

— Само се дръж, скъпа. — Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и изпита удоволствие, когато тя потрепери. — И се дръж здраво.

Не ѝ отне много време, за да разбере, че той не се шегува.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В навечерието на Нова година времето се затопли. Небето бе ясно и синьо, слънцето грееше и въпреки, че това означаваше киша и лед, когато вятърът отново се развилнее, всички се радваха на мекото време.

Уила възседна коня си и отиде да провери оградите. Помисли си, че щастието, което излъчваше Лили, сигурно влияе и върху нейното настроение. Иначе не би отговорила на плахата ѝ молба да организират коледно празненство в къщата. Като се имаше предвид всичко, което се бе струпало на главата ѝ, това празненство би трябвало да я кара да се чувства нещастна. Обаче трябваше да признае, че го очакваше с нетърпение.

Дори и в този момент Лили, Бес и Нел се суетяха в кухнята с последните приготовления. Къщата бе основно изчистена, подовете лъснати до блясък, а Уила бе получила заповед да бъде готова — измита и облечена — точно в осем вечерта. И тя щеше да я изпълни, за да зарадва сестра си. Някак си съвсем неусетно през изминалите месеци бе обикнала непознатата жена, която бе нейна сестра. А и кой не би го сторил? Лили беше мила, нежна и търпелива. И уязвима. Въпреки че Уила всячески се стараеше да запази дистанция помежду им, от ден на ден двете ставаха все по-близки и сега тя не можеше да си представи Мърси без деликатното присъствие на сестра си.

Лили обичаше да събира клончета и да ги слага в стари бутилки. И по някакъв свой начин умееше да ги накара да изглеждат весели и очарователни. Тя измъкна старите купи от бюфета и подреди в тях плодове и борови шишарки, а стаите бяха украсени с вечнозелени клонки и зеленика.

Тъй като никой не ѝ възрази, тя измъкна от килера отдавна неупотребяваните свещници, купи ароматни свещи и когато вечерно време ги запалеше, стаите миришеха на ванилия, канела и на още Бог знае какво. Но това бе приятно и създаваше домашен уют.

Всички виждаха, че Адам е влюбен в Лили. Тя се съмняваше, че сестра ѝ разбира колко са дълбоки чувствата му. Доколкото Уила

усещаше, Лили смяташе, че той просто е любезен с нея.

Слезе от коня и се зае да поправя скъсаната тел на оградата.

Освен това съществуваше и Тес. Не можеше да се каже, че е обикнала мис Холивуд, но напоследък най-голямата ѝ сестра не я дразнеше и ядосваше. През по-голямата част от деня тя се затваряше в стаята си, за да пише или да провежда разговори с агентката си, но изпълняваше задълженията, които ѝ бяха възложили. Е, без особен ентузиазъм и невинаги се справяше добре, но ги изпълняваше.

Уила отлично знаеше какво става между Тес и Нейт, но се опитваше да не мисли за това. Нищо нямаше да излезе от цялата работа. В мига, в който срокът свършеше, сестра ѝ щеше да отлети за Лос Анжелис и щеше да забрави за Нейт. Надяваше се само той да е подготвен за това.

„А какво ще кажеш за себе си, Уила?“ — помисли си тя. Облегна се на стълба на оградата и се взря в планините. За миг ѝ се прииска да яхне Луна и да препусне далеч отук, да се загуби из снега и дърветата. Да се потопи в тишината, нарушавана само от тихия ромон на водата под леда, в шепота на боровете, в божествения дъх на земята.

Видя някакъв ездач да приближава към нея и си пожела да е Бен, следван от Чарли. Засрами се от разочарованието, което изпита, когато разора, че е Адам.

„Колко е красив — помисли си Уила, — и колко е силен!“

— Напоследък не съм те виждала да яздиш сам — извика му тя.

Той се усмихна и дръпна юздите.

— Господи, какъв ден! — Пое дълбоко въздух и погледна към небето. — Лили се приготвя за празненството и убеди и Тес да ѝ помага.

— И ти трябваше да се задоволиш с мен. — Вгледа се в лицето му и се засмя, когато видя обърканото му и виновно изражение. — Шегувам се, Адам. И макар да знам, че го правиш с удоволствие, аз ти благодаря, че ги наглеждаш.

— Лили не мисли за случилото се тук и за миналото. — Обърна коня си и го подкара до нейния. — Представям си колко ѝ е било трудно да се справи с брака си. Не знам дали раните ѝ са зараснали, но ми се струва, че вече е по-спокойна.

— Тя е щастлива тук. Ти я правиш щастлива.

Знаеше, че Уила разбира колко дълбоки са чувствата му. Винаги го бе разбирала.

— Тя има нужда от време, за да се почувства сигурна. Да повярва, че аз може да я искам, но няма да я нараня заради желанията си.

— Разказала ли ти е нещо за бившия си съпруг?

— Малко. — Неспokoйно сви рамене. Искаше му се да му бе разказала повече, искаше да знае всичко. Толкова му беше трудно да чака. — Била учителка, когато се запознала с него, и много бързо се оженили. Било е грешка. Не ми е казала нищо повече. Ала усещам, че дълбоко в себе си все още се страхува. Ако се движа твърде бързо или твърде рязко, тя подскача. Това разбива сърцето ми.

Да, помисли си сестра му, наранените и уплашени хора винаги са разбивали сърцето му.

— За краткото време, през което е тук, тя се промени. Благодарение на теб тя се усмихва по-често. Говори повече.

Адам наклони глава.

— Ти я харесваш.

— Малко.

— А другата? — усмихна се той. — Тес?

— Харесване не е точно думата, която бих използвала за нея — сухо отвърна Уила. — По-скоро бих се спряла на „понасям“.

— Тя е силна жена, умна и решителна. Повече прилича на теб, отколкото на Лили.

— Моля те, не ме обиждай.

— Така е. Тя приема предизвикателствата и може да ги накара да работят в нейна полза. Няма твоето чувство за дълг и може би сърцето ѝ не е толкова меко. Но въпреки това аз много я харесвам.

Уила смръщи вежди и се обърна, за да го погледне.

— Наистина ли?

— Да. Когато я учих да язди, тя няколко пъти пада от коня. Ставаше, изтупваше джинсите си и отново се качваше. — Припомни си, че в онези мигове лицето ѝ имаше същото изражение като това на сестра му, когато се опитваше да разреши някой проблем. — Това изисква смелост и решителност. И гордост. Тя кара Лили да се смее. Мен също. И ще ти кажа нещо, което и тя самата още не знае.

— Тайни? — Сестра му се усмихна и смушка коня си, за да се приближи до него. — Разкажи ми всичко.

— Тя е влюбена в конете. Не го знае или не иска да го признае. Обаче аз го виждам по начина, по който ги докосва, по който им говори, как скришом им дава захар, когато си мисли, че не я гледам.

— Скоро кобилите ще започнат да раждат. Да видим колко ще хареса раждането — сви устни Уила.

— Мисля, че ще се справи. Освен това тя се възхищава от теб.

— Глупости!

— Ти не го виждаш, но аз съм сигурен. — Прецени разстоянието до къщата. — Хайде да се надбягваме до обора.

— Готово. — Сестра му смушка Луна и тя се понесе напред.

Влезе в къщата със зачервени страни и блеснали очи. Никой не можеше да надбяга Адам, но тя почти го стори и това повиши настроението ѝ. Обаче щом видя Тес да слиза по стълбите, лицето ѝ помръкна.

— А, ето те и теб. Качвай се веднага в стаята си, каубойке. Нямах много време, докато дойдат гостите, така че трябва да се измиеш.

— Има още два часа.

— Които едва ще стигнат, за да заприличаш на нещо подобно на жена. Незабавно трябва да вземеш душ.

Уила смяташе да направи точно това, но сега заяви:

— Имам да свърша някои работи.

— О, не. — Лили се появи зад нея и плесна с ръце. — Вече е почти шест.

— Е, и какво от това? Няма кого да впечатлявам.

— Никой не е длъжен и да те вижда в този вид. — Тес въздъхна, хвана я за ръката и я задърпа към стълбите.

— Хей!

— Хайде, Лили, трябва да ми помогнеш.

Тя прехапа устни и хвана другата ръка на Уила.

— Ще бъде толкова хубаво да се видим с хора. Ти се преумори от работа. Искаме тази вечер да се забавляваш.

— Свалете си проклетите ръце от мен. — Без усилие се освободи от ръката на Лили, но Тес я стисна още по-силно и я повлече към спалнята. — Ще броя до пет и ако не ме пуснеш... — Млъкна и се втренчи в роклята, разстлана върху леглото.

— Какво, по дяволите, е това?

— Прерових гардероба ти, но там нямаше нищо, което да можеш да облечеш...

— Чакай малко. — Този път Уила се отскубна от ръката ѝ и я изгледа сърдито. — Ти си ровила из дрехите ми?

— Не открих нищо подходящо. Всъщност помислих, че съм попаднала на склад за парцали, но Бес ме увери, че това било гардеробът ти.

Въпреки че дланите ѝ се овлажниха, Лили застана между двете жени.

— Ние преправихме за теб една от роклите на Тес.

— Нейна рокля? — Уила презрително изсумтя и огледа сестра си от главата до петите. — Сигурно сте изрязали половината плат, за да го направите.

— Точно така — върна ѝ го Тес. — И най-вече около бюста, но трябва да призная, че Бес е много добра шивачка. — Предполагам, че дори и ти, с твоите слаби като клечки крака и плоски гърди, можеш да изглеждаш привлекателно в тази рокля.

— Тес, престани, моля те... — прошепна Лили. — Цветът е много красив, нали? Това синьо е точно като за теб. Наистина е много щедро, че Тес се съгласи да се преправи тази рокля за теб.

— Всъщност тази рокля никога не ми е харесвала. Купих я в миг на умопомрачение.

Лили затвори очи, мислено отправяйки молба към Бога.

— Знам, че с това празненство ти причинявам големи главоболия, Уил. Оценявам жеста ти, че не се противопостави на плановете ми и ме остави през последните дни да се разпореждам из къщата ти. Знам какво неудобство е това за теб.

Уила прокара ръка през косата си.

— Не знам коя от двете ви ще ме довърши, но по-добре и двете се махайте от стаята ми. Все някак ще мога сама да се изкъпя и да облека тази глупава рокля.

Доволна от победата, Тес хвана ръката на Лили и я поведе към вратата.

— Измий и косата си, шампионке.

— Върви по дяволите! — Ритна вратата зад тях.

Чувстваше се като глупачка. Глупачка, чийто задник сто на сто щеше да замръзне в това подобие на рокля. Застана пред огледалото и дръпна роклята надолу. Тя се смъкна до коленете ѝ, а деколтето стигна до пъпа.

Циците или задника, помисли си, докато се почесваше по главата. Кое да прикрие по-напред?

Роклята имаше ръкави, което все пак беше нещо. Но те започваха от средата на рамото и нищо не бе в състояние да ги накара да се повдигнат по-нагоре. Роклята бе от някаква мека и тънка материя, която прилепваше към тялото.

Неохотно пъхна крака в обувките с високи токчета и направи няколко неуверени стъпки.

— О, по дяволите! — промърмори и погледна оскъдния си запас от гримове и червила. Може би трябваше да си сложи малко. Нали все пак бе Нова година.

Цветът на роклята наистина беше хубав. Електрик, предположи тя. Е, може би бюстът ѝ не беше кой знае какво, но раменете ѝ не бяха чак толкова лоши. И, по дяволите, ако краката ѝ бяха като клечки за зъби. Не можеше да се отрече, че бяха дълги, но бяха мускулести и добре оформени въпреки няколкото синини по тях.

Категорично отказа да се занимава с косата си. Никак не я биваше да я гласи, затова я пусна да пада свободно по разголения гръб. Поне щеше да го топли.

Спомни си за обещанията само защото Адам ѝ ги бе подарил за Коледа и тя харесваше малките трепкащи звездички.

Ако успееше да издържи цяла вечер на тези токове — защото едва ли щеше да може да седне с тази рокля, — всичко щеше да е наред.

— О, изглеждаш чудесно! — бяха първите думи на Лили, когато тя слезе по стълбите. — Наистина чудесно. Тес, ела да видиш. Уила изглежда страхотно!

Коментарът на Тес бе неясно изръмжаване. Тя бе облечена в сексапилна черна рокля.

— Не е толкова зле — кимна и критично огледа сестра си. — Малко грим обаче няма да ти навреди.

— Аз вече се гримирах.

— Господи, тази жена има очи като на богиня и не знае как да ги подчертае. Ела с мен.

— Няма да позволя да наплескаш лицето ми с глупавите си мазила — заяви, но сестра ѝ я повлече към стълбите.

— Скъпа, моите мазила са първо качество. Лили, задръж фронта.

— Добре, но не се бавете много — грейна в усмивка тя и сърцето ѝ се изпълни с топлота и сестринска обич.

Искаше ѝ се те да могат да осъзнаят каква забавна картинка представляват заедно. Малките разправии, размяната на дрехи и гримове, всичко това бе толкова естествено за едни сестри.

Бе благодарна, че е част от всичко това. Завъртя се радостно и внезапно се закова на място, като видя, че Адам стои зад нея.

— Не чух кога си влязъл.

— Влязох през задната врата. — Можеше да я гледа до безкрайност, тъмнокоса фея в падаща на вълни бяла рокля. — Много си красива, Лили.

— Благодаря.

Никак не се чувстваше красива. Но той бе толкова великолепен, толкова изискан и съвършен, че тя не можеше да повярва, че е истински. Хиляди пъти през последните месеци бе копняла да го докосне. Не само по ръката или кратко докосване по рамото, а истински да го докосне. Но нещо в нея ѝ казваше, че той може да се подразни или пък да се разсмее, а тя не искаше да рискува.

— Радвам се, че си тук — заговори припряно. — Тес заведе Уила за някои последни корекции в грима ѝ, а гостите ще започнат да пристигат всеки момент. Аз не съм много добра домакиня. Никога не знам какво да кажа.

Приближи се към нея и тя несъзнателно отстъпи назад, но сетне си заповяда да стои спокойно. Сърцето ѝ подскочи, когато той леко погали с пръст бузата ѝ.

— Ще се справиш. Те ще загубят дар слово, когато те видят. Също като мен.

— Аз... — Сигурно беше глупава, беше сигурна в това, но толкова много ѝ се искаше да се хвърли в обятията му и да се притисне до гърдите му. — Трябва да помогна на Бес в кухнята.

— Тя ще се справи и без теб. — Без да откъсва поглед от нея, Адам бавно се приближи и нежно взе ръката ѝ. — Защо не си пуснем малко музика? Може дори да изкараме един танц, преди другите да пристигнат.

— Отдавна не съм танцувала.

— Тази вечер ще танцуваш — обеща ѝ той и я поведе към салона.

Заредиха компактдиска и включиха уредбата.

— Обещай ми, че ще танцуваш с мен точно в полунощ — каза той и пръстите им отново се преплетоха.

— Разбира се. Притеснявам се — призна Лили и смутено се усмихна. — Ще стоиш близо до мен, нали?

— Толкова дълго, колкото искаш. — Вдигна поглед над главата ѝ и видя Тес и Уила да слизат по стълбите, като си разменяха злобни думи. Адам изумено подсвирна и Тес му намигна, а сестра му се намръщи.

— Май много скоро ще имам нужда от едно питие — студено процеди Уила и се отпрати да посрещне първите гости.

След час къщата се изпълни с хора и весела глъчка. Както изглеждаше, никой друг от околността не бе организиран новогодишно тържество и хората нямаше да изпуснат случая да пийнат шампанско, да поговорят за религията или политиката, или просто да поклокарстват за съседите си.

Уила още веднъж се убеди, че е права да не обича подобни събирания, когато Бетъни Моузли се залепи за нея и започна да я разпитва за подробностите по убийството.

— Всички бяхме шокирани, когато узнахме какво се е случило с Джон Баркър. — Тя жадно отпи от шампанското си. — Сигурно е било ужасно за теб.

Въпреки че тя не можа веднага да схване, че Джон Баркър и Пикълс са едно и също лице, Бетъни продължаваше да я зяпа с любопитство.

— Не ми се иска да говоря за това. Извини ме, но аз току-що отивах към...

Гостенката се вкопчи в ръката ѝ.

— Казват, че бил нарязан на парчета. — Отново отпи от шампанското и облиза устните си. Дългите ѝ тънки пръсти стиснаха още по-силно ръката на Уила. — И скалпиран.

Повдигна ѝ се от възбудата в очите на Бетъни, макар да знаеше, че тя не говореше от злоба — просто обичаше клюките и страшните истории.

— Той е мъртъв, Бетъни, и то убит по особено жесток начин. Жалко, че не носех фотоапарата си, за да го заснема.

Отвращението и сарказмът ѝ не смутиха събеседничката ѝ. Тя се приближи до нея и продължи:

— Разправят, че убиецът би могъл да бъде всеки. Значи някой може да убие и теб, както си спиш в леглото. Точно това казвах на Боб, като идвахме насам.

Уила се усмихна.

— Ще спя по-спокойно, като знам, че се тревожиш за мен. Чашата ти е празна, Бетъни. Барът е натам — добави и припряно се отдалечи. Искаше да подиша малко чист въздух. Как не се задушаваха тези хора? Мина през хола, продължи през фойетото, отвори външната врата и се оказа лице в лице с Бен.

Той я зяпна глупаво и тя се сепна за миг, после решително мина покрай него и излезе навън. Студът я прониза и тя потръпна. Но въздухът бе чист и свеж, а Уила се нуждаеше точно от това.

Когато ръцете му я хванаха за раменете и я извърнаха, тя гневно стисна зъби.

— Партито е вътре.

— Исках да се уверя, че не сънувам.

Не, бе съвсем истинска. Голите ѝ рамене потръпваха под пръстите му, а великолепните ѝ очи изглеждаха още по-големи и по-дълбоки. Синята рокля подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ и се спускаше по дългите твърди бедра.

— Господи, Уил, толкова си сладка! Струва ми се, че мога да те схрускам на два залъка. Обаче хубавото ти задниче ще замръзне на този студ.

Разтвори палтото си, пристъпи към нея и я обви с краищата му. Изпита невероятно удоволствие, когато това стройно и слабо тяло се притисна плътно до неговото.

— Пусни ме — възмутено се изви тя, но той държеше здраво ръцете ѝ и тя се почувства като в капан. — Дойдох тук, за да остана поне няколко минути сама.

— Трябваше да си сложиш палто. — Развеселен от ситуацията, се надвеси над нея и я подуши, като куче партньора си. — Миришеш на хубаво.

— Тази глупачка Тес ме напръска с някакъв парфюм — недоволно изсумтя тя, но почувства, че се отпуска от топлината на тялото му. — И наплеска лицето ми с нейните мазила.

— Свършила е добра работа. — Бен се ухили, когато го изгледа със съжаление.

— Има нещо сбъркано у всички мъже, щом можете да се захласнете по някакви мазила! Нима за вас жените са красиви само когато са гримирани и напарфюмирани?

— Ние сме слаби същества, Уил. Слаби, глупави и податливи. Може ли още малко? — Завря нос във врата ѝ и вдъхна дълбоко.

— Стига толкова, Маккинън — засмя се младата жена. — Ти си един голям негодник — промърмори, но ръцете ѝ бяха обхванали кръста му и тялото ѝ не се отдръпваше от неговото. — Закъсна — добави Уила. — Родителите ти, Зак и Шели вече дойдоха. Помислих, че няма да дойдеш.

— Имах малко работа. — Целуна я, преди да успее да извърне глава. — Липсвах ли ти?

— Не.

— Лъжкиня.

— Така ли мислиш? — Може би защото имаше нещо самодоволно в усмивката му, погледна зад гърба му към осветените прозорци, зад които се мяркаха множество силуети. — Мразя партитата. Всички само се мотаят наоколо и се хият глупаво. Какъв е смисълът от всичко това?

— Социални и културни контакти. Възможност да си покажеш новите дрехи, да пийнеш на аванта и да пофлиртуваш. Възнамерявам да пофлиртувам с теб, когато се върнем вътре. Освен ако не решиш, че

е по-добре да отидем в обора и да ми позволиш да сваля тази красива рокля.

— И това ли са единствените ми възможности? — повдигна вежди Уила.

— Можем да използваме и пикапа ми, но не мисля, че ще е много удобно.

— Защо мъжете денем и нощем мислят само за секс?

— Защото е много приятно да си представяш какво ще стане. Имаш ли нещо отдолу?

— Със сигурност. Трябваше да се намажа с олио, за да се пъхна в тази рокля.

— Значи си струва. Хайде да влезем вътре и да се присъединим към веселбата.

Той се отдръпна и студът изведнъж я прониза. Уила потръпна и тръгна към вратата. Сложи ръка на дръжката, но изведнъж се обърна и го погледна.

— Бен, защо внезапно наприказва всичките онези неща... че искаш да сваляш дрехите ми?

— Нямахте нищо внезапно.

Отвори вратата и я побутна вътре. Свали палтото си и го метна на извитото перило на стълбата. За разлика от Уила обичаше партитата, шума, разговорите, закачките. Някои от гостите бяха увлечени в разговори. Други се разхождаха из останалите стаи. Неколцина приятели го видяха и го наобиколиха, за да си разменят последните новини. Трябваше да стисне здраво ръката на младата жена, за да не ѝ позволи да избяга.

— Може ли да ме пуснеш за малко — прошепна му тя. — Аз трябва...

— Знам какво трябва. Дръж се за мен.

— Какво, по дяволите, означава всичко това? — Можеше само да изругае под нос, когато я повлече към салона.

Стаята бе готова за танците. Бен грабна от един поднос чаша бира и с удоволствие се загледа в родителите си, които вече танцуваха.

— Много може да се каже за двама души, които танцуват по този начин — каза.

— Какво? — погледна го Уила.

— Че се познават изцяло един друг. И това им харесва. А сега погледни онези. — Бен кимна към Тес и Нейт, които се полюляваха леко в такт с музиката, усмихвайки се един на друг. — Те все още не се познават много, но им е дяволски добре заедно.

— Тя го използва само за секс.

— И смяташ, че той страда от това, така ли? — Ухили се и остави чашата с бира. — Ела.

Ужасено се отдръпна назад, когато той я задърпа към дансинга.

— Не мога. Не искам. Не знам как.

— Ще се научиш. — Обгърна кръста ѝ и сложи ръката и на рамото си.

— Аз не танцувам. Всички знаят, че не танцувам.

Нежно притисна ръката ѝ.

— Понякога просто трябва да следваш този, който знае къде отива.

Бен я завъртя, така че тя или трябваше да помръдне краката си, или да падне. Чувстваше се тромава и смешна.

— Отпусни се — прошепна ѝ. — Не боли. Погледни Лили. Красива е като картина със зачервеното си лице и разбърканите си коси. А Брюстър се е надул като пуяк, че може да покаже танцовите си умения.

— Тя изглежда щастлива.

— И е. Джим Брюстър ще бъде влюбен в нея още преди танцът да е свършил. След това ще танцува с друга жена и ще се влюби и в нея. — Тя се замисли върху думите му и несъзнателно се отпусна. Бен я притисна по-силно. — Това е магията на танца, можеш да държиш една жена в прегръдките си, да вдъхваш аромата ѝ.

— И след това да минаваш на следващата.

— Понякога да, а понякога не. Погледни ме, Уила.

Тя вдигна поглед и видя блясъка в очите му. В следващия миг устните му бяха върху нейните и той я целуна дълго и страстно. Сърцето ѝ подскочи и заби толкова силно, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Защо го направи?

В отговор само ѝ се усмихна.

— Слагам клеймото си върху теб. Така всички мъже, които те зяпат, ще знаят, че си моя. — Не се излъга в реакцията ѝ — Отначало

очите ѝ се разшириха от изненада, а сетне се присвиха от гняв. Кожата ѝ настръхна, но докато тя съскаше отговора си, устните му отново намериха нейните. — Ти също трябва да свикнеш с тази мисъл — прошепна младият мъж и се отдръпна. — Ще отида да ти донеса нещо за пиене.

Надяваше се, че като се върне, тя няма да се изкуши да запрати чашата в лицето му.

— Нашата каубойка сякаш има трън в задника — отбеляза Тес.

— Бен обича да я дразни.

Тя учудено повдигна вежди.

— Аз пък си мислех, че иска нещо повече от това.

— Така изглежда. Като говорим за нещо повече... — Нейт се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ, което я накара да се изчерви.

— Адвокат Торънс, добре си служите с думите.

— Можем да се измъкнем и да отидем у дома. Ще посрещнем Нова година в... по-интимна обстановка. Никой няма да забележи отсъствието ни.

— Хм. — Тес притисна гърди до неговите. — Твърде е далеч. Горе. В моята стая. След пет минути.

Очите му се разшириха.

— При всичките тези хора в къщата?

— Вратата на стаята ми се заключва. Качи се горе, завий наляво, след това надясно, третата врата. — Прокара пръст по брадата му. — Ще те чакам.

— Тес, мисля, че...

Но тя вече се отдалечаваше, хвърляйки му обещаващ поглед през рамо. Нейт направи няколко крачки след нея и спря, като се опитваше да събере мислите си.

По дяволите всичко! Той не е бил разумен от мига, в който тя се появи в кабинета му, за да го съблазни. И нямаше никакво значение, че се бе влюбил в нея, макар тя да не отговаряше на чувствата му. Те си подхождаха и им беше хубаво заедно.

Взе бутилка шампанско и две чаши, като се надяваше, че никой няма да забележи, и тръгна нагоре по стълбите.

— Интимно парти, а? — попита Бен и се засмя, като го видя как се изчерви. — Предай на Тес новогодишна целувка от мен.

— Целуни своята дама.

— Тъкмо това мисля да направя.

Ала му трябваше известно време, докато я открие в тълпата и я отведе настрани. Смяташе в полунощ тя да бъде в обятията му. Беше й дал достатъчно време за размисъл и когато започнеше да тече последната минута от старата година, щеше да я накара да разбере.

— Не започвай пак — сопна му се Уила.

— Има само една минута — непринудено отвърна той. — Винаги си мисля за тази последна минута между двете години. — Когато веждите й се повдигнаха, Бен разбра, че я е заинтригувал, и обви ръце около нея. — Старата година си отива, а новата още не е дошла. Ако бяхме сами, аз щях да направя с теб всичко, което искам за тези шестдесет секунди. Но няма да е истинско. Така че ще почакам. Прегърни ме. Още не се брои, още има време до последните секунди.

Уила не чуваше нищо, освен гласа му, идващ сякаш някъде отдалеч сред всичкия шум наоколо. Като насън вдигна ръце и ги обви около шията му.

— Каж ми, че ме желаеш — промърмори Бен. — Това не се брои. Още не.

— Желая те, но аз не...

— Не искам да чувам никакво не. — Плъзна ръка по голия й гръб под разпиляната коса. — Целуни ме. Още не е истинско, не още. Целуни ме, Уила. Само веднъж, целуни ме.

Тя наклони глава и без да откъсва поглед от него, приближи устни към неговите. Нежна топлина се разля по тялото й и сякаш времето спря.

Някъде много отдалеч се чуваха поздравления и смях. Гостите се бутаха в тях, бързайки да си разменят новогодишни пожелания. И докато секундите изтичаха от края към началото, сърцето й се свиваше от копнеж по неизвестното, но мамещо бъдеще.

— Сега е истинско. — Беше едновременно и констатация, и обвинение. Уила се отдръпна от него. Очите й блестяха с някаква смесица от желание и страх. — Истинско е.

— Да. — Тя се изненада, когато Бен взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Сега започва. — Ръката му се плъзна по кръста ѝ и той я притисна по-близо до себе си. — Погледни там, скъпа. — Леко я повдигна. — Това е хубав знак.

Чувстваше се объркана и замаяна, но трябваше да признае, че е прав. Адам бе обхванал с длани лицето на Лили, а нейните пръсти стискаха ръцете му. Не откъсваха поглед един от друг. Устните на Лили леко потръпнаха, когато неговите нежно ги докоснаха. Стояха така, сякаш бяха сами в целия свят.

— Той е влюбен в нея — промърмори Уила. В гърдите ѝ бушуваха непознати чувства. Твърде много чувства, каза си тя и притисна ръка към стомаха си. Твърде много мисли, твърде много чудеса. — Какво става? Искане ми се да разбере какво става. Нищо не е както преди. Нищо не е така просто.

— Те могат да бъдат щастливи заедно. Това е просто.

— Не. — Поклати глава. — Не, това няма да стане. Не го ли усещаш? Има нещо... — Отново потръпна, защото го усещаше. И то беше студено, зло и близо. — Бен, има нещо...

В този миг се разнесоха писъците.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше много кръв. Вероятно заключението на полицията щеше да бъде, че е убита някъде другаде и после е пренесена в ранчото. Никой не я разпозна. Лицето ѝ не бе обезобразено. Имаше само синина под дясното око. Косата ѝ я нямаше. Кожата ѝ бе синкава. Точно това видя Уила, когато изтича навън и завари младия Били, който се опитваше да успокои Мери Ан Уолкър. Двамата се бяха спънали в мъртвата. Тя беше гола, а по кожата ѝ имаше разрези във форма на кръст, приличащи на зловеща татуировка.

Имаше много малко кръв, само тук-там по бледосинкавата кожа се виждаха засъхнали петна.

Мери Ан бе повърнала върху предните стълби, а Били не бе закъснял да я последва, изхвърляйки бирата и обилната си вечеря.

Уила ги заведе в къщата и нареди на всички, които се бяха струпали на вратата и говореха в един глас, да се приберат вътре. Каза си, че ще мисли по-късно за мъртвата жена, която лежеше на стълбите пред къщата ѝ.

— Бес се обади в полицията. — Адам сложи ръка на рамото ѝ. Гласовете около тях бяха твърде високи, твърде плашещи. — Ще изляза с Бен и ще остана... ще остана с нея, докато полицаите пристигнат. Ще можеш ли да се справиш с гостите?

— Да. — Видя с облекчение, че Нейт слиза по стълбите. — Да, отивай. Навън — добави тя и хвана ръката на Нейт. — Моля те, излез навън с Бен и Адам. Има... има още един.

Обърна се и се запъти към големия салон. Стю Маккинън вече бе спрял музиката и със силен и уверен глас се опитваше да успокои гостите. Уила реши, че той ще се справи по-добре от нея, и не се намеси. Застана пред камината и се втренчи в портрета на баща си. Студените сини очи сякаш я пронизваха. Сякаш го чуваше как ѝ се подиграва и я обвинява.

С боси крака и полуразкопчана рокля Тес се спусна по стълбите точно в мига, в който Лили се втурна в салона.

— Какво се е случило? Чух някакви писъци.

— Има друго убийство. — Лили стисна ръката ѝ. — Не съм видяла нищо. Адам не ми позволи да изляза, но е жена. Изглежда, никой не я познава. Лежи там. На стъпалата пред къщата.

— О, Господи! — Тес притисна ръка към устата си, опитвайки се да запази самообладание. — Честита шибана Нова година... Добре. — Пое дълбоко дъх. — Трябва да се стегнем и да се справим с това.

Приблужи се до Уила, опитвайки се инстинктивно да я защити. Те дори не забелязаха, че пръстите им се преплетоха.

— Не я познавам — прошепна Уила. — Аз дори не я познавам.

— Сега не бива да мислиш за това. — Стисна ръката ѝ. — Просто трябва да го преживеем.

На разсъмване Уила почувства някаква ръка на рамото си. Беше заспала пред камината в салона. Подскочи и се възпротиви, когато Бен се опита да я повдигне.

— Ще те занеса горе. Трябва да си легнеш.

— Не. — Тя се изправи. Тялото ѝ бе схванато, сърцето ѝ блъскаше в гърдите. — Не, не мога. — Замаяно се огледа. Виждаха се следите от партито, чаши и чинии, остатъци от вечерята, препълнени пепелници. — Къде...

— Всички си отидоха. Полицайте си тръгнаха преди десет минути.

— Казаха, че искат пак да говорят с мен.

Ще я заведат в библиотеката, помисли си Уила, и отново ще я разпитват. Отново и отново, докато стигнат до момента, когато тя бе изскочила навън и бе видяла двамата уплашени младежи и мъртвата жена с бледосинкавата кожа.

— Какво?

Гласът на Бен ѝ звучеше приглушено и отдалеч.

— Казах им, че могат и по-късно да поговорят с теб.

— О, така ли? А кафе? Има ли останало кафе?

Белият цвят на лицето ѝ контрастираше с тъмните сенки под очите ѝ. Той знаеше, че едва се крепи на нозете си.

— Ще си легнеш. Веднага.

— Не мога. Аз имам... да върша много неща. Къде са сестрите ми?

Веждите му учудено се повдигнаха, докато я носеше по стълбите. Разбра, че шокът ѝ пречи да осъзнае, че за пръв път ги бе нарекла свои сестри.

— Тес си легна преди час. Лили е с Адам. Хам ще се погрижи за това, което трябва да се свърши днес. Сега трябва да спиш, Уил. Всичко, от което се нуждаеш, е един хубав сън.

— Те задаваха толкова много въпроси. — Тя не протестира, а и нямаше сили за това, когато той я сложи в леглото. — Всички задаваха въпроси. Полицайте разпитваха всички един по един в библиотеката.

Уила се взря в очите му, които в този миг бяха златистозелени, студени и непроницаеми.

— Аз не я познавам, Бен.

— Не. — Свали обувките ѝ, поколеба се за миг, но стисна зъби и дръпна ципа на роклята. — Ще проверят всички, които напоследък са изчезнали, както и отпечатъците от пръстите ѝ.

— Почти нямаше кръв — промърмори младата жена тихо, като дете, докато той изхлузваше роклята ѝ. — Не както преди. Не изглеждаше истинска, не приличаше на човешко същество. Мислиш ли, че той я е познавал? Дали я е познавал и след това е сторил всичко това с нея?

— Не знам, скъпа. — Нежно и внимателно, сякаш беше малко дете, я зави с одеялото. — Сега не мисли за това. — Приседна на крайчеца на леглото и погали косата ѝ. — Не мисли за нищо и заспивай.

— Той ме обвинява. — Гласът ѝ бе нисък и плътен.

— Кой?

— Татко. Той винаги го е правил — въздъхна Уила. — И винаги ще го прави.

Сложи ръка на бузата ѝ.

— И винаги е грешал.

Изправи се и се обърна. Нейт стоеше на вратата.

— Заспа ли?

— Да. — Бен остави роклята на стола. — Доколкото я познавам, няма да спи дълго.

— Предложих на Тес да вземе успокоително. — Приятелят му уморено се усмихна. — Не се наложи да я убеждавам. — Двамата

прекосиха коридора и влязоха в кабинета на Уила. — Рано е — каза Нейт, — но ще пийна едно уиски.

— Няма да те гледам как пиеш сам. Три пръста — добави, когато той взе гарафата. — Не мисля, че е тукашна.

— Не е ли? — Също смяташе така, но искаше да чуе и мнението на Бен. — Защо?

— Ами защото... — Отпи от чашата и се намръщи, когато силният алкохол го удари в стомаха — защото ноктите на ръцете и краката ѝ са лакирани с блестящ яркочервен лак. Има татуировка на задника и на рамото и по три обици на всяко ухо. Според мен е от града.

— Не изглежда на повече от шестнадесет. А за мен това означава, че е избягала от къщи. — Нейт отпи от уискито. — Бедното дете. Може би е пътувала на автостоп или е обикаляла улиците на Билингс или Инис. Където и да я е намерило онова копеле, я е държало при себе си за известно време.

— Така ли?

— Говорих с ченгетата. Около китките и глезените има ожулвания. Била е вързана. Не могат да твърдят със сигурност, докато нямат резултати от експертизата, но, изглежда, са сигурни, че е била изнасилена и е мъртва най-малко от двадесет и четири часа, преди да я намерим. Това означава, че е била държана някъде.

Бен замълча за миг. Испита отвращение, примесено с чувство на безпомощност.

— Но защо тук? Защо са я оставили пред къщата?

— Явно някой си е харесал ранчото Мърси.

— Или е някой от ранчото — добави Бен и по погледа, който Нейт му хвърли, разбра, че и той мисли като него. — Всичко това започна, след като старецът умря, след като Тес и Лили дойдоха тук. Може би трябва да се поровим по-дълбоко и да разберем кой би искал да ги нарани.

— Ще говоря с Тес, след като се събуди. Знаем, че Лили има бивш съпруг, който обичал да я бие.

Бен кимна и машинално разтърка белега на брадичката си.

— Доста странен начин да си отмъстиш на бившата съпруга, като режеш на парчета непознати.

— Може би не е изключено. Ще проверя къде се намира сега и с какво се занимава.

— Трябва да кажем името му на полицията и може би да наемем детектив.

— Знаеш ли името му?

— Не, но Адам може би го знае. — Бен допи уискито си и остави чашата. — Не е зле да поговорим с него.

Откриха го в конюшнията, надвесен над една бременна кобила.

— Ще роди по-рано — каза Адам и се изправи. — След ден-два. — Погали животното, излезе от клетката и затвори вратата. — Как е Уил?

— Спи — отвърна Бен. — Поне преди малко все още спеше.

Адам кимна и тръгна по бетонния под между клетките към сандъка със зърното.

— Лили е у дома. Искаше да ми помогне при сутрешното хранене, но е заспала, докато чакаше да се преоблека. Доволен съм, че не е видяла нищо. Нито пък Тес.

Движенията му, обикновено плавни, сега бяха сковани от напрежение.

— Съжалявам, че Уила го е видяла.

— Тя може да се справи с всичко. — Бен сложи прясно сено в мрежата пред клетката. — Какво знаеш за бившия съпруг на Лили?

— Не много. — Продължи работата си. — Казва се Джеси Кук. Срецнали се, когато е била учителка, и след два месеца се оженили. Една година след това тя го е напуснала за пръв път. Не ми е разказвала много, а и аз не съм я разпитвал.

— Тя знае ли къде е той сега? — Без да обръща внимание на най-хубавия си костюм, Нейт също взе стиска сено.

— Смята, че е на изток. Така поне ѝ се иска да вярва.

Следващите няколко минути тримата мъже мълчаливо работеха.

— Може би сега ще се наложи да ѝ зададеш някои въпроси — каза най-сетне Бен. — Това е нещо, което не можем да пренебрегваме. Не и сега.

— Вече мислих за това. Първо исках да си почине. По дяволите! — изръмжа Адам. Лопатата, която държеше, се изплъзна и падна със

силен трясък на каменния под. — Тук би трябвало да е в безопасност!

Той рядко избухваше, но сега гласът му затрепери и юмруците му се свиха. Искаше му се да разкъса нещо, да удря, докато отмалее. Ала не можеше да направи нищо, освен безсилно да стиска юмруци.

— Та тя е още дете. Кой би могъл да стори подобно нещо на едно дете?

Внезапно се извърна към тях. Тъмните му очи горяха от гняв.

— Колко близо е бил той? Дали е бил отвън и е надничал през прозореца? Или може би е бил вътре с нас? Дали този кучи син я е докосвал, дали е танцувал с нея? И ако тя беше излязла навън да глътне чист въздух, дали щеше да я чака там?

Сведе поглед към стиснатите си юмруци и ги отпусна.

— Мога да го убия и така ще бъде по-лесно. — Вдигна глава и изгледа двамата мъже пред него. — Много по-лесно.

— Адам. — Гласът на Лили едва се чу. Беше обгърнала раменете си с ръце и сковано пристъпи към тях.

— Трябваше да спиш. — Мускулите му трепереха от усилието да съдържа яростта си. — Ние почти свършихме. Върви да си легнеш.

— Искам да поговоря с теб. — Бе чула достатъчно, бе видяла достатъчно, за да разбере, че времето е настъпило. — Но насаме, моля те. — Извърна се към Бен и Нейт. — Съжалявам. Искам да поговоря с Адам насаме.

— Заведи я вътре — предложи Нейт. — С Бен ще довършим тук. Заведи я в къщата. Студено е и тя ще замръзне.

— Не биваше да идваш тук. — Адам се приближи към нея, като внимаваше да не я докосне. — Хайде да се приберем и да пием кафе.

— Напълних кафеарката, преди да изляза. — Забеляза, че той не смее да я приближи, и това ѝ причини болка. — Сигурно вече е готово.

Двамата се запътиха към къщата му. Преди да влезе вътре, той по навик изстърга ботушите си.

В кухнята приятно ухаеше на прясно кафе, но бе сумрачно и Адам запали лампата.

— Седни — каза Лили, — аз ще донеса кафето.

— Не. — Застана пред нея, когато тя се протегна да отвори вратата на бюфета. Все още не я бе докоснал. — Ти седни.

— Ти си сърдит. — Мразеше се за неуверения си глас, мразеше се за това, че гневът на някой мъж, дори и на този, може да накара

краката ѝ да треперят. — Извинявай.

— За какво? — Думите излетяха от устата му. Дори и когато тя уплашено отстъпи назад, той не можа да се овладее. — За какво, по дяволите, трябва да ми се извиняваш?

— Заради всичко, което не съм ти разказала.

— Ти не ми дължиш никакви обяснения. — Вратичката на шкафа се блъсна в стената, когато той рязко я дръпна. Забеляза как Лили подскочи. — Не се страхувай от мен. — Пое дълбоко въздух и се загледа в редицата чаши. — Не се страхувай, Лили. По-скоро бих си отрязал ръката, отколкото да я вдигна срещу теб.

— Знам. — Очите ѝ плувнаха в сълзи, но успя да ги преглътне. — Сърцето ми го знае, но разумът ми диктува друго. Аз наистина ти дължа обяснения. — Отиде до кръглата маса, върху която бе поставена купа с ябълки. — Нещо повече от обяснения. Ти беше мой приятел. Мое убежище. Ти беше всичко, от което се нуждаех, откакто съм тук.

— За приятелството не се иска отплата — уморено изрече той.

— Ти ме желаеше. — Лили затаи дъх, когато той бавно извърна лице към нея. — Смятах, че това е... обичайно. — Нервно приглади косата си, а сетне притисна влажните си длани до джинсите. — Но ти никога не си ме докосвал по онзи начин, нито пък си ме насилвал, нито пък си ме карал да се чувствам задължена да ти се отплатя за вниманието. Ти навярно не знаеш колко ужасно е да се отдадеш на някого, само и само да има мир. Колко е унижително и срамно. Трябва да ти разкажа някои неща. — Нямахме смелост да го погледне и затова извърна лице. — Ще започна с Джеси. Да ти направя ли закуска?

Адам смаяно я изгледа.

— Какво?

— Ще ми бъде по-лесно да говоря, докато върша нещо. Не знам дали ще мога да ти разкажа всичко, ако съм седнала.

След като искаше така, той кимна и седна до масата.

— В хладилника има бекон и яйца.

Лили пое дълбоко въздух.

— Добре. — Първо му наля кафе, но избягваше да го поглежда. — Аз ти разказах малко — започна и отиде до хладилника. — За това как съм започнала като учителка. Никога не съм била толкова умна и будна като майка си. Тя е удивителна жена, Адам. Толкова е силна и жизнена. Докато не станах на дванадесет години, не знаех колко много

я бе наранил той. Моят баща. Веднъж я чух да говори с една приятелка. Плачеше. Току-що бе срещнала втория ми баща и се страхуваше от чувствата си към него. Говореше, че предпочита да бъде сама, че никога не иска отново да се чувства уязвима и зависима от някой мъж. За това как баща ми я изгонил и колко много го обичала. Той я изгонил, защото не му родила син.

Адам мълчеше, докато Лили нареждаше филийките бекон в черния железен тиган и след това го сложи на печката.

— Заради мен тя бе самотна и уплашена.

— Знаеш, че не е така, Лили. Не е било заради теб, а заради Джек Мърси.

— Сърцето ми го знае. — Плахо се усмихна. — Обаче отново разумът ме кара да мисля друго. След две години тя се омъжи за втория ми баща. И те са много щастливи. Той е чудесен мъж, макар и да се отнасяше доста строго към мен. Никога не е бил груб, но винаги е бил взискателен и може би малко сдържан. Той искаше майка ми, а аз вървах заедно с нея. Искаше да имам най-доброто и се постара да ми го осигури, но не можа да ми даде онази нежна привързаност, която съществува между баща и дъщеря. Предполагам, че е било твърде късно.

— А ти си жадувала за тази привързаност.

— О, отчаяно. — Счупи яйцата и започна да ги разбива в купата. — По-късно, когато започнах да посещавам психиатър, успях да разбера доста неща. Сега ми се струва толкова просто. Никога не бях имала нежна или любовна връзка с мъж. Нито един мъж не се бе заинтересувал от мен. Като ученичка бях срамежлива, твърде срамежлива с момчетата. Почти не съм излизала с момчета, а когато започнах да работя, се отнасях много сериозно към преподавателската си дейност.

Адам леко се усмихна, когато Лили настърга сирене в яйцата.

— Ужасно сериозно. Нямах интуицията на майка ми, така че се осланях на фактите и заключенията. Разбирах се добре с учениците си и бях доволна от работата си. Когато срещнах Джеси, бях на двадесет и две години. Беше в един магазин за кафе, близо до моя апартамент. Моят първи апартамент. Той беше толкова очарователен, толкова красив и проявяваше изключителен интерес към мен. Аз бях замаяна от ухажването му.

Тя машинално поръси малко копър и черен пипер върху яйцата.

— Предполагам, че може би предварително ме е набелязал. За мен той беше нещо съвсем ново и различно. Същата вечер отидохме на кино, а след това всяка вечер ме чакаше след училище. Носеше ми цветя и малки подаръци. Беше добър механик и успя да поправи старата кола, която имах тогава.

— И ти се влюби в него — заключи Адам.

— О, да, напълно и сляпо. Никога не се опитах да разбера какво има под приятната външност на Джеси, дори и не ми хрумна да го сторя. По-късно открих, че ме е лъгал за всичко — за семейството си, за миналото си, за работата си. Разбрах, че майка му е в клиника. Когато е бил малко момче, тя го е биела, пиела е и е взимала наркотици. Той също, но преди да се оженим, не го знаех. Първия път, когато ме удари... — Лили млъкна и се изкашля. В продължение на минута се чуваше само цвърченето на бекона в тигана. — Беше около месец, след като се бяхме оженили. Една от моите колежки имаше рожден ден и всички щяхме да ходим на ресторант. Една от онези глупави сбирки. Малко танци, малко пиене и закачки. Джеси също го приемаше по този начин до момента, в който се облякох, за да изляза. Когато ме видя, започна да мърмори за роклята, за грима, за прическата ми. Аз се засмях, като си мислех, че се шегува. Внезапно той грабна чантата ми, изсипа съдържанието на масата и скъса шофьорската ми книжка. Бях толкова смаяна, толкова ядосана. Измъкнах остатъците от ръцете му. И тогава той ме удари. Удряше ме по лицето, крещейки обидни думи. Разкъса дрехите ми и ме изнасили.

С удивително спокойни ръце Лили изсипа яйцата в тигана.

— След това плака като малко дете. — Тя леко въздъхна. Вече не й бе толкова трудно да говори. — Джеси е бил във флотата и беше много горд с това, с дисциплинираността и силата си. Не можеш да си представиш какво означава изведнъж да видиш някого, когото си смятал за твърд и силен мъж, да плаче като малко дете. Беше шокиращо и уничително.

Силата, помисли си Адам, няма нищо общо с униформата и мускулите. Надяваше се да го е разбрала.

— Молеше ме да му простя — продължи Лили. — Каза, че бил полудял от ревност, представяйки си онези мъже, които щели да бъдат близо до мен. Каза, че майка му напуснала баща му, когато бил малко

дете. Избягала с някакъв мъж. А преди това ми беше казал, че е умряла. И двете твърдения бяха лъжи, но аз му повярвах и му простих.

Не ѝ беше лесно да бъде откровена докрай, но бе решила да се постарее.

— Аз му простих, Адам, защото това ме накара да се почувствам силна в онзи момент. И защото си помислих, че той бе загубил контрол, защото ме обича. Това бе част от капана, в който сама попаднах — повторемостта. През следващите два месеца не ме удари.

Бавно и съсредоточено започна да разбърква яйцата.

— Всъщност аз отказвах да видя истината. Не само той, а и аз съм си виновна. Джеси започна да пие, загуби работата си и започна да ме бие. Забравих да препека филийки — промърмори Лили и се пресегна към кутията с хляба.

— Лили...

Тя поклати глава.

— Позволих му да ме убеди, че за всичко съм виновна аз. Всичко беше моя грешка. Аз не бях достатъчно умна, достатъчно тиха, достатъчно разпусната. Това продължи цяла година. На два пъти ме приемаха в болница, но аз лъжех, че съм паднала по стълбите. Един ден се погледнах в огледалото. Видях това, което моите приятели са виждали през всичките тези месеци, когато се опитваха да поговорят с мен и да ми помогнат: синините, животинския поглед в очите, изпъкналите кости на лицето ми, защото бях отслабнала до неузнаваемост.

Върна се при печката и отмести тигана.

— Тръгнах си. Не си спомням точно как. Знам само, че не взех нищо, и отидох при майка си. Страхувах се, защото той ми беше казал, че никога няма да ми позволи да го напусна, че ако си тръгна, ще ме намери. Но аз знаех, че ще умра, ако остана с него още един ден. Дори вече бях решила как да го направя. С хапчета, защото съм страхлива.

Сипа в една чиния бекона и яйцата, уви препечените филийки в кърпа и сложи всичко на масата.

— Той ме намери — каза и за пръв път погледна Адам в очите. — Причака ме един ден, когато излязох от къщи и ме натика в колата си. Едва не ме удуши, побеснял от ярост, крещя, псува. Подкара колата, а аз лежах почти в безсъзнание на седалката до него. Тогава той се успокои и започна да ми обяснява как стоят нещата. В какво се състои

вината ми и че трябва да ми даде урок, за да се науча как трябва да се държи една съпруга. Никога не съм била по-уплашена. Когато ставаше спокоен, аз се страхувах повече, отколкото когато буйстваше. — Млъкна и пое дълбоко въздух, за да събере сили да продължи. — Трябваше да намали заради движението и аз избягах. Не паднах. Винаги съм смятала, че това бе някакво чудо. Отидох в полицията и получих заповед за неговото задържане. Местех се непрекъснато, но той винаги ме намираще. Последния път, точно преди да дойда тук, отново ме намери и мислех, че ще ме убие, ако един съсед не бе чул виковете и не бе разбил вратата. Джеси избяга.

Тя седна и скръсти ръце върху масата.

— Аз също избягах. Смятах, че тук няма да ме намери. Почти не съм писала на майка си, защото се страхувах да не се добере до мен чрез нея. Но тази сутрин, преди да дойда в конюшната, говорих с нея. Не го е виждала и не е чувала нищо за него. — Отново пое дълбоко въздух. — Знам, че ти, Бен и Нейт смятате да кажете на полицията за него. Ще отговоря на всички въпроси за Джеси. Но аз знам, че той не е наранил никого, освен мен. И то само с юмруци. Ако е тук, дошъл е заради мен.

— Той никога няма отново да те нарани. — Адам бутна чинията настрана и покри ръцете ѝ с длани. — Каквото и да стане, Лили, той никога повече няма да те докосне. Кълна се.

— Ако това е той... — Младата жена стисна очи. — Ако е той, Адам, тогава аз съм отговорна. Аз съм отговорна, че двама души са мъртви.

— Не, не си.

— Ако е той — спокойно продължи Лили, — трябва да приема този факт, и да се опитам да живея с това. Аз се криех тук, Адам, използвайки и теб, и Уила, и това място, за да спася себе си. Но нищо не се получи. — Въздъхна, измъкна ръцете си и ги сложи върху неговите. — Трябва да го приема. Разбрах, че това е част от лечението. Аз не съм смела като сестрите си. Всичко, което имам, се дължи на обучение и тренинг. Страхувах се да ти разкажа всичко това, а сега ми се иска да ти го бях разказала от самото начало. Щеше да бъде много по-лесно.

— Има ли още нещо?

— Не се отнася за Джеси, нито пък за ужасните неща, които се случиха, но е важно.

— Можеш да ми кажеш всичко.

— След всичко, което се случи миналата нощ, аз непрекъснато си мисля за един-единствен миг. — Нервно се засмя и отдръпна ръцете си. — Бих искала да започнеш да се храниш. Ще изстине...

— Лили. — Адам объркано закри очи с ръце, но сетне въздъхна, свали ръце и посегна към чинията и вилицата. — За какъв миг си мислиш?

— Вече ти казах, че смятах, че ме желаяш, и мисля, че това е естествено. За мъжете, искам да кажа. Хормоните. — Той се задави и тя го погледна. — Изглеждаше, че ме желаяш, но ти никога не каза нещо, нито пък го показва. До миналата нощ. В онзи миг, в който взе лицето ми в ръцете си и ме погледна. Когато ме целуна, забравих за всичко и за всички. За всички, освен за теб. В онзи миг, в един кратък миг, всичко бе толкова прекрасно.

Лили бързо се изправи и отиде до печката.

— Знам, че беше Нова година. Хората се целуват в полунощ и това не означава...

— Аз те обичам, Лили.

Думите му ѝ се сториха като спасителен пояс. Тя се извърна. Адам стоеше зад нея, а очите му грееха от любов.

— Обичам те от първия миг, в който те видях. През целия си живот съм те чакал, точно теб, само теб — прошепна и протегна ръка.

Радостта и надеждата се сляха в едно и сърцето ѝ се изпълни с любов.

— Толкова е просто — задавено промълви тя и пое ръката му. — Когато е истина, е толкова просто. — В следващия миг бе в обятията му. — Искам завинаги да бъда с теб, Адам.

— Тук сме си у дома. — Зарови лице в косите ѝ. — Остани с мен.

— Да. — Устните ѝ се притиснаха до шията му. — Искях да ме докоснеш. Адам, докосни ме сега.

Той обхвана лицето ѝ с длани, както го бе направил преди и я целуна. Но този път ръцете ѝ обвиха шията му и устните ѝ се разтвориха в плах отговор. Когато Адам нежно се отдръпна и я поведе

към спалнята, Лили не каза нищо. Стаята бе чиста и спретната, а леглото — старателно оправено.

Той докосна косата ѝ.

— Не е ли твърде рано?

— Не, всичко е чудесно. Ти си чудесен.

Адам спусна щорите и спалнята потъна в полумрак. Лили пристъпи към леглото. Оказа се по-лесно, отколкото си го бе представяла. Приседна на края и страните ѝ поруменяха, когато започна да сваля ботушите си. Той седна до нея, свали своите и нежно я целуна.

— Страхуваш ли се?

Беше истинско чудо, но не изпитваше страх. Да, беше нервна, но не се страхуваше. Познаваше вкуса на истинския страх и горчивината след него. Тя поклати глава, изправи се и започна да разкопчава ризата си.

— Просто не искам да се разочароваш.

— Жената, която обичам, ще се люби с мен. Как бих могъл да бъда разочарован?

Без да сваля поглед от него, Лили смъкна ризата и я задържа пред гърдите си. Щеше да запомни завинаги този миг, всяка дума, всяко движение, всяко дихание.

Адам бавно се приближи към нея и нежно погали косата ѝ. Внимателно дръпна ризата и тя падна на пода. Ръцете му леко погалиха гърдите ѝ.

Тя затвори очи, докато пръстите му нежно продължаваха да гаят зърната ѝ. После бавно отвори очи и започна да разкопчава ризата му.

— Искам те — промърмори той. — Няма да ти причиня болка, Лили.

— Знам. — Беше сигурна в това. Знаеше, че с него няма да има нито болка, нито срам. Съществуваше само изгарящо желание и безкрайно доверие.

Не се отдръпна, когато пръстите му смъкнаха ципа на джинсите ѝ. Потръпна, но не от страх, а от сладкото предчувствие за тяхната близост.

Беше толкова красив със златистата си кожа, силни мускули и черна блестяща коса, падаща до раменете. И той я желаше, искаше да бъде с нея и да ѝ принадлежи. Това бе чудо!

— Адам — прошепна, когато се отпуснаха върху леглото. — Адам Улфчайлд. — Обви нежните си ръце около врата му и притисна устни до неговите. — Люби ме.

— Да, моя любов.

Докато Адам и Лили празнуваха своята любов, в тъмната стая той празнуваше смъртта. Навътре в гората, самотен и ликуващ, гледаше своите трофеи, старателно подредени в металната кутия. Цената на убийството, помисли си и погали златистата коса на младото момиче, което бе свърнало от правия път.

Името ѝ беше Трейси. Така му бе казала, когато ѝ предложи да я повози. Каза, че е на осемнадесет, но той знаеше, че лъже. Лицето ѝ беше по детски пухкаво, но тялото ѝ бе достатъчно женствено.

Всичко беше толкова лесно. Младо момиче, вдигнало ръка на пътя. На рамото му висеше червена раница, а тесните джинси бяха прилепнали по късите бедра. И блестящата златиста коса, боядисана, разбира се, но тя привлече вниманието му. Имаше дълги нокти с кървавочервен лак.

По-късно видя, че и ноктите на краката ѝ бяха боядисани със същия лак.

Той я бе оставил да бърби, припомни си мъжът, докато галеше косата. Била избягала от Додж, каза му тя и след това се бе засмяла. Беше от Додж, Канзас.

— Вече не си в Канзас — промърмори и се засмя, доволен от своето остроумие.

Каза му, че била тръгнала за Канада, искала да види малко свят. Извади дъвка от раницата си и му предложи. После намери в раницата ѝ и четири цигари с марихуана, но тя не му предложи от тях.

Един бърз удар в челюстта и тя изпадна в безсъзнание. После я заведе в планината, там, където беше тихо и спокойно, където нямаше никой и където можеше да прави всичко, което си пожелае. Обичаше тишината.

Първо я изнасили. Мъжът си има своите нужди. Завърза я добре, така че да не може да използва дългите си яркочервени нокти срещу него. Пищеше и се молеше, докато той проникваше дълбоко в нея. Изпуши една от нейните цигари и отново я изнасили. Тя се разплака и

започна да го моли да я пусне. Молбите ѝ станаха още по-отчаяни, когато видя, че се кани да я остави, гола и вързана.

Ала всеки мъж си има своите отговорности и той трябваше да я остави за малко.

Когато се върна, двадесет и четири часа по-късно, можеше да се закълне, че тя се радва да го види. Пак я изнасили и когато поиска да му каже, че много ѝ е харесало, тя с готовност се съгласи. Каза му всичко, което искаше да чуе.

Докато видя ножа.

Трябваше му цял час, за да изчисти кръвта, но си струваше. Всичко си струваше. А най-хубавата част, най-прекрасната част бе, когато я остави пред входа на къщата в „Ранчото на Мърси“.

Сега всички са подивели от страх, помисли си мъжът, докато пъхаше кутията в скривалището си и го затрупваше с камъни. Всички трепереха. Страхуваха се от него.

Изправи се и вдигна лице към слънцето. Знаеше, че е най-великият мъж в Монтана.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако някой беше казал на Тес, че ще прекара една мразовита януарска нощ в конска клетка, коленичила сред кръв и родова течност и ще се наслаждава на всяка минута от това изживяване, тя щеше да му даде името на психиатъра на агентката си.

Но беше точно така. Присъства на раждането на две жребчета и дори имаше малко участие в събитието, което я изпълни с трепет и радостно вълнение.

— Със сигурност може да те накара да забравиш за всичките си проблеми, нали? — Стоеше заедно с Адам и Лили и гледаше как кончето се опитва да се изправи за пръв път на тънките си крачета.

— Ти се разбираш с конете, Тес — каза Адам.

— Не знам дали е така, но те ме успокояват. Всички тук са толкова напрегнати. Вчера, като излизах от кокошарника, налетях на Били. Не знам кой от двамата беше по-уплашен.

— Изминаха десет дни. — Сестра й разтърка ръце, за да ги стопли. — Започва да ми се струва нереално. Знам, че полицаите са разговаряли няколко пъти с Уила, но все още нищо не са открили.

— Погледни. — Младият мъж я прегърна през раменете и я притисна до себе си, докато жребчето започна да суче. — Това тук е реално.

— Както и болката в гърба ми — измърмори Тес. Това беше добро извинение, за да ги остави сами. А и една гореща баня и няколко часа сън щяха да я освежат, преди да се срещне с Нейт. — Аз се прибирам.

— Ти много помогна, Тес. Оценявам това.

Тя се ухили, взе шапката си и я нахлупи на главата си.

— Господи, ако някой от приятелите ми можеше да ме види сега. — Отново се засмя и излезе навън, в студената януарска сутрин.

В този миг видя Уила, която стоеше на верандата пред къщата, загледана в хълмовете. Ще замръзне, каза си Тес. Вероятно изобщо не осъзнава каква картина представлява. Уила беше единствената сред

познатите ѝ, която не осъзнаваше силата си като жена. За нея най-важното бяха работата, земята, животните, каубоите.

Тъкмо се опитваше да измисли някоя саркастична забележка, когато видя изтерзаното ѝ лице. Шапката ѝ се бе смъкнала, а черната ѝ коса падаше по раменете. Гърбът ѝ бе изправен като стрела, а брадичката — упорито вирната. Би трябвало да излъчва увереност и дори дързост и самоувереност, ако не бяха болката и безкрайната вина, стаени в очите ѝ.

— Какво се е случило?

Уила примигна. Не извърна глава, не се помръдна.

— Полицайте бяха тук.

— Кога?

— Преди малко. — Бе загубила представа за времето и не знаеше от кога седи на студа.

— Изглеждаш така, сякаш ще паднеш всеки миг. — Тес пристъпи към нея. — Хайде да влезем.

— Открили са коя е била. — Не се помръдна, но извърна поглед и го прикова в стълбите. — Казвала се е Трејси Менърли. Била е на шестнадесет. Живяла е в Додж с родителите си и двамата си по-малки братя. Избягала е от къщи за втори път преди около шест седмици.

Сестра ѝ затвори очи. Не искаше да знае името на момичето, не искаше да знае подробности. Беше по-лесно да живее без тях.

— Хайде да влезем.

— Казаха, че е била мъртва поне от дванадесет часа, преди да я намерим. Била е вързана за китките. По тях е имало синини и охлузвания.

— Достатъчно.

— И е била изнасилена. Няколко пъти. И е била... била е бременна във втория месец. Била е бременна, на шестнадесет години, от Канзас.

— Достатъчно — повтори Тес. Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя прегърна сестра си.

Без да го съзнават, двете се залюляха, притиснати една до друга, с мокри от сълзите лица. Над главите им се чу писък на ястреб. Тъмни облаци, предвещаващи сняг, закриха слънцето. Стояха вкопчени, обхванати от страх и мъка, каквито само жените можеха да споделят.

— Какво ще правим? — потръпна Тес и дълбоко въздъхна. — О, Господи, какво ще правим!

— Не знам. Вече нищо не знам. — Уила не се отдръпна. Дори и когато осъзна, че стоят плътно притиснати една до друга на студения вятър, тя не се отдръпна. — Мога да управлявам това място. Дори и с всичко това, пак мога. Но не знам дали ще мога да забравя онова момиче.

— Няма да ни помогне, ако мислим за него. Но можем да се опитаме да разберем защо го е донесъл тук. Трябва да мислим за това, но не и за момичето. Трябва да мислим за нас. — Тес се отдръпна и избърса сълзите си. — По-добре веднага да започнем да мислим за нас. Смятам, че двете с Лили трябва да се научим как да си служим с пистолет.

Уила се взря в нея за миг и видя, че под лъскавата холивудска фасада се крие нещо много повече.

— Аз ще ви науча. — Пое дълбоко въздух и намести шапката на главата си. — Започваме още сега.

— Това е доста обезпокоително — отбеляза Хам над чинията си с чили.

Джим си сипа допълнително и намигна на Били.

— Кое, Хам?

Той не отговори, защото в този миг се чу далечен изстрел от пистолет.

— Жена с пистолет — сухо рече. — А още по-обезпокоително е три жени с пистолети.

— Честно казано — Джим потопи зальк в соса, — Тес изглежда много секси с пистолет в ръка.

Хам го изгледа със съжаление.

— Момче, ти май си нямаш достатъчно работа.

— Никаква работа не може да попречи на един мъж да забележи хубавата жена. Прав ли съм, Били?

— Прав си.

Въпреки че от Нова година Били не бе мислил много за жени. Да се натиска с Мери Ан в пикапа беше готино и вълнуващо. Ала ужасът, който преживя, когато намери тялото, провали всичко.

— Вече мина почти цяла седмица — каза той с пълна уста, — но не съм видял нито един път Тес да улучва мишената. Само стряскат мъжете с тази стрелба.

— Ще ти кажа какво мисля. — Джим силно се оригна и се изправи. Мисля, че имат нужда от мъж, който да им покаже как се стреля.

— Уила не се нуждае някой да ѝ показва как се стреля — гордо се обади Хам. Все пак той я беше учил на това. — Може да надстреля теб или който и да е друг в Монтана, и то само с едното око. Защо не оставиш жените на мира?

— Нямам намерение да ги свалям — сви рамене Джим. — Освен ако не ми падне удобен случай.

Излезе навън и видя Джеси да излиза от пикапа си.

— Здравсти, Джей Кей — ухили се той и му подаде ръка. — От две седмици не съм те виждал.

— Бях зает. — Знаеше, че рискува, като идва през деня в Мърси. Беше идвал няколко пъти, но само нощем. Достатъчно често, за да разбере, че тази курва, жена му, си бе разтворила краката за Улфчайлд.

Но това можеше да почака.

— Бях в Инис да пазарувам. Дадох ми това за теб. — Подхвърли един пакет на Джим и прокара пръст по мустака си. Харесваше му да го докосва.

— Задължен съм ти. — Джим остави пакета на перилото. — Отдавна не сме играли покер.

— Точно това мислех да ти предложа. Защо ти и момчетата не дойдете тази вечер в „Трите камъка“? — Той ослепително се усмихна. — Може да поизпразня джобовете ви.

— Кой знае — засмя се Джим и се озърна, когато се разнесе изстрел. — Тук си имаме три жени, които се упражняват да стрелят. Мислех да им предам няколко урока.

— Жените трябва да стоят по-далеч от пушките. — Джеси измъкна пакет цигари, издърпа една и му предложи.

— Те са уплашени. Сигурно си чул за неприятностите, които имахме тук.

— Да. — Издуха дима и се запита дали си струваше да рискува, за да зърне Лили през деня. — Лоша работа. Била е почти дете, нали? От Небраска?

— От Канзас, както чух. Избягала от къщи.

— Младите момичета трябва да си стоят по домовете. — Джеси присви очи и се загледа в дима от цигарата. — Да се научат как да бъдат добри съпруги. Ако питаш мен, жените напоследък искат да подражават на мъжете. — Усмихна се многозначително и добави: — Но може би това не те притеснява, тъй като си имаш жена за шеф.

Джим се намръщи, но кимна.

— Всъщност обикновено не обръщам внимание на жените, но Уила си знае работата.

— Може би. Но както подочух, следващата есен ще имаш не една, а три жени шефки.

— Ще видим. — Желанието му да отиде при жените се изпари. Той взе пакета. — Благодарен съм ти, че го донесе.

— Няма проблеми. — Джеси се извърна към пикапа. — Ела довечера и си вземи повече пари. Чувствам, че ще имам късмет.

— Да. — Джим кисело повдигна шапката си и изпрати с поглед отдалечаващата се кола. — Кучи син — промърмори и влезе в къщата.

Внезапно Лили потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Тес.

— Не. Побиха ме тръпки. — Огледа се и примижа на слънцето. Видя проблясващия хром на отдалечаващия се пикап. — Сякаш някой се разхожда върху гроба ми.

— Е, много забавно, няма що. — Сестра ѝ зае позиция и вдигна малкия „Смит и Уесън“. — Уила го нарича джобен пистолет — рече тя и натисна спусъка. Куршумът профуча поне на километър от мишената. — По дяволите!

— Трябва да улучиш — каза Уила и пристъпи към нея. — Концентрирай се.

— Концентрирах се. Просто този куршум е много малък. Ако имах по-голям пистолет, например като твоя...

— Щеше да паднеш на задника си в мига, в който стреляш. Ще стреляш с дамски пистолет, докато се научиш. Хайде, Лили улучи пет пъти мишената от десет изстрела.

— Просто не съм във форма. — Стреля отново и се намръщи. — Този път беше по-близо. Знам, че беше по-близо.

— Да, ако продължаваш по този начин, може би след една година ще улучиш стената на обора. — Уила измъкна колта си. Четиридесет и пети калибър бе тежък пистолет, но тя го предпочиташе. Прицели се и стреля шест пъти. И шестте консервени кутии бяха улучени.

— Шибана каубойка — изсумтя Тес, ядосана от възхищението, което изпита. — Как го правиш, по дяволите?

— Концентрация, стабилен ръка и точно око. — Усмихна се и прибра пистолета. — Може би на теб ти трябва нещо повече. — Мразиш ли някого?

— Освен теб ли?

Уила леко повдигна вежди.

— Кое беше първото момче, което те изостави?

— Никой не ме е изоставял, шампионке — изръмжа тя, но сетне сви устни. — Е, имаше един Джо Колъмбо в четвърти клас. Малкият кучи син ме сваляше, а после тръгна с най-добрата ми приятелка.

— Представи си, че там вместо консервена кутия стои той и стреляй между очите му.

Тес стисна зъби и се прицели. Пръстът ѝ затрепери върху спусъка. Сетне отпусна пистолета и се засмя.

— Господи, не мога да застрелям десетгодишно момче!

— Вече е пораснал, живее в Бел Еър и все още се смее, като си спомни за малката глупачка, с която се е подиграл навремето.

— Копеле. — Устните ѝ се изкривиха злобно и тя стреля. — Улучих! — извика и радостно се завъртя.

Уила бързо измъкна пистолета от ръката ѝ, преди да си е простреляла крака.

— Кутията мръдна.

— Сигурно е от вятъра.

— Не. Аз застрелях Джо Колъмбо.

— Само малка драскотина.

— Той лежи на земята и животът му се изнизва пред угасващите му очи.

— Май започна доста да се вживяваш — обади се Лили. — Аз си представям, че съм на някой панаир и се опитвам да спечеля едно от онези големи пухкави мечета. — Сестрите ѝ се втренчиха смаяно в нея и бузите ѝ пламнаха. — Е, на мен ми помага.

— Какъв цвят? — попита след малко Уила. — Какъв цвят е мечето?

— Розов. — Тес избухна в смях и Лили сведе поглед. — Обичам малките розови мечета. Освен това щях да спечеля поне дузина, докато ти щеше да стреляш само във въздуха.

— О, тя вече става злобна. Май трябва да направим състезание. Без теб, шампионке. Само аз и тази любителка на розови мечета. — Наведе се над Лили. — Ще видим дали ще издържиш, сестро.

— Предлагам да презаредите пистолетите си, ако не искате да стреляте с празни оръжия — посъветва ги малката им сестра.

— Какво ще получи победителят? — Тес внимателно зареди пистолета си. — Освен удоволствието аз искам да получа и награда. Трябва да знам за какво се боря.

— Който загуби, ще пере прането цяла седмица — реши Уила. — Бес може да си почине.

— О! — Лили се изправи. — Аз ще се радвам да...

— Млъквай, Лили. — Поклати заплашително глава и погледна към Тес. — Съгласна ли си?

— Цялото пране ли? Включително и бельото?

— Включително и шикозните ти френски гащички.

— На ръка. Коприната не се пере в перални машини. — Доволна от сделката, отстъпи назад и кимна към Лили. — Ти си първа.

— По дванадесет изстрела за всяка. Кажи, когато си готова, Лили.

— Добре. — Тя пое дълбоко дъх, припомни си всичко, което Уила я бе научила за стойката и за дишането. Бяха й необходими няколко дни, за да престане да затваря очи, когато натиска спусъка, и бе горда от напредъка си. Стреля бавно и уверено. Четири кутии паднаха.

— Четири от шест. Не е зле. Свалете оръжията, дами — нареди Уила и отиде да вдигне мишените.

— Мога да го направя. — Тес изправи рамене. — Мога да ги съборя всичките. Все едно всички те представляват лицето на онова луничаво копеле Джо Колъмбо. Обзалагам се, че вече се е развел два пъти.

Всички останаха изненадани, а най-вече самата тя, когато събори три кутии.

— Чух, че съборих още една.

— Така е — великодушно се съгласи Лили. — Наравно сме.

— Заредете. — Сестра им се забавляваше. Отиде да сложи кутиите по местата им. Видя Нейт да се задава към нея и вдигна ръка за поздрав.

— Предавам се. — Той спря на няколко крачки зад състезаващите се и вдигна ръце. — Не съм въоръжен.

— Искаш ли за мишена да сложим ябълка върху главата ти? — Тес му подаде устни за целувка.

— Не бих го направил дори и за теб, Мъртво око.

— Двете се състезават — обясни му Уила. — Лили, твой ред е. Вече виждам онова розово мече. — Тя се засмя и сложи ръце на хълбоците си. — Трябваше да дойдеш по-рано — обърна се към Нейт и радостно извика, когато тя събори пет от шестте консервени кутии. — Спокойно може да участва в някое шоу за Дивия Запад.

— Сега е твой ред, Холивуд. Да видим дали ще улучиш повече.

— Мога да го направя.

Ала дланите ѝ бяха потни. Усещаше миризмата на коне и одеколон, която се носеше от Нейт. Вдигна ръка, натисна спусъка и пропусна и шестте мишени.

— Бях разсеяна — заяви, когато Уила вдигна ръката на Лили. — Ти ме разсейваш — обърна се към младия мъж.

— Скъпа, ти си чудесна. Не всеки може да пропусне шест мишени от шест изстрела. — Внимателно взе пистолета от ръката ѝ. — Зареден или не, по-добре да не е в ръката ѝ — допълни той и целуна ръката ѝ.

Уила самодоволно се ухили.

— Не забравяй да отделиш бялото от цветното пране, перачке. И си прибери празните гилзи.

Лили се приближи до Тес и двете започнаха да събират гилзите.

— Аз ще ти помогна — прошепна Лили.

— Върви по дяволите. Облогът си е облог. Но следващия път ще ти дам да се разбереш.

— Отивам в Инис да напазарувам — осведоми ги Нейт. — Реших да се отбия и да разбера дали нямате нужда от нещо.

„Разправяй ги на друг“ — помисли си Уила, докато наблюдаваше как зяпа сестра ѝ.

— Благодаря, но Бес ходи преди два дни в града и напазарува.

— Искаш ли компания? — Тес се изправи.

— С удоволствие.

Тя подаде празните гилзи на Уила.

— Само да си взема чантата. — Хвана Нейт под ръка и хвърли дяволит поглед през рамо. — Кажи на Бес, че няма да се върна за обяд.

— Гледай да се върнеш за прането — подвижна сестра й след нея. — Здравата го е оплела в мрежите си.

— Мисля, че двамата са много хубава двойка. Той засиява, когато я види.

— Защото знае, че няма да чака дълго, за да си смъкнат гащите. — Засмя се, когато видя неодобрителния поглед на Лили. — И на двамата им се отразява добре. Аз просто не се интересувам от секс. Това е всичко.

— Страхуваш ли се?

Въпросът бе толкова неочакван, че Уила се стъписа и зяпна глуповато.

— Какво?

— Аз се страхувах. Преди да срещна Джеси, пък и след това. — Машинално подреждаше консервените кутии. — Преди смятах, че това е естествено. Когато не знаеш какво да правиш, можеш да сбъркаш и да се изложиш.

— Хубава философия. И какво си сбъркала?

— Много неща. Направих много погрешни неща. Или мислех, че съм направила. Но с Адам не се страхувам. И не само защото разбрах, че не съм му безразлична. Никога не съм се страхувала от Адам.

— Кой би могъл да се страхува от него?

Лили плахо се усмихна, но после изведнъж стана сериозна.

— Ти не си казала нищо за... Знаем, че ти знаещ, че аз съм... че съм с него. — Въздъхна. — Че аз спя с него.

— Наистина ли? — Уила неодобрително зацъка с език. — Аз пък си мислех, че той те чака всяка вечер пред задната врата на къщата си, а после те придружава обратно преди зазоряване, защото цяла нощ играете на карти. Да не би да искаш да кажеш, че се любите? Шокирана съм!

Лили се отпусна и се засмя.

— Адам каза, че никого няма да заблудим.

— А защо да го правите?

— Той... той ме помоли да се преместя при него, но аз не знаех какво ще си помислиш. Той е твой брат.

— Ти го правиш щастлив.

— Искам да е щастлив. — Поколеба се, сетне бръкна под ризата си и измъкна верижката, която висеше на врата ѝ. Пръстите ѝ стискаха нещо. — Той иска... Той ми даде това.

Уила пристъпи по-близо и погледна в отворената ѝ длан. Беше малък пръстен — златна халка, украсена с диамант.

— Бил е на майка ми — прошепна и гърлото ѝ се стегна. — Бащата на Адам ѝ го е дал, преди да се оженят. — Вдигна поглед към Лили. — Адам те е помолил да се омъжиш за него.

— Да. — Беше го направил толкова красиво, с прости думи, които обещаваха всичко. — Още не съм му отговорила. Чувствам се объркана. Преди направих толкова глупости... Сама обърках живота си. Освен това аз съм тук само от няколко месеца. Чувствах, че първо трябва да поговоря с теб.

— Това няма нищо общо с мен. Няма — повтори Уила, когато тя понечи да протестира. — Това е само между теб и Адам. Единственото ми желание е да бъдете щастливи. Сложи си пръстена, Лили, и иди да го намериш. Не плачи. — Наведе се и я целуна по бузата. — Може да си помисли, че нещо не е наред.

— Аз го обичам. — Свали пръстена от верижката. — Обичам го с цялото си сърце. Става ми — прошепна, когато го сложи на пръста си. — Той каза, че ще ми е по мярка.

— Да, става ти — съгласи се сестра ѝ. — И е много красив. Върви и му кажи, а аз ще прибера пистолетите.

Когато колата се задрусва по заледения път, Тес се изтегна блажено на седалката.

— Изглеждаш ужасно самодоволна за човек, който току-що е загубил състезание по стрелба.

— Доволна съм. И сама не знам защо. — Загледа се в заснежените върхове на планините. — Животът ми е пълен бъркотия. Наоколо броди луд убиец, аз не съм ходила на маникюрист от два

месеца и съм наистина развълнувана, че ще пазарувам в някакво си забутано градче. Господ да ми е на помощ.

— Ти приличаш на сестрите си. — Нейт сви рамене, когато удивено го погледна. — Въпреки че не искаш да го признаеш, вие сте свързани. Наблюдавах ви трите една до друга и трябва да ти кажа, че наистина е така.

— Имаме обща цел, това е всичко. Защиатаваме себе си и наследството си.

— Глупости.

Тес се намръщи и скръсти ръце.

— Май искаш да развалиш хубавото ми настроение, Нейт.

— Видях жените на Мърси. Вие не само работите заедно, вие сте привързани една към друга.

— Жените на Мърси. — Безгрижно се засмя, но сетне прехапа устни. — Е, може би вече не смятам, че Уила е непоносима. Но това е, защото тя се приспособи.

— А ти не си ли?

— А защо да го правя? Аз съм си съвсем наред, нали така? — Погали бедрото му.

— Котката никога не пада по гръб — изрече през зъби той и се стегна, когато пръстите ѝ продължиха по-нагоре.

— Но ти се иска, нали? — Свали палтото си.

— Топло ли ти стана? — Нейт се наведе, за да регулира отоплението.

— Ще стане — обеща му и изхлузи пуловера през главата си.

— Какво правиш? — Бе толкова смаян, че едва не излезе от пътя. — Облечи се.

— Ъхъ. Спри колата и се съблечи. — Разкопча сутиена си и разкри пищните си гърди.

— Но ние сме на шосето. Освен това е посред бял ден.

Тя се пресегна, свали ципа му и напипа възбудената му мъжественост.

— И какво от това?

— Ти си полудяла. Всеки момент може да мине някой и... Господи, Тес — едва успя да прошепне, преди тя да впие устни в неговите. — Това е лудост.

— Съблечи се — повтори, ала този път в гласа ѝ липсваше дяволитата нотка. Той бе дрезгав и изпълнен с желание. Рязко дръпна ризата му и копчетата се разхвърчаха. — О, Господи, искам те вътре в мен. Целият. Силно и бързо. Сега, сега!

Нейт с треперещи пръсти разкопча предпазния колан, спусна предната седалка и я събори назад, като в същото време се опитваше да свали джинсите ѝ.

— Ще ни арестуват — задъхано прошепна той.

— Ще рискувам. Побързай!

— Ние... о, Господи... — Отдолу не носеше пликчета. — Ще замръзнеш. — Измъкна дългите ѝ крака от панталоните. — Защо не си си сложила бельо?

— Сигурно съм луда. — От гърлото ѝ се изтръгна стенание и тялото ѝ се изви, когато той се наведе над нея.

Чуваха се само пъшкания, викове и задъхано дишане. Прозорците се запотиха, а телата им продължаваха да се движат в съвършен ритъм.

— Господи — простена Нейт, — сигурно съм полудял.

Тес отвори очи и започна да се смее.

— Нейт, ти, многоуважавани защитнико на закона и реда, как ще обясниш следите от ботушите ми върху тавана на колата си?

Той огледа тавана и въздъхна.

— По същия начин, по който ще обясня защо върху ризата ми не е останало нито едно копче.

— Ще ти купя нова. — Тя седна, намери сутиена си и си го сложи. Вдигна джинсите си, нахлузи пуловера си и прокара пръсти през косата си. — А сега да вървим да пазаруваме.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имаш ли малко свободно време, Уил?

Тя вдигна глава. По бюрото бяха разпилени листове и сметки.

— Извинявай. Разбира се, Хам. Проблем ли има?

— Не съвсем.

Той свали шапката си и тежко се отпусна в креслото пред бюрото. Зимата се отразяваше зле върху костите му. Възрастта, мислено се поправи той. Напоследък годините бяха започнали да му тежат.

— Ходих до фермата за угояване, както ми каза. Изглежда добре. Ръководи се от Бо Редли от ранчото „Хай спрингс“.

— Да, спомням си Бо. — Изправи се и сложи една цепеница в огъня. — Господи, Хам, той трябва да е на осемдесет.

— Тази пролет ще навърши осемдесет и три. Поне така ми каза. — Седеше с шапката в скута си, а пръстите му барабаняха по облегалката на креслото.

Беше някак странно да седи тук, въпреки че бе седял много пъти. Да гледа Уила зад бюрото с чаша кафе, вместо стария мъж с чаша уиски в ръка.

Господи, той наистина можеше да пие.

Тя се опитваше да не показва нетърпението си. Хам явно не бързаше да говори. Понякога разговорите с него й приличаха на спускане в дълбок ледников глетчер. Щяха да се родят и умрат поколения, преди да стигнеш до дъното му.

— Какво за Бо Редли, Хам?

— А, да-а. Знаеш, че по-малкият му син се премести в Скотсдейл, Аризона. Може би преди двадесет и пет години. Младият Бо Редли.

„Който сигурно вече е на шестдесет“ — помисли си Уила.

— И?

— Ами жената на Бо, Хеди, тази дете отглежда онези огромни дини, които всяка година печелят първо място на изложбата, била много зле с артритата.

— Съжалявам. — Уила си помисли дали да не предложи на Лили да започне да отглежда зеленчуци. Да си има истинска зеленчукова градина.

— Зимата е доста сурова — продължи мъжът. — И няма изгледи скоро да се стопли, а кравите скоро ще се отелят.

— Знам. Обмислям идеята да построим още един обор.

— Може би не е зле — уклончиво отвърна той, извади кесията си с тютюн и започна внимателно да си свива цигара. — Бо продава всичко. Ще се мести при сина си в Скотсдейл.

— Наистина ли? — Уила го загледа с интерес. — Ранчото „Хай спрингс“ има чудесни пасища.

— Не ми се иска да го оставям в ръцете на онези предприемачи. — Прокара език по хартията и леко се изплю. Тя не разбра дали е заради тютюна в устата му, или изразяваше мнението си за предприемачите. — Ще го правят ранчо за летовници и ще отглеждат скопени бикове.

— Сделката сключена ли е?

— Каза, че е. Онези му предложили три пъти повече, отколкото струва земята. Проклети градски чакали!

— Е, стореното сторено. Ние не бихме могли да му дадем толкова. — Разтърка челото си и попита: — А какво ще стане с оборудването, стадото, конете?

— Тъкмо за това исках да поговорим.

Хам издуха дима от цигарата, гледайки го как се изви към тавана.

— Той си купи балираща машина. На три години е. Уд сигурно ще бъде доволен да я има. Конете му не са нищо особено, но Бо разбира от говеда. — Той млькна и отново всмукна дълбоко от цигарата. — Казах му, че според мен ще се съ согласиш да му платиш по сто на глава за тези, които са във фермата за угояване. Не ми се стори обиден от цената.

— Колко глави добитък има?

— Около стотина, чудесно херфордско говеждо.

— Съгласна съм. Сключи сделката от мое име.

— Добре. Има и още нещо. — Загаси цигарата и се облегна назад. Огънят го стопляше приятно, а креслото бе меко и удобно. — Бо има двама работници. Единият е последна година в колежа в Боузмен. Бо каза, че имал странни идеи, но пипето му сечало като бръснач.

Знаел всичко за отглеждането на нови култури и семена. Другият е Нед Тъкър, познавам го от десет години. Добър каубой и сериозен работник.

— Наеми ги и двамата. Със същите заплати, които получават в „Хай спрингс“.

— Казах на Бо, че ще помисля за това. Идеята му допадна. Той много харесва Нед. Исква му се да се установи на добро място. — Надигна се, но сетне отново се отпусна в креслото. — Трябва да ти кажа и още нещо.

— Ами казвай.

— Може би мислиш, че вече не мога да се справям с работата си. Смаяно го изгледа.

— Защо да го мисля? А ти защо мислиш така?

— Струва ми се, че вършиш не само своята работа, но и част от моята, а и по малко от тази на работниците. Ако не си тук, над книжката си, ще си или при оградите, или ще проверяваш пасищата, оборудването, ще лекуваш кравите.

— Сега аз отговарям за ранчото, но ти добре знаеш, че не бих могла да го управлявам без теб.

— Може би. — Ала думите му прозвучаха двусмислено и тя съсредоточено го погледна. — Просто се питам какво, по дяволите, се опитваш да докажеш на един мъртвец.

Уила преглътна удивено.

— Не разбирам за какво говориш.

— Не се прави, че не разбираш. — Лицето му се зачерви от гняв, той заговори по-бързо и стана от креслото. — Ти мислиш, че не виждам, че не разбирам. Да не би да смяташ, че някой, който ти е съдирал задника от бой, когато си заслужавала, и е превързвал раните ти, когато е имало нужда, не знае какво става в главата ти? Слушай ме добре, момиче, защото си твърде голяма, за да ти нашаря задника. Можеш да се съсипваш от работа до Второто пришествие, но това няма да означава нищо за Джек Мърси.

— Ранчото сега е мое. Или по-точно една трета от него.

Той кимна, доволен от възмуцението ѝ.

— Да, и това е още една плесница за теб. Последната. Той никога не е направил нещо добро за теб, нещо, от което наистина имаш нужда. Е, може би сега имам по-добро мнение за онези две момичета,

отколкото в началото, но не в това е работата. Той е постъпил така, както е искал, без да му пука за теб и това е истината. Освен това доведе външни хора да надзирават работите в Мърси.

Въпреки че бе ядосана, Уила осъзна нещо, за което не се бе замисляла досега.

— Това трябваше да бъдеш ти — тихо рече. — Съжалявам, Хам. Досега не ми бе дошло наум. Ти трябваше да надзираващ ранчото през тази една година. Трябваше да се сетя по-рано и да разбере колко обиден си се почувствал.

Обиден беше наистина, но имаше някои обиди, които все пак можеше да преживее.

— Нямах предвид това. И всъщност не съм обиден. Това бе типично за него.

— Да — въздъхна младата жена. — Типично за него.

— Освен това нямам нищо против Нейт и Бен, те са свестни мъже. Честни. Освен това трябва да си съвсем безмозъчен, за да не разбереш какво е имал наум Джек, за да доведе Бен тук. Да го накара да бъде край теб. Но аз не говоря за това. — Махна с ръка, когато тя се намръщи. — Няма да докажеш нищо на Джек Мърси и е време някой да ти го каже в лицето. — Възрастният мъж бързо кимна. — И този някой съм аз.

— Не мога да го забравя просто така. Той беше мой баща.

— Можеш да вземеш сперма от бик и да оплодиш една крава, но това не прави бика баща.

Уила смаяно го изгледа и скочи на крака.

— Никога досега не съм те чувала да говориш по този начин за него. Мислех, че сте приятели.

— Уважавах го като скотовъд. Но никога не съм го уважавал като човек.

— Тогава защо си останал тук през всичките тези години?

Хам я погледна и поклати глава.

— Това е много глупав въпрос.

„Заради мен“ — помисли си Уила и се почувства засрамена. Не можеше да го погледне в лицето и затова се обърна към прозореца.

— Ти ме научи да яздя.

— Някой трябваше да го направи. — Гласът му бе прегракнал и той се прокашля. — Преди да си счупила глупавия си врат.

— Когато на осем години паднах и счупих ръката си, ти и Бес ме закарахте в болницата.

— Тя бе твърде разтревожена, за да шофира. Сигурно щеше да катастрофира по пътя. — Хам неспокойно се размърда в креслото.

Ако съпругата му не бе умряла две години след сватбата, и той щеше да има свои деца. Ала бе спрял да мисли за това, защото съществуваше Уила, за която да се грижи.

— Но всичко това е минало, Уила. Ти също трябва да мислиш за настоящето.

— Толкова много неща станаха, Хам. Непрекъснато виждам пред очите си онова момиче и Пикълс. Ако не съм постоянно заета, ще мисля само за тях.

— Това няма да промени станалото, нали? И ти не си виновна за нищо. Това копеле няма нищо общо с теб.

Думите му я накараха да потръпне.

— Не искам отново да умре някой, Хам. Не мисля, че ще мога да го преживея.

— По дяволите, защо не ме слушаш! — Избухването му я накара да се извърне и да се втренчи в него. — Това не зависи от теб и ще бъдеш последна глупачка, ако мислиш обратното. Станалото станало и толкоз. Няма нужда да работиш по двадесет часа на ден. Време е поне за малко да се опиташ да бъдеш жена.

Уила го зяпна смаяно. Хам почти никога не повишаваше тон, освен когато бе много ядосан. Освен това досега никога не бе споменавал пола ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Кога за последен път си облякла рокля, за да отидеш на среща? — тросна ѝ се той и се изчерви. — Не броя Нова година, когато онази дреха, с която бе облечена, накара всички момчета да им потекат лигите.

Тя се засмя и приседна на ръба на бюрото.

— Наистина ли?

— Ако ти бях баща, щях да те изпратя да си облечеш прилична рокля, а и нямаше да се размине без шамар. — Засрамен от избухването си, нахлупи шапката на главата си. — Но не за това ми е приказката. Защо не накараш Бен Маккинън да те заведе някъде на

вечеря, или пък на кино или някъде другаде, вместо по цял ден да газиш калта из ранчото? Това исках да ти кажа.

— Този следобед май имаше доста неща за казване — отбеляза тя и си помисли, че явно дълго време е събирал кураж, за да ѝ говори. — А какво те кара да смяташ, че искам да вечерям с Бен Маккинън?

— И слепият можеше да види как се натискахте по време на танца. — Реши да не ѝ споменава факта, че по време на покера преди седмица в „Трите камъка“ Бен му бе извадил душата с въпроси за нея. Разговорите между мъже по време на покер си бяха тяхна работа. — Това е всичко, което исках да ти кажа.

— Сигурен ли си? Никакви забележки за диетата ми, за хигиената ми, за светските ми умения?

„Не ѝ липсва дързост“ — помисли си Хам и се ухили.

— Не ядеш достатъчно и си прекалено кльоцава, но иначе си чисто момиче. Но... доколкото разбирам от тези работи, нямаш никакви светски обноски. — Остана доволен, като видя, че тя се намръщи. — А сега трябва да вървя. Имам си работа. — Замълча за миг и продължи: — Чух, че Стю Маккинън не се чувствал добре.

— Господин Маккинън е болен? Какво му е?

— Грип, но няма да умре. Бес прави чудесен пай от сладки картофи. Ще бъде много мило от твоя страна, ако отидеш да го видиш и да му занесеш. Той си умира за пай от сладки картофи, а освен това много те харесва. Бъди любезна съседка.

— Така ще мога да наваксам липсата на светски обноски. — Погледна към документите, пръснати по бюрото, а сетне вдигна поглед към мъжа, който я бе научил на всичко, което знаеше. — Добре, Хам. Ще отида да го видя.

— Ти си добро момиче, Уил — промърмори той и се отправи към вратата.

Имаше над какво да мисли, докато караше към ранчото „Трите камъка“ — наемането на новите работници, купуването на още двеста глави добитък. Нейното упорито желание да докаже, че струва нещо, и то на баща ѝ, който никога не се бе интересувал от нея. И може би недостатъчното ѝ внимание към мъжа, който винаги се бе грижил за нея и който бе останал в ранчото заради нея.

Дали през последните няколко месеца бе навлязла в територията на Хам? Вероятно. С това можеше да се справи. Ала думите му за убиеца, колкото и разумно да звучаха, не можеха да изтрият чувството на вина. И на страх.

Потръпна и усили отоплението в колата. Пътят беше изчистен от снега и колата без усилие се носеше по него. Снегът бе натрупан на високи камари от двете страни на шосето и тя имаше чувството, че се движи през снежен тунел, чиито бели върхове се извисяват в синьото небе.

Внезапно на пътя изскочи елен и Уила рязко натисна спирачките, за да не го блъсне. Еленът вдигна глава и я погледна с тъжните си очи.

— О, ти си истински красавец! — засмя се младата жена и пое дълбоко въздух. Сърцето ѝ глухо биеше и ръцете ѝ трепереха. Подскочи уплашено, когато някой почука на стъклото.

Не го познаваше. Беше хубав мъж, с къдрава златистокестенява коса, която се подаваше под кафявата шапка. Устните му, с пищни мустаци, се усмихваха. Уила плъзна ръка под седалката, където бе пъкнала пистолета.

— Добре ли сте? — попита мъжът, когато тя свали малко прозореца. — Бях зад вас и видях, че колата ви поднесе. Да не сте си ударили главата или нещо друго?

— Не. Добре съм. Просто еленът ме стресна. Трябваше да внимавам повече.

— Голямо животно, нали? — Джеси извърна глава, за да погледне елена, който изгледа колата още веднъж, а след това с няколко скока се изгуби в снега. — Искаше ми се да имам пушка. Щяхме да си устроим истинско угощение. — Отново я погледна и се развесели, когато видя страха и подозрението в очите ѝ. — Сигурна ли сте, че сте добре, госпожице Мърси?

— Да. — Пръстите ѝ стиснаха пистолета. — Познавам ли ви?

— Не мисля, но аз съм ви виждал. Аз съм Джей Кей, от няколко месеца работя в „Трите камъка“.

Тя се поуспокои.

— О, вие май сте шампионът на покер.

Той я дари с очарователната си усмивка, която понякога бе по-силно оръжие от всеки пистолет.

— Вече съм се прочул, а? Бих казал, че с удоволствие измъквам парите ви, като опразвам джобовете на вашите работници. Все още сте малко бледа.

Чудеше се каква ли е кожата ѝ. Спомни си, че във вените ѝ тече индианска кръв и внимателно я погледна. Никога досега не бе имал жена мелез. И дали няма да си го върне на Лили, ако чука сестра ѝ?

— Трябва ви малко време, за да се съвземете. Ако нямах толкова добри рефлексии, сигурно щях да се ударя в колата ви.

— Наистина съм добре. — Има великолепни очи, помисли си Уила. Студени, но красиви. Караха я да стои нащрек. — Отивам в „Трите камъка“ — продължи тя, решена да прояви любезност. — Казаха ми, че господин Маккинън бил болен.

— Грип. Беше доста зле, но вече се оправя. Разбрах, че си имате доста проблеми в Мърси.

— Да. — Инстинктивно се отдръпна. — Мисля, че е по-добре да се приберете в пикапа си. Ще замръзнете.

— Да, вятърът днес е доста хаплив. Като всяка жена. — Мъжът ѝ намигна и се отдръпна. — Ще карам след вас. Предайте на стария Джим, че винаги съм готов за някоя и друга игра.

— Ще му предам. Благодаря за това, че спряхте.

— Удоволствието е изцяло мое. — Той се ухили и повдигна шапката си. — Госпожице.

Когато се качи в пикапа си, се засмя на глас. Значи това бе природената сестра на Лили. Беше готов да се обзаложи, че е добра в леглото. Трябваше да се увери. Тананика си през целия път до „Трите камъка“ и когато Уила зави към главната къща, весело ѝ бибишна и ѝ махна с ръка.

Шели отвори вратата с бебето на ръце.

— Уил, каква изненада. Пай! Чакай само да си взема вилица.

— Той е за свекъра ти. Как е той?

— По-добре. Сара се побърка от тревога. Затова съм тук. Опитвам се да ѝ вдъхна малко кураж. Съблечи палтото си и ела в кухнята. — Тя потупа гукащото бебе. — Истината е, че се страхувам да стоя сама у дома. Знам, че е глупаво, но имам чувството, че някой ме наблюдава. Наблюдава къщата, наднича през прозорците. Тази седмица карах Зак три пъти да проверява ключалките. Никога преди не сме се заключвали.

— Знам. И у дома е същото.

— Сигурно няма нищо ново от полицията.

— Не.

— Не бива да говорим за това сега. — Когато приближиха кухнята, Шели снижи глас. — Не е нужно да разстройваме Сара. Я виж, кой е тук — изрече високо и разтвори вратата със замах.

— Уила! — Сара остави картофа, който белеше и избърса ръце в престилката си. — Колко се радвам да те видя. Седни. Има кафе.

— Донесох пай. — Винаги се чувстваше неловко при подобна открита изява на чувства, но се усмихна, когато Сара я целуна по бузата. — За болния. От специалитета на Бес, пай със сладки картофи.

— Може би това ще го накара да спре да мърмори. Кажу на Бес, че много ѝ благодаря. Седни да изпиеш едно кафе. Хубаво е да си поговорим. Двете с Шели преди малко си казвахме колко тежка е тази зима. Струва ми се, че от година на година зимите става все по-студени и по-дълги.

— Бо Редли продава всичко и се мести в Аризона.

— Наистина ли? — Възрастната жена обожаваше клюките както мишката — сиренето. — Не съм чувала за това.

— Продад е земята на строителните предприемачи. Ще правят ранчо за туристи.

— Я гледай ти! — подсвирна тя, докато наливаше кафе. — Стю сигурно ще припадне, като чуе.

— Да чуе какво? — На вратата се подаде съпругът ѝ, загърнат в топъл халат. — Имаме гости и никой не ме е извикал! — Намигна на Уила и леко я потупа по главата. — И пай? Имаме пай и вие сте ме оставили самичък?

— Хайде, сядай. Ще хапнем пай с кафето, вместо кейк.

Стю дръпна един стол и погледна снаха си.

— Ще ми дадеш ли да поддържа бебето?

— Не. Не и докато не оздравееш напълно. Гледай, но не я докосвай.

— Тези жени ще ме уморят — оплака се той на гостенката. — Не дай си Боже човек да кихне няколко пъти и се озовава в леглото, тъпчат го с хапчета.

— Ти имаше треска. — Сара сложи пред него чинийка с парче пай. — Хайде, яж и престани да се оплакваш. Бебетата са по-

послушни от всички големи мъже, които познавам.

Докато говореше, тя се взря в лицето му и промърмори:

— Цветът ти вече се е възвърнал. Изяж си пая и постой малко с гостенката, но после се връщаш в леглото.

— Видя ли? — въздъхна Стю. — Само чака да стана малко по-добре, за да започне да ми нарежда. — Лицето му светна, когато вратата се отвори и влезе Зак. — Е, сега ставаме поне двама мъже. Влизай, момче, но не си мисли, че ще се докопаш до моя пай.

— От какво е? Здравей, Уил. — Зак Маккинън бе висок и слаб мъж. Бе наследил къдравата коса на майка си и квадратната челюст на баща си. Очите му бяха зелени, също като на Бен, но гледаха някак си отнесено. Обичаше да мечтае и винаги бе весел и жизнерадостен. Свали палтото и шапката си и взе малката си дъщеричка.

— Избърса ли си краката? — попита майка му.

— Да, мамо. Това пай със сладки картофи ли е?

Вратата на кухнята отново се отвори.

— Пъстрата кобила скоро ще роди — започна Бен, но видя Уила и се усмихна. — Здравей, Уил.

— Тя е донесла пай — обяви Зак.

— От какво е? — попита Бен, седна до Уила и започна да си играе с косата ѝ.

— От това, от което баща ти обича — отвърна тя и бутна ръката му.

— Що за примерна съпруга. — Стю отчаяно погледна жена си, която отрязва две парчета от пая. — А аз си мислех, че съм болен и трябва да ми се угажда.

— Ще се разболееш отново, ако го изядеш целия. Дай бебето на Шели, Зак, и налея кафе. Бен, престани да се закачаш с Уила. Остави момичето да си хапне на спокойствие.

— Дрън, дрън — промърмори Стю, но лицето му светна, когато Уила му намигна и прехвърли парчето си в неговата чиния.

— Стюарт Маккинън, засрами се. — Сара сложи заплашително ръце на хълбоците, когато съпругът ѝ се захвана с второто парче.

— Тя сама ми го даде, нали? Как са твоите хубави сестри, Уил?

— Добре са. А... — Нито Адам, нито Лили ѝ бяха казали да пази годежа им в тайна, освен това слуховете сигурно вече бяха плъзнали. — Адам и Лили се сгодиха. Ще се оженят през юни.

— Сватба! — Шели радостно подхвърли бебето. — О, това е чудесно!

— Адам ще се жени? — Сара въздъхна и очите ѝ се навлажниха. — Спомням си как двамата с Бен ходеха да ловят риба в потока. — Избърса сълзите си. — Ние ще ти помогнем с даряването.

— Даряване?

— Ами да. Подаръците за младоженеца — обади се Шели. — Ще се пръсна от нетърпение. Те ще живеят в неговата прелестна малка къща, нали? Чудя се каква ли рокля ще иска за сватбата. Трябва да ѝ кажа, че в Билингс има страхотен магазин. Оттам си купих моята. Освен това имат великолепни рокли за шаферки. Предполагам, че тя ще иска нещо по-свежо за теб.

Уила едва не се задави с кафето си.

— За мен?

— Сигурна съм, че двете с Тес ще ѝ бъдете шаферки. И на двете ви отиват наситени цветове. Тъмносиньо, тъмнорозово.

— Розово?!

Бен гръмогласно се засмя, когато видя ужасения ѝ поглед.

— Ти я изплаши до смърт, Шели. Не се тревожи, Уил. Аз ще се погрижа за теб. Смятам, че съм най-подходящият кавалер. — Вдигна чашата с кафето. — Тъкмо тази сутрин говорих с Адам, но ти ме изпревари с новината.

— По-добре да поговоря предварително с него — намеси се Зак. — Още имам белези от нашата сватба. — Очите на Шели се присвиха и той се ухили. — Спомняш ли си онези сиви костюми, които трябваше да облечем, Бен? Мислех си, че ще се задуша, преди да успее да кажа „да“. — Наведе се, когато съпругата му замахна, за да го перне по главата. — Освен това на гърлото ми сякаш заседна буца, когато погледнах към пътеката между редовете в църквата. Беше най-прекрасното видение, което съм виждал.

— Господ да те пази, сине — промърмори баща му. — Нямам нищо против сватбите, въпреки че ние с майка ти избрахме по-лесния начин и избягахме.

— Само защото баща ми искаше да те застреля. Попитай Лили дали не иска да ѝ помогнем с нещо, Уил. Само като си мисля за сватбените приготовления и ми се струва, че пролетта е по-близо.

— Ще я попитам. Сигурна съм, че ще бъде много благодарна. Вече трябва да си вървя.

— О, не си тръгвай още. — Шели хвана ръката ѝ. — Та ти токущо дойде. Ще помоля Зак да донесе списанията ми със сватбените тоалети. Лили може да си хареса нещо.

— Сигурна съм, че тя сама ще дойде и ще ги обсъди с теб. — От разговора за сватбата започна да се чувства неудобно. — Бих искала да остана още, но вече се стъмва.

— Тя е права — промърмори Сара и хвърли притеснен поглед към прозореца. — Сега не е време сама жена да пътува по пътищата. Бен...

— Ще я изпратя. — Без да обръща внимание на протестите на Уила, той стана и взе палтото и шапката си. — Един от твоите хора може да ме докара обратно или ще ми дадеш един пикап на заем.

— Така ще бъда по-спокойна — заяви възрастната жена. — Ужасно е, че такива неща се случват тук. Всички ще сме по-спокойни, ако знаем, че Бен е с теб.

— Добре тогава.

Сбогува се с останалите и двамата с Бен се запътиха към пикапа ѝ. Докато се качваха в колата, тя се извърна към него.

— Ти си щастлив човек, Маккинън.

— Това пък защо?

Уила поклати глава и не каза нищо, докато къщата на ранчото не остана зад тях.

— Ти не знаеш и не можеш да разбереш, защото винаги си го имал.

Той удивено се вгледа в профила ѝ.

— За какво говориш?

— За семейството. За твоето семейство. Седях там в кухнята и си мислех. Не за пръв път седя във вашата кухня, но досега не съм се замисляла. Миналото, обичта, взаимното разбиране, помощта. Всички са силно привързани един към друг и им е хубаво заедно. Ти не знаеш какво означава да си лишен от всичко това.

Това беше истина, макар досега Бен да не се бе замислял за семейството си.

— Сега имаш сестри, Уила. Между вас има връзка. Това всеки може да го види.

— Навярно това е началото на нещо, но ние нямаме минало. Нямаме спомени. Чух как ти започна да разказваш някаква история, а Зак я довърши. Видях как майка ви се засмя на нещо глупаво, което вие двамата сте направили като малки момчета. Не съм сантиментална — бързо изрече тя. — Просто изведнъж се замислих за всички тези неща, докато стоях с вас в кухнята. Така и трябва да бъде, нали?

— Да.

— Той открадна всичко това от нас. Едва сега започвам да разбирам от колко много неща ни е лишил. Не само мен. Ще заобиколя малко.

Когато приближиха границата на земята на Мърси, тя сви по страничния път. Бен не я попита къде отиват. Вече бе разбрал.

Снегът бе затрупал гробовете и надгробните плочи. Само каменната плоча на Джек Мърси се извисяваше над останалите.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не, бих предпочела да не го правиш. Почакай ме в колата. Няма да се бавя.

— Добре.

Затъна до колене в снега, докато вървеше към гроба на баща си. Беше студено и вятърът носеше снега във въздуха. В далечината видя еленче. Не се чуваше никакъв шум, освен свиренето на вятъра.

Върху надгробния камък бе издялан надписът, който той бе пожелал. Никакви думи за никого, освен за себе си. Така, както бе живял. Какво значение имаше сега? Той бе мъртъв, както и майка ѝ, за която всички казваха, че била нежна и добра жена.

Тя бе създадена от тези двама души — единият жесток и себичен, а другият нежен и състрадателен. Не знаеше каква бе самата тя. Може би до известна степен също бе егоистична, но се надяваше, че има щедро и добро сърце. Беше горда и изпълнена с известно съмнение към самата себе си. Нетърпелива, но и състрадателна. Нито особено мила и любезна, нито особено жестока. Всъщност това в крайна сметка не беше толкова лошо. Докато стоеше в снега и студеният вятър брулеше лицето ѝ, разбра, че ги обича и двамата. Майката, която никога не бе познавала, и бащата, когото никога не бе прегръщала.

— Искях да се гордееш с мен — високо изрече тя. — Макар и да не ме обичаше. Да си... доволен от мен. Но това никога не стана. Хам

беше прав. Ти си ми удрял плесници през целия ми живот. Не само физически — всъщност рядко си ме бил, защото просто не се интересуваше от мен — а емоционални. Толкова пъти съм получавала емоционални удари, че не мога да ги преброя. И аз винаги се връщах при теб с наведена глава, за да можеш отново да ме удариш. Предполагам, че днес дойдох тук, за да ти кажа, че вече приключих с всичко това. Или поне ще се опитам да го направя. Ти си мислил, че можеш да настроиш трите ни една срещу друга. Сега вече го разбирам. Ние не ти дължим нищо, но ще запазим ранчото, егоистични кучи сине. Освен това мисля, че ще станем добро семейство. Напук на теб. Може би досега не сме успели много, но занапред ще се постареем и знам, че ще стане.

Обърна се и си тръгна.

Бен внимателно я погледна и остана доволен, че не видя сълзи в очите ѝ. Но много се изненада, когато я забеляза да се усмихва.

— Добре ли си?

— Чувствам се отлично. — Пое дълбоко въздух. Беше някак си по-спокойна и умиротворена. — Наистина съм добре. Бо Редли продава всичко — каза, когато колата потегли. — Смятам да купя част от оборудването му и двеста глави добитък от фермата за угояване. Ще назнача на работа в ранчото и двама от неговите хора.

Думите ѝ го изненадаха, но той кимна.

— Добре.

— Не ти го казвам, за да получа одобрението ти, а за да го знаеш като изпълнител по завещанието. — Излезе от страничния път и подкара към ранчото. В далечината примамливо блестяха светлините на къщата.

— Утре ще ти представя доклада си за месеца, така че можеш да го прегледаш.

Бен се почеса по ухото, чудейки се къде е капанът.

— Това е чудесно.

— Просто си върша работата. А що се отнася до личните отношения, защо нито веднъж не си ме поканил на вечеря или на кино, вместо да се опитваш веднага да свалиш гащите ми?

Устата му остана отворена.

— Извини ме, но май не те разбрах...

— Ти се въртиш край мен, пускаш ми ръце и се опитваш да ме вкараш в леглото си, а нито веднъж не си ме поканил на среща.

— Искаш да те заведе на вечеря? — Дори не му бе минавала подобна мисъл. Ако беше друга жена, да, но това беше Уила. — Или на кино?

— Да не би да те е срам да се покажеш на публично място с мен? — Спря колата, загаси мотора и се извърна към него. Лицето му бе в сянка, но все пак забеляза смаяното му изражение. — Значи ставам за натискане в обора, но не съм достатъчно добра за теб, за да си облечеш чиста риза и да похарчиш петдесет долара за вечеря?

— Откъде ти дойде на ум подобна глупост? Освен това не съм се натискал с теб в обора и не съм те завел в леглото си, защото смятам, че още не си готова. Никога не съм мислил, че би искала да те заведе на ресторант или на кино. Да те поканя на среща — неуверено завърши той.

Може би женската сила не е за пренебрегване, помисли си Уила, щом такъв мъж като Бен Маккинън веднага се хвана.

— Е, може би си грешал.

Това е някаква шега, каза си той, когато тя подкара пикапа. Сигурно има някакъв капан, който щеше да щракне около глезена му, щом направи грешна стъпка. Наблюдаваше я с присвити очи, готов на всичко. Тя спря пред къщата и загаси мотора.

— Върни се с моята кола — каза му Уила. — Утре ще изпратя някой да я вземе. Благодаря за компанията.

По дяволите, помисли си Бен. Вече чуваше как капанът щраква около крака му.

— Събота вечерта. В шест часа. Кино и вечеря.

Напуши я смях, но лицето ѝ остана сериозно.

— Чудесно. Ще се видим тогава. — Излезе навън и тръшна вратата под носа му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зимата държеше здраво в бялата си прегръдка Монтана. Температурите бяха ниски, а когато малко се повишиха, от небето заваля сняг на едри парцали. Страничните пътища, водещи към ранчото, на два пъти бяха затрупвани от големи преспи сняг.

Независимо от суровата зима кравите започнаха да раждат малките си. С полепнала от пот риза Уила помагаше при израждането на теленцата.

— Дами и господа, кафето е сервирано. — Тес влезе в обора с табла в ръка, но пребледня и млъкна. Въздухът бе напоен с миризмата на пот, кръв и сено и ѝ напомни за кланица. Тя се обърна рязко към вратата, за да поеме глътка студен въздух. — Господи, Боже мой! — С какво бе заслужила подобно наказание, каза си тя, докато се опитваше да потисне гаденето.

Бес е знаела, сигурно е знаела какво ще види, когато ѝ подхвърли небрежно да занесе термоса с кафето в обора. Потръпна и се обърна към Уила.

— Нося кафето — повтори. Въпреки желанието си не можеше да откъсне очи от сестра си, която в този момент изтегляше второто теле. — Как го правиш?

— Със силни ръце — троснато отвърна тя. — Ела по-насам и налей кафето. — Изгледа я изпод вежди. — Не виждаш ли, че ръцете ми са заети.

— Да. — Смръщи гнусливо нос, когато телето изскочи навън. — Неприятна гледка! Преди време щеше да добави, че никое раждане не е радост за окото. Но конете... Припомни си колко очарована и запленена бе от вида на новороденото жребче.

Обаче това тук бе отвратително — цялото това дърпане, напругане, чистене — и всичко като на конвейер.

— Не бих се отказал от чаша кафе — намигна ѝ Джим. — Ако искаш, можем за малко да си сменим местата. Не е толкова трудно, колкото изглежда на пръв поглед.

— Не, благодаря. Ще се лиша от това удоволствие — усмихна му се Тес и му подаде чашата с димящо кафе. — Не могат ли кравите сами да раждат? — попита.

— Телетата са прекалено едри. — Той с наслада отпи от горещото кафе.

— Е, и кобилите раждат големи и хубави жребчета, но се справяха сами, а ние през повечето време само стояхме и гледахме.

— Телетата са прекалено едри — повтори Джим. — Заради хормоните, с които ги тъпчем, телетата стават все по-едри и кравите не могат сами да ги раждат. Затова се налага да ги теглим.

— Но какво ще стане, ако наоколо няма никой, който да... да ги тегли?

— Лош късмет. — Подаде ѝ празната чаша.

Пое я, като се стараяше да не мисли с какво е изцапана от ръката му.

— Лош късмет — повтори Тес, остави термоса и чашите и бързо излезе навън.

— Сестра ти е свястно момиче, Уил.

Тя се усмихна снизходително и си наля от кафето.

— Не е съвсем лоша.

— Едва не повърна — продължи Джим. — Помислих, че ще хукне към къщата, но тя не го направи.

— Можеше да ни помогне — ухили се Били, — поне със спринцовката.

Уила сви рамене.

— По-добре да я оставим да се занимава с пилетата. Засега и това е достатъчно.

— Беше бръкнала до лакът в кравата. — Тес потръпна от отвращение и отпи от блендита. Вечерта бе студена, небето ясно, дървата приятно пращяха в камината, а Нейт беше дошъл на вечеря. Всичко това ѝ помогна да се съвземе от неприятното изживяване в обора. — Бърка вътре и изтегля телето.

— Смятам, че е много вълнуващо. — Лили отпи с наслада от чая и доволно се сгуши в прегръдките на Адам. — И аз бих отишла да помагам, но бях заета с друго.

— Ако искаш, би могла да помогнеш — обади се Уила и отпи от кафето си, в което бе наляла няколко капки бренди.

— Наистина ли? — възторжено възкликна тя, докато Тес ужасено изстена. — Ще се радвам утре да ви помогна.

— Не е нужно да помагаш при самото израждане, по-полезна ще бъдеш със спринцовката. А пък ти — многозначително изгледа Тес, — каквато си едра и силна, съвсем спокойно можеш да издърпаш телето, без да ти мигне окото.

— Но сигурно ще си повърне обяда — намеси се Нейт и всички, освен Тес, избухнаха в смях.

— Ако искам, мога и с това да се справя. — Грациозно отметна коса, а пръстените ѝ заискриха върху дългите пръсти с грижливо оформени нокти.

— Залагам двадесетачка, че няма да се справиш — каза Уила.

— Направи ги петдесет и ще видим.

— Дадено. Утре. А от сметката на ранчото ще получиш по още десет долара на всяко новородено.

— Десет — изрече презрително. — Страхотна печалба, няма що!

— Ако изродиш достатъчно телета, ще можеш да посетиш най-скъпия фризьорски салон в Билингс.

Отново отметна косата си. И без това бе време да посети маникюристката.

— Добре, щом е така. Смятам, че и ти се нуждаеш от малко разкрасяване. — Повдигна вежди. — А ти ще можеш да се възползваш от опитните ръце на масажистите в козметичния салон. Освен ако не искаш кожата ти окончателно да заприлича на щавена.

— Нямам време за губене по тези глупави салони.

Тес завъртя чашата с бренди в ръката си.

— Казах ти, че мога да се справя с израждането не по-зле от теб. — Продължи, преди Уила да успее да ѝ отвърне: — Всъщност струва ми се, че „Ранчото на Мърси“ заплашва да ни пороби и трите — теб, мен и Лили. Една седмица в някое луксозно местенце в планините няма да ни се отрази зле, нали, Лили?

Тя не искаше да обиди сестрите си и смутено промълви:

— Ами, аз...

— Освен това можем да направим някои покупки за сватбата. Ще обиколим магазините, за които ни каза Шели.

— О! — Лили радостно потръпна и погледна към Адам. — Ще бъде чудесно.

— Кучка — промърмори Уила по адрес на Тес, но без злоба в гласа. — Съгласна съм, но ако загубиш, отново се връщаш в пералнята.

— Стана доста интересно — невинно се обади Нейт и се загледа в чашата си, като се правеше, че не забелязва зловните погледи, които му хвърляше Тес.

— А междувременно ще трябва да запиша броя на новородените телета — каза Уила, изправи се, протегна се и внезапно замръзна. Дали просто не бе сянка, паднала върху прозореца? Или бе нечие лице? Бавно отпусна ръце, опитвайки се да прикрие тревогата си. — На твое място не бих стояла до късно — обърна се тя към Тес. — Утре ще се нуждаеш от цялата си сила и издръжливост.

— С нетърпение очаквам да те видя как ще пициш по бикини в ръцете на някой масажист — подигравателно ѝ отвърна тя и самодоволно се усмихна, като видя ужаса, изписан върху лицето ѝ. — Обичам последната дума да е винаги моя — промърмори.

— Извинете ме за минута. — Адам се надигна и последва сестра си. Откри я в библиотеката да пълни пушката си. — Какво правиш?

С безизразно лице като на опитен покерджия тя прещрака затвора на пушката.

— Струва ми се, че навън има някой.

— И ти смяташ да излезеш сама? — Той взе друга пушка с рязана цев и я зареди.

— Не е нужно да казваме на останалите. Може би само така ми се е сторило.

— Никога не си притежавала прекалено развихрено въображение.

Тя поклати глава, но реши, че няма смисъл да се обижда от истината.

— Само ще обиколим наоколо. Ще излезем през задния вход.

Двамата се запътиха към задната врата. Уила вървеше напред, но когато стигнаха до прага, Адам нежно я избута встрани, за да излезе пръв.

Някой ги наблюдаваше. Беше студено, острият вятър щипеше лицето му, но Джеси остана в сянката, загледан в осветените прозорци, а ръката му стискаше оръжието. Копнееше да го насочи към мъжа, който излезе от къщата, да го види паднал в локва кръв. А след това да грабне жената и да я отведе със себе си, да я чука, докато не ѝ се насити. После ще трябва да я убие, разбира се. Нима имаше друг избор?

Чудеше се дали си заслужава да рискува. Те бяха въоръжени, пък и къщата бе пълна с хора. Бе ги видял много ясно през прозорците. Бе гледал как Лили се смее щастливо, сгушена в прегръдките на онзи мелез.

Може би беше по-добре да изчака... да изчака най-подходящия момент. Рано или късно той щеше да настъпи.

Може би, когато онези двамата отидат в обора. Знаеше какво ще намерят. Той вече бе видял какво ги очаква.

— Да заобиколим. — Щом не ѝ даваше да върви отпред, поне можеше да върви до него. — Беше само за миг, тъкмо когато станах, за да изляза. Стори ми се, че видях някой да наднича през прозореца, но беше толкова тъмно, че не съм сигурна. Пък и веднага се скри.

Адам мълчаливо кимна. Познаваше много добре сестра си и знаеше, че тя не е от жените, които се плашат от сенките си.

— Може да е бил някой от работниците. — Уила оглеждаше следите. — Обаче тогава щеше да почука на вратата.

— Не разбирам защо е трябвало да минават през лехите с цветята, за да стигнат до прозорците. — Адам посочи към следите до стената между вечнозелените храсти и цветните лехи.

— Но аз видях нещо.

— Не се съмнявам. — От мястото си той виждаше ясно вътрешността на осветената стая. Виждаше как Лили се смее, а след това стана, за да предложи на Нейт още бренди. — Някой ни е наблюдавал. Всичките или един от нас.

Уила отмести поглед от осветения прозорец.

— Един от нас?

— Бившият съпруг на Лили, Джеси Кук. Той не е във Вирджиния.

Сестра му инстинктивно извърна поглед към осветения прозорец и здраво стисна приклада на пушката си.

— Откъде знаеш?

— Нейт направи някои проучвания. Не се е появявал на работа и не е платил наема си за октомври.

— Мислиш, че е дошъл тук заради нея? Откъде ще знае къде да я търси?

— Не знам. — Отстъпи крачка назад. — Това са само предположения. Затова е по-добре засега да не ѝ казваме.

— Аз няма да ѝ кажа, но смятам, че не е зле да предупредим Тес. Така един от нас ще има възможност да следи за появата му, а Тес ще се грижи за Лили. Имаш ли представа как изглежда?

— Не, но ще се опитам да разбера.

— Добре. А сега по-добре да обиколим още малко. Аз ще тръгна насам, а...

— Ще вървим заедно, Уил. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Двама души са мъртви. Може и да е онзи негодник, бившият съпруг на Лили, който иска да си я върне. Но може и да е някой друг. Затова няма да се разделяме.

Мълчаливо закрачиха, привели глави заради пронизващия вятър.

Изведнъж протяжното мучене на крава наруши ледената тишина. Колко скръбен звук, помисли си Уила и въздъхна дълбоко. Странно, обикновено мученето на кравите ѝ действаше успокоително, но сега ѝ се стори някак си зловещо и заплашително.

— Кравите нещо са неспокойни, макар че е доста късно. — Погледна към обора и към ограденото място зад него. — Може би трябва да проверим дали някоя не е започнала да се отелва.

Адам разтревожено си помисли за конете в конюшнията. Искаше му се да ги погледне, но не можеше да остави Уила сама.

— Чу ли това? — Тя застина на място и наостри слух. — Чу ли го?

— Не. — Но се обърна с гръб към нея, за да защити тила ѝ. — Нищо не чух.

— Сега и аз не го чувам. Прозвуча ми като че ли някой свири с уста „Сладката Бетси“. — Поклати глава и се засмя. — Сигурно е бил вятърът. По дяволите, сигурно е двадесет градуса под нулата. За да излезеш и да си подсвиркваш в този студ, трябва да си...

— Луд — довърши вместо нея брат ѝ и се взря в сенките.

— Да. — Тя потръпна и се сви в кожата си. — Да вървим.

Възнамеряваше да отиде направо в обора, но голямата тъмна купчина до оградата привлече вниманието ѝ.

— Тук нещо не е наред — каза. — Нещо се е случило. — Животните бяха излезли от обора, а това не бе нормално.

Когато стигна до вратата на оградата, видя, че е широко отворена.

В първия миг не повярва на очите си. Но миризмата... Вече прекалено добре познаваше миризмата на смърт.

— О, Господи, Адам! — Закри уста с ръка, за да не повърне. — О, мили Боже...

Теленцата бяха заклани. Не можеше да прецени колко на брой, но знаеше, че само преди няколко часа бе извадила със собствените си ръце някои от тях. А сега, вместо да сучат, сгушени до топлите тела на майките си, те лежах в снега с прерязани гърла и разпрани кореми.

Знаеше, че е проява на слабост, но тя бавно се извърна от ужасната касапница, сведе дулото на пушката си, облегна се на оградата и повърна.

— Защо? Защо, за Бога, някой ще направи всичко това?

— Не зная. — Адам разтри гърба ѝ, но главата му бе обърната назад. Преброи осем теленца, нарязани на парчета. — Ти се върни в къщата, а аз ще се оправя с това тук.

— Не, това е моя работа. — Избърса устните си с ръкавицата. — Земята е замръзнала и не можем да ги закопаем. Трябва да ги изгорим. Трябва да ги махнем оттук, по-далеч от другите животни и да ги изгорим.

— Двамата с Нейт ще се погрижим за всичко. — Въздъхна примирено, когато видя упорития израз на лицето ѝ. — Добре, заедно ще го направим. Но искам поне за малко да се прибереш в къщата, Уил, а аз ще проверя конете.

— Господи! — Собственото ѝ нещастие избледня при мисълта за конете. — Дори не се сетих за тях. Да вървим, по-бързо!

Вместо да се прибере в къщата, тя се затича към конюшнията.

Двамата едновременно блъснаха портите и ги разтвориха широко. Вече се бе подготвила за ужасната гледка, но я посрещна само миризмата на сено и коне, примесена с тази на кожа.

Въпреки това провериха всички клетки и ограденото място зад конюшната. Оставиха всички лампи да светят.

Адам отиде до къщата си, за да провери кучетата. Бе започнал да ги заключва след случилото се с котката. Те го посрещнаха с радостен лай и въртене на опашките. Помисли си, че те може би щяха да посрещнат така радостно и доверчиво и всеки въоръжен маниак.

— Можем да позвъним в къщата и да помолим Нейт да ни чака в обора. Ако искаш обади се и на Хам.

Уила се наведе, за да почеше Бийнс между ушите.

— Искам всички да дойдат. Искам всички да видят срещу какво сме изправени. — Погледът ѝ стана суров. — Искам да разбера къде са били всички през последните два часа.

Работата не бе физически изтощителна, но бе мъчителна. Влачеха по снега закланите новородени теленца и ги трупяха на купчина в ъгъла до оградата. Бяха излезли всички работници, но никой не говореше. Уила видя как Били скришом бърше сълзите си. И тя би се разплакала, ако това можеше да помогне.

Когато всички трупове бяха събрани, тя взе тубата с бензин от Хам.

— Аз ще го направя — мрачно заяви. — Това е моя работа.

— Уил... — Хам преглътна възражението си и махна с ръка на мъжете да се отдръпнат.

— Как ли издържа на всичко това? — промърмори Лили и двете с Тес потръпнаха, притиснати до оградата. — Откъде намира сили?

— Няма друг избор. — Изтръпна от ужас, когато Уила заля с бензин зловещата купчина. — Никой от нас няма друг избор — добави и обгърна с ръка раменете на Лили. — Искаш ли да влезем вътре?

Тя решително поклати глава.

— Не, ще стоим докрай. Ще изчакаме, докато Уила свърши.

Уила уви плътно шала около устата и носа си и взе кибрита от Хам. Успя да запали клечката едва от третия път, тъй като вятърът ги гасеше, наведе се още и поднесе горящата клечка към бензина.

Огънят загоря буйно. Само за няколко секунди се разнесе непоносимата миризма на изгоряло месо. Димът я обви в плътната си пелена, очите ѝ се насълзиха. Тя отстъпи няколко крачки назад.

— Ще позвъня на Бен — обади се Нейт зад гърба ѝ.

— Защо? — попита, без да откъсва очи от пламъците.

— Той трябва да знае. Ти не си сама, Уила.

Ала тя се чувстваше сама и безпомощна.

— Добре, обади му се. Благодаря ти за помощта, Нейт.

— Тази нощ ще остана да спя тук.

— Няма смисъл да казвам на Бес да приготвя стаята за гости, нали?

— Не. Няколко часа ще остана на пост при животните, а после ще си легна в стаята на Тес.

— Вземи пушка. — Обърна се към Хам: — Искам денонощна охрана. По двама души на смяна. Нейт ще остане тук тази нощ, така че за тази нощ ще ни трябват общо шестима мъже. Искам Уд да остане при семейството си. Били и аз ще поемем първата смяна, а ти и Джим ще ни смените в полунощ. Нейт и Адам ще застъпят в четири сутринта.

— Ще се погрижа за всичко.

— Искам утре да разбереш кога най-рано можем да очакваме новите работници от „Хай спрингс“. Нуждая се от повече хора. Ако се наложи, предложи им още пари, но на всяка цена ги искам тук.

— Ще гледам до седмица да са в ранчото. — Той рядко показваше чувствата си пред хората, но сега стисна ръката ѝ. — Ще кажа на Бес да направи повече кафе. Пази се, Уил. Бъди много внимателна.

— Повече никой няма да убива в моето ранчо. — Тя се извърна и погледна към двете жени до оградата. — Ще ги заведеш ли в къщата, Хам? Погрижи се да не излизат навън.

— Ще го направя.

— И кажи на Били да си вземе пушката.

Уила се извърна отново към огъня, загледана в пламъците, които се издигаха към черното зимно небе.

ЧАСТ ТРЕТА ПРОЛЕТ

*„Онова опияняващо пролетно
обезумяване...“*

Емили Дикинсън

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бен замислено наблюдаваше сновящите работници в „Ранчото на Мърси“ — между оборите, заградените пасища и купчините сняг. Всичко бе както в неговото ранчо „Грите камъка“. Само почернелият кръг върху снега напомняше за нощната касапница.

Но като се вглеждаше по-отблизо в лицата на мъжете, виждаше мрачните им лица и страха, стаен в очите. Беше виждал същия поглед и в очите на своите работници и също като Уила бе наредил да се организира денонощна охрана.

Не знаеше как да ѝ помогне и това още повече го дразнеше. Стисна устни и се приближи към нея.

— Нямам време за празни приказки — рязко рече Уила. В очите ѝ нямаше страх, а само умора. Нямаше я онази жена, която бе флиртувала с него по време на срещата им, която се бе смяла заедно с него над чаша бяло вино, с която бяха яли пуканки в киното. Искаше му се отново да я изведе някъде, но знаеше, че сега не му е времето.

— Наела си двама мъже от „Хай спрингс“.

— Снощи пристигнаха.

Тя се извърна и измери с поглед Мат Бодин, по-младия от двамата новодошли, който току-що бе завършил колежа. Червената му като морков коса бе скрита под светлосива каубойска шапка. Имаше по детски закръглено лице, което се опитваше да състари с тънки мустачки. Но май не бе постигнал особен успех. Макар че бяха почти на една възраст, Мат изглеждаше по-млад от нея и по-скоро като връстник на Били. Ала младежът бе умен, работлив и пълен с нови идеи.

Другият новодошъл, Нед Тъкър, бе дълъг и слаб като върлина, сдържан каубой на неопределена възраст. По лицето му имаше дълбоки бръчки от възрастта, слънцето и вятъра. Очите му бяха воднистосини, а от единия ъгъл на устата му винаги висеше тънка пура, говореше малко, но работеше яко.

— Сигурна съм, че ще се справят с работата — каза Уила след продължителна пауза.

— Отдавна познавам Тъкър — започна Бен, но в същия миг се запита дали наистина познава добре всички работници. — Дяволски добър е с ласото и пчели родеото всяка година. Бодин е нов. — Присви очи и се вгледа в младежа. — Прекалено нов.

— Нуждая се от всеки допълнителен чифт ръце. Ако един от тях е онзи, който се опитва да съсипе ранчото ми, предпочитам да ми е под ръка. Така по-лесно ще го наблюдавам. — Уила въздъхна. По-добре беше да говорят за времето, за новородените телета, но не и за психопата — убиец. — Изгубих осем телета, Бен, но няма да позволя да загубя още.

— Уила. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Не знам как да ти помогна.

— Никак — остро отвърна тя, но веднага съжали за резкия си тон, пъкна ръце в джобовете си и продължи по-меко: — Никой не може да ми помогне. Ние сами трябва да се справим. През последните няколко дни не се е случило нищо, може би той е постигнал целта си и вече си е отишъл.

Не го вярваше, но ѝ се искаше да е така.

— Как го приеха сестрите ти?

— По-добре, отколкото очаквах. — Стиснатите ѝ устни се отпуснаха и тя леко се усмихна. — Тес помага при израждането на телетата. След първите две раждания и след куп оплаквания вече се справя много добре.

— Какво не бих дал, за да видя тази сцена.

Младата жена широко се усмихна.

— Особено когато джинсите се сцепиха на задника ѝ.

— Не ме ли будалкаш? Трябваше да я снимаш.

— Съжалявам, че не се сетих. Тя сипеше проклетия, а мъжете се наслаждаваха на гледката. Дадохме ѝ едни стари панталони на Уд. — Уила погледна към Тес, която идваше към тях, облечена в панталоните на Уд, с шапка, взета назаем, и късата шуба на Адам. — Панталоните ѝ стоят по-добре от тесните джинси.

— Зависи от гледната точка — промърмори Бен.

— Добро утро, господин Маккинън.

— Добро утро, госпожице Мърси.

Тес му се ухили и предизвикателно килна шапката си.

— Лили приготвя кафето — обърна се тя към Уила. — След това ще отиде да забива иглите в задниците на кравите.

— А ти ще отидеш да изродиш още някое и друго теле?

Тес погледна Бен, а сетне сестра си. От изражението на лицата им разбра, че славата ѝ се е разнесла.

— Смятам още един ден да се посветя на тази работа, като се има предвид, че ще прекарам уикенда в луксозните бани на „Биг Скай“.

Усмивката на Уила угасна.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За нашия малък облог — усмихна ѝ се Тес. — Измъкнах две телета повече от теб. Хам ги брои.

— Какъв облог? — попита младият мъж, без да обръща внимание на гневното изражение на Уила.

— Това са глупости.

— О, не. Облогът си е облог и смятам, че сме заслужили да си починем в онзи чудесен хотел с калните бани. Вече направих резервациите. Тръгваме в петък рано сутринта.

— Нищо няма да излезе от тази работа. Няма да оставя ранчото за два дни, за да кисна в някакви си глупави кални бани.

— И то безплатно — обади се Бен.

Уила го изгледа свирепо и той смутено се изкашля.

— Не става въпрос за парите. Имах толкова много работа, че изобщо не съм мислила за някакъв си тъп облог. Трябваше да се обадя на доставчиците, за да осигуря семената за посев. Не съм израждала телета повече от два часа на ден.

— Аз пък съм. И спечелих облога. — Тес пристъпи към сестра си и лекичко я ритна по ботуша. — И ще заминем. Ако се опиташ да се отметнеш, ще се постарая всички да разберат, че твоята дума не струва пукната пара.

— Винаги съм държала на думата си и всеки, който твърди обратното, е лъжец.

— Дами, дами...

Уила рязко извърна глава и го стрелна с унищожителен поглед.

— Не се намесвай, Маккинън.

— Да не се намесвам — промърмори той и разпери ръце. — Добре, ще си мълча.

— Искаш да заминем тъкмо когато сме затънали до гуша в работа — обърна се тя към Тес и силно я блъсна по рамото. — Ти върви, а аз трябва да се погрижа за ранчото.

— И ти ще дойдеш. — Не ѝ остана длъжна и също я удари по рамото. — Сделката си е сделка. Ти изгуби облога, а и Лили с нетърпение очаква да заминем. Освен това е крайно време да се научиш да уважаваш хората около себе си, а не да се отнасяш към тях като с добитък. През тези шест месеца си съдрах задника от работа в това забравено от Бога ранчо, защото някакъв си кучи син е решил да се забавлява и от гроба.

— А след шест месеца ще си заминеш. — Уила не можа да си обясни защо това я раздразни.

— Дяволски си права — озъби ѝ се Тес. — Ще се махна оттук веднага щом изтече проклетият срок. Но дотогава ще играя според правилата. И ти също, да те вземат дяволите! Ще отидем дори и ако трябва да те нашибам с камшика, да те завържа и да те влача до онзи джип.

— Не е джип, а пикап. — Стисна юмруци. — Казва се пикап, Холивуд. Освен това не би могла да улучиш с камшика дори и едно сляпо и кучо куче.

— Майната им на тези пикапи. — Тес я бутна силно. — Майната ти и на теб.

Това преля чашата. Преди да се усети, юмрукът ѝ се заби в челюстта на Тес. Тя се олюля и се плъсна по задник в калта. Бен тихичко изруга и се спусна към нея, но Уила го изпревари и се наведе над сестра си, за да ѝ се извини.

— Съжалявам. Не биваше да го правя. Аз...

В следващия миг въздухът излезе със свистене от дробовете ѝ, защото Тес се надигна и се стовари с цялата си тежест върху нея. Двете се затъркаляха в калта с преплетени ръце и крака.

Бен реши, че е по-благоразумно да не се намесва, ако иска да запази кожата си цяла.

Сестрите се въргаляха в снега, запъхтени и освирепели. Той очакваше, че скоро ще се хванат за косите, и не остана разочарован. Килна шапката си назад, за да наблюдава по-добре боя, а работниците наизлязоха от обора, привлечени от пронизителните писъци.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита смаяно Хам. — Защо се бият?

— Заради някакъв облог, заради някакви кални бани и заради пикапа.

Хам извади цигара, а мъжете наобиколиха борещите се жени.

— Уила е по-слаба, но е по-жилава. — Той се намръщи, когато юмрукът на Тес улучи окоото на Уила. — Учил съм я да се бие по-добре — рече и поклати глава. — Трябваше да се дръпне назад.

— Мислиш ли, че ще започнат да използват ноктите си? — обади се Били.

— Мисля, че ще издерат всеки, който се опита да ги разтърве. — Бен пъкна ръце в джобовете си. — Тес има много дълги нокти. Не бих искал да ги усетя върху лицето си.

— Мисля, че Уила ще победи — рече Джим и отскочи назад, когато двете жени се дотъркаляха до него. — Залагам десетачка за нея.

Бен се замисли и поклати глава.

— За някои неща е по-добре да не се обзалагаш.

Тес бе толкова заслепена от гняв, че от главата ѝ излетяха всички правила по източните бойни изкуства, които бе изучавала цели две години, и в момента се биеше като хлапачка от улицата. След всеки удар на Уила червена мъгла заслепяваше очите ѝ. Това не беше бой с определени правила и съдия.

Лицето ѝ се заби в калния сняг, тя изплю кишата и яростно изруга.

Пред очите на Уила избухнаха звезди, когато сестра ѝ сграбчи косата ѝ. По страните ѝ потекоха сълзи от болка и гняв и мислено отпрати молба към Бога да не остане без коса. Изви се, опитвайки се да се освободи от ръката, стиснала здраво косата ѝ. Само гордостта я спря да не използва зъбите си.

Но съжали за това, когато се намери с лице завряно в снега. Тес си припомни уроците по джудо и възседна сестра си.

— Предай се — изкрещя, опитвайки се да се задържи върху гърба на Уила, докато тя се извиваше под нея. — Аз съм по-едра от теб.

— Махни тлъстия си задник от мен! — Напрегна цялата си сила и успя да я избута на земята. Надигна се и седна в калта.

Наобиколилите ги мъже стояха мълчаливо, докато двете жени се гледаха втренчено една друга. Уила почувства задоволство, като видя сплъстената коса на Тес и подутата ѝ и кървяща устна.

Тес учестено дишаше. Всичко я болеше, всяка кост, всеки мускул от тялото. Скръцна със зъби и се взря в лицето на сестра си.

— Мисля, че е достатъчно.

Въпреки силното облекчение Уила кимна, а сетне изгледа хилещите се мъже. Видя, че десетачки сменяха притежателите си, и гневно изруга.

— Да не би да смятате, че ви плащам, за да се мотаєте наоколо и да почесвате задниците си?

— Не, мем. — Джим предпазливо пристъпи към нея. Понечи да ѝ подаде ръка, но свирепият ѝ поглед го спря. — Почивката свърши, момчета.

Хам поклати глава, а мъжете се върнаха в обора. След малко оттам се чуха смях и шеговити забележки.

— Свършихте ли? — попита възрастният човек.

Уила кимна, опитвайки се да изтърка калта от коленете си.

— Чудесно. — Той хвърли цигарата и я стъпка с тока си. — Следващия път, когато решите да се биете, направете го така, че да не откъсвате мъжете от работата им. Довиждане, Бен — добави и вдигна ръка към периферията на шапката си.

Бен изчака Хам се отдалечи.

— Дами — каза той, като се надяваше, че изглежда достатъчно сериозен, — мога ли да ви помогна да се изправите?

— И сама мога да се изправя — отвърна му Уила, но не успя да потисне охкането си, докато се надигаше от земята. Цялата бе мокра и кална, ризата ѝ бе скъсана, а лявото ѝ око пулсираше от болка.

Прокара език по зъбите си и с облекчение установи, че всички са по местата си.

— Аз ще приема ръката ти. — Като принцеса в бална зала Тес грациозно протегна ръка и позволи на Бен да я изправи на крака. Знаеше, че когато се види в огледалото, сигурно ще потръпне от ужас, но се усмихна. — Благодаря ти. Освен това — добави и се извърна към Уила — вече смятам, че сме квит. Тръгваме в петък сутринта и не забравяй да си вземеш някоя по-прилична официална рокля.

Сестра ѝ бе твърде ядосана, за да говори, обърна се и закрочи към обора. Вътре смеховете внезапно секнаха и настана тишина.

— Тя ще замине — прошепна Бен и внимателно изтри с кърпата си кръвта от устата на Тес. — Ти засегна гордостта и честта ѝ, а за нея те са най-важни.

— Ъхъ. — Затвори очи и предпазливо опипа подутината на слепоочието си. — Тази сделка ми струва повече, отколкото очаквах. Не съм се била, откакто в гимназията разбих физиономията на Ан Мари Бристол, защото ме нарече дебела крава. Счупих ѝ два зъба, но минах на диета и започнах всеки ден да правя гимнастика.

— И има резултат — Бен се наведе и вдигна смачканата ѝ шапка.

— Да. — Тес нахлупи шапката върху мократа си и кална коса. — Сега съм в дяволски добра форма. Не мислех, че е толкова силна.

— Тя е слаба, но е много жилава.

— Изпитах го на гърба си. — Опипа подутата си устна. — Тя има нужда да се махне за малко отук. Повече отколкото аз или Лили.

— Съгласен съм с теб.

— Не знам кога спи. Става преди всички, още в тъмни зори, и цял ден е навън, а когато се прибере, работи в кабинета. — Сви рамене. — И защо ли, по дяволите, ме е грижа за това?

— Мисля, че знаеш.

— Може би. — Погледна го и повдигна вежди. — Ще ти кажа от какво още се нуждае. От хубав здрав секс. Не мога да разбера какво, за Бога, чакаш още?

Това не беше нещо, което трябваше да обсъжда, но изпита желание да го сподели с Тес. Погледна към обора, хвана я за ръката и я дръпна настрани.

— Знаеш ли, Уила... ами тя... тя никога... никога — смутено изрече Бен.

— Никога какво? — Напрегнатият поглед в очите му я накара да затаи дъх. — Тя е девствена? Боже Господи! — Пое дълбоко въздух и смаяно поклати глава. — Е, това променя нещата, нали?

Въпреки че устните я боляха, тя го целуна по бузата.

— Ти си много търпелив и внимателен мъж, Бен Маккинън. Мисля, че това е много мило.

— По дяволите! — Той неспокойно пристъпи от крак на крак. — Според мен тя никога не е говорила за тези неща и не знае почти нищо.

Някой трябва да ѝ ги обясни.

— О, не, няма начин!

— Ами само си помислих, че след като сте сестри...

— О, да. Двете с Уила сме идеалните сестри, няма що. Нима си представяш, че ще ми позволи да ѝ давам сексуални съвети?

— Да. Може би си права.

„А ти си един много объркан и смутен мъж“ — помисли си Тес и нежно го потупа по бузата.

— Само не се отказвай, голямо момче. Може би все пак ще измисля нещо през уикенда. — И като притисна ръка към натъртения си задник, тя се затътри към къщата.

— О, Господи! — бе всичко, което Лили успя да каже, когато видя хотела.

Главната сграда бе огромна, цялата в стъкло и дърво, заобиколена с грижливо поддържани алеи, лъкатушещи между боровете. Отляво бе разположен басейн с топла вода, покрит със стъклен купол, през който се виждаше как парата се издига от водата.

Когато влязоха във фойето, тя стисна дръжката на чантата си и се огледа с възхищение. В дъното се виждаше голяма камина, а вратата отляво водеше към зимната градина с остъклен покрив и пищни растения.

Тес вече се бе насочила към администратора и с усмивка се обърна към него на малко име. Каза му колко доволна е останала от престоя си тук преди месец.

Администраторът се разтопи в любезни усмивки и веднага позвъни на пиколото да се погрижи за багажа и да ги отведе до малката вила, запазена за тях, сгушена сред боровете.

Вилата окончателно взе ума на Лили. Едната ѝ стена бе изцяло в стъкло и разкриваше чудесна гледка към снежните планини. Естественият минерален извор, скрит сред скалите, бе използван, за да се изгради банята във вилата.

Камината в хола бе запалена, навсякъде имаше красиви вази с цветя, а по големия диван в средата бяха разхвърляни малки пъстри възглавнички. Срещу него бе поставен шкаф със стереоуредба, телевизор и видеокасетофон.

— О, Господи! — ахна Лили, когато пиколото отвори вратата на спалнята. Остъклена врата водеше към терасата. Двете двойни легла бяха покрити с пухкави юргани и възглавници, а в банята до спалнята имаше голяма вана с цвят на слонова кост и отделна душ — кабина.

Тя бе толкова смаяна, че бе загубила дар слово, но Тес вече нареждаше на пиколото:

— Оставете тези чанти тук. Благодаря. А тези вземете. — Стрелна Уила с поглед. — Тя ще се настани в другата спалня. Нали нямаш нищо против да спим в една спалня, Лили?

— Какво? Разбира се, че не. Аз...

— Добре. А сега да се заемем с багажа. Първата процедура е след един час.

— Процедура ли? Но какво...

— Не се тревожи — каза Тес и тръгна след пиколото.

— Аз ще се погрижа за това. Ще видиш, че ще ти хареса.

Лили се отпусна върху леглото, чудейки се дали не сънува.

— Какво е станало с окото ти, скъпа?

Специалистката, консултантката... или както там ѝ викаха, състрадателно огледа синината под окото ѝ. Уила лежеше гола върху тапицираната маса в малка стая, потънала в полумрак.

— Не гледах къде вървя.

— Хмм. Добре, ще помоля един от нашите дерматолози да те види. Сега се отпусни — нареди тя и започна да маже гърба ѝ с нещо топло и мокро. — За пръв път ли идваш тук?

— Да. — И за последен, мислено си обеща.

Лечебната кал притисна ръцете към гърдите ѝ и ѝ се стори, че в следващия миг ще се задуши. Сърцето ѝ натежа, дишането ѝ се затрудни и тя се опита да стане.

— Не, недей, трябва да лежиш неподвижно. Опитай се да се овладееш. Дишай по-бавно и по-равномерно. — Тъканта, полепнала с кал, натежала и овлажнена, още по-силно притисна гърдите ѝ. — Повечето от непосветените пациенти реагират по същия начин като теб. Но след първите десет минути вече ще се чувстваш по-добре. Към калта сме добавили специален разтвор, който помага за по-бързото

отстраняване на подутините по тялото. Може би си толкова неспокойна, защото си уморена от пътуването.

До слуха на Уила достигнаха някакви звуци, но отначало не схвана, че е музика. Или това бе само шумът от водата, примесен с чуруликането на някакви невидими птички? Започна да диша по-бавно, по-равномерно, като не спираше да си повтаря, че ѝ остават още само четири дни, след което ще се махне от това противно място.

След по-малко от пет минути вече спеше дълбоко.

Събуди се след двадесет минути, когато консултантката се върна при нея и зашепна нещо на ухото ѝ.

— А? Какво? Какво става? Къде съм?

— Вече отстраняваме токсините от тялото ти. — Жената умело започна да маха горния слой на лечебната кал от тялото ѝ. — Сега се нуждаеш от повече течности, затова пий колкото е възможно повече вода. Но внимавай — през следващите няколко часа не трябва да пиеш нищо, освен вода. А сега ще останеш легнала за още десет минути, докато се съвземеш напълно. Успокой се. Всичко е наред. Ще ти помогна да се облечеш.

Тя ѝ подаде един снежнобял халат и бели чехли. После отидоха в съседното помещение, където ги очакваше медицинска сестра в светлорозова престилка. Уила отново се съблече и легна върху кушетката. Изохка още при първото докосване, ръцете на сестрата бяха намазани с крем, примесен с фини песъчинки.

— Да не би да те масажирам прекалено грубо? — попита сестрата. — Много съжалявам, ако...

— Не, само съм изненадана.

— След тази процедура кожата ти ще бъде гладка като коприна.

Уила замижа, усмирена и отпусната, докато сестрата разтриваше енергично гърба ѝ.

При следващата си среща с Тес, Уила отново лежеше по гръб във ваната, пълна с лечебната тъмнокафява кал. Сестра ѝ надникна през вратата и веднага избухна в смях.

— Ще ми платиш за това, Холивуд! — И в същия миг изтръпна, защото ловките пръсти на медицинската сестра се насочиха към гърдите ѝ.

— Защо? Нали всички процедури са платени предварително от сметката на ранчото на Мърси? А ако искаш да знаеш, никога не си изглеждала по-съблазнително!

— Простете, госпожице, но нямате право да влизате в кабината, когато е заета от друга пациентка! — скара ѝ се медицинската сестра.

— Няма нищо! Ние сме сестри. — Тя се облегна нехайно на вратата. — В пет часа отивам в залата за масажи на лицето, но след това съм свободна и можем да си побъбрим, сестричке, разбира се, ако нямаш нищо против.

— Скоро няма да мога да се измъкна от тази кална вана.

— Ако ти остане свободно време между различните процедури, не е зле да посетиш и сауната. Коя ще е следващата ти процедура.

— Нямам представа.

— След като приключим, за госпожица Мърси е предвидено посещение в залата за масажи на лицето — намеси се масажистката. — Там я очаква едночасов сеанс с най-модните биопрепарати.

— О, това е прекрасно! — възкликна Тес. — А сега се наслаждавай на сеанса. Лили е в съседната кабина. Успях да се отбия и при нея. Сподели с мен, че е много доволна от обслужването. Ще се видим след два часа — Тес махна с ръка и затвори вратата след себе си.

— Нима сте дошли трите сестри заедно? — учуди се медицинската сестра.

— Така е.

Минаваше шест, когато Уила се прибра в спалнята си, изтощена и капнала за сън. Коленете ѝ се подгъваха от умора. Странно, но в същото време усещаше тялото си олекнало, разглезено, отпуснато. В замаяната ѝ глава не се въртяха никакви мисли, освен една — как по-скоро да се добере до леглото.

— Ето къде си била... — промърмори Тес, заета с отварянето на бутилка шампанско. — С Лили тъкмо бяхме решили, че вече няма смисъл да те чакаме.

— О, изглеждаш чудесно! — извика Лили. — Направо си разцъфтяла!

— Струва ми се, че не мога да направя и една крачка. Май ми направи нещо този... този тип, Дерик, масажистът.

— Нима е бил мъж? — Лили ококори очи, скочи от кушетката и я задърпа за ръката. — И то за масаж на тялото, а не на лицето?

— Какво странно има?

— Ами... понеже ме изпратиха при масажистка, та си помислих, че и теб... — заекна и смутено извърна очи към Тес, преди да вземе чашата от ръката ѝ.

— Поръчах за теб масажистка, Лили. Предположих, че така няма да се притесняваш. — Подаде чаша и на Уила. — А за Уила настоях да бъде мъж, защото реших, че е време да свиква с допира на мъжки ръце, макар и само на масажиста.

— Нямахте да ти се размине това, ако не бях толкова уморена!

— Скъпа, трябва да ми бъдеш благодарна. — Взе чашата си и се отпусна на кушетката. — Не ти ли беше приятно?

Уила отпи от шампанското. Мехурчетата приятно погъделичкаха гърлото ѝ.

— Не беше зле. — Отново отпи и се облегна назад. — Той прилича на Харисън Форд и ми разтри ходилата. Господи! Освен това напипа една точка, малко под рамото ми. — Тя потръпна. — Има невероятни пръсти.

— Сега знаеш на какво са способни мъжките пръсти. — Тес се ухили самодоволно и вдигна чашата си за наздравица. — Забелязала съм, че Бен има много... дълги... пръсти.

— Нейт не ти ли е достатъчен?

— Нейт ми е напълно достатъчен, но аз съм писател. А писателите забелязват всички подробности.

— Адам има великолепно пръсти. — В мига, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ, Лили се задави и лицето ѝ пламна. — Искам да кажа, че ръцете му са чудесни. Те са много... — Тя тихичко се изкиска и продължи: — Пръстите му са дълги и... Да продължавам ли?

— Разбира се — заяви Тес и посегна към бутилката. — Може би ще ни разкажеш за чудесните чувствени пръсти на Адам?

— О, не бих могла.

— Ще поръчам още една бутилка.

— Не я закачай повече — обади се Уила, но в гласа ѝ не се долавяше язвителност. — Не всички обичат да споделят за

преживяванията си в леглото.

— Нямам нищо против да ви разкажа. — Лили отново се изчерви. — Искан ми се да разкажа на целия свят, защото никога досега не съм изпитвала нещо подобно. Не знаех, че съществува. Не знаех, че мога да се чувствам по този начин. — Въпреки че обикновено не пиеше, тя пресуши на един дъх втората чаша шампанско. — А Адам е толкова красив. Искан да кажа... не само лицето и сърцето му, но и тялото му. О, Господи! — Притисна ръка до гърдите си и протегна чашата си към Тес, която веднага я напълни. — Тялото му сякаш е изваяно от кехлибар. Той е съвършен и аз цялата изтръпвам само докато го гледам. Той е толкова нежен, когато ме докосва. А след това вече не ме е грижа за нищо, защото го желая толкова силно, колкото и той мен. — Внезапно млъкна и преглътна. — Не мога да повярвам, че говоря всичко това. Никога досега не бих могла да изрека подобни неща пред никого. — Гласът ѝ секна и сълзи потекоха по страните ѝ. — Не бих могла да ги кажа пред никого, освен пред вас двете.

— Моля те, Лили, недей...

— Не. — Тя прекъсна Тес и поклати глава. — За мен всичко се промени. Всичко се промени от мига, в който ви срещнах. Аз самата се промених. Въпреки всички ужасни неща, които се случиха, аз съм толкова щастлива. Срещнах Адам и вас двете. Обичам ви толкова много. Наистина ви обичам. Съжалявам — прошепна и изтича в банята.

Уила се заслуша в течащата вода и неловко се размърда.

— Дали не трябва да отидем при нея?

— Не. — Тес напълни отново чашата ѝ и седна до нея. — Нека да остане малко сама. Тя ще се оправи. В живота има и добро, и зло, но те винаги се балансират.

— Може би си права. Не съжалявам, че се запознахме. Това не означава, че те харесвам — побърза да добави, — но се радвам, че се срещнахме.

Сестра ѝ се усмихна и вдигна чашата си.

— Пия за това.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какъв смисъл има всичко това? — намръщи се Уила и погледна към ноктите на краката си, лакирани от педикюристката в аленочервено. — Никой, освен мен няма да види, а и аз самата не им обръщам внимание.

— Смисълът е много ясен — отвърна Тес, доволна от яркочервения лак на ноктите си. — Преди Марла да извърши чудеса с ноктите на краката ти, те бяха нащърбени и криви като на селянка.

— И какво от това?

Не искаше да признае, че повечето от процедурите ѝ доставяха удоволствие, особено масажът на ходилата. Извърна се към другия край на тапицираната кушетка в стаята за педикюр, където се бе излегнала Лили.

— Мислиш ли, че Адам ще одобри този цвят? — Уила взе шишенцето със светлорозов лак и прочете надписа от етикета: — „Калипсо корал“.

— Те ме карат да се чувствам красива — усмихна се Лили и огледа с възхищение изящния педикюр. — По-зряла и по-красива. — Погледна към Тес. — Предполагам, че точно в това е смисълът, нали?

— Именно. Най-сетне едно умно изказване. Умната жена не се облича и разкрасява само заради мъжете. Тя го прави преди всичко за себе си, а после за другите жени, защото само те обръщат внимание на всяка подробност. И най-накрая за мъжа, който, ако жената има късмет, ще я оцени по достойнство. — Доволна от лекцията си, вдигна вежди и повиши глас. — Хм... Изглежда добре. И мирише добре. Искане ми се някой мъж да ги види.

— Нали не мислеше за мъжете, Холивуд? — подигра ѝ се Уила.

— Напротив, глупачето ми, мъжете живо ме интересуват и разнообразяват живота ми. Да вземем за пример Нейт.

— Изглежда вече си успяла да го впримчиш в мрежите си.

— Да — усмихна се тя. — Нейтан Торънс по начало е загадка — провлачено говорещ фермер от Монтана, с адвокатска диплома от Йейл, който обича Кийтс и харесва братята Маркс. Подобна

комбинация е истинско предизвикателство за мен. Обичам предизвикателствата и никога не ги отминавам. Но винаги лакирам ноктите на краката си и си правя педикюр, защото това ме кара да се чувствам добре. А ако и той ги хареса, още по-добре.

— А мен ме кара да се чувствам някак си екзотична — обади се Лили, — като... как се казваше онази звезда със саронга от старите черно-бели филми?

— Дороти Ламур^[1] — подсказа и Тес. — А пък Адам е мъж от съвсем друг тип.

— Така ли? — наостри слух Лили, защото засегнаха любимата ѝ тема. — Защо?

— Не я окуражавай, Лили. Не виждаш ли, че се прави на експерт?

— Не е нужно да се правя, когато става дума за мъже, шампионке. Адам — размаха пръст — е сериозен, солиден и загадъчен. Вероятно е най-красивият мъж, който съм срещала, а аз съм срещала доста мъже. Най-точната дума е божествено красив с тези свои удивителни очи.

— О, неговите очи! — мечтателно повтори Лили и въздъхна, което накара Уила да погледне отегчено към тавана.

— Но не е скучен, каквито понякога са красивите мъже, защото ми се струва, че зад красивото му и спокойно лице кипят силни страсти. А що се отнася до теб, Лили, дори и да си обръснеш главата и да си намажеш лицето с лак за нокти, той пак ще те обожава.

— Той ме обича — свенливо се усмихна тя.

— Да, така е. Според него ти си най-красивата жена на този свят и дори някоя сутрин да се събудиш стара и грозна, омагьосана от зла вещица, за него пак ще бъдеш най-красивата жена на света. Той харесва не само външността ти, но и това, което е скрито в душата ти. Затова смятам, че си най-щастливата жена на света.

— Не прозвуча толкова зле — подхвърли Уила, — особено като се има предвид, че си една холивудска драскачка.

— О, още не съм свършила. Остана още един. — Доволна от себе си, Тес се облегна назад. — Бен Маккинън.

— Няма нужда да продължаваш — срязва я Уила.

— Очевидно доста си хлътнала по него. Ние ще останем още малко, докато лакът ни изсъхне — обърна се Тес към педикюристката

и протегна ръка към чашата си с минерална вода. — Една жена трябва да е мъртва от две седмици, ако пулсът ѝ не се ускори в присъствието на Бен Маккинън.

— А колко се ускорява твоят?

Доволна от реакцията ѝ, тя мързеливо помръдна рамото си.

— Аз имам ангажимент с друг мъж. Ако бях свободна... Както и да е, не съм мъртва от две седмици.

— Може да се уреди.

— Хайде сега, не е нужно да настръхваш цялата и да се нахвърляш върху мен. — Успокоително отпусна ръка върху рамото ѝ. — Да се върнем на Бен. Той е изключително чувствен мъж и просто излъчва сексуалност — чиста и неподправена, може би малко груба и първична. Като го гледам как язди коня си, си представям как би яздил една жена. Но освен това той е интелигентен, почтен и изглежда великолепно в дънки. Като специалист в тази област, трябва да кажа, че не съм виждала по-хубаво мъжко дупе по цялото Западно крайбрежие. — Отпи една глътка от минералната вода.

— Не знам защо се заглеждаш в неговия задник, след като си имаш приятел — промърмори Уила.

— Защото задникът му е много хубав, а аз имам набито око. Разбира се, една жена трябва да притежава много смелост, сила и ум, за да му бъде достоен партньор.

„Е, Бен — помисли си Тес, като видя как Уила нацупи устни, — не бих могла да ти помогна по-добре.“

Чак когато разопакова багажа си, Уила осъзна, че през последните двадесет и четири часа не бе мислила за ранчото, за тревогите и отговорностите си. Испита вина, че толкова лесно бе забравила за всичко и се бе оставила да бъде погълната от приятното безделие.

Беше чудесно отново да се напъха в джинсите си. Освен това испита облекчение, когато Адам ѝ каза, че всичко в ранчото е наред. Работниците били по-спокойни, но все още дежуреха на смени по двадесет и четири часа. Почти всички крави се бяха отелили и според календара пролетта приближаваше.

Пролетта беше време на възраждане и веселие, но освен това тя означаваше и кал, проливни дъждове, усилна работа, защото трябваше да се сее, да се разделя стадото. Обаче копнееше за пролетта, за първите пролетни цветя и за напъпилите дървета.

Поклати глава и се отдръпна от прозореца. Откога бе започнала да мечтае за пролетни цветя?

Всичко е заради Тес, заради всички тези приказки за романтика, секс и мъже. А пролетта бе сезонът на чифтосването и на животни, и на хора.

Уила се усмихна и хвърли поглед към разхвърляните по леглото луксозни кутии. Какво беше всичко това, ако не скъпи средства за прелъстяване?

Чу стъпки и припряно засъбира кутиите.

— Бес, ти ли си? Имаш ли малко време? Донесла съм нещо за теб, което може да ти хареса. Не знам защо аз...

Тя се сепна, когато в стаята влезе Бен.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Защо не почука?

— Почуках и Бес ми отвори. — Огледа я с възхищение. — По дяволите, Уила, нима това си ти?

Беше благодарна, че поне бе обула джинсите си, тъй като не бе успяла да сложи ризата си и от кръста нагоре тялото ѝ бе покрито само с тънка копринена долна риза. Зърната на гърдите ѝ предателски се очертаваха под тънката материя. Бързо грабна вълнената риза.

— Пристигнах едва преди час, а ти вече си тук — недоволно промърмори тя. — Нямам време за празни приказки. И без това изгубих целия уикенд.

— Не си изгубила нищо. — Бен искрено съжали, че тя толкова бързо нахлузи дебелия риза. Искеше му се да види как сръчните ѝ пръсти я разкопчават.

— Изглеждаш чудесно. — Приблужи се към нея. — Отпочинала и разхубавена. — Повдигна ръка към къдриците, падащи върху раменете ѝ. — Секси. Преживях доста неприятни моменти, когато Нейт подробно ми описа мястото, в което сте отишли. Представях си, че ще се върнеш тук с гримирано лице и прическа като на онези манекенки от Ню Йорк, които се опитват да приличат на момчета. Как мислиш, защо го правят?

— Не знам.

— Как успяха да ти накъдрят косата?

— Тези хора могат да направят чудеса, ако им платиш достатъчно. — Почувства се малко неловко. — Защо си дошъл, Бен? За да си приказваме за козметични процедури?

— Хмм... — Колко приятно бе да си играе отново с косата ѝ, с тези буйни къдрици, но меки като коприна. — Косата ти ми харесва. Навява ми някои мисли.

Уила отлично разбра какво си представя той и отстъпи крачка назад.

— Най-обикновени къдрици.

— Харесваш ми с къдрава коса. Харесвам те и с права коса, а също и когато е на плитка.

— Какво си намислил?

— Нима забравяш толкова лесно? — Младият мъж я прегърна, доволен, че тя не протестира. — Не мислех, че само за няколко дни ще забравиш докъде бяхме стигнали последния път. Не се дърпай, Уила — меко рече той, когато тя вдигна ръце, за да го отблъсне. — Искам само да те целуна.

— Ами ако аз не искам?

— Тогава само ми кажи: „Махни си ръцете от мен, Бен Маккинън“.

— Махни...

Той ѝ попречи да продължи. Устните му бяха зажаднели за нейните, ръцете му я стегнаха в здрава прегръдка. Сърцата им бясно затуптяха. Уила се запита дали ако целувката продължи, няма да се задушат.

— Липсваше ми — изрече го толкова тихо, докато устните му се спуснаха така бързо по шията ѝ, че в първия миг ѝ се стори, че сънува.

Тя му е липсвала? Нима бе възможно?

Неуморните му устни отново се заеха да обикалят гладката ѝ шия, докато се озоваха зад ухото ѝ, от което по гърба ѝ ползиха тръпки.

— Ухаеш прекрасно — прошепна на ухото ѝ.

Тя си спомни как бе похвалил променената ѝ външност и коленете ѝ се подкосиха. Ухаела прекрасно, беше ѝ прошепнал той току-що. Да не би да си въобразява нещо? Или това е любовта? Но

тогава ще последва... Спомни си за циничното подмятане на Тес и преглътна, засрамена от себе си.

— Спри! Почакай... — Задърпа се отчаяно, решена на всяка цена да го отблъсне от себе си.

Той се сепна и въпреки възбудата си заговори с по-примирен тон:
— Добре.

Едва сега Бен осъзна, че тя трепери, и се ядоса на себе си. Нима така трябваше да се държи един цивилизован мъж с девственица? Докъде щяха да стигнат в тази притихнала стая пред очакващото ги легло, ако тя не се беше опомнила навреме?

— Съжалявам. — Отдръпна се от нея и огледа лицето ѝ. В очите ѝ се четеше страх, срам и желание. Ако не беше страхът ѝ, щеше да го приеме. — Нямах намерение да те плаша, Уила, само че за миг изгубих контрол. — Погали къдриците ѝ. — Сигурно новата ти фризура е виновна.

Тя разбра, че Бен искрено съжалява, и остана като вцепенена, когато осъзна, че това никак не ѝ се хареса. В очите му видя нежност. Може би това не беше истинският Бен, но бе сигурна, че в погледа му нямаше неприкрита похот, а нещо много по-възвишено. Може би това бе любовта.

— Всичко е наред. Струва ми се, че и аз забравих коя съм, макар и само за миг. Главата ми се завъртя, сякаш съм изпила две чаши уиски.

— Въпреки това с нищо не се издаде — недоволно промърмори той.

— Така ли си мислиш?

Дръзкия ѝ отговор отново го накара да настръхне.

— Не ме предизвиквай да започна отново. Наистина дойдох при теб, за да ти съобщя, че двамата с Адам заминаваме за летните пасища. Трябва да проверим какво става там. Зак ми спомена, че северният проход още е задръстен от снежните преспи. Според него не е изключено някои заблудили се ловци да са се приютили в твоята хижа.

— Защо си мисли така?

— Един от хората му е попаднал на съмнителни следи. — Бен замислено сви рамене. — Това не ни е за пръв път, обаче реших да проверя дали може да премине някой през прохода. Двамата с Адам ще пообиколим цялата местност около прохода.

— Идвам с теб. Само след четвърт час ще бъда готова за път.

Времето бе отлично за езда. Толкова бе хубаво да е на седлото, понесена от свежия пролетен вятър, доволна, че отново е на път.

Слънцето грееше ослепително, отразено от девствения сняг, и озаряваше заскрежените дървета. Тук, във високата част на планината, пролетта винаги закъсняваше и траеше по-кратко, отколкото в низините.

— Изглеждаш много радостна — подметна Бен и заобиколи от лявата ѝ страна. Отпусна поводите на коня си и се взря в лицето ѝ. — Как успяха да те променят толкова в онзи лъскав курорт?

— Какво ли не правиха с мен. И всичко беше чудесно. — Усмихна му се дяволито. — Дори цялата ме намазаха с лечебна кал, от краката до шията.

— Шегуваш ли се? — Усети приятна тръпка в слабините си. — По цялото ти тяло?

— Да. Изтъркаха ме до зачервяване, намазаха ме, намачкаха ме, а после ме лъснаха както се полира масата в гостната. Случвало ли ти се е, Бен, да те масажират с кокосово масло?

— Да не ми предлагаш да го опитам?

— Само ти го казвам, в случай че не си го знаел досега. А към края на деня онзи младеж ме масажира...

— Младеж ли?! — Бен едва не тупна от седлото в снега. Острият му тон накара Чарли да настръхне. — Какъв младеж?

— Говоря ти за моя масажист.

— Ти си позволила на някакъв мъж да те разтрива...

— Разбира се. — Доволна от реакцията му, тя се обърна към Адам. Блясъкът в очите му го издаваше, че разбира каква игра беше замислила сестра му. — Лили я подложиха на специална процедура. Наричат я терапия чрез аромати. Напомня ми на позабравените ритуали на червенокожите шамани. Използват същите билки и миризми. Само че са му лепнали едно модерно наименование и с него успяват да те оберат до шушка.

— Такива са белокожите — ухили се Адам. — Винаги търсят как да измъкнат печалби от всичко, с което ни дарява природата.

— Сякаш ми взе думата от устата. Всъщност аз попитах масажистката на Лили защо...

— Масажистка ли? — прекъсна я Бен. — Лили е имала масажистка?

— Точно така. Аз я попитах защо си въобразява, че всичко това е измислено от белите хора, след като индианците са лекували така от незапомнени времена, когато в Скалистите планини още не е стъпил кракът на бял човек.

— Само че не разбрах защо на теб се е паднал мъж за масажите, а на Лили — жена?

— Защото Лили е срамежлива. Както и да е, но някои от маслата и кремове, използвани за тези лечебни процедури, ми напомниха за билките, които баба ми вареше в кухнята си.

— Но те са ги насипали в луксозни шишенца и са ги обявили за свой патент — добави Адам.

Уила се подсмихна дяволито.

— Нищо чудно да се окажеш прав. Знаеш ли, не е зле Зак да заведе Шели там поне за един уикенд, но след като отбие бебето си. Кажй ѝ да попита за Дерик. Ще остане доволна от уменията му като масажист.

Брат ѝ се изкашля в шепата си, после пришпори коня си и изскочи напред. Чарли побърза да го последва.

— Значи ти си се оставила чисто гола в ръцете на този тип... Дерик?

— Та той е професионалист. — Отметна къдриците си. — Реших да посещавам редовно салоните за масажи. От тях се усещам... като новородена.

— Да, обзалагам се — кисело промърмори Бен. — Но настоявам да ми отговориш на един въпрос.

— Какво те вълнува?

— Да не се опитваш да ме изкараш от кожата ми?

— Може би.

— Защото си уверена, че нищо няма да ти сторя в присъствието на Адам?

— Може би.

— Помисли си добре, преди да ми отговориш. — Той се наведе с неподозирана бързина и в следващия миг устните им се сляха. Когато

се отдръпна от нея и се зае да обуздава жребеца си, на устните му играеше закачлива усмивка. — Ще видиш как ще изглеждам, след като си купя и аз от кокосовото масло.

Сърцето ѝ изтръпна при тези негови думи.

Внезапно проехтя изстрел и разтърси тишината. В този миг конят на Адам се вдигна на задните си крака и едва не го хвърли от седлото.

— Идиоти — процеди Уила през зъби. — Тези проклети градски копелета могат да...

— Наведи се! — извика Бен, дръпна я от седлото и я закри с коня си. Измъкна светкавично пушката си, скочи в снега и затъна до колене. — Тичай към дърветата и се скрий между тях!

Но Уила вече бе видяла кръвта, избила по ръкава на Адам и се затича към него, без да помисли, че в този миг е отлична мишена. Бен яростно изруга, хвърли се върху нея и я покри с тялото си тъкмо когато проехтя вторият изстрел. Младата жена се изви, за да се измъкне изпод него.

— Адам... е ранен. Пусни ме!

— Не мърдай! — Бен притисна лице към нейното. Гласът му бе леденоспокоен, а ръцете му я стегнаха като в менгеме. Чарли яростно залая, а тялото му потръпваше в ловджийска треска. Укроти се едва когато господарят му, му нареди да млъкне. Без да пуска Уила, Бен се извърна към Адам, който изпълзя до тях, притиснал ръка към тялото си. — Опасна ли е раната?

— Не знам. — Болката бе невероятно силна, сякаш някой се опитваше да изтръгне ръката от рамото му. — Май шубата пострада повече, отколкото аз. Уил, ранена ли си?

— Не, но ти кървиш.

— Всичко е наред. Уцели ме в ръката.

Тя затвори очи за миг, опитвайки се да се успокои.

— Не беше случаен изстрел. Не е заблуден куршум, изстрелян от неопитен ловец.

— Изглежда, че има пушка с оптически мерник — промърмори Бен и повдигна глава, за да огледа хълмовете. — Не виждам нищо. Предполагам, че изстрелът дойде от дерето между онези скали.

— Има чудесно прикритие. — Уила пое дълбоко дъх. — Не можем да се доберем до него.

Бен бе решил да отговори на изстрела, но разбра, че тя има право. Претърколи се настрани от нея и насочи пушката към дерето.

— Близо сме до хижата. Адам, тръгни с Уила напред, но се движете между дърветата. Аз ще ви прикривам.

— Не! Само това не! Никъде не тръгвам без теб! — Опита да се отскубне от него, ала той отново я затисна под себе си. Извъртя глава към брат ѝ и двамата мъже се разбраха само с един поглед.

— Уила, послушай ме. Адам е ранен, от ръката му тече кръв — тихо ѝ заговори Бен. — Трябва да го превържеш. Заведи го до хижата, Уил. Аз веднага ще ви последвам.

— Ако се налага, ще се барикадираме в хижата. — Раненият стисна зъби, за да преодолее болката. — Бен, ще те прикриваме отпред. Ако чуеш още гърмежи, веднага почни да стреляш.

Той кимна.

— Ще открия огън, когато се добера до площадката, от която взехме камъните за хижата. Това ще ви осигури необходимото време да се приберете в хижата. Стреляй веднъж във въздуха, за да разбера, че двамата сте в безопасност.

Уила разбра, че е заставена да избира между двамата мъже, тъй близки на сърцето ѝ. Но по снега покапаха първите капки кръв и ѝ отнеха правото на избор.

— Не се прави на глупак! — Хвана главата на Бен и го целуна жарко. — Не обичам тези, които се правят на герои.

Тя посегна към поводите на Луна и попита Адам:

— Можеш ли да се държиш на седлото?

— Да. Карай само зад дърветата, Уила. Не бива да се бавим много. — Той хвърли последен поглед към Бен и се качи с охкане на седлото. — Хайде, дий!

— Не се чува някой да отвърща на изстрелите му — извика тя, когато се скриха зад скалите. — Може би се е махнал от дерето.

Или чакаше, спотаен в убежището си, тревожно си помисли той. Но нищо не каза, когато видя, че сестра му измъкна пушката си. Уила стреля шест пъти към дерето.

— Сега е по-безопасно за Бен, нали, Адам? Ако онзи снайперист реши да го заобиколи и да го нападне откъм гърба...

— Никой не познава тази местност по-добре от Бен — припряно изрече Адам, за да успокои и нея, и себе си. Бяха го оставили сам сред

снега и тази мисъл не му даваше покой. Но нямаха друг изход. — Трябва да продължим напред, Уила. Най-добре ще прикриваме Бен със стрелба от прозорците на хижата.

Тя не посмя да спори с него, защото пред ужасените ѝ очи лицето му побеляваше все повече, а лекарства и топлина можеха да намерят само в хижата. И двамата знаеха, че за последните петдесет метра до нея нямаха и не можеха да имат прикритие. Но никой не го изрече на глас. Налагаше се да рискуват и да се втурнат с конете през оголената поляна.

Слънцето светеше немилостиво, снегът ги заслепяваше. Уила знаеше, че са много удобна мишена на този бял фон, като елен сред открита ливада. Тя яздеше с пушка в ръка, очаквайки невидимият стрелец в следващия миг да се нахвърли върху нея. Младата жена тревожно отброяваше секундите и прехапа устни, когато чу ехото от изстрела на Бен.

— Той стреля към скалите.

Пред погледа ѝ се появи хижата. Вътре щяха да бъдат в безопасност. Първо ще превърже раната на Адам, а после ще повика помощ по радиото. Най-после щяха да имат някакъв подслон.

— Нещо не е наред — внезапно изрече Уила. — Някой е разчистил пътеката. И има следи... — Пое дълбоко дъх. — Усещам мирис на дим. Ти усещаш ли?

— Какво? — Адам поклати глава. — Не, аз... — Зави му се свят и за миг си помисли, че ще падне от коня. Вече не усещаше ръката си, дори не чувстваше болка.

— Няма нищо. Така ми се е сторило. — Уила прибра пушката и хвана поводите на коня на Адам. Не можеха да се движат бързо, защото той беше изгубил много кръв. — Вече стигнахме, Адам. Дръж се за лъка.

— Какво?

— Дръж се за лъка. Гледай към мен. — Гласът ѝ прозвуча остро и погледът му се избистри за миг. — Дръж се.

Тя подкара Луна в галоп и подвикна на коня на брат си да ги следва. Ако Адам паднеше от седлото, преди да стигнат до хижата, трябваше да го влачи по снега.

Вместо да поеме по разчистената пътека, тя отби конете откъм южната страна на хижата, ала остана нащрек дори и когато се скриха в

сянката на дървената постройка. Стрелецът би могъл да бъде навсякъде. Младата жена измъкна пушката и скочи от седлото. Нагази дълбокия сняг и с мъка стигна до Адам, който се олюляваше на коня си.

— Трябва да издържиш още малко. — Уила пое дълбоко дъх и се опита да го задържи. Топлата му кръв обагри ръцете ѝ. — По дяволите, не мога да те нося.

— Съжалявам. По дяволите. Дай ми само секунда. — Всичко пред очите му плуваше като в мъгла, но все още можеше да мисли. Достатъчно ясно, за да знае, че няма да са в безопасност, докато не се доберат до хижата. А може би дори и тогава...

— Влез вътре. Стреляй във въздуха, за да дадеш знак на Бен, че сме стигнали до хижата. Аз ще взема седлото.

— По дяволите седлото! — Уила го прегърна през кръста и го повлече към вратата.

Не би трябвало да е толкова топло, каза си тя, когато влязоха вътре. Положи Адам върху леглото и погледна към камината. Видя само пепел и обгорели пънове, но огънят беше загасен наскоро.

— Не ставай. Почакай малко. — Върна се до вратата и стреля три пъти във въздуха, за да предупреди Бен, сетне затвори вратата и се върна при брат си. — Той скоро ще дойде — каза Уила и мислено се помоли дано да е права. — Трябва да свалим шубата ти.

Освен това трябваше да спре кръвта, да запали огъня, да почисти раната, да се обади по радиото в ранчото. А сърцето ѝ се свиваше от тревога за Бен.

— Май не ти помогнах много — рече Адам.

— Следващия път, когато улучат мен, ти ще бъдеш по-силният. — Видя напоения с кръв ръкав на ризата му и попита: — Боли ли те? Много ли те боли?

— Нищо не усещам. — Той огледа раната. — Мисля, че куршумът е минал през ръката. Може би не е толкова зле. Ако не беше толкова студено, може би щеше да кърви повече.

— Първо ще те превържа, за да спра кървенето. Ще запала огън, а после ще почистя раната.

— Провери прозорците. И зареди пушката.

— Не се тревожи. — Ловко стегна раната с кърпата си. — Лягай, преди да си припаднал. Лицето ти е бледо като платно.

Хвърли едно одеяло върху него и погледна към сандъка с дърва. Беше почти празен. Сърцето ѝ глухо заби. С треперещи ръце взе няколко цепеници и ги запали.

Аптечката за първа помощ бе в шкафа над мивката. Сложи я върху плота и отвори капака, за да провери дали вътре има всичко. Наведе се, за да потърси кърпи в шкафа под мивката, и отмести препаратите за чистене.

Стомахът ѝ се преобърна. Панерът за кърпите беше на обичайното си място. Бе пълен с парцали и вкоравени кърпи. Ръждивите петна по тях бяха от кръв. Стара, засъхнала кръв, помисли си Уила, докато предпазливо ги разгръщаше. Прекалено много кръв, за да е резултат от порязване.

Толкова много кръв не може да означава нищо друго, освен смърт.

— Уил? — Брат ѝ се опита да се надигне. — Какво има?

— Нищо. — Тя бързо затвори шкафа. — Някаква мишка ме изплаши. Не мога да намеря бинтове. — Опита се да прикрие ужаса си. — Ще използвам твоята риза.

Постави легена и аптечката пред леглото и отиде в банята за чисти кърпи. Намери само една. Притисна лице до влажната стена.

Когато се върна, Адам бе станал и олюлявайки се, се опитваше да стигне до прозореца.

— Какво правиш, по дяволите? — извика тя и го поведе към леглото.

— Не можем да си позволим да оставим прозорците неохранявани. Уил, трябва да се обадим в ранчото. — Сякаш в ушите му забучаха стотици звънци и той тръсна глава, за да ги заглуши. — Трябва да ги предупредим. Той може да тръгне към тях.

— Всички в ранчото са добре. — Уила свали превръзката и се зае да почиства раната. — Веднага щом свърша с раната, ще се обадя в ранчото. Недей да спориш с мен. — Гласът ѝ леко потрепери. — Знаеш, че не понасям вида на кръвта, а това е първата огнестрелна рана, която превързвам.

— Справяш се чудесно. Ох! — изстена през зъби Адам. — Вече усещам ръката си.

— Предполагам, че това е добър признак. Струва ми се, че куршумът е минал под рамото ти. — Отново ѝ прилоша, но успя да

потисне гаденето. — И е излязъл отзад. — От разкъсаната рана още капеше кръв. — Изгубил си доста кръв, но кръвенето вече почти е спряло. Мисля, че костта не е засегната. — Захапа корковата тапа със зъби и я измъкна от бутилката със спирт. — Сега малко ще те опари.

— Забрави ли, че индианците издържат на болка? Ох, по дяволите! — извика той и очите му се насълзиха, когато спиртът обгори раната.

— Да, помня. — Уила се усмихна през сълзи. — Викай, ако те боли.

— Вече съм по-добре. — Главата му бе замаяна, гадеше му се. По тялото му изби студена пот. — Ще се оправя. Само ми дай малко време.

— Първо ще ти дам две обезболяващи таблетки. — Лицето ѝ бе пребледняло като неговото и говореше прекалено бързо, за да не се разплаче. — Май тук няма нищо друго, освен аспирин. Адам, мисля, че почистих раната. Ще я намажа с този мехлем и ще я превържа.

— Слава Богу!

По лицата и на двамата се стичаха ручейчета пот и въздъхнаха едновременно, когато Уила привърши с превръзката. Лицата им бяха пребледнели, но Адам пръв намери сили да се усмихне.

— Струва ми се, че не се справихме зле, като се има предвид, че това е първата огнестрелна рана и за двама ни.

— Няма защо да казваш на другите, че съм плакала.

— А ти пък няма да им казваш, че съм викал.

— Значи се разбрахме. А сега легни, а пък аз... — Притисна глава до крака му. — О, Господи, Адам, къде е Бен?! Къде е Бен? Вече трябваше да е тук.

— Не се тревожи. — Погали косата ѝ, но се извърна към вратата. — Ще дойде. Ние трябва да се обадим в ранчото, за да повикат полицаите.

— Добре. — Уила подсмръкна и вдигна глава. — Аз ще се обадя. Ти легни и почивай, за да събереш сили. — Изправи се, отиде до радиопредавателя и го включи. Не чу познатото бръмчене, сигналната лампа не светна.

— Не работи — промълви и гласът ѝ потрепери. Огледа апарата и стомахът ѝ се присви. — Някой е прерязал жиците, Адам. Радиото не работи.

Захвърли микрофона, прекоси стаята и грабна пушката.

— Вземи я — заповяда тя и постави пушката на коленето му. —

Аз ще взема своята.

— Какво правиш, по дяволите?!

Тя нахлупи шапката на главата си и завърза шала около врата си.

— Отивам да търся Бен.

— Ти си полудяла.

— Отивам да търся Бен и ти не можеш да ме спреш.

Той се надигна с мъка, без да откъсва очи от нея.

— О, да, мога.

Двамата се изгледаха настръхнали. В този миг отвън се чу приглушен тропот на копита. Уила се втурна към вратата, широко я отвори и изскочи навън. Краката ѝ трепереха и тя въздъхна облекчено едва когато Бен скочи от седлото.

— По дяволите, къде беше досега? Трябваше да дойдеш веднага след нас. Ние сме тук от половин час.

— Обикалях наоколо. Открих следи, но... Хей! — успя да избегне юмрука ѝ, насочен към лицето му, но вторият удар попадна в корема му. — За Бога, Уил, да не си полудяла! Ти... — Млъкна, когато ръцете ѝ обвиха шията му. — Жени — промърмори и зарови лице в косата ѝ. — Как си? — обърна се към Адам.

— Вече съм по-добре.

— Аз също. Ще отида да се погрижа за конете. Виж дали някъде тук има бутилка уиски. — Тупна Уила по задника и я побутна към вратата. — Имам нужда да пийна.

[1] Американска киноактриса от четиридесетте години, чиито роли често са изисквали оскъдно псевдотропическо облекло. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лагерът беше на север от мястото на засадата. Някой е замислил някаква коварна игра. Съдейки по следите, може да се предположи, че са били трима. Има и следи от куче. — Той потупа Чарли по главата. — Може би са били там преди два, най-много три дни. Постарали са се да прикрият поне част от следите. Нищо чудно да са били опитни преследвачи. — Посегна към канчето с телешко варено, което Уила бе стоплила на печката. — Както и да е, сега поне имаме някакви следи, които да следваме. Само единият от ездачите се е насочил на север. Струва ми се, че именно той е бил нашият човек.

— Нали каза, че ще тръгнеш веднага след нас? — повтори Уила.

— Но аз дойдох, нали? Искрах първо да поогледам наоколо, заедно с Чарли. — Той даде на кучето остатъка от вареното. — Според мен този тип е стрелял два пъти по нас, след което е избягал с коня си. Не мисля, че е наблизил, за да следи действията ни.

— Навярно е бил тук — намеси се Адам. — Но това не обяснява защо е развалил радиото.

— Няма обяснение и защо е стрелял по нас. — Бен сви рамене. — Убиецът, който не ни дава мира през последните месеци, използваше нож, а не пушка.

— Да, но сега бяхме трима — изтъкна Уила. Чарли размаха опашка и тя му се усмихна. — С Чарли ставаме четирима. А пушката е по-сигурна.

— Имаш право. — Бен взе каната с кафе и напълни три чаши.

— Той е бил тук — заяви тя. През последния половин час мислеше само за това. — Знам, че полицията претърси хижата, след като онази жена бе убита, но не откриха нищо, което да доказва, че той я е държал тук. — Но аз съм сигурна, че я е държал тук и тук я е убил. След това е заличил следите.

Стана и отиде до шкафа. Извади коша с окървавените парцали.

— Мисля, че е попил кръвта по пода с тези парцали, а после ги е скрил под мивката.

— Дай да ги видя. — Бен взе коша от нея. — Смятам, че е по-добре да ги вземем с нас.

— Той я е убил тук. — Стараеше се да говори спокойно. — После е почистил кръвта и останалите следи. Предполагам, че е скрил тялото някъде за няколко часа, а може и за целия ден. След това е подхвърлил пред вратата ми това, което е останало от нея. Просто я е захвърлил там, сякаш е одран елен. — Тя затвори очи. — И всеки път, когато започвам да мисля, че този кошмар най-после е свършил, той се връща отново. И никой не може да обясни защо.

— Може би няма обяснение. — Бен приклепна пред нея и взе ръцете ѝ в своите. — Уила, имаме две възможности. След час ще се стъмни. Можем да останем тук до сутринта или да използваме нощта като прикритие и да се върнем в ранчото. И двата варианта са рисковани.

Тя не издърпа ръцете си и погледна към Адам.

— Можеш ли да яздиш?

— Да.

— Тогава не искам да оставаме тук.

Нощта бе студена и ясна. Имаше пълнолуние и пътеката се виждаше ясно. Кучето подтичваше пред тях с наострени уши, а Уила усещаше как Луна нервно потръпва под нея.

Зад всеки храст можеше да се спотайва враг. Чу се крясък на кукумявка, придружен от плясък на криле, после проехтя писък на някакво животно, станало жертва на горските хищници. Това бяха обичайните планински звуци, но сега ѝ напомняха за смъртта. Младата жена потръпна и се сви, за да се предпази от вятъра.

— Добре ли си?

Тя погледна към Бен. Очите му блестяха в мрака като очи на рис. Остри и бдителни.

— Припомних си деня на погребението на баща ми, когато Нейт прочете завещанието. Тогава си мислех, че това е най-лошото, което може да ми се случи. Никога не се бях чувствала толкова безпомощна и объркана. След това, когато открих Пикълс и видях какво бяха сторили с него, си помислих, че това е най-лошото. Нищо не можеше

да бъде по-ужасно от онази гледка. Но се оказа, че съм се лъгала. Все още не можех да си представя докъде може да стигне злото.

— Няма да позволя нищо лошо да ти случи. Можеш да ми вярваш.

В далечината се показаха светлините на ранчото.

— Днес се държа като последен глупак, Бен, когато отиде сам да оглеждаш следите. Казах ти, че не обичам героите, но още по-малко обичам глупаците. — Тя смуща коня си и препусна напред.

— Виж как ми говори... — промърмори той.

— Тя е права. — Адам поклати глава, когато видя как приятелят му се намръщи. — Аз бях безпомощен, а Уила бе заета с мен. Трябваше да спре кръвта от раната ми и да ме превърже. Ти с нищо не помогна, като отиде сам да огледаш следите.

— И ти щеше да направиш същото, ако беше на мое място.

— Сега не говорим за мен. Тя се разплака.

Бен погледна към отдалечаващата се Уила, обзет от срам и неудобство.

— О, по дяволите!

— Обещах ѝ, че няма да ти казвам, и щях да сдържа обещанието си, ако сълзите ѝ бяха само за мен. Но те бяха за теб. Тя искаше да тръгне да те търси.

— Но това е...

— Глупаво. Опитах се да я спра, но се съмнявам, че щях да успея. Следващия път трябва да мислиш повече. — Размърда раненото си рамо. — Ще има и следващ път, Бен. Той не е свършил.

— Не, не е свършил.

Проклетият мерник на пушката биеше накриво. Беше дал толкова пари за тъпия оптически мерник, а той се бе оказал дефектен.

Това си повтаряше Джеси, докато си припомняше всеки момент от засадата. За всичко бяха виновни мерникът и шибаният вятър. Вината не бе в него, нито пък в ръката му. Просто имаше дяволски лош късмет.

Все още виждаше как конят на онова проклето индианско копеле, крадец на чужди жени, се изправи на задните си крака. За миг си помисли, че го е улучил. Но мерникът бе провалил всичко.

Загледан в мрака, Джеси издуха дима от цигарата си и изруга. Рано или късно щеше да има и друг шанс, сигурен беше в това. И тогава Лили щеше да съжалява.

Всяка нощ през следващата седмица Уила сънуваше кошмари и се събуждаше обляна в пот. Сънуваше винаги едно и също — тя беше гола, с вързани ръце. Нощ след нощ се опитваше да се освободи, но при всеки опит да се измъкне въжето се впиваше все по-дълбоко в китките ѝ. Усещаше миризмата на собствената си кръв, стичаща се по голите ѝ ръце.

Винаги, преди да се събуди, пред очите ѝ проблясваше острие на нож, насочено към гърлото ѝ.

Всяка сутрин се опитваше да забрави за този кошмар и да се отърси от ужасния спомен, но знаеше, че щом заспи, той отново ще се върне, ще изпъзни като плъх от дупката си.

От прозореца на кабинета видя Лили. През последните дни тя не се отделяше от Адам. Уила я гледаше как докосва рамото му и грижливо оправя превръзката му. Той оздравяваше. Не, поправи се тя, и двамата се лекуваха един друг.

Как ли би се чувствала, ако имаше някой, който да я обожава, да я обича толкова много, че да е сляп за всичко останало? Какво ли щеше да изпитва, ако беше на мястото на сестра си?

Какви глупости! Уила тръсна глава и се извърна от прозореца. Седеше тук, унесена в глупави мечти, когато я чакаше толкова много работа. А и тя не бе от жените, за които мъжете бяха готови на всичко. Дори за баща си не бе на първо място.

Сега, докато стоеше в кабинета му, можеше да си го признае. За него тя никога не е била на първо място, нито пък в последния си миг бе мислил за нея.

А какво всъщност представляваше тя? Замислено се отпусна в коженото кресло, което все още бе негово, и постави ръка на гладката кожена облегалка, както баща ѝ бе правил стотици пъти. Какво бе тя за него? Заместител. Жалък заместител, поне според разбиранията на Джек Мърси.

Не, дори не беше и заместител. Тя бе просто трофей, също като сестрите ѝ, за които той дори не си бе направил труда да ѝ спомене.

Нещо, което може с лека ръка да се захвърли и да се забрави. Толкова маловажна за него, че дори не бе сложил снимката ѝ върху бюрото си.

Тя струваше по-малко от главите на убитите животни, които висяха по стените на къщата му.

Обзе я такава ярост, че не осъзна какво прави, докато не изтръгна първата глава със стъквени очи от куката в стената. Последва я главата на млад елен с разкошни разклонени рога. Звукът от падането проехтя като изстрел и това още повече я настърви.

— По дяволите тези глави! По дяволите и Джек Мърси! Аз не съм някакъв си шибан ловджийски трофей. — Покатери се на дивана и задърпа голямата овнешка глава с извити рога, която я гледаше укорително с изцъклените си очи. — Сега този кабинет е мой. — Захвърли главата на пода и се протегна към следващата. — И ранчото е мое.

По-късно щеше да си признае, че може би в този миг я бе обзела някаква лудост. Дърпаше от стените всички тези страховити глави на отдавна убити животни и ги захвърляше, където ѝ падне.

Тес застина на прага. Бе смаяна, когато главата на мечката гризли полетя към пода, съпроводена от проклятията на сестра ѝ. Ако не я познаваше, щеше да си помисли, че Уила води битка на живот и смърт с грамадната мечка. Сега обаче не бе сигурна дали да избухне в смях, или да избяга по-далеч от нея.

Отметна косата от лицето си и предупредително се изкашля.

— Здравсти. Да не би някой да ги иска за зоологическата си градина?

Сестра ѝ се извъртя. Лицето ѝ бе изкривено от ярост, а в очите ѝ пламтеше огън. Тялото на препарираната мечка се залюля и се строполи на пода като отсечено дърво.

— Никакви трофеи повече! — кресна Уила и пое дълбоко дъх. — В тази къща повече няма да има никакви трофеи.

Тес спокойно се облегна на рамката на вратата.

— Не мога да кажа, че декорът тук ми харесваше. Не обичам ловджийския стил. Но какво те накара така внезапно да промениш интериора?

— Никакви трофеи повече — повтори Уила. — Помогни ми да ги махна отгук. — Пристъпи към Тес и протегна ръка. — Помогни ми да изчистя къщата от този боклук.

Сестра ѝ влезе в кабинета, нави ръкавите си и с блеснали от радост очи се зае да ѝ помага.

— Ще ти помогна с най-голямо удоволствие. Нека първо да махнем мечката.

Домъкнаха я до вратата, а след това я завлациха по коридора. Бяха стигнали до горното стъпало на стълбището, когато Лили се затича към тях.

— За Бога, какво става тук? Преди малко чух толкова силен шум, че си помислих, че... — Притисна ръка към сърцето си. — Помислих си, че ще бъдете живи изядени.

— Тази тук е разкъсала последната си плячка преди доста време — задъхано рече Уила и се опита да хване по-здраво туловището на мъртвия звяр.

— Какво правите?

— Сменяме украсата — заяви Тес. — Ела да ни помогнеш. Това животно е доста тежко.

— Чакай да я завъртим — каза Уила и се приготви да бутне мечката. — Хайде, Тес, помогни ми!

— Добре. — Тя се престори, че си плюе на дланите. — Бутай, Лили. Нека заедно да изхвърлим този звяр.

Сред облак прах мечката шумно се затъркаля по стълбите. Изплашена от врявата, Бес изскочи от кухнята със зачервено лице и пистолет в ръка.

— Всемогъщи Боже! Какво правите, момичета? Защо сте довлекли тази мечка във фойето?

— Тя току-що си тръгва — обяви Тес и едва не се задави от смях.

— Бих искала да знам кой ще почисти всичко това? — Икономката подритна мечката, сякаш искаше да се увери, че наистина е мъртва.

— Ние. — Уила избърса длани в джинсите си. — Нали е време за пролетно почистване? — Завъртя се и се върна в кабинета.

След като яростта ѝ бе преминала, тя осъзна какво бе сторила. Из цялата стая бяха разхвърляни тела и глави, сякаш бе паднала бомба. Някои от дървените поставки по стените висяха накриво, а други се търкаляха на пода, а от килима я гледаше едно стъклено око.

— Боже мой! — Младата жена пое дълбоко въздух. — Боже мой!

— Ти наистина им даде да разберат, сестричке — чу се гласът на Тес, която се приближи и я потупа по гърба. — Нямахше шанс да спечелят тази битка.

— Това е... — Лили стисна устни. — Това е ужасно, нали? Наистина е ужасно. — Засмя се и отново стисна устни. — Съжалявам. Не е смешно. Нямах намерение да се смея. — Опита се да потисне напирания смях и скръсти ръце пред корема си. — Всъщност е ужасно. Като сезонна разпродажба на диви животни или нещо подобно.

— Отвратително е. — Тес окончателно изгуби самообладание и избухна в силен смях. — Отвратително, ужасно и гадно и... о, Господи, Уил, да се беше видяла какво представляваше, когато се показах на вратата. Приличаше на някоя луда, понесла се във вихъра на тангото с огромната препарирана мечка.

— Мразя ги. Винаги съм ги мразела. — Уила седна на пода и също избухна в смях.

Трите жени седяха на пода сред търкалящите се глави и се смееха.

— Ще изхвърлим всички — най-после успя да проговори Уила. — Само да се съвзема и ще започна разчистването.

— Не бих казала, че ще ми липсват. — Тес изтри очите си. — Но какво, по дяволите, ще правим с тях?

— Ще ги изгорим, ще ги погребем, ще ги дадем на някого. — Уила сви рамене. — Това няма значение. — Пое дъх и се изправи на крака. — Да започнем чистенето — заяви и взе главата на един лос.

Изнесоха всичко — лоса, елена, овена, мечката. Имаше препарирани птици, риби и изпочупени еленови рога. Струпаха ги на голяма купчина пред верандата. Скоро се събраха любопитни мъже, които смаяно наблюдаваха сцената.

— Мога ли да ви попитам, какво сте намислили, дами? — обади се Джим.

— Пролетно почистване — обясни му Уила. — Мислиш ли, че Уд ще се съгласи да изкопае голям трап, за да им устроим прилично погребение?

— Смяташ да ги заровиш в земята? — Шокираният Джим се обърна към мъжете и всички започнаха да мърморят в един глас. След малко изглежда решиха нещо и той се обърна и предупредително се

изкашля. — Може би ще ни позволиш да вземем някои от трофеите, за да си украсим къщата? Срамота е да се заравят. Еленовите рога ще стоят много добре над камината. А на тази мечка господин Мърси много държеше.

— Взemi каквото искаш — рече Уила.

— Мога ли да взема дивата котка, Уил? — попита Били и клекна, за да се полюбува на препарираното животно. — Много е красива и ще се радвам да я притежавам.

— Вземете всичко, което искате — повтори тя и поклати глава, когато мъжете взеха да спорят и да се карат за плячката.

— Значи все пак го направи — равнодушно отбеляза Хам, докато четирима от мъжете влачеха мечката към пикапа. — Сега ще трябва да понасям този грозен звяр да ми се блещи насреща. Къщата ще заприлича на вехтошарски магазин.

— По-добре в твоята, отколкото в моята къща. Мислех, че харесваш тази мечка, Хам. Нали си бил с баща ми, когато той я е застрелял?

— Да, бях с него, но това не означава, че съм харесвал този звяр. Били, внимавай, ще счупиш дъската. Проклети, глупави каубои — промърмори и закрачи към пикапа, за да надзирава товаренето.

— Сега всички са щастливи — отбеляза Тес.

— Да. Сега ще се заемем с библиотеката.

— Имам на разположение само един час. — Тес погледна часовника си. — След това трябва да се приготвя, защото ме чака вълнуваща среща. — Беше си поръчала ново френско бельо. Чудеше се колко време ще е необходимо на Нейт, за да го смъкне от тялото ѝ. Обърна се към Уила: — А не е ли време най-после да се заемеш с Бен? Смятам, че тази вечер е много подходяща.

— Може би.

— Лили е приготвила специална вечеря за Адам.

— О! — изумено я погледна Уила.

— Ами това е нещо като първа... първа... — Тя заекна и се изчерви.

И тя си беше поръчала от френското бельо.

— Бес има свободна вечер. — Тес се загледа в ноктите си. Пролетното почистване не им се бе отразило много добре. — Чух, че

щяла да ходи в Инис, за да поклюкарства с Мод Хигинс. А тъй като аз възнамерявам да се видя с Нейт, ти ще останеш съвсем сама в къщата.

— О, не бива да оставаш сама — подскочи Лили. — Аз мога...

— Лили! — извика Тес. — Тя няма да е сама, освен ако не е пълна глупачка. Една умна и съобразителна жена винаги знае кога да покани един мъж на приятна вечеря, като преди това се наконти и напарфюмира.

— Като ме види с рокля, Бен ще си помисли, че съм полудяла. А ако го покания да остане, съвсем ще се убеди в това.

— Искаш ли да се обзаложим, че няма да е така?

Сестра ѝ иронично се подсмихна и Уила сърдито сви устни.

— Сега имам много работа и никак не ми е до Бен.

— А кога нямаш работа? — Хвана я за ръцете и я погледна в очите. — Искаш ли го или не? Да или не?

Младата жена си припомни за неспокойните тръпки винаги, когато си помислеше за него.

— Да.

Сестра ѝ кимна.

— Сега ли?

— Да. — Уила пое дълбоко дъх и добави: — Сега.

— Тогава остави другите стаи за утре. На нас двете с Лили ще ни трябва поне един час, докато успеем да скалпим нещо по-прилично от твоите парцали.

— Не съм казала, че искам да ми преправяш някоя рокля.

— За нас това ще бъде удоволствие. Нали, Лили? Хей, какво правиш?

— Свещи — извика тя, докато пресичаше коридора. — Уила няма достатъчно свещи в спалнята си. Сега ще се върна.

— Свещи — запъна се Уила. — Модни дрехи, каквито не съм виждала дори и на кино, и свещи в спалнята ми. Все едно, че му поставям капан.

— Точно това правиш, скъпа моя.

Пред прага на спалнята на Уила, Тес се спря и постави ръце на кръста си. Ако искаше стаята наистина да изглежда както трябва, я очакваше доста работа.

— Гарантирам ти, че капанът не само ще му хареса, но и ще бъде във възторг.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Чувствам се като идиотка.

— Не изглеждаш като идиотка. — Тес наклони глава и я огледа от главата до петите.

Да, личеше си, че косата ѝ е била вчесана от майсторска ръка — ръката на Лили бе успяла да ѝ придаде съвършено нов облик, като се разпускаше за секунди само с помощта на няколко фиби, ако към нея посегне нетърпелива мъжка ръка.

Дългата рокля, избрана от Тес, беше с проста кройка, но подчертаваше талията. Жалко, че не беше бяла, но в оскъдния гардероб на Уила не се намериха бели дрехи, от които да скроят бяла рокля. Но и бледосивото не ѝ стоеше зле, дори ѝ придаваше скромнен, непорочен вид. С това изключение, че съобразителната Тес беше предвидила дълга редица от странични копчета, разкопчани чак до средата на бедрото. Елегантните сребърни обици бяха принос на Лили, а гримът — дело на Тес. Уила с облекчение бе посрещнала предложението на сестра си да ѝ помогне при гримирането. Но Тес не беше уверена дали тя разбира колко ценно предимство за една жена е да изглежда непорочна.

— Изглеждаш като девственица — заяви тя, след като приключи с гримирането, — очакваща с нетърпение да бъде принесена в жертва пред олтара на някоя богиня.

Уила примирено завъртя очи.

— Ох, Господи!

— Стана много добре. — Сестра ѝ я потупа окуражително. — Направо ще го побъркаш.

В този миг изпита угризение. Дали не беше пришпорила прекалено силно естествения ход на събитията? Дали не беше твърде рано за Уила? Все пак тя беше с шест години по-млада. И без никакъв опит.

— Слушай... — Тес неспокойно закърши ръце и побърза да ги кръстоса пред гърдите си, за да прикрие безпокойството си. — Сигурна ли си, че си готова за тази решителна стъпка? Това е нещо

напълно естествено, но все пак е важно решение. Ако не си абсолютно уверена, Нейт и аз можем да останем в къщата. Четиримата ще си прекараме приятно. Защото...

— Май си по-нервна и от мен. — Уила се усмихна. Не очакваше, че сестра ѝ ще поеме толкова присърце подготовката за вечерта.

— Разбира се, че не съм. Аз съм... е, няма значение. — Не, не беше като Лили, каза си Тес, която се разплакваше при най-малкия повод. Внезапно я обзе толкова силен порив на нежност към природената ѝ сестра, че се наведе и я разцелува по двете бузи. От изненада Уила едва не политна. Веднага се изчерви, а гърлото ѝ пресъхна.

— На какво дължа този изблик?

— Как да ти го обясня, в този миг те чувствам като моя дъщеря. — Тя така се смути, че веднага тръгна към вратата. — В нощното шкафче има презервативи. Можеш да ги използваш.

— За Бога, та той ще си помисли, че съм...

— ... подготвена, умна, предпазлива. Има ли значение какво ще си помисли за теб? — В този миг отвън се чу клаксонът на пикапа. Тес се обърна, върна се при сестра си, прегърна я силно и отново се запъти към вратата. На прага се спря и махна с ръка: — Ще се видим утре.

Смаяна от сърдечното сбогуване, Уила не бе помръднала от мястото си. Чу гласа ѝ, после и гласа на Нейт, който я чакаше в подножието на стълбището. После се хлопна врата на автомобил и се чу поздравът на Бен. Стомахът ѝ се сви на топка, краката ѝ се подкосиха и тя приседна на ръба на леглото. Навън разговорът заглъхна, чу се шум от отварянето и затварянето на врата. Накрая забръмча двигателят на пикапа.

Сега в къщата нямаше никой, освен нея и Бен.

Все още не бе късно да промени решението си. Никой не можеше да я задължи да го спази. Ще измисли някакво оправдание, ще му докаже, че държи на достойнството си. И то още щом той влезе.

Той вече беше в трапезарията, зает с изучаването на каменната поставка над камината, вече напълно изчистена от ловните трофеи на баща ѝ.

— Всичко изхвърлих — обади се тя и той се обърна към нея. — По-точно ние трите магнахме трофеите. Лили, Тес и аз. Все още не

сме решили какво да поставим на мястото на портрета му, затова в момента то е опразнено.

Беше изхвърлила прословутия портрет на Джек Мърси, помисли си Бен, но по гласа ѝ разбра, че осъзнава напълно значението на постъпката си.

— Хм, това променя стаята. Сега изглежда съвсем различно.

— Чудесно. Именно това бе и моето намерение.

Той пристъпи напред, но се спря още на третата крачка.

— Изглеждаш прекрасно, Уила. И много различна.

— И се чувствам различно — усмихна се тя. — А ти как се чувстваш?

Чувстваше се напълно спокоен, преди да се обърне към нея и да я види в дългата бледосива рокля. Особено го смути прорезът на роклята ѝ, през който се очертаваше съблазнителното ѝ бедро. Косата, вдигната нагоре в изящна фризура, разкриваше нежния ѝ врат. Стори му се някак уязвима, особена.

— Чудесно. Толкова си красива и наконтена тази вечер. Мисля, че трябва да те заведе на някое по-специално място.

— Лили и Тес преровиха целия ми гардероб и го подложиха на унищожителна критика. Аз им казах, че това е единствената прилична рокля, която имам. — Тя се завъртя и сърцето му веднага заби учестено. — Заплашиха ме, че ще ме замъкнат по магазините.

„Стига си бърбрила“ — заповяда си тя и се запъти към бара.

— Искаш ли едно питие?

— С кола съм.

— Да, вярно. Но, знаеш ли, можеш да останеш тази нощ тук. — Ето, направи го.

— Тук?

— Да, защото съм сама в къщата. Бес ще пренощува при приятелката си, а Тес и Лили са навън.

— Тук си съвсем сама? — Нещо заседна на гърлото му, нещо горещо, адски трудно за преглъщане.

— Да, няма никой. — Отвори хладилния шкаф и извади шампанското, за което Тес изрично бе настоявала. — И така, помислих си, че можем да... да си отдъхнем от останалите. — Бутилката изтропа, когато я постави върху барплота. — Ако настояваш да

гледаме нещо, Тес ми остави цял куп видеокасети. Има и достатъчно храна в кухнята.

Той не успя дори да помръдне и Уила се видя принудена сама да разкъса фолиото около гърлото на бутилката и да освободи телта.

— Освен ако не предпочиташ да излезем.

— Не. — Не можеше да откъсне поглед от бутилката, докато тя внимателно дърпаше запушалката. — Шампанско? Празнуваме ли нещо?

— Да. — Изплаши се, че няма да успее да напълни чашите, без да разлее скъпоценната течност. — Празнуваме настъпването на пролетта. Днес видях първите пролетни цветя. Навсякъде е пълно с минзухари.

Устните му се присвиха, когато пое чашата си от ръката ѝ.

— Да, време беше пролетта да настъпи.

— О, по дяволите! — промърмори тя и на две глътки пресуши чашата си. — Не ме бива да се преструвам. Всичко това е идея на сестрите ми. — Остави празната си чаша и го погледна в очите. — Виж, Бен, работата е там, че съм готова.

— Прекрасно. — Изгледа я слисано и отпи от чашата си. — Значи все пак искаш да излезем тази вечер?

— Не, не. — Закри с ръка очите си и пое дълбоко дъх. — Готова съм за секс с теб.

Той зяпна от изненада.

— Извинявай, но нищо не разбирам.

— Защо да го усукваме повече? — Тя заобиколи барплота. — Искаш да бъда с теб в леглото, а аз съм готова. Така че не ни остава нищо друго, освен да го направим.

Бен припряно отпи от чашата си и едва не се задави.

— Просто така?

Трепетът в гласа му я смути. Какво щеше да стане, ако се окаже, че досега само си е играл с нея, че се е опитвал да я предизвика, както беше свикнал още от детството им? Е, сега всичко зависи от неговото решение.

— Нали тъкмо това искаш? — ядосано изрече тя. — Е, и?

— Дадено. — Винаги му беше въздействала, когато избухваше. Идеше му да я ухапе, и то по най-скритите кътчета на тялото ѝ. Но

този път тя промени играта, промени дори правилата на играта. — Почакай, почакай. Нима очакваш от мен да се държа като хлапак?

— А какво лошо има в това? — Уила сви рамене. — Освен ако не си променил решението си.

— Не, не съм го променил. Не съм променил решението си, само че просто... Ох, Господи, Уила! — Остави чашата си, изплашен, че изглежда в очите ѝ като пълен глупак. — Ти така ме слиса...

— О, нима? — Смущението изчезна от очите ѝ. — Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— А ти какво очакваше? — избухна Бен. — Нагласила си всичко, дори не си забравила и за шампанското, а накрая ми заявяваш, че искаш да правим секс. Как да не съм шашнат?

Може би той имаше право. Ала изглеждаше толкова привлекателен с пламнало от смущение лице. Трябваше да го накара да се отпусне.

— Добре. — Тя пристъпи към него и обви ръце около врата му. — Да видим дали сега ще се почувстваш по-добре — прошепна и впи устни в неговите.

Реакцията му бе бърза и накара краката ѝ да омекнат. Ръцете му я притиснаха, езикът му се плъзна в устата ѝ. След малко целувката му стана по-нежна и той промърмори името ѝ.

— Искам те, Бен. Наистина те искам. — Гласът ѝ трепереше. — Може да не се качваме горе. Можем да го направим тук, на дивана.

— Задръж малко. По-полека. По-полека — повтори младият мъж, без да я пуска от прегръдките си. Едва се сдържаше да не я обладае на пода във всекидневната.

— Нужно ми е малко време, за да се съвзема, а ти трябва да бъдеш напълно сигурна, защото ако после промениш решението си, ще бъде твърде късно.

Уила се засмя, повдигна се и обви краката си около кръста му.

— Приличам ли ти на жена, която ще промени мнението си?

— Не, предполагам, че не. — Но ако го стори, той трябваше да спре, а знаеше, че това сигурно ще го убие.

— Желая те, Уила. — Устните му леко докоснаха нейните. — Наистина те желая.

Сърцето ѝ подскочи.

— Значи всичко е наред.

— В спалнята — успя да изрече той, когато тя ухапа брадичката му. — Първия път трябва да бъде в леглото.

— При теб така ли беше?

— Не съвсем. — Тръгна към стълбите. Никога досега не бе забелязвал, че стъпалата са толкова много. — Беше през зимата, в пикапа и аз едва не замръзнах... няма значение.

Тя се засмя и се сгуши в прегръдките му.

— Сега ще бъде по-добре, нали?

— Да. — За себе си не се съмняваше. А за нея... щеше да се постарее да бъде нежен и търпелив. Бен спря пред вратата на спалнята. Не знаеше какво още да очаква през тази нощ.

Стаята бе осветена от свещи, а огънят в камината бе запален. Леглото бе оправено и подканваше с малките възглавнички, разпръснати върху него.

— Всичко е дело на Тес и Лили — обясни Уила. — Те наистина го взеха присърце.

— О! — Идеален декор за сцена на съблазняване, като в холивудски филм, каза си Бен и сърцето му учестено заби. — Те казаха ли ти... някой говорил ли е с теб за тези... неща?

— Маккинън. — Тя го погледна и му се усмихна. — Та аз управлявам ранчо.

— Не е съвсем същото. — Пусна я на земята и отстъпи една крачка. — Виж, Уила, в известен смисъл и на мен ми е за пръв път, защото никога... не съм бил с... Не искам да ти причиня болка. А освен това напоследък не съм бил с жена. Всъщност откакто преди една година ти хвърлих око, не съм спал с друга жена.

— Наистина ли? — Признанието му възбуди любопитството ѝ. — Защо?

Той въздъхна и седна на ръба на леглото.

— Трябва да сваля ботушите си.

— Аз ще ти помогна. — Уила застана с гръб към него и притисна единия му крак между бедрата си. Той едва не изохка. — Цяла година? — Погледна го през рамо и дръпна ботуша.

— Може би и повече. — Бен опря другия си крак в задника ѝ и я бутна напред.

— Ти никога не си бил мил с мен. — Уила възседна другия крак и задърпа втория ботуш.

— Защото ме плашеше до смърт.

Младата жена леко залитна напред, когато издърпа ботуша.

— Така ли?

— Да. — Ядосан на себе си, той прокара ръка през косата си. — И повече не искам да говорим за това.

— О, щях да забравя. — Тя отиде до масата край прозореца и включи стереоуредбата на Тес. — Музика. Според Тес е задължителна.

Ала младият мъж не чуваше нищо, освен ударите на сърцето си. Косата ѝ бе леко разрошена, а очертанията на тялото ѝ прозираха през роклята на светлината на огъня в камината.

— Сега вече всичко е както трябва. Може би трябваше да вземем и шампанското?

— Всичко е наред. — Гърлото му пресъхна и гласът му едва се чуваше. — По-късно.

— Добре. — Тя вдигна ръце и започна да разкопчава роклята, а той я гледаше смаяно, с отворена уста. Преди Бен да успее да възвърне способността си да говори, тя вече бе разкопчала шест от копчетата.

— Почакай. Не бързай толкова. Ако се събличаш пред мъж, трябва да го правиш по-бавно, с плавни движения.

— Така ли? — Спря се, погледна го и видя, че не откъсва поглед от пръстите ѝ. — Отдолу не нося нищо. Тес каза нещо за въздействието на контраста.

— Боже мой! — Не беше сигурен, че краката му ще го държат, но се изправи и пристъпи към нея. — Не я сваляй! — Гласът му бе толкова дрезгав и дълбок, че треперещите ѝ пръсти спряха на следващото копче. — Остави ме аз да довърша.

— Добре. — Странно, но усещаше ръцете си тежки като олово. Отпусна ги безпомощно, когато той се зае с останалите копчета. Какво приятно усещане, каза си Уила, когато пръстите му докоснаха кожата ѝ. — Не трябва ли да ми пускаш ръка или нещо подобно?

Той леко се засмя.

— И до това ще стигнем. — Роклята ѝ бе разкопчана. — Не мърдай — прошепна Бен и притисна устни към нейните. — Можеш ли?

— Да, но коленете ми треперят.

— Просто не мърдай — повтори, притиснал устни до нейните, докато си сваляше ризата. Устните му се спуснаха към шията, а после

към ухото ѝ. — Можеш да ми вярваш.

— Знам. — Ушите ѝ забучаха, когато устните му отново се впиха в нейните. — Ако продължаваш така, ще се задуша.

— Искаш ли да спра?

— Не, харесва ми — примаяло отвърна тя. — По-късно ще дишам.

Бен захвърли ризата си на пода.

— Искам да те видя, Уила. Позволи ми да те погледам. Той бавно смъкна роклята от раменете ѝ и я остави да се плъзне на пода. Тялото ѝ бе стройно и слабо, с нежни извивки, а кожата ѝ блестеше като злато на трепкащата светлина на свещите. — Толкова си красива!

Уила с усилие потисна желанието си да прикрие голотата си с ръце. Никой досега не ѝ бе говорил подобни неща.

— Винаги си казвал, че съм мършава.

— Ти си красива. — Измъкна фибите от косата ѝ и тя се разпиля по раменете ѝ. Зарови ръце в гъстата лъскава коса, а устните му не се откъсваха от нейните.

— Винаги съм искал да си играя с косата ти, дори и когато беше малко момиченце.

— По-скоро обичаше да я дърпаш.

— Момчетата винаги правят така, когато искат да привлекат вниманието на някое момиче. — Бен усуква косата ѝ и леко я дръпна назад. — Ммм... — устните му се плъзнаха по шията ѝ и леко я ухапаха. — А сега успях ли да привлека вниманието ти?

— Да. — Тя потръпна. — Опитвам се да се овладеея, но главата ми е като замаяна. Всичко в мен пламти.

— Искам да бъда в теб. — При тези думи очите ѝ се отвориха и той видя в тях желание, примесено със страх. — Но нека да не бързаме. Искам първо да те погая.

Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, пръстите му погалиха извивките им. От устните ѝ се изтръгна стон, когато палецът му разтърка зърното ѝ. Тялото ѝ потръпна от непознато, но сладостно усещане. Ръката му се спусна още по-надолу между бедрата ѝ и пръстите му леко докоснаха нежния център на нейната женственост.

Очите ѝ се разшириха, а ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му. Пръстите ѝ погалиха гладката кожа, стегнатите мускули и някакъв стар

белег и се впиха в гърба му, докато тялото ѝ потръпваше под ласките на мазолестите му ръце.

Не бе очаквала подобно нещо. Мислеше, че всичко ще свърши бързо, с много охкания и ахкания. Как можеше да очаква тази нежност, примесена с жар?

— Бен.

— Хмм?

— Повече не мога да стоя права.

Той захапа рамото ѝ и плъзна език по гладката кожа.

— Само още малко. Не съм свършил.

Значи това било да събудиш чувствеността в една жена. Да знаеш, че твоите ръце са първите мъжки ръце, които я докосват. Да знаеш, че си първият мъж, който кара кожата ѝ да пламне, краката ѝ да се подкосят и мускулите ѝ да тръпнат. Трябваше да бъде много внимателен с нея и щеше да бъде, въпреки че нейната невинност караше кръвта му да кипи.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Бен я вдигна на ръце и я понесе към леглото.

— Ти още не си свалил панталоните си.

Той легна предпазливо върху нея.

— И за двамата ще е по-добре, ако остана още малко с тях.

— Добре. — Ръцете му отново започнаха да я гаят и горещи вълни се разляха по тялото ѝ. — Тес... в чекмеджето има... презервативи.

— Аз ще се погрижа. Остави това на мен, Уил. — Отново обсипа с целувки шията ѝ. — Просто се отпусни и се остави в ръцете ми — прошепна и устните му засмукаха зърното на гърдата ѝ.

Тялото и се изви като дъга и от устните ѝ се изтръгна приглушено стенание. Сякаш по вените ѝ потече огнена лава, а бедрата ѝ се стегнаха около тялото му. Ръцете ѝ се вкопчиха в косата му и придърпаха главата му. Реагираше спонтанно на ласките му и доверчиво му поднасяше тялото си. Извиваше се под него, а нейният аромат — на сапун и чиста кожа — го влудяваше повече от всеки парфюм.

Отново притисна устни към нейните, а езиците им се преплетоха в див танц. Някъде дълбоко в съзнанието му отекваше приглушеният ритъм на музиката.

Ръката му се плъзна по дългото ѝ бедро, пръстите му погалиха съкровеното място между краката ѝ и се отдръпнаха. Тя се задъха и ноктите ѝ се забиха в гърба му.

— Погледни ме. — Бен леко плъзна пръст между бедрата ѝ и усети, че е влажна и гореща. Ала когато тя се изви, ръката му се отдръпна. — Погледни ме. Искам да гледам очите ти. Искам да виждаш какво правя с теб.

— Не мога. — Но очите ѝ останаха широко отворени, макар и замъглени от страст. Сякаш всеки миг тялото ѝ щеше да експлодира. — Искам...

— Знам. — Нейният чувствен глас, който сега бе още по-гърлен и дълбок, го подлудяваше. — Погледни ме. — Обхвана я с ръце и видя как очите ѝ потъмняха от страх и страст. Може би първия път винаги е така, каза си Бен. — А сега да продължим.

Нима имаше друг избор? Пръстите му отново докоснаха най-чувственото ѝ място и всичко в нея изригна. Тялото ѝ се стегна и всичко се завъртя пред очите ѝ. От гърлото ѝ се изтръгнаха дрезгави стенания, а сърцето ѝ сякаш всеки миг щеше да изскочи от гърдите ѝ.

Удоволствието избухна в нея подобно на ослепителна болка и тя безпомощно извика. Тялото ѝ се разтърси от конвулсии, кожата ѝ блестеше от капките пот, а устните ѝ бяха меки и отдаващи се. Уила се притисна диво към него, жадна за още и още. Пръстите му продължиха да я гаят, докато вълните на оргазма я заливаха отново и отново.

Бен се изтърколи от нея. Тя остана да лежи неподвижно сред смачканите чаршафи.

Каза си, че трябва да се помоли на Бог да не развали всичко в последния миг. Треперещите му пръсти смъкнаха ципа на джинсите. Искаше тя да изживее върховната наслада, преди да я обладае истински. Искаше да си спомня за удоволствието, защото не можеше да предотврати болката.

— Чувствам се като пияна — промърмори Уила. — Сякаш пропадам в дълбока пропаст.

Това чувство му бе познато. Кръвта бучеше в главата му, а слабните му пламтяха и жадуваха за облекчение. Смъкна джинсите си и ги захвърли настрана, без да помисли, че в задния джоб бе сложил презервативите.

„Бог да благослови Тес“ — каза си той и бръкна в чекмеджето на шкафчето.

— Не заспивай — помоли я, когато чу въздишката ѝ. — За Бога, не заспивай.

— Ъхъ. — Ала това състояние на полуунесено блаженство бе нещо прекрасно. Тя се протегна, а светлините затанцуваха по кожата ѝ в златисти и червени отблясъци. Бен с мъка откъсна поглед от нея и разкъса опаковката на презерватива. — Ще ме докоснеш ли пак?

— Да. — Трябваше да се овладее. Желаше я толкова силно, че едва се сдържаше, но трябваше да бъде внимателен. Легна върху нея и зарови лице в косата ѝ.

— Имам нужда от теб, Уила. — Признанието не се изтръгна лесно от него. Устните му погалиха нейните. — Позволи ми да те имам, Уила. Прегърни ме и ми позволи да те имам.

Ръцете ѝ го обгърнаха и той проникна в нея.

О, Господи, колко бе тясна и гореща! Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не я обладае като жребец, покрил разгонена кобила. Заповяда си да се движи по-бавно. Взря се в лицето ѝ. Видя в очите ѝ изненадата, приемането и накрая потъмнелия поглед на насладата.

— О, това е чудесно — прошепна тя, когато той проникна още по-дълбоко в нея. — Наистина е чудесно.

Уила му отдаде невинността си без съжаление, с усмивка и радост. Тялото ѝ се движеше в идеален синхрон с неговото, а в очите му прочете страстното желание, за което ѝ бе говорил, желанието да бъде изцяло негова. Когато се взря по-дълбоко в зениците му, сякаш видя себе си в дълбините им и потъна в тях.

„Толкова е красиво“ — помисли си Уила.

— Не съм си представяла, че ще е така. — Уила лежеше под него и си играеше с косата му. — Ако знаех, щях да се реша по-рано.

— Бих казал, че е съвсем навреме. — Искаше му се да полее с шампанско това прекрасно златисто тяло и да го попие с устни капка по капка.

— Винаги съм смятала, че хората обръщат прекалено голямо внимание на секса. Вече не мисля така.

— Това не беше секс. — Той извърна глава и притисна устни до челото ѝ. — Някой друг път ще правим секс. Сега се любихме.

— Каква е разликата?

Все още бе възбуден и знаеше, че може да продължи.

— Искаш ли да ти покажа? — Вдигна глава и се усмихна. —
Още сега.

Тя се засмя и го погали по бузата.

— Дори и на биковете им трябва малко време, за да възстановят силите си.

— Аз не съм бик. Почакай ме в леглото.

— Какво си намислил?

— Сега ще се върна — каза ѝ той и стана от леглото.

Уила се протегна и се сгуши между възглавниците.

Изглежда я очакваха още изненади. Сложи ръка върху гърдите си. Сърцето ѝ вече биеше по-спокойно, не както преди малко, когато устните му смучеха зърната на гърдите ѝ.

Беше наистина странно изживяване да усещаш как един мъж смуче гърдите ти, преди да проникне в теб. А горещите вълни, които обливаха утробата ѝ?

Сега тялото ѝ се чувстваше по-различно, олекнало, отмаляло и задоволено.

Запита се дали не изглежда по-различно, тъй като се усещаше променена.

Цялата болка, мъка и страх, които бе изпитала през последните месеци, сега се бяха стопили и сякаш се бе озовала в прекрасен оазис. Светът нямаше значение, нищо извън тази стая нямаше значение. Дори и убиецът. Нищо не бе реално.

Утре ще има достатъчно време да мисли за тревогите, за страха, за заплахата, надвиснала над нейното ранчо, над нейните планини, над нейната земя. А тази нощ щеше да бъде само една жена. Истинска жена, която ще се остави на мъжа да я води.

Усмихна се, когато той се върна при нея. Застина за миг, без да може да откъсне очи от тялото му.

Безброй пъти го бе виждала гол до кръста и познаваше широките му рамене и силните му ръце. Припомни си как един ден го бе видяла да се къпе гол в реката заедно с Адам и Зак.

Но тогава тя беше само на дванадесет години, а сега не мислеше като дванадесетгодишно момиче. Пък и пред нея не стоеше момче, а зрял мъж. Едър и силен. При тази мисъл изтръпна от възбуда.

— Изглеждаш много добре без дрехи — подхвърли тя.

Той спря да налива виното в чашата и се втренчи в нея.

— И ти не изглеждаш зле.

Всъщност тя изглеждаше зашеметяващо, излегната върху смачканите чаршафи без следа от фалшив свян. Косата ѝ бе разрошена, очите ѝ блестяха на светлината на свещите, беше отпуснала ръка върху корема си.

— Не приличаш на неопитна девственица.

— Бързо се уча.

— Разчитам на това — усмихна се той.

— Така ли? — Винаги бе обичала предизвикателствата. — И какво ще предприемете сега, господин Маккинън?

— Ще пийнем по глътка шампанско. — Бен остави бутилката на масичката до леглото. — Ето вземи — подаде ѝ пълна чаша. — Мисля, че се нуждаеш от малко питие.

— Нима? — Усмихна се и отпи от виното. — А ти няма ли да пиеш?

— По-късно.

Уила се засмя и отново отпи.

— По-късно след какво?

— След като те обладая. — Той прокара пръст по шията ѝ. После го плъзна по потръпващия ѝ корем. — Искам да те обладая и ти ще ми позволиш.

Дъхът ѝ секна и тя с усилие преглътна. В този миг той не изглеждаше объркан и смутен. Зелените му очи бяха потъмнели от желание. В тях нямаше нежност, а по-скоро някаква стаена жестокост. А това я възбуди още повече.

— Така ли мислиш?

— Да. — Видя, че гърдите ѝ започнаха учестено да се повдигат и лицето ѝ пламна.

— Няма да бъде бавно, но няма и да бързае. Изпий си шампанското, Уила. Ще го вкуся от теб.

— Да не би да искаш да ме уплашиш?

Той се покатери на леглото и я възседна. Изгледа го смаяно.

— Скъпа, смятам да те накарам да полудееш. — Взе чашата от ръката ѝ, потопа пръст в шампанското и погали зърното на гърдата ѝ. — Ще те накарам да крещиш — кимна бавно и описа кръг и около

другата ѝ гърда. — Би трябвало да се страхуваш. Всъщност искам този път да те накарам да изпиташ малко страх.

Изсипа последните капки върху корема ѝ и остави чашата на масичката.

— Ще ти покажа някои неща, за които дори не си сънувала. Отдавна чаках този миг.

Тя преглътна сковано и усети как по гърба ѝ пробягна непознатата тръпка.

— Мисля, че вече започвам да се страхувам. — Пое дълбоко дъх. — Ала искам да ми покажеш тези неща.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В средата на април стана все по-трудно да се намери Уила, защото стадата поглъщаха цялото ѝ внимание. Тес забеляза, че всички обитатели на ранчото бяха заети само с грижите за животните. Ако не познаваше по-добре Хам, би могла да се закълне, че флиртува с Бес. Но знаеше, че той само се опитва да изкопчи допълнително парче от нейния специалитет — пай с месо.

Младият Били беше влюбен до уши в хубавичко дребничко момиче, което работеше като сервитьорка в Инис. Предишната му любовна връзка с Мери Ан бе приключила, но той не страда дълго. По начина, по който се перчеше, Тес би могла да си помисли, че той се смята за най-великия мъж на света.

Джим ухажваше една сервитьорка в дневен бар и дори отдавнашни съпрузи като Уд и Нел си разменяха влюбени погледи и плахи усмивки.

Нищо не смущаваше тази пасторална идилия и сякаш всички бяха готови да се отдадат на сърдечни увлечения и мимолетни флиртове.

Лили бе погълната от приготовленията за сватбата, а Уила, доколкото въобще се задържаше в къщата, се носеше с усмивка на лицето.

На Тес ѝ се струваше, че дори и кравите гледаха да не изостават от хората, макар че не виждаше нищо романтично в изкуственото осеменяване.

Тя погледна към планините — улови се, че напоследък често прави това — и видя цветни петна, избили под снежната белота. Синкавите и сивеещи скали се редуваха с тъмнозелените борове. Понякога слънчевите лъчи огряваха сребърната лента на реката, която се спускаше от планината.

Чу бръмченето на малкия трактор зад къщата на Адам. Знаеше, че Лили го е убедила да разоре земята зад къщата, за да си направи малка градина с цветя и зеленчуци. Той не можа да устои на молбите ѝ. Едва ли някога щеше да има сили да ѝ откаже нещо.

Рядко се срещаше подобна любов, такова обожание и взаимно разбиране. С Адам, Лили се чувстваше силна и непоклатима като скала. Въпреки че като писателка познаваше човешките характери и дълго бе наблюдавала отношенията между хората, Тес трябваше да признае, че никога досега не бе срещала подобна простичка, но силна любов.

Можеше да ги опише, да ги накара да оживеят в книгата ѝ, но не ги разбираше. Това бе нещо като тази земя, сред която живееше през последните месеци. Бе се научила да я цени и да ѝ се възхищава, но не я разбираше.

По склоновете на хълмовете се виждаха пръснати крави и коне, които пасяха хилавата зимна трева, а работниците поправяха оградата, копаеха дупки за нови стълбове, подготвяха стадата за изкарване на пасищата.

Щяха да вършат тази работа отново и отново, година след година, сезон след сезон. Това също беше любов, предположи Тес. Почувства нещо дълбоко в душата си, но побърза да си припомни за палмовите дървета и оживените градски улици на Лос Анжелис.

— Ето къде си била. — Тръгна към Уила, но сестра ѝ префуча с коня край нея и продължи към близкото пасище. — По дяволите. — Нямаше намерение да се предава и затова хукна след нея. — Слушай, утре трябва да отидем до града — запъхтяно рече тя. — Лили иска шаферките ѝ да бъдат с нови и хубави рокли.

— Не мога. Заета съм.

— Трябва да дойдеш. — Тя се намръщи, когато Уила стъпка дребните анемонии, поникнали край стълбовете на оградата.

— Слушай, примирих се с мисълта, че ще трябва да облека някаква рокля от ламе и вероятно да си затъкна цветчета в косата. Но сега не мога да отсъствам от ранчото нито ден.

— Ако не дойдеш с нас, двете с Лили ще трябва да ти изберем рокля по наш вкус.

— Вие и без това ще купите рокля по свой вкус, така че няма смисъл да идвам с вас.

— Това би означавало много за Лили.

Този път Уила въздъхна.

— Не искам да я обиждам, но сега съм потънала до гуша в работа. Трябва да свършим толкова много неща, преди времето да се

развали.

— Да се развали ли?

— Да.

— Как така ще се развали? — Тес погледна към ясното синьо небе. — Та сега сме в средата на април.

— Холивуд, тук понякога вали сняг и през юни. — Замислено погледна на запад и забеляза в далечината малки едва забележими пухкави облачета, струпани около планинските върхове. Можеше да очаква всичко от тях. — Снегът през пролетта е полезен, защото напява земята и бързо се стопява. Но пролетните снежни виелици са особено опасни. Човек никога не знае.

— Виелици, дрън-дрън. Цветята вече разцъфнаха. — Посочи смачканите анемонии. — Или поне доскоро бяха.

— Виелиците са наш специалитет. Ако бях на твое място, не бих бързала да захвърлям топлото зимно бельо, Холивуд. Хайде, Луна — заповяда тя на кобилата, нарами седлото и тръгна към конюшната.

— Има и още нещо. — Решена да каже, каквото бе намислила, сестра ѝ я последва. — През последните дни нито веднъж не успях да говоря насаме с теб.

— Бях заета. — Уила остави такъмите на коня и взе чесалото.

— Да, с това и онова.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, знам, че посвещаващ част от времето си на Бен. Това е чудесно и аз се радвам, че си щастлива. Освен това по цял ден проверяваш стадата или пък съсипваш ръцете си с телената ограда. Изглежда сякаш животът си тече съвсем нормално, но аз искам да знам какво става.

— Какво да става?

— Много добре знаеш. — Тихо изруга и последва Уила, която започна да търка Луна. — Напоследък всичко тук е спокойно, Уил. Това ми харесва, но понякога прекаленото спокойствие ме изнервя. Ти разговаря с ченгетата и с работниците, а не си ми казала нищо.

— Мислех, че си прекалено заета с писането на някоя от твоите истории или в разговори с агентката си, за да се тревожиш за това, което става тук.

— Разбира се, че се тревожа. Всичко, което Нейт ми каза, бе, че нямало нищо ново. Но ти все още не си махнала охраната през нощта.

Уила въздъхна дълбоко.

— Не мога да рискувам.

— Съгласна съм с теб. — Погали Луна по гривата. — Макар че преживях няколко лоши момента, когато се събудих посред нощ и чух някой да се разхожда около къщата. Ти също бродиш нощем.

Сестра ѝ се бе загледала в гладкия гръб на кобилата.

— Имам кошмари.

Изненадана от признанието ѝ, Тес пристъпи към нея.

— Съжалявам.

Уила не бе казвала на никого и сега се питаше дали не прави грешка.

— Откакто бяхме в хижата, стана още по-зле. Мисълта, че онова момиче е било убито там, не ми дава покой. Полицаяте установиха, че кръвта по парцалите, които намерих там, е нейна.

— А защо, по дяволите, ченгетата не са ги намерили?

Уила сви рамене и продължи да четка гривата на коня.

— Това не е единствената хижа в планината. Те са огледали набързо и не са открили нищо подозрително. Предполагам, че не са имали основания да се завират в ъглите и не са надничали под мивката. Сега претърсиха хижата сантиметър по сантиметър, но нищо не откриха. Аз непрекъснато си мисля за това. Освен това не мога да си обясня кой и защо стреля по Адам. — Потупа Луна по хълбока и конят препусна към пасището. — Вече нищо не разбирам.

— Може би вече всичко е свършило. Може би той си е отишъл. Също като акулите. След като кръстосват някои води известно време, после отплуват в други.

— През цялото време се страхувам. — Не ѝ беше лесно да го признае, особено като видя Лили, която вървеше до коня на Адам и се смееше. Страхът и любовта, каза си младата жена, вървят ръка за ръка. — Работата ми помага да забравя за страха. Бен също. Не можеш да мислиш за нищо, когато един мъж е вътре в теб.

„Можеш — помисли си Тес. — Освен ако това не е истинският мъж.“

— Най-тежко е около три сутринта — продължи Уила. — Когато съм сама в леглото. Тогава страхът се промъква и ме хваща за гърлото. И започвам да се питам дали това, което върша, е правилно.

— За какво говориш?

— За ранчото. Може би не биваше да настоявам двете с Лили да оставате тук.

— Ти нямаше друг избор. — Тес се облегна на оградата. Не можеше да изпитва към земята същото, което изпитваше сестра ѝ, но бе започнала да усеща силата ѝ. — Освен това ние не сме малки деца. Можем сами да вземаме решения.

— Може би.

— Ще ти кажа какво смятам да направя. Когато изтече срокът, аз ще се върна в Лос Анжелис. Ще пазарувам из магазините на Родео Драйв, ще вечерям в луксозни ресторанти. С моя дял от Мърси ще си купя място в Малибу. Близко до океана, така че денем и нощем да чувам шума на вълните.

— Никога не съм виждала океана — промърмори Уила.

— Никога? — Трудно ѝ бе да си го представи. — Е, може би някой път ще ми дойдеш на гости. Ще ти покажа как цивилизованите хора прекарват дните си. А може и да добавя една глава към моята книга: „Уила в Холивуд“.

Сестра ѝ се ухили и разтърка брадичката си.

— Каква книга? Мислех, че пишеш нов сценарий.

— Така е. — Тя се смути и пхна ръце в джобовете си. — Просто нахвърлях някои неща за книга. Така, за забавление.

— И си описала мен?

— Само някои твои черти.

— И действието се развива тук, в Монтана? В Мърси?

— А къде другаде? — измърмори Тес. — Прикована съм тук за една година. Но това, което съм написала, не е нещо особено. Дори не съм казала на Ира. Просто си намирам работа, когато съм отегчена.

Ако беше така, каза си Уила, тя нямаше да е толкова смутена.

— Мога ли да я прочета?

— Не. Ще отида да кажа на Лили, че не искаш да дойдеш утре с нас. Но после да не съм те чула да се оплакваш, ако трябва да се облечеш в рокля от органдин.

— Проклета да бъда, ако го направя. — Уила се извърна и отправи поглед към планините. Настроението ѝ се бе подобрило, но докато гледаше облаците, които се събираха в далечината, си помисли, че нищо не е свършило. Нито зимата, нито ужасът, нито страхът.

Вечерята бе идея на Лили. Просто една малка, интимна, обикновена вечеря. Само трите сестри, Адам, Бен и Нейт. Нейното семейство, както сега мислеше за тях.

Независимо от това беше силно развълнувана. Щеше да бъде домакиня, нещо, което никога досега не ѝ се бе случвало, и щеше да организира вечери в собствения си дом.

Когато порасна, майка ѝ често бе организирала партита. Справяше се сама с лекота и изящество, без да се нуждае от помощта на дъщеря си. През краткото време, когато живя сама, Лили нямаше нито средства, нито пък поводи да организира събирания. А бракът ѝ със сигурност не предполагаше светски партита и официални вечери. Но сега нещата се бяха променили. Тя се бе променила.

Прекара целия ден в приготовления за вечерята. Чистенето на къщата не я затрудни. Обичаше всеки сантиметър от нея, а освен това Адам не беше мъж, който разхвърля дрехите си или пък трупа празни бутилки от бира в кухнята. Той не възрази срещу малките дреболии, които тя купи — месинговото украшение, което поръча от един каталог, и красивата стъклена топка в преливащо синьо, която си хареса в един магазин в Билингс. Всъщност Адам бе очарован. Той често казваше, че без нея къщата е била пуста и празна.

Лили обсъди няколко рецепти с Бес и се спря на печени ребърца. Тъкмо пяхаше тавичката във фурната, когато икономката надникна през вратата.

— Всичко наред ли е?

— Да. Приготвих ребърцата точно, както ти ми каза. Ела да погледнеш тук. — Горда, като майка, която показва близнаците си отвори хладилника и ѝ показа пая. — Нали белтъците са бухнали, както трябва?

— Повечето от мъжете много ги обичат — кимна одобрително Бес. — Добре си се справила.

— Искан ми се да промениш решението си и също да дойдеш.

— Ти си много сладко момиче Лили, но когато имам възможност да избирам дали да прекарам вечерта пред телевизора с любимите си филми, или да седя в стая пълна с млади хора, предпочитам първото. Обаче ако имаш нужда от помощ аз съм насреща.

— Не. Искан сама да се справя. Знам, че звучи глупаво, но...

— Не е глупаво. — Бес се приближи до прозореца, където младата жена бе наредила саксии с подправки. — Една жена има право да е господарка в собствената си кухня. Но ако имаш нужда от нещо, обади ми се. — Тя ѝ намигна. — Не е нужно някой да знае, че си получила малко помощ.

Задната врата се отвори и Бес се обърна.

— Избърши си краката — заповяда на Уила. — Ще изцапаш чистия под.

— Избърсах ги — тросна се тя, но под орловия поглед на икономката още веднъж изтри ботушите си в рогозката пред вратата.

— О, колко са красиви! — възкликна Лили, като видя анемониите, които сестра ѝ държеше. — Колко мило от твоя страна, че си ги набрала за мен.

— Адам ги набра. — Тя ѝ подаде цветята доволна, че е изпълнила мисията си. — Един от конете има разтегнато сухожилие и Адам е зает с него. Каза ми да ти предам цветята, преди да са увехнали.

— О, значи Адам ги е набрал — въздъхна Лили и сърцето ѝ се разтопи от щастие. — Конят добре ли е? Адам има ли нужда от помощ?

— Ще се оправи сам. Аз трябва да се връщам.

— Не може ли да останеш малко? Току-що съм сварила кафе.

Преди Уила да успее да откаже, Бес каза:

— Седни и изпий една чаша кафе със сестра си. И не стой с шапка, когато си в къщата. Аз трябва да отида до пералнята.

— Вечно командва — оплака се Уила, когато икономката излезе, но свали шапката си. — Мисля, че имам време за една чаша кафе.

— Чудесно. Седни, моля те. Само да натопя цветята във вода.

Настани се до кръглата маса от яворово дърво и нетърпеливо забарабани с пръсти по нея. Трябваше да свърши още толкова много неща.

— Тук ухае на нещо хубаво.

— От подправките е. Ще ги изсуша за зимата.

— Ще ги сушиш? — Пръстите ѝ забарабаниха още по-бързо. — Ти си прекрасна домакиня, Лили.

Младата жена внимателно подреди цветята в стъклената ваза.

— Само за това ме бива.

— Не е вярно. Не исках да кажа това. — Непокойно се размърда на стола. — Ти направи Адам така щастлив, че той би могъл да полети. А тук е толкова уютно и приятно. — Почеса се по врата, чувствайки се неудобно. — Имам предвид онази купа с червени и зелени ябълки. Аз никога не бих се сетила за нещо подобно. Или пък как си подредила онези бутилки върху шкафа. Какво има в тях?

— Оцет и различни подправки. Използвам ги, когато готвя — за салата и други ястия.

— Шели също има подобни. Никога нямаше да се сетя за какво се използват.

— Защото имаш много друга работа. Ти се грижиш за ранчото и не ти остава време за дребни домакински задължения. Толкова ти се възхищавам.

Смаяно я изглежда.

— Какво?

— Ти си толкова силна, умна и решителна. — Сложи пред сестра си синя порцеланова чашка и чинийка. — Когато за пръв път те видях, ти ме уплаши до смърт.

— Така ли?

— Е, отначало всичко тук ме плашеше, но най-много се страхувах от теб. — Донесе чаша и за себе си и си сложи малко сметана в кафето. Седна до масата и пое дълбоко дъх, решена да бъде откровена докрай. — Наблюдавах те в деня на погребението. Ти бе изгубила баща си и страдаше, но се владееше много добре. А по-късно, когато Нейт ни прочете завещанието и се разбра, че всичко, което би трябвало да ти принадлежи, се изплъзва от ръцете ти, ти се справи и с това.

Уила много добре си спомняше. Спомняше си също, че не се бе държала много любезно.

— Нямах друг избор.

— Винаги има друг избор — тихо възрази Лили. — Моят обикновено беше да бягам. И тогава също щях да избягам, ако имаше къде да отида. Ако не беше ти, нямаше да имам смелостта да остана тук, когато започнаха онези ужасни неща.

— Аз нямам нищо общо с това. Ти остана заради Адам.

— Адам. Да. Ала едва ли щях да имам смелостта да му призная чувствата си. Наблюдавах това, което вършиш, и си казвах — тя е моя

сестра и тя никога не бяга от нищо. И аз би трябвало поне малко да приличам на нея. И го открих в себе си. За пръв път в моя живот не побягнах пред лицето на опасността.

Уила отмести чашата с кафе и се наведе напред.

— Виж, аз винаги съм живяла така, както съм искала, и никога не съм се обвързвала с мъж, който да ме използва за боксова круша.

— Наистина ли? — Лили събра цялата си смелост, за да изрече: — Бес ми каза, че баща ни се е държал доста сурово с теб.

„Бес дрънка прекалено много“ — помисли с раздражение.

— Някоя и друга плесница от бащината ръка не може да се сравнява с юмруците на съпруга. Да избягаш от такъв тормоз не е признак на страх, Лили. Ти си постъпила правилно, като разумен човек.

— Да. Но нито веднъж не се опитах да се съпротивлявам. Нито веднъж.

— Нито пък аз — промърмори Уила. — Аз може и да не съм избягала от баща си, но никога не посмях да му се противопоставя.

— Но ти доказваш себе си всеки ден, когато се занимаваш с конете, кравите, ранчото. — Не трепна, когато сестра ѝ я изгледа намръщено. — Ти можеш сама да управляваш ранчото. И това е твоят начин на съпротива. Ти си потърсила сила в корените си. Аз не познавах баща ни, а и той не пожела да ме опознае. Но, Уила, аз не мисля, че е познавал и теб.

— Не — кимна сестра и. — Предполагам, че не ме е познавал.

— Сега съм способна да се съпротивлявам и това до голяма степен се дължи на теб и на Тес, защото имах шанса да дойда тук. Джек Мърси не ми даде този шанс. Даде ми го ти. Ти би трябвало да ни мразиш. Имаш пълното основание да ни мразиш. Но не го направи.

Искаше ѝ се да ги намрази, припомни си Уила, но бе невъзможно.

— Може би омразата изисква прекалено много енергия.

— Така е, но не всеки го разбира. — Лили млъкна и завъртя чашата в ръката си. — Когато онзи ден пазарувахме с Тес в града, за миг ми се стори, че зърнах лицето на Джеси. Само за миг.

— Видяла си го в Инис? — Рязко се изправи и ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Не. — Озадачена от реакцията ѝ, тя се усмихна. — Ето че твоята първа реакция е да се приготвиш за съпротива. А моята беше да побягна. Преди ми се струваше, че го виждам навсякъде край себе си. После това престана и отдавна не ми се бе случвало. Но онзи ден, някакво лице в тълпата, начинът, по който бе наклонил глава... Но не избягах, не изпаднах в паника. И мисля, че ако трябва, аз ще намеря сили да се преборя с него. Дължа го на теб.

— Не знам, Лили. Понякога бягството е най-добрият изход.

Всичко вървеше толкова добре, че Лили просто не можеше да повярва, че е истина. Хората, които бе обикнала, седяха в уютната трапезария, сипваха си допълнително от ястията, които бе приготвила, смееха се, спореха един с друг, като стари приятели.

Тес започна всичко, и то нарочно, според Лили, като каза на Уила, че роклята, която са купили за нея, била от органдин на цветя с шест фусти и буфан ръкави. С къдрички.

— Трябва да си напълно откачила, ако си въобразяваш, че ще ме накараш да облека нещо подобно. И какви са тези цветя, за които приказваш? И това розово, истински ужас! Не, никога няма да облека рокля с розови воланчета.

— Защо? Толкова са приятни — промърмори Тес. — Особено в комплект с шапката.

— Каква шапка?

— О, тя е прелестна. Специално съм подбрала цвета ѝ. Пък и има широка периферия, с пролетни цветя. А освен това можеш да я носиш с високо вдигната коса. Има и ръкавици към тях. Дълги са до лакътя и са много шик.

Уила пребледня и Лили се смили над нея.

— Стига, не се ядосвай. Не разбираш ли, че иска да те подразни. А роклята е чудесна. От бледосиня коприна, с перлени копчета на гърба и съвсем дискретна дантела около деколтето. С класическа и семпла кройка. Без шапка, без ръкавици.

— Развали ми удоволствието, Лили — нацупи се Тес, но в следващия миг се ухили на Уила. — Ама все пак те изплаших, нали? Както е тръгнало, през тази година Уила ще се сдобие с повече тоалети, отколкото аз съм имала през целия си живот.

— Вече си мислех, че Уила спи с джинсите си — обади се Бен.

— Много бих искала да те видя как ще изкарваш говедата с рокля — върна му го тя.

— Аз също — захили се Нейт и отмести чинията си. — Лили, вечерята беше чудесна. След като поемеш кухнята в ръцете си, Адам ще трябва да отпусне нови дупки на колана си.

— Не бързайте да ставате. Сега ще донеса пая. — Изчервена от похвалите, тя пъргаво скочи от стола. — Не искате ли да ви го поднеса във всекидневната?

— Това момиче разбира от готвене — обади се Бен, когато се разположи в креслото във всекидневната. — А Адам извади дяволски късмет с нея.

— По това ли съдиш за жените, Маккинън? — намеси се Уила, седнала с кръстосани крака на пода до камината. — По умението им да готвят?

— Е, готварските умения никому няма да навредят, нали?

— Една интелигентна жена винаги ще предпочете да наеме добър готвач, отколкото да се върти по цял ден край тенджерите и тиганите — въздъхна Тес и се настани до Нейт на канапето. — И ще си разрешава такава обилна вечеря само веднъж в годината. За да смъкна килограмите, които ще натрупам тази вечер, утре трябва да преплувам още петдесет дължини в басейна.

Уила понечи да добави нещо язвително, но се въздържа. Само погледна към кухнята, където Адам и Лили приготвиха десерта.

— Тес, Лили каза ли ти, че е видяла бившия си съпруг, когато двете сте пазарували в Инис?

— Не. Нито дума.

— Той е в Инис? — Нейт тревожно присви очи.

— Каза ми, че не е сигурна. Може би така й се е сторило. Освен това сподели с мен, че често й се е случвало да се припознава, защото очаквала той да я следи.

— Спомням си само, че по едно време тя се умълча, без да има причина. — Стисна устни и се опита да си припомни какво се бе случило тогава. — Помня само, че се бяхме спрели пред някаква витрина, май че беше магазин за дамско бельо. В един миг тя млъкна и по погледа й разбрах, че не ме чува, но си казах, че си мечтае за

сватбения ден. За една-две минути ми се стори нервна, но не каза нищо.

— Имаш ли негова снимка? — обърна се Бен към Нейт.

— Да, пристигна преди два дни. — Той хвърли предпазлив поглед към кухнята. — Има хубаво лице с късо подстригана коса. Не съм го виждал наоколо. Трябваше да я донеса, за да я покажа на Адам.

— Аз също искам да я видя — намеси се Уила. — По-късно ще поговорим за това — добави, щом чу гласа на брат си. — Не искам да развалям вечерта на Лили.

Бен се изправи и тръгна да пресрещне домакинята, която носеше подноса с пая.

— Това се казва пай. — Наведе се и го подуши като хлапак, чието единствено желание е да получи допълнителна порция. — Какъв по-хубав десерт от този?

Вечерта продължи с приятни разговори и когато Тес тайно даде знак на Нейт — стисна ръката му под масата — той веднага се изправи.

— По-добре да си вървя, преди да си ме изгонила, Лили — каза той и се наведе, за да я целуне. — Вечерята беше превъзходна.

— Много се радвам, че дойде.

— Ще те изпратя. — Тес престорено се прозина. — След всичко, което изядох тази вечер, ще спя като труп.

След няколко минути Уила и Бен се сбогуваха с домакините и също си тръгнаха.

Когато останаха сами, Адам прегърна Лили.

— Кого си мислят, че заблуждават?

— Какво искаш да кажеш?

„Тя наистина е невероятно сладка в своята невинност“ — каза си той и нежно притисна устни до веждите ѝ.

— Чу ли шум от потеглянето на пикап?

Тя примигна, разбра за какво намеква Адам и се засмя.

— Не, май не чух.

— Мисля, че си тръгнаха тъкмо навреме — изрече той, вдигна я на ръце и я понесе към стълбите.

— Адам, ами чиниите?

— Те няма да избягат. И на сутринта ще са тук. — Отново я целуна. — Както и ние двамата.

В тъмната спалня Уила гърлено простена. Този звук винаги го възбуждаше и го караше да ускорява движенията си. Обичаше да я гледа как го язди, обичаше начина, по който отмяташе косата си, тъмна и гъста. Виждаше горящите ѝ от наслада очи, когато тялото ѝ потръпваше над неговото. Обхвана гърдите ѝ и нежно разтри зърната им. Сетне се надигна и устните му жадно ги засмукаха. Уила се обви около него като копринена лоза, щедро отдаваща тялото си, за да му се наслади докрай. Ала колкото повече тя му даваше, толкова повече искаше той.

— Надигни се малко. — Бен притисна ръка до мястото, където телата им се съединяваха, и започна да я гали.

От гърлото ѝ пак се изтръгна дрезгаво стенание, което накара кръвта му да закипи. Продължи да я гали, тя отново изохка и в следващия миг заби зъби в рамото му.

Сега Уила диктуваше ритъма. Надвеси се над него, косата ѝ закри лицето му.

— Искам да те подлудя. — Сведе глава, докато устните ѝ леко докоснаха неговите. — Искам да те накарам да молиш.

Движенията ѝ бяха бавни, мъчителни, а устата ѝ ставаше все по-настойчива. Когато ръцете му се заровиха в косите ѝ, а дишането му се учести, Уила отдръпна устни и се изпъна назад. Започна да се движи по-бързо, без да откъсва поглед от очите му.

Бен вдигна ръце, обхвана бедрата ѝ и силно ги стисна. Щяха да ѝ останат синини. Като клеймо на взаимната им страст.

Тялото ѝ се изви назад и потръпна, когато той зарови пръсти между бедрата ѝ. Тя вече знаеше какво ще последва — експлозия на невероятна наслада, която щеше да разтърси всяка клетка на тялото ѝ. Ала въпреки това тази необузdana интимност, все още я шокираше, тази нужда, която винаги се надигаше и избухваше в нея.

Усети как той изригва с последния силен тласък, последван от гореща вълна. Оргазмът я прониза като стрела и я прикова към него, изпълнена докрай с мъжествеността му.

— Уила. — Бен нежно я отместил от себе си. — По време на вечерята непрекъснато си мечтаех за това.

Такива дребни и мили признания винаги стопляха сърцето ѝ и я караха да се чувства неловко.

— Струва ми се, че беше прекалено зает да се тъпчеш, за да мислиш за това.

— Никога не съм толкова зает, че да нямам време да мисля за това. Или за теб. Аз мисля за теб, Уила. — Зарови ръце в косите ѝ и притисна устни към нейните. — Почти непрекъснато. И се тревожа за теб.

— Тревожиш се за мен? — Приятно отмаляла, тя се подпря на лакти и го погледна. Обичаше да се любува на лицето му в мрака, да гледа смътните очертания на устните и очите му. — За какво?

— Не ми харесва това, че не мога постоянно да бъда с теб, след всичко, което става в ранчото.

— Аз мога сама да се грижа за себе си. — Отметна косата от лицето му. Колко забавно, каза си, че кожата на лицето му има такъв тен, сякаш е била посипана със златен прах. — И освен това мога да се грижа и за ранчото.

— Да. Но въпреки това се тревожа. Тази нощ бих могъл да остана при теб.

— Вече сме говорили за това. Бес предпочита да се преструва, че не знае какво става тук. И не ми се иска да ѝ отнемам това удоволствие. И... — Тя го целуна, преди лениво да се претърколи по гръб. — Ти трябва да се грижиш за твоето ранчо. — Уила се протегна. — Скачай на седлото, Маккинън. Вече свърших с теб.

— Така ли мислиш? — Той я възседна, готов да ѝ докаже, че греши.

Когато един мъж излиза на пръсти от една тъмна къща, той обикновено се чувства като глупак. Или като щастливец. Нейт тъкмо се чудеше по кой път да тръгне, когато отвори предната врата и се озова лице в лице с Бен.

Двамата мъже се спогледаха и смутено се изкашляха.

— Хубава нощ — заговори Нейт.

— Една от най-хубавите, които помня — отвърна приятелят му и се ухили. — Къде си паркирал пикапа си.

— Отзад до обора. А ти?

— И моят е там. Не знам защо изобщо го правим. Всички наоколо знаят какво правим с тези жени. — Слязоха от верандата и тръгнаха към обора. — Чудя се дали няма да получи някой куршум по погрешка.

— Тази вечер на смяна са Адам и Хам — припомни му Нейт. — За това съм спокоен. Те не са от тези, които бързат да натиснат спусъка. — Погледна към прозореца на Тес. — Освен това тази нощ си заслужава човек да получи един-два куршума.

— Когато един мъж говори такива неща, започвам да се тревожа.

— Смятам да се ожена за нея.

Приятелят му се закова на мястото си.

— Добре ли чух?

— Съвсем добре чу. Тя се е зарекла, че през есента ще се върне в Калифорния. Аз пък съм се зарекъл, че тя няма да се върне.

— Каза ли й го?

— Да го кажа на Тес? — Мисълта го развесели и той се засмя. — По дяволите, разбира се, че не съм й казал. С жена като нея един мъж трябва да бъде много внимателен и да пипа особено деликатно. Трябва да я убедя, че сама е взела решението. Тя още не знае, че е влюбена в мен, но скоро ще го разбере.

Тези приказки за любов и женитба накараха Бен да се изпоти.

— А какво ще стане, ако не го разбере? Ако си опакова багажа и си замине? Ще й позволиш ли да го направи?

— Е, не мога да я заключа, нали? — Извади ключовете от джоба си и ги подхвърли в ръката си. — Но се обзалагам, че тя ще остане. Имам достатъчно време, за да я убедя.

Бен си помисли за Уила и как би реагирал той, ако тя реши да замине. Сигурно щеше да я върже и да я заключи в стаята си.

— Не вярвам, че аз ще бъда благоразумен като теб.

— Още не е настъпил подходящият момент. Засега ще продължавам да я ухажвам. Но рано или късно ще успея.

— Сигурен съм — съгласи се Бен и се отправи към своя пикап. Обърна се и погледна към къщата. Не, ако беше влюбен, със сигурност нямаше да бъде благоразумен. Докато караше към къщи, непрекъснато си повтаряше колко е хубаво, че не е влюбен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джеси старателно бе подготвил плана си. О, той искаше да изчака, да бъде търпелив. И благоразумен. В края на краищата, ако успее да издържи до есента, можеше да отмъкне доста пари и да си върне съпругата.

Но ето че сега тази малка кучка си въобразява, че може да се измъкне от него и да се омъжи за онова индианско копеле. Той бе проучил въпроса и знаеше, че ако позволи това да се случи, ще остане без нищо. Следователно трябваше да ѝ попречи, каквото и да му струва.

Ако тогава в планината мерникът му беше по-точен, отдавна да се беше отървал от Адам Улфчайлд. Имаше прекрасна възможност, но този кучи син пак извади късмет. А, тъй като оттогава насам мъжът никъде не ходеше сам, Джеси не пое риска да го издебне още веднъж от засада.

Сигурен беше, че ще има още удобни случаи, за да си разчисти сметките с него. Нуждаеше се само от малко късмет. Но пролетта беше в разгара си, а проклетият Бен Маккинън се мъкнеше всеки ден в „Трите камъка“.

Но щом не можеше да се добере до Улфчайлд, поне можеше да опита с Лили. Ще я накара да съжالياва, че се е свързала с този мъж.

Нямаше начин да не спечели много пари, мислеше си той, докато изтегли още една дама. Време беше да се махне от Монтана, но щеше да вземе и Лили със себе си.

— Плащам ти твоите пет долара — каза и се усмихна на Джим, седнал срещу него. — И вдигам с още пет.

— Прекалено високо е за мен. — Нед Тъкър захвърли картите си и се надигна от стола, за да донесе още бира. Чувстваше се удобно в ранчото на Мърси. Харесваше му как Уила се справя с работата и се наслаждаваше на компанията на мъжете. Отнесе бира на мъжете в ъгъла. Тази вечер не му вървеше с картите. Поклати отчаяно глава, когато Джеси спечели и следващото раздаване.

— Върви му на кучия син — обърна се Нед към Хам.

— Да, и успя да натрупа доста пари само за няколко часа — съгласи се той, но въпреки това реши да направи още един опит. — Изчакай още едно раздаване. До срещата с Били остава цял час. Има време да изгубим още някой и друг долар.

Значи остава още един час, помисли си Джеси, когато посегна към картите. На смяна ще бъдат Били и този многознайко. И двамата не бяха заплаха за него.

Можеше да поиграе още десетина минути, но след това трябваше да се измъкне навън.

Изгуби едно раздаване, при следващото пасува, след което стана от масата.

— Аз съм дотук. Искам да изляза на чист въздух.

— Внимавай Били да не ти пусне един куршум в главата — предупреди го Джим. — Главата му е пълна само с мисли за мацките в града и като нищо ще натисне спусъка.

— О, с Били лесно ще се справя — увери ги Джеси, загърна якето си и излезе навън.

Погледна часовника си. Беше изучил грижливо разписанието на всичко, което ставаше в ранчото на Мърси, и знаеше, че Адам ще отиде да провери конете преди смрачаване. Голямата къща в ранчото ще утихне и Лили ще бъде сама. Извади колта си, скрит под седалката на пикапа. Трябваше да бъде много внимателен. Мушна го в колана си и се запъти към малката бяла къща.

Бе обмислил всичко и не се съмняваше, че ще успее. Лили щеше да плаче и да му се моли, но щеше да се подчини. Винаги се подчиняваше. Ако не веднага, то след първия удар.

Отдавна си мечтаеше за този първи удар. Бе минало толкова много време.

Опипа колана си и тихо се промъкна към къщата.

— Ти ли си, Джей Кей? — Зарадван от възможността да побъбри с някого, Били излезе напред и свали пушката си. — Успя ли отново да съдъреш кожата на момчетата? Какво правиш тук?

Той му се усмихна и измъкна пистолета.

— Вземам това, което е мое — каза и стовари дръжката на колта върху главата на Били. — Няма смисъл да те убивам — промърмори и го завлече към храстите. — А и освен това изстрелът ще вдигне много

шум. По-добре да не се изпречваш на пътя ми, че може да променя решението си.

Промъкна се до задната врата и надникна през стъклото.

Видя я веднага. Сладката малка Лили. Седи си до масата, пие чай и чете списание. Чака любовника си индианец да дойде и да ѝ го набута. Невярна кучка.

Далечният тътен на гръмотевица го накара да спре за миг и да вдигне поглед към небето. Дори времето бе на негова страна, ухили се той. Един чудесен дъжд щеше да заличи всички следи.

Бавно завъртя дръжката и влезе вътре.

— Адам, тук има една статия за сватбените торти. Чудя се... — Тя млъкна, все още загледана в списанието, но сърцето ѝ се разтуптя. Под масата Бийнс изръмжа. Знаеше, че е Джеси, още преди да събере кураж да се обърне.

— Кажи на кучето да млъкне, Лили, иначе ще го убия.

Не се съмняваше, че ще го стори. Изглеждаше същият, макар че косата му бе по-тъмна, по-дълга и си бе пуснал мустаци. Но за нея си бе същият. Красивите му очи бяха присвити, а устните му бяха разтеглени в злоеща усмивка. Тя се изправи и застана между него и кучето.

— Тихо, Бийнс. Всичко е наред. — Кучето продължи да лае и Лили с ужас видя как Джеси измъкна пистолета от колана си. — Моля те, Джеси, недей. Той е само едно старо куче. Освен това ще те чуят, ако го застреляш. Ще дойдат хора.

Искаше му се да убие нещо, но искаше и нещо много повече.

— Тогава му заповядай да млъкне. Веднага.

— Аз... аз ще го заведа в другата стая.

— Движи се бавно, Лили, и не се опитвай да избягаш. — Обичаше да усеща студената стомана на пистолета в ръката си, дръжката да прилепва към дланта му. — Ако побегнеш, ще стане много лошо за теб. След като свърша с теб, ще остана тук, за да дочакам онова индианско копеле, пред което си разтваряш краката. И щом се покаже на прага, ще го застрелям.

— Няма да избягам. — Тя хвана Бийнс за нашийника и го повлече към съседната стая въпреки съпротивата му. — Моля те, Джеси, остави пистолета. Знаеш, че не е нужен.

— Предполагам, че не. — Той се усмихна и пъкна пистолета в колана си. — Ела тук.

— Не бива да правиш това, Джеси. — Опита се да си припомни наученото при психиатъра. Трябваше да остане спокойна, трябваше да мисли разумно. — Ние сме разведени. Ако отново ме нараниш, ще отидеш в затвора.

Ръката му отново хвана дръжката на пистолета.

— Казах ти да дойдеш при мен!

„Трябва да се приближа към вратата — помисли си Лили. — Може би ще успея да се измъкна.“ Трябваше да предупреди Адам и останалите.

— Опитах се да започна живота си отново — каза тя и тръгна към него. — И двамата можем да започнем наново. Аз те разочаровах и... — Извика, но не от изненада, а от болка, когато ръката му се стовари върху лицето ѝ.

— Повече от шест месеца чаках този миг. — В гърдите му се надигна опияняващото чувство на превъзходство и той отново я удари, но този път толкова силно, че тя падна на колене. — Аз бях тук, Лили. — Сграбчи я за косата и я вдигна. — Наблюдавах те.

— Тук? — Болката бе толкова позната, че гърлото ѝ се скова от ужас. Главата ѝ се замая, но трябваше да се съвземе. Трябваше да мисли. За убиеца, за лудостта. — Ти си бил тук? О, Господи!

Сега страхът бе парализиращ. Но той винаги бе използвал юмруците си, припомни си тя. Само юмруците. Той не би разпорил някого на две. Ала когато погледна в очите му, видя само заслепяваща ярост.

— Сега ще тръгнеш с мен. Ще бъдеш кротка и тиха. Ще правиш само това, което аз ти кажа. — И за да го разбере по-добре, Джеси злобно изви кичур от косата ѝ.

— Ти ми принадлежиш, Лили. Ще убия всеки, който застане на пътя ми. — Приближи лице до нейното и продължи да говори. В другата стая кучето бясно лаеше.

— Очаква ни дълго и приятно пътуване до Мексико.

— Няма да тръгна с теб.

Той я удари и тя политна, но в следващия миг се нахвърли върху него с нокти, зъби и юмруци. Атаката ѝ изненада и двамата. Джеси се удари в ръба на масата и силна болка го преряза в бедрото. Изрева,

когато ноктите ѝ раздраха бузата му, но бе толкова смаян, че не успя да отреагира, и тя го одра още веднъж.

— Шибана курва! — Отблъсна я от себе си и тя се удари силно в масата. Порцелановата чашка изхвърча и се разби с трясък на пода. Отвън кучетата виеха като вълци и бясно дращеха по вратата. — Ще те убия заради това. Скъпо ще ми платиш за всичко!

Треперещият му пръст вече бе на спусъка, но в този миг видя очите ѝ. В тях нямаше страх, нито молба за пощада. Имаше само омраза.

— Това ли искаш? — Отново я дръпна за косата и опря дулото в слепоочието ѝ. — Искаш да те убия?

Имаше време и сега то ѝ се струваше сякаш бе преди цяла вечност, когато щеше да каже „да“. Но Лили си припомни живота си в ранчото заедно с Адам и сестрите си. Сега имаше дом и семейство.

— Не, ще дойда с теб. — „И при първия удобен случай ще избягам“ — помисли си Лили.

— Май най-после ти дойде умът в главата. — Стисна гърлото ѝ и я разтърси. Кръвта, стичаща се от челото му, пареше очите му. — Сега нямам време, за да си платиш за всичко. Но няма да ти се размине.

Докато я влачеше към вратата, тялото му трепереше. Никога не бе очаквал, че тя ще се нахвърли върху него с такава ярост. Съпротивата ѝ го нарани повече от ноктите и юмруците ѝ. Освен това бе загубил прекалено много време да се разправя с нея. Очакваше, че тя ще тръгне покорно с него като крава, която водят към кланицата.

Машинално отбеляза, че бе завалял сняг, а не дъжд. Отекваха гръмотевици, а пред очите му танцуваха едри парцали сняг. Затова не видя Адам, преди да се озове лице в лице с него, насочил пушка към гърдите му.

— Пусни я. — Гласът му бе спокоен, без следа от гняв или страх. — Лили, дръпни се от него.

Джеси бутна младата жена пред себе си и я притисна с лявата си ръка през гърлото. Дясната му ръка опря пистолета в главата ѝ. Беше нервен и гласът му се извиси в писък:

— Тя е моята проклета, шибана жена! Махай се от пътя ми. Ще я убия. Ще пръсна мозъка ѝ с първия куршум.

Чу щракането на затвор на пушка и видя как Уила пристъпи напред. Беше без палто, с коса, побеляла от снега.

— Махни си ръцете от сестра ми, кучи сине!

Това не бе предвидено. Паниката го стисна за гърлото и ръцете му се разтрепериха.

— Ще го направя. Ще разпилея мозъка ѝ върху ботушите ти, ако пристъпиш още само една крачка. Кажи им го, Лили. Кажи им, че ще те убия, без да ми мигне окото.

Тя усещаше стоманената цев, притисната към слепоочието си. Представи си блясъка на експлозията. Джеси толкова силно стискаше гърлото ѝ, че едва си поемаше дъх. За да събере смелост, погледна към Адам.

— Да, ще го направи. Той е бил тук през цялото време, бил е тук.

Очите на Джеси изпуснаха искри. Приличаше на чудовище с кръвта, стичаща се по лицето му и с широката предизвикателна усмивка, оголила зъбите му.

— Точно така. Бях тук през цялото време. Ако не искате да направя с нея това, което сторих и с другите, махнете се от пътя ми. — Устните му се извиха в ослепителна усмивка. Отново бе взел връх. Отново бе господарят. — Може би няма да ѝ разпоря корема и няма да я скалпирам, но тя ще бъде мъртва.

— Също и ти — тихо каза Адам.

— Мога да ѝ извия шията като на пиле! Или пък да ѝ пусна куршум в мозъка. А може да имам още по-голям късмет. — Стисна още по-силно шията на Лили и тя инстинктивно се вкопчи в ръката му. — Може и да успея да пусна един куршум и в корема на сестра ѝ.

— Той блъфтира, Адам. — Пръстът на Уила дръпна спусъка. Можеше да пръсне черепа му. Ако Лили се мръднеше на сантиметър, само на сантиметър, би могла да рискува. Но проклетият сняг препречваше погледа ѝ, като завеса. — Той не иска тя да умре.

— Аз съм офицер от флота — извика Джеси. — Ще убия и двете, преди да умра. Първо ще застрелям Лили. Да, първо Лили.

— Няма да избягаш — каза Адам, но свали пушката си. Гневът и гордостта не бяха по-ценни от живота на любимата му. — И ще си платиш за всеки миг, който тя е изстрадала.

— Отдръпни се, кучко! — заповяда Джеси на Уила и стисна още по-силно шията на жертвата си. — Ще ѝ извия врата като на пиле.

Разтреперана от гняв, но безпомощна, тя отстъпи назад, но не свали пушката си. Само един точен изстрел, каза си. Само един

изстрел.

— Ти ще караш пикапа. — Джеси тръгна заднишком, като теглеше Лили пред себе си, оглеждайки се на всички страни. — Качи се в шибания пикап и седни зад кормилото. — Набута я вътре, изтласка я на шофьорската седалка, без да отмества пистолета от главата ѝ. — Ако тръгнете след нас, ще я убия, но много бавно и мъчително. Запали това проклето нещо и потегляй — изръмжа той към Лили.

Тя хвърли последен поглед към Адам и завъртя ключа. Пикапът потегли.

С треперещи ръце Уила наведе пушката си. Имаше един миг, в който би могла да стреля, но не посмя да рискува.

— Боже! О, мили Боже! Те потеглят на запад. Ченгетата ще блокират шосето и ще го спрат, ако се опита да се измъкне по главния път. Ако е умен, ще се насочи към планините. До двадесет минути трябва да тръгнем, Адам.

— Позволих му да си отиде. Аз му позволих да я отведе.

Уила грубо го разтърси.

— Той щеше да я убие пред очите ни. Беше уплашен до смърт. Щеше да го направи.

— Да. — Адам въздъхна. — Ще го намеря и ще го убия.

Сестра му кимна.

— Да. Ти се обади в полицията, а аз ще събера мъжете. Тези, които ще дойдат с нас ще се нуждаят от коне и пушки. Побързай.

Тя хукна, но едва не се спъна в Били, който олюлявайки се, се изпречи пред нея.

— Господи! — Лицето му бе обляно в кръв и тя си помисли, че е ранен. — Били!

— Той ме удари. Удари ме с нещо.

— Седни и не мърдай. — Уила побягна към къщата. — Бес! Донеси ми аптечката. Били лежи пред къщата на Адам. Ранен е. Трябва да го доведем тук.

— Какво става, по дяволите? — Раздразнена, че ѝ прекъсват работата с компютъра, Тес се показа на стълбите. — Отначало кучетата се разлаяха като полудели, сега ти крещиш като смахната. Какво е станало с Били?

— Джеси Кук. Побързай — нареди тя на Бес. — Не знам колко зле е ударен.

— Джеси Кук! — Разтревожена, Тес слезе по стълбите. — За какво говориш?

— Той отвлече Лили. Отвлече я. Предполагам, че се е насочил към планината. Ще има снежна буря, а тя дори няма палто. — Страхът я напусна и Уила започна да се съвзема. — Обади се на Бен, на Нейт, на всеки, за който се сетиш, и им кажи, че спешно трябва да тръгнем след тях.

— Ще взема топли дрехи. — Сестра ѝ се запъти към закачалката. — Лили ще има нужда от тях, когато я намерим.

— Побързай.

Само за десет минути Уила успя да организира мъжете. Всички бяха въоръжени, облечени с топли дрехи, и чакаха заповедта ѝ да потеглят с пикапите или с конете.

— Той не познава околността по-добре от нас — заговори тя. — Тук е само от няколко месеца. А Лили ще се съпротивлява и ще го забави, доколкото може. Ще се разпръснем. Има вероятност да я заведе в хижата, затова с Адам ще тръгнем натам. Лошото време ще го забави, но ще забави и нас.

— Ще докопаме този кучи син. — Джим пъкна пушката в калъфа. — Ще го стигнем преди разсъмване.

— Навярно снегът ще заличи следите, затова... — Тя млъкна, когато видя как пикапът на Бен връхлетя в двора. Стегна се и продължи: — Ще се разпръснем в широка верига. Всички знаете какво преследваме. Ченгетата ще блокират магистралата и ще получат подкрепления. Спасителните отряди ще са готови да действат. Но до тогава бих искала да сме открили Лили. Колкото до Кук... — Пое дълбоко дъх. — Няма знамение какво ще стане с него. Да тръгваме.

— Накъде ще тръгнеш? — попита я Бен.

— Дватамата с Адам ще тръгнем на запад, към хижата.

Той кимна.

— Ще дойда с теб, но ми трябва кон.

— Взели сме и за теб.

— Аз също ще дойда. — С плувнали в сълзи очи Тес пристъпи към Адам. — Мога да яздя.

— Ще ни забавиш.

— Върви по дяволите! — Сграбчи ръката на Уила и здраво я разтърси. — Тя е и моя сестра! Идвам с вас.

— Тя може да язди — намеси се Адам. Сетне се метна на седлото и следван от кучето си, препусна напред.

— Изчакай Нейт — нареди Уила на Тес. — Той знае пътя — възседна коня си и добави: — Трябва да му разкажеш за случилото се.

Тя знаеше, че сестра ѝ няма да отстъпи, и кимна.

— Добре. Ще държим връзка с теб.

— Ще я върнем у дома, Тес — промърмори Бен, докато се наместваше на седлото, и подсвирна на Чарли.

— Доведете ги и двамата — отвърна му, докато гледаше как се отдалечават.

Преди да открият изоставения пикап, Адам не бе казал нито дума. Сърцето му бе застинало и никак не му беше до разговори. По пътя се налагаше да спират прекалено често, за да оглеждат едва видимите следи, и бяха изгубили скъпоценно време. Пикапът бе заседнал в дълбокия сняг на няколко метра от едно високо дърво.

— Той я е ударил. — Адам огледа вратата откъм мястото на шофьора и с ужас откри следи от кръв. За миг си помисли за найлошото. — Спомням си, че още преди да тръгнат, лицето ѝ беше разкъравено от юмруците му.

Пикапът бе празен, само с няколко капки кръв по вратата до кормилото. Младият мъж успя да се окопоти и се досети, че са от раните на Джеси, а не от кръвта на Лили.

— Забрави ли, че по лицето му се стичаше кръв? — припомни му Уила. — Той пръв я е ударил, ала тя не му е останала длъжна.

Адам се извърна към сестра си.

— Казах ѝ, обещах ѝ, че повече никой няма да я наранява.

— Нищо не си могъл да сториш. Но сега той няма да посмее да я удари. Защото тя е единственото му спасение да се измъкне от примката, която стягаме около него. Няма да се осмели да направи с нея това, което...

— Което е направил с другите ли? — прекъсна я той. Не изчака отговора ѝ, изтича до коня си, метна се на седлото и препусна напред.

— Не се приближавай много до него! — предупреди го Бен. — Той иска пръв да ги настигне.

— Бях съвсем близо до него. С пушка, насочена в гърдите му. Стрелям по-добре от Адам, по-добре от всеки друг в ранчото, но не посмях да натисна спусъка. Изплаших се, че ще пострада Лили...

— А какво щеше да стане, ако бе стреляла тъкмо в мига, когато Лили се дръпне от ръката му, изплашена от изстрела? Можеше да я уцелиш в главата или в гърдите.

— Но можеше и да я спася. Но ако сега ми се изпречи пред погледа, ще му пратя първия куршум между веждите. — От тази закана малко й олекна. — Сигурна съм, че няма да ни се изплъзне. Ако е решил да се добере до хижата, ние ще го пипнем. Той си е въобразявал, че може да пренощува там, докато виелицата утихне.

Уила се обърна и тръгна към коня си.

— Този път тя се осмели да му окаже съпротива. Но може би щеше да бъде по-добре, ако беше побягнала надалеч от него.

Ако имаше възможност, Лили щеше да се опита да избяга. Трепереше от студ, блузата ѝ се беше намокрила от снега, но нямаше да се откаже от опита да се скрие в планината, ако можеше да се отскубне от него.

Джеси бе оставил пистолета на седалката до себе си, но отново го грабна, когато тя насочи пикапа право към заскрежените дървета. Лили се надяваше при удара в някое от дърветата да се измъкне от кабината на пикапа, ако той остане зашеметен на седалката. Но трябваше така да извърти кормилото, че ударът да дойде откъм неговата страна. Но не сполучи. Вбесен от опита ѝ да го измами, той завърза ръцете ѝ и уви другия край на въжето около лявата си китка. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се влачи след него в дълбокия сняг. Въпреки това се опита да се съпротивлява, опита се дори да го повали в снега, като се завъртя рязко и дръпна въжето, но той веднага скочи на крака.

Снегът засипваше всичко наоколо. Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-силно валеше. Страхотни светкавици раздираха небето. Вятърът духаше така свирепо, че тя едва чуваше виковете му.

На раменете си Джеси носеше раница. Лили се запита дали е скрил вътре ножа си, с който бе решил да пререже гърлото ѝ в последния миг.

Студът я сковаваше. Измокрена до кости, сломената жена дори не усети първите пробождания в гърба. Вече не можеше и дума да става да се съпротивлява. Оставаше само плахата надежда да се спаси чрез бягство. Но къде можеше да се скрие, след като всичко наоколо беше покрито с дебел пресен сняг?

Оставаше ѝ само да се моли за оцеляването си.

— Мислиш си, че са ме хванали в капан, познах ли? — Той придърпа въжето и тя бе принудена да се доближи към него. Беше се наметнал с плътна шуба от овча кожа, но яростната виелица пълнеше врата му с шепи сняг и това го ядосваше. — Онзи говедар, дето не струва повече от конско говно, както и кучката, която наричаш своя сестра, си въобразяват, че могат да надхитрят Джеси Кук. Но горчиво ще съжالياват. Защото винаги съм постигал целта си. — Ръката му грубо стисна гърдата ѝ през мократа риза. — Винаги съм печелил, винаги!

— Не, Джеси, ти не искаш да ме върнеш при себе си.

— Какво? Нали си ми жена, шибана съпруга? Нали ми се закле във вярност до гроб? В любов, семейна чест и подчинение. Докато смъртта ни раздели... — Тласна я в снега с все сила. — Те ще хукнат по петите ни, но нямат представа какво ги очаква, нали, Лили? Защото аз съм от флота и дяволски добър стрелец. Отдавна съм го планирал. — Измъкна цигара, щракна запалката и усили пламъка до максимум. — Познавам местността, защото работих в ранчото „Трите камъка“, буквално под носа ти.

— В „Трите камъка“? Работил си при Бен?

— Да, за шибания Бен Маккинън. — Изпусна дима през зъби. — Същият, който след това започна да се натиска със сестра ти. Отначало си мислех, че не е зле аз да си опитам късмета с нея. — Хвърли кос поглед към Лили, която зъзнеше в снега.

— Но съм сигурен, че в леглото тя не струва повече от теб. Щеше да бъде забавно, но нали съм женен за теб, някак си не върви, а, какво ще кажеш?

Лили се опита да се изправи. Не искаше да я гледа как лежи безпомощна в краката му.

— Не, вече не съм ти съпруга.

— Нима някакъв скапан документ, някакъв лист хартия ще ми отнеме правата върху теб? Нима си очаквала, че ще се отървеш от мен,

като избягаш от мен, като наемеш някакъв пиклив адвокат и пуснеш глутница ченгета по дирите ми? Заради теб ме тикнаха в килията. Да-а, доста имам да ти връщам, и то тъпкано.

Отново я измери с поглед. Цялата трепереше пребледняла и вцепенена. Сега вече бе негова. Дръпна за последен път от цигарата и я захвърли в снега.

— Май ти стана студено, а? Дали да пожертвам няколко минути, за да те стопля? Няма къде да бързаме чак толкова — продължи той, като дръпна въжето, за да я притегли към себе си. — Онези хапльовци доста ще се помотаят, преди да се доберат до следите ни. В такава виелица не могат да открият дори и слонски дири.

Напъха студената си ръка между бедрата ѝ. Но в очите ѝ видя само погнуса, затова натисна по-силно, очаквайки с нетърпение очите ѝ да се насълзят от болката.

— Само се преструваш, че не си по грубото опипване, а всъщност и ти си курва като всички останали. Няма ли да ми признаеш, че ти е приятно? Не си ли спомняш как ми шепнеше: „Прекрасно е, Джеси. Обичам да правиш това с мен.“ Не ми ли го казваше, Лили?

Тя го погледна право в очите.

— Лъжех — промълви с леден тон. Когато той се стовари отгоре ѝ, успя с върховно усилие на волята да не трепне от болка. Не искаше да му достави това удоволствие.

— Скапана кучка, дори не те бива да ме възбудиш! — Тя не му отговори и стисна устни. Джеси изруга, отдръпна се от нея и посегна към раницата си. — Сега нямам време за това, но когато стигнем в Мексико, ще си наваксам.

Стана, дръпна въжето и тръгна, но за нейна изненада рязко смени посоката и пое на юг.

Тя бе изгубила представа за времето, за посоката, за разстоянията. Снеговалежът бе намалял, но от време на време се чуваше тътен на далечни гръмотевици. Лили механично движеше краката си, решена да оцелее. Вече бе сигурна, че не са се запътили към хижата, и се питаше къде ли е сега Адам, какво ли чувства.

В мига, преди да се разделят, тя бе видяла в очите му желание да убива. Той щеше да я намери, знаеше, че ще ги открие. Всичко, което трябваше да направи, бе да остане жива дотогава.

— Уморих се. Искам да почина.

— Ще почиваме, когато аз кажа. — Джеси бе разтревожен, да не би да е объркал пътя във виелицата и извади компаса си. Кой можеше да каже къде, по дяволите, се намират сега? Това не беше по негова вина. — Не остава много път — каза, прибра компаса и се насочи на изток. — Ти си като всички жени, кучка, която само знае да мърмори и да се оплаква. Винаги плачеш за нещо.

— Ако припадна от изтощение, ще бъде по-трудно за теб, Джеси. Имам нужда от палто и нещо топло за пиене.

— Затваряй си устата. Затваряй си проклетата уста. — Той се загледа в тъмнината и падащия сняг. Прикри с ръка лъча на фенерчето. — Трябва да помисля.

Знаеше накъде да върви, но не виждаше нито един от знаците, с които предварително бе маркирал пътя. Затова не можеше да прецени разстоянието. В мрака всичко изглеждаше различно. Всичко се сливаше пред очите му. Това не беше по негова вина.

— Изгубихме ли се? — Лили измъчено се усмихна. Това бе толкова характерно за него. Самоувереният Джеси Кук, бивш офицер от флота, изгубен сред планините на Монтана. — Накъде е Мексико?

Тя продължи да се усмихва дори когато той се извърна с вдигнати юмруци. Щеше да се нахвърли върху нея само за да облекчи напрежението си, но в този миг видя това, което търсеше.

— Нали искаше да починеш? Чудесно. Точно това ще направим.

Хвана я за ръката и я затегли към входа на малка пещера, скрита в скалите.

— Това е план Б. Винаги имам резервен план, Лили. Още преди месец набелязах това място. — Смяташе да го използва само в краен случай, но сега нямаше друг избор.

— Много е трудно за откриване. Твоят индианец никога няма да те намери.

В пещерата бе студено, но поне не духаше вятър. Младата жена уморено се отпусна на колене.

Доволен, че е осъществил следващата стъпка от плана си, Джеси смъкна раницата от гърба си.

— Тук имам нещо, което ще ни стопли. Уиски. — Извади бутилката и отпи голяма глътка. — Ето, пийни си и ти, скъпа.

Тя пое бутилката, като се надяваше, че алкохолът ще сгрее поне малко премръзналите ѝ крайници.

— Имам нужда от одеяло.

— По случайност имам едно. Нали знаеш, че винаги съм готов за всичко, скъпа?

Той бе доволен, че бе предвидил всичко — храна, фенер, нож, кибрит. Подхвърли ѝ одеялото и развеселено наблюдаваше как тя се опитва да се завие с вързаните си китки. Джеси седна на пода до стената.

— Сега малко ще поспим. Не мога да рискувам и да запаля огън, макар да съм сигурен, че онези момчета са далеч на север. — Извади цигара. Един мъж заслужаваше цигара. — На сутринта ще тръгнем. Като стигнем до някое от онези затънтени шибани градчета, ще наема кола и ще отпрашим за слънчевото Мексико. — Възхитен от себе си, издуха няколко кръгчета дим. — Откога чакам да се измъкна оттук. Шибана и тъпа Монтана.

Надигна бутилката.

— Един умен мъж като мен, на когото му върви на карти, може да спечели добри пари от тъпите мексиканци.

Лили си каза, че трябва да поспи, за да издържи, докато Адам я намери. Сви се до стената и доколкото можа, се уви с одеялото.

Той щеше да продължи да пие, познаваше го достатъчно добре. Щеше да продължи да пие, докато се напие и тогава тя щеше да има по-голям шанс да избяга.

Но първо трябваше да поспи. Пред очите ѝ сякаш се спусна мъгла и студени тръпки разтърсиха тялото ѝ. Някак отдалеч до слуха ѝ достигаше бълбукането на уискито в бутилката.

— Защо уби онези хора, Джеси? Защо направи всички онези неща?

Чу как той отново надигна бутилката и видя самодоволната усмивка на устните му.

— Един мъж знае какво върши.

Това бе последното, което чу от него.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

От върха на ветровития хребет Адам намръщено се взираше в полумрака, но не откри нищо.

— Задминал е хижата. — Застанал до него, Бен огледа мрачното небе, опитвайки се да отгатне колко часа оставаха до зазоряване. По дяволите, тъкмо сега се нуждаеха от дневна светлина. На сутринта могат да попаднат на повече следи, отколкото бяха успели да надушат кучетата. На сутринта ще съставят план за търсене, а брат му ще им се притече на помощ със самолета, за да провери всяко кътче в долината.

— Намерил е някакво скривалище и сега изчаква там. — Вятърът се усили и Адам се отдръпна. — Явно този тип знае някакво скрито убежище. Ще е луд, ако се реши да върви в такова време из планината.

„Мъж, който е нарязал на късове двама души, не може да не е луд“, мрачно си каза Бен, но осъзна, че в никакъв случай не бива да го изрича гласно в присъствието на Адам.

— Няма къде да се скрие. Ще го намерим и той ще си получи заслуженото.

— Виелицата поутихна. Лили няма дебели дрехи. Как ли ще изкара нощта? — Адам отново се загледа в мрачната бездна под краката си. Въздъхна мрачно. — Ще се простуди, ще измръзне до кости.

— Този тип не може да е стигнал много надалеч — опита се да го окуражи Бен. — Сигурен съм, че се е изморил и е спрял някъде да прекара нощта.

— Когато ги настигнем, искам ти и Уила да вземете Лили със себе си, а него да го оставите на мен. — Адам се обърна. Очите му, винаги топли и меки, сега бяха студени и неподвижни като скалата под краката му. — Ще го оставите на мен.

Той имаше право да настоява за това и Бен кимна сковано:

— Да, ще го оставим на теб.

Застанала до конете, Уила не ги изпускаше от погледа си. През целия си живот бе оцелявала в този суров, мъжки свят. Разбираше по-

добре от мъжете на какви изпитания е подложена Лили. Съдбата на сестра ѝ беше в техните ръце.

Когато те се извърнаха към нея, тя измъкна от раницата блузата на Лили и я подаде на кучетата да я помиришат. Възбудените животни залаяха и се понесоха на юг.

— Небето започва да се прояснява — рече тя, след като се качиха на конете и потеглиха. — Ако облаците се разпръснат, ще можем да продължим, макар че няма пълнолуние.

— Да, лунната светлина ще ни помогне. — Бен изпитателно я огледа. Тя яздеше изправена, без никакви признаци на умора. Но не успя да види очите ѝ. — Ще издържиш ли?

— Разбира се. Бен...

Спря коня си, помислил, че тя иска той да се приближи по-близо до нея.

— Ако искаш, можем да спрем за малко.

— Не, не. По дяволите, една мисъл ме гложди от часове. Имаше нещо познато в това копеле. Нещо, което... което като че ли съм виждала някъде преди. Но беше толкова тъмно, пък и лицето му беше разкъравено.

Отметна назад шапката си, ядосана, че не може да си спомни. — Нали веднага заведох Били при Бес. Не ми остана време да го разпитам. А трябваше. Може би сега щяхме знаем повече за плановете му.

— Тогава имаше още много други тревоги на главата си.

— Да. — Отново напрегна паметта си, ала и този път без успех.

— Е, няма значение. — Намести шапката на главата си и пришпори Луна. — Сега най-важното е да намерим Лили. — И то да я намерим жива, искаше ѝ се да допълни, но не се осмели.

Пещерата тънеше в мрак. Тя се стопли, после отново измръзна, сетне тялото ѝ пак загоря, обхванато от пламъците на треската и ужаса на съновиденията. Ръцете ѝ бяха студени, безчувствени и подути около китките, където въжето се бе врязало. Лили се сви на кълбо, представяйки си, че се сгушва до топлото тяло на Адам, обхваната от силните му и галещи ръце.

Когато светлият лъч докосна клепачите ѝ, младата жена се обърна настрана. Искаше да заспи, да забрави за всичко. Промърмори нещо, когато треската ѝ се усили.

Стъпки, замаяно си каза Лили. Адам си е дошъл. Сега ще си легне в леглото до нея. Тялото му е малко измръзнало, но бързо ще се стопли. Само ако се обърне, само ако успее да се събуди и се обърне, меките му устни ще бъдат върху нейните, а след това той ще я люби, бавно и нежно.

Преди отново да се понесе по вълните на забравата, ѝ се стори, че чу писък. Като на мишка, уловена в капан. Адам щеше да я отнесе, преди тя да я види. Той винаги разбираше какво изпитва.

Главата ѝ се отпусна и мракът я погълна. Тя не усети ножа, който се плъзна между китките ѝ и разряза въжетата, нито тежкото топло палто на Джеси, което покри треперещото ѝ тяло. Ала устните ѝ мълвяха името на Адам на мъжа, който се бе надвесил над нея и от чийто ръце капеше кръв.

Беше бърза работа и той съжаляваше за това. Нямаше време за финес. Имаше късмет, че ги бе открил преди другите. Имаше късмет, че копелето бе пияно. Умря по-леко, отколкото заслужаваше. Като заклано прасе, само с един–единствен писък.

Но все пак бе взел косата му. Сега вече това бе традиция и мъжът дори си бе донесъл найлонов плик, за да я сложи вътре.

Трябваше да остави жената, за да я намерят другите.

Трябваше да излезе, да обиколи околността и да се върне пак, когато останалите са вече тук, за да не се усъмнят.

Освети с фенерчето пещерата, за да я огледа още веднъж, и се усмихна, когато видя няколко клонки по пода. Един малък огън до входа на пещерата щеше да привлече спасителния отряд.

Захили се, като си представи физиономиите им, щом влязат в пещерата. Светлините на фенерчето танцуваха по сгърченото тяло до стената, от което кръвта изтичаше като червена река.

Щеше да се отправя на изток и щеше да се присъедини към някоя от спасителните групи, разпръснати като ветрило из планината. Онези мъже си мислеха, че са герои.

Само той знаеше кой е истинският герой.

— Дим. — Уила бе първата, която усети миризмата. Седлото ѝ проскърца, когато тя рязко се изправи. — Усещам дим. — За пръв път, откакто бяха тръгнали, сърцето ѝ се изпълни с надежда. — Адам?

— Точно пред нас. Не мога да го видя, но го усещам.

— Той е запалил огън — промърмори Бен. — Глупаво копеле.

Пришпориха конете и препуснаха напред. От изток небето вече изсветляваше.

— Познавам това място. Адам, ние сме се катерили по скалите в клисурата недалеч оттук. — Бен стисна челюсти. — Наоколо има пещери, няколко малки пещери. Те са чудесно убежище.

— Спомням си. — Само мисълта за пистолета, опрян в челото на Лили, го възпря да не препусне напред. Очите му се присвиха, за да свикнат с тъмнината. — Там! — посочи той към тънката струйка дим, който се виеше нагоре, а Чарли бясно залая.

— Намерихме ги. — Преди Уила да успее да отговори, Бен затисна устните ѝ с длан. — Ти ще останеш тук.

— Проклетата да съм, ако го направя.

— Поне веднъж ще направиш това, което ти се казва!

Той познаваше лая на Чарли, лай на куче, което е открило върнатата следа, сигнал за убийство. По начина, по който бе вирнала брадичката си, знаеше, че тя не възнамерява да му се подчини. Но трябваше да я накара да изслуша плана му.

— Той е въоръжен — напомни ѝ Бен. — Ще се опитаме да го накараме да излезе от скривалището си. Ако успеем, ти трябва да си тук, готова за стрелба. Ти си по-добър стрелец от Адам. Добра си почти колкото мен. Той няма да очаква, че ще има жена с нас, и вниманието му ще е насочено към нас двамата с Адам.

Думите му звучаха разумно и тя кимна.

— Добре. Първо да опитаме така, както предлагаш. — Погледна към Адам и измъкна пушката си. — Аз ще те прикривам.

Брат ѝ слезе от коня и погледна към Бен. Погледите им се срещнаха.

— Помни какво ти казах — рече Адам.

Те се разделиха и поеха към малката пещера — единият наляво, а другият надясно. Уила дръпна юздата, за да задържи Луна, и остана да чака, без да откъсва поглед от тях. Двамата мъже се движеха в пълен синхрон, мъже, които бяха ловували заедно от деца, мъже, които

познаваха мислите си. Един сигнал с вдигане на ръка, едно кимване и те ускориха ход, но без да бързат.

Когато те приближиха входа на пещерата, сърцето на Уила заблъска като лудо в гърдите ѝ. Дъхът ѝ заседна на гърлото и тя с ужас очакваше изстрели, викове и кръв, обагрила снега.

Мислено отправяше горещи молби към Бога, първо на английски, а след това и на майчиния си език. Молеше се на всеки бог, който може да чуе молбата ѝ за помощ.

Пое дълбоко дъх и насочи пушката към входа на пещерата.

В този миг от там се показва олюляващата се фигура на Лили.

— Господи! — Уила забрави за задачата си, за поста си и препусна в галоп. Лили вече бе в прегръдките на Адам, когато тя скочи от коня. — Ранена ли е? Добре ли е?

— Цялата гори. Има треска. — Отчаян, той притисна студеното си лице до нейното. Дори желанието му за отмъщение се стопи, когато тя потръпна в прегръдките му.

— Трябва бързо да я отведем у дома.

— Вътре — промърмори Лили и се сгуши в него. — Вътре. Джеси... О, Господи!

— Вътре? — Уила трепна и страхът отново сграбчи сърцето ѝ. — Бен! — извика тя и се втурна към пещерата.

Той беше бърз, но не достатъчно, за да ѝ попречи да види какво бе разпръснато по пода на пещерата.

— Излез навън. — Препречи пътя ѝ и здраво я хвана за раменете. — Излез веднага!

— Но как? Кой?

— Излез ти казвам! — Грубо я обърна и я побутна навън. — Стой отвън.

Тя излезе с треперещи крака и се облегна на една скала. По кожата ѝ изби студена пот и стомахът ѝ се преобърна. Пое дълбоко въздух, опитвайки се да потисне пристъпа на гадене.

Когато се посъвзе, видя как Адам загръща Лили в палтото си.

— Нося термос с кафе. Сигурно още е топло. — Уила се изправи и с усилие пристъпи. — Да се опитаме да ѝ дадем малко и да я заведем вкъщи.

Адам се изправи и вдигна Лили на ръце. Очите му се срещнаха с тези на сестра му. Слънчев лъч проблесна в тях като острие на меч.

- Той е мъртъв, нали?
- Да, мъртъв е.
- Искях да умре от моите ръце.
- Вече е все едно — отвърна тя и се качи на коня си.

Уила неспокойно крачеше из всекидневната в къщата на Адам. Знаеше, че само ще пречи в стаята на болната, но сега се чувстваше още по-зле. Бес ѝ бе наредила да излезе от спалнята и двамата с Адам се грижеха за Лили. Бен и Нейт разговаряха с полицаите, а останалите мъже отидоха да си починат след дългата изморителна нощ. Дори Тес имаше работа. Бес я изпрати в кухнята да приготви кафе, чай и супа.

— Как е тя? — нетърпеливо попита Уила, когато икономката слезе по стълбите.

— Много ли е зле? Какво ще стане с нея?

— Правя всичко, което трябва да се направи. — От тревогата и безсънието гласът ѝ звучеше остро и сърдито. — А сега си върви къщи и си легни. Ще я видиш по-късно.

— Трябва да я отведем в болница — намеси се Тес, понесла от кухнята подноса със супата.

— И тук мога да се грижа достатъчно добре за нея. Ако треската не премине до утре, Зак ще я отведе със самолета си в Билингс. Засега е по-добре да остане в собственото си легло, редом с мъжа си. — Бес взе подноса. Искеше и двете жени да ѝ се махнат от главата, за да не се тревожи и за тях. Грижете за Лили ѝ стигаха. — Вие си гледайте вашата работа, а аз си знам моята.

— Тя винаги смята, че знае какво да прави — изръмжа Тес, когато възрастната жена се качи на горния етаж. — Лили може да има измръзване.

— Не беше толкова студено — вяло отвърна Уила. — Няма признаци на измръзване. Тя е настинала, освен това онзи тип я е бил. Ако Бес смяташе, че Лили има нужда от лекарски грижи, сама щеше да настоява да я закараме в болницата.

Тес стисна устни и изказа гласно опасението, което от няколко часа таеше в сърцето си:

— Той може би я е изнасилил.

Уила рязко се извърна. Тя също се страхуваше от това.

— Тя ще каже на Адам, ако има нещо такова.

— Невинаги е лесно за една жена да говори за това.

— Не и с Адам. — Разтърка зачервените си очи. — Дрехите ѝ не бяха разкъсани, Тес, а и той е имал достатъчно други грижи, за да мисли за изнасилване. Ако я беше изнасилвал, щеше да има някакви следи. Бес щеше да види, когато я разсъблече, и щеше да ни каже.

— Добре — кимна Тес. Ала имаше и още нещо, което я безпокоеше. — Ще ми кажеш ли какво се случи там горе?

— Не знам какво се е случило. — Картината още бе жива пред очите ѝ и знаеше, че никога нямаше да я забрави, така както не бе могла да забрави и другите. Но нищо не разбираше. — Когато ги намерихме, Лили беше изпаднала в делириум, а той беше мъртъв. Мъртъв — повтори тя и двете сестри се спогледаха. — Мъртъв, както останалите, както Пикълс и онова момиче.

— Но... — Тес бе сигурна, че Адам го е убил. Че те ще скрият това от полицията, но че Адам го е убил. — Но в това няма логика. Ако Джеси Кук е убил останалите...

— И аз нищо не разбирам. — Уила взе шапката и шубата си. — Имам нужда от чист въздух.

— Уила. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Ами ако Джеси Кук не е убил онези другите?

— И на този въпрос не мога да ти отговоря. — Тя се отдръпна. — Върви да си легнеш, Холивуд. Изглеждаш ужасно.

Сякаш краката ѝ бяха от олово и тя с мъка вървеше по пътя. Трябваше да говори с полицаите и да реши какво ще прави по-нататък.

Дворът бе пълен с коли. Вратите на пикапа на Бен бяха запечатани от полицията. Не си спомняше в ранчото да е идвала полицейска кола, докато баща ѝ бе жив. Откакто бе умрял, не помнеше за кой път бяха тук.

Запъти се към верандата и в този миг Бен се показва на стълбите.

Той я бе видял от прозореца на кабинета ѝ как унило се влачи към къщата и как раменете ѝ се прегърбиха, когато видя полицейските коли. Това му бе достатъчно.

— Как е Лили?

— Бес не пуска при нея никого, освен Адам — бавно съблече шубата си и я прибра в дрешника. — Сега си почива.

— Добре. Ти също трябва да си починеш.

— Полицаите сигурно ще искат да разговарят с мен.

— Разговорът с тях може да почака. Първо трябва да се напиш.

— Хвана я за ръката и я поведе по стълбите.

— Бен, чака ме още много работа.

— Да, знам. — Когато изкачиха стъпалата и тя понечи да тръгне към кабинета си, той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята ѝ. — Но това не означава, че трябва да се разболееш от изтощение.

— Пусни ме. Не обичам грубияните.

— Нито пък аз. — Затвори с ритник вратата зад себе си и я отнесе в леглото. — Особено когато ти самата си такава. — Тя се опита да стане, но той отново я повали в леглото. — Знаеш, че съм по-силен от теб, Уил. Няма да ти позволя да мръднеш оттук, докато не поспиш поне малко.

— Кабинетът ми е пълен с ченгета, сестра ми е в безсъзнание, работниците ми са изплашени и не знаят какво става тук, а ранчото е оставено без надзор. Какво, по дяволите, очакваш от мен? Да си легна и да си подремна?

— Очаквам от теб да ми се подчиниш. — Може би виковете му щяха да я стреснат и да я усмирят. — Поне веднъж в живота си направи това, което ти казват, преди да се разболееш от изтощение. Ченгетата могат да почакаат, Бес и Адам се грижат за сестра ти, а работниците са прекалено уморени, за да се занимават с клюки. И ранчото няма да пропадне, ако подремнеш за няколко часа.

Той хвана единия ботуш, измъкна го от крака ѝ и го запрати в ъгъла. Тя хвана другия ботуш и двамата се вкопчиха в него. Сцената щеше да бъде много комична, ако не беше гневът в очите на Бен.

— Какво ти става, Бен? Престани да се правиш на глупак.

Вторият ботуш се изплъзна от пръстите ѝ и полетя след първия.

— Смяташ ли, че не съм видял лицето ти, когато влезе в онази пещера? Че не знам какво си изпитала? Че не разбирам колко усилия ти струва да издържиш обратния път дотук? — Сграбчи яката на ризата ѝ и за миг Уила си помисли, че ще я запрати след ботушите. — Няма да допусна да се съсипваш.

Тя бе толкова смаяна, че в първия миг дори не протестира, когато Бен започна да разкопчава ризата ѝ и да я смъква от раменете ѝ.

— Махни си ръцете от мен. И сама мога да се съблека. Ти отговаряш за ранчото, Маккинън, но нямаш право да се месиш в

живота ми и ако не...

— Може би някой трябва да се меси в живота ти.

Никога не го бе виждала такъв. Очите му изпускаха гневни искри, а лицето му бе потъмняло.

— Може би имаш нужда някой да ти казва понякога какво да правиш.

— Дори и да е така, това няма да си ти. И ако веднага не ме пуснеш... — ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Хайде, удрай! — изкрещя Бен. — Удряй, но ще те сложа да си легнеш, дори и ако трябва да те вържа.

Уила се вкопчи в ръцете му, когато той се пресегна към ризата ѝ.

— Предупреждавам те...

— Той е работил за мен.

И двамата застинаха.

— Какво? Джеси Кук?

Сега тя си припомни и ръцете ѝ се разтрепериха. Денят, в който бе ходила в „Трите камъка“, и мъжът със симпатичното лице, който бе потропал на стъклото на пикапа ѝ. Били са близо, толкова близо, както двамата с Бен сега, само с тънката стъклена преграда между тях.

— Значи там съм го виждала! — Потръпна при спомена за усмивката на мъжа, когато се бе обърнал към нея по име. — Значи той е бил тук през цялото време. И е играл покер с моите хора, тук в ранчото ми...

Уила поклати глава и погледна към Бен. Лицето му беше посивяло. Не толкова от гняв, колкото от вина. А тя много добре познаваше унищожителната сила на това чувство.

— Ти не си виновен. — Нежно докосна лицето му и тихо прошепна: — Защото не си знаел.

— Не, не знаех. — Мъчително преглътна. — Но това не променя нещата. Аз му позволих да ремонтира пикапа на Шели. После тя го покани у дома на кафе. Тя и бебето са били сами с него. Той поправи мивката в кухнята на мама. Той е бил в къщата с майка ми.

— Стига! — Уила се надигна и го привлече към себе си. — Вече всичко свърши. Той е мъртъв.

— Той е мъртъв, но нищо не е свършило. — Бен я прегърна и я обърна към себе си. — Този, който го е убил, Уила, работи в твоето или в моето ранчо.

— Знам. — Откакто се бяха върнали от пещерата, непрекъснато мислеше за това. — Може би това е някакъв акт на отмъщение, Бен. Може би той е убил другите, а някой е разбрал и е решил да му отмъсти. Лили не беше наранена. Тя е била сама с него, изгаряща от треска и съвсем безпомощна, но той не я е докоснал.

— А може би е нямал време. Уил, смятам, че е почти изключено да има двама убийци, които си служат само с нож. Джеси имаше малък нож, скрит в ботуша, с десетсантиметрово острие, малко по-голям от джобно ножче. Онези рани не могат да бъдат причинени с него.

— Не, не могат. — Спомените отново нахлуха в главата ѝ.

— А и онова биче, първото, което намерихме изкормено пред хижата. Не е възможно той да го е направил. Тогава той не е познавал пътеките в планината.

Устните ѝ пресъхнаха и тя прокара език по тях.

— Каза ли всичко това на полицаите?

— Да, казах им.

— Добре. — Уила разтри челото си. Главата вече не я болеше така силно, но все още се чувстваше леко замаяна. — Ще продължаваме, както досега. Ще оставим денонощната охрана. Аз познавам моите хора. Познавам ги. — Удари с юмрук по коляното си. — Само онези двамата, които наскоро наех... О, Господи, не бива да наемам нови хора, докато тази история не приключи.

— Ще престанеш да яздиш сама.

— Не мога да взимам охрана със себе си всеки път, когато трябва да проверявам стадата.

— Ще престанеш да яздиш сама — упорито повтори той. — В противен случай ще използвам завещанието на стареца, за да те спра. Ще обявя, че не можеш сама да управляваш ранчото. Лесно ще убедя Нейт да ме подкрепи.

Лицето ѝ пребледня и тя скочи на крака.

— Кучи син! Много добре знаеш, че мога да управлявам ранчото.

Бен също се изправи.

— Казах каквото имах да казвам и няма да отстъпя. Ако се опиташ да ми се противопоставиш, рискуваш да изгубиш ранчото.

— Махай се от очите ми! — Тя се извъртя и стисна юмруци. — И повече да не си стъпил в къщата ми!

— Ако искаш да запазиш къщата си, няма да яздиш без Адам или Хам. А ако искаш да се махна, ще трябва веднага да си легнеш. — Можеше да я накара със сила да си легне. Това щеше да бъде по-лесно, отколкото да изрече следващите думи. — Загрижен съм за теб, Уил. Изпитвам чувства към теб и това не е шега за мен. — Тя внезапно се извърна и смаяно го погледна. — Не знам какво, по дяволите, да правя с чувствата си, но те са дълбоко в мен.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите и краката ѝ отмаяха.

— И смяташ, че заплахите са най-добрият начин да ми ги покажеш, така ли?

— Може би не, но ако се опитам да те убедя с добро, ти няма да ме послушаш.

— Откъде знаеш? Ти никога не си ме убеждавал с добро.

Бен смутено прокара ръка през косата си.

— Аз също имам задължения, но не мога да работя, като непрекъснато се тревожа за теб. Ако ме послушаш, всичко ще бъде много по-просто.

— А ти ще яздиш ли сам, Бен?

— Сега не говорим за мен.

— А може би и аз имам чувства.

Думите ѝ го сепнаха. Изгледа я замислено и пъкна ръце в джобовете си.

— Така ли?

— Вече не изпитвам желание да те ударя всеки път, когато те видя, и това може би означава нещо.

Той се усмихна.

— Никой не умее по-добре от теб да повдигне самочувствието на един мъж и в следващия миг да го стъпче. Нека да не избързваме. — Пристъпи към нея и взе лицето ѝ в дланите си. Устните му леко докоснаха нейните. — Ти не си ми безразлична. Донякъде.

— Ти също. Донякъде.

Сега гласът ѝ звучеше меко и подканящо. При други обстоятелства щеше да я прегърне, да я отнесе в леглото и нежно да я люби. А може би щеше да ѝ каже и нещо повече. Целуна я, както тя очакваше, а после целувката му стана по-настойчива и той се притисна

към нея. Ръцете ѝ обгърнаха врата му и тялото ѝ се изви под неговото. Когато този път я повдигна и я понесе към леглото, от устните ѝ се изтръгна само лека въздишка.

— Заклучи вратата — промърмори. — Къщата е пълна с ченгета. Може да ни арестуват.

Докато сваляше ципа на джинсите ѝ, Бен целуна затворените ѝ очи. След това я зави с одеяло и затвори капаците на прозорците. Уила отвори очи и му се усмихна, когато той се наведе и я целуна.

— А сега заспивай — заповяда ѝ, изправи се и тръгна към вратата.

Тя скочи като пружина.

— Кучи син!

— Обичам да ме наричаш така. — Бен се ухили и затвори вратата след себе си.

Уила гневно се отпусна върху възглавниците. Как така винаги успяваше да ѝ се наложи? Искаше тя да си легне и ето, че точно това бе направила. Толкова бе унижително!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ЛЯТО

*„Суровите ветрове обрулиха майските
цветчета и лятото забави своя ход.“*

Шекспир

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На мивката нямаше чинии, плотът бе избърсан, а подът блестеше от чистота. Лили огледа кухнята. Адам бе свършил всичко. Отново той. Отиде до задната врата и я отвори. Градината бе прекопана, а в лехите бяха засети зеленчуци и цветя. От Адам и Тес!

Опита се да потисне негодуванието си, да си напомни, че те са го направили заради нея. Две седмици беше болна, а през следващата се чувстваше толкова отпаднала и слаба, че не можеше да върши и най-дребната домакинска работа, без да си почива. Но вече бе укрепнала и не искаше повече да я глежат и да се отнасят с нея като с малко дете.

Сякаш бяха изминали години от онази студена и зловеща нощ. В спомените ѝ все още имаше празнини, но тя не желаше да се рови в тях. След три седмици щеше да се омъжи, а се чувстваше безпомощна да управлява живота си, както никога досега. Дори не ѝ бе позволено да надпише сватбените покани. Установи се, че Уила има най-хубав почерк, така че Тес ѝ възложи тази задача, а на Лили бе отредена ролята на наблюдател.

Това трябваше да престане. Решително затвори вратата зад себе си и закрачи към конюшната. Но колкото повече приближаваше, толкова повече краката ѝ се разтреперваха. Всеки път, когато се запътеше към конюшната или към пасището, Адам намираще начин да я върне вкъщи. И никога не я докосваше. Или ако го правеше, повече приличаше на докосването между доктор и пациент, а не между двама любовници.

Когато тя приближи, той излезе от конюшната. Помисли си, че той сякаш има радари, когато се отнася до нея. Адам се усмихна, но Лили видя, че очите му я гледат тревожно и напрегнато.

— Здравей. Надявах се, че ще спиш по-дълго.

— Вече минава десет. Мислех, че днес ще мога да поработя с две от едногодишните жребчета в ограденото пасище.

— Има време за това. — Както обикновено той я поведе по-далеч от конюшната, като ръката му едва докосваше лакътя ѝ. — Закуси ли?

— Да, Адам, закусих.

— Добре. — Продължи да я води към къщата, където щеше да бъде на спокойствие и в безопасност. — Прочете ли новата книга, която ти донесох? Сутринта е чудесна и ти можеш да седнеш на верандата и да почетеш на слънце.

— Вече я прочетох. — Дори не я бе започвала. Това я накара да се почувства виновна, защото той специално бе ходил в града, за да ѝ купи книги, списания и захаросани бадеми, които толкова много обичаше.

Сега мразеше книгите, списанията и захаросаните бадеми. Дори цветята, които той непрекъснато ѝ носеше, за да ѝ достави удоволствие.

— Ще ти изнеса радиото навън. И едно одеяло. Когато седиш на едно място, може да ти стане студено. — Ужасяваше го мисълта, че отново може да се разболе и да лежи безпомощна в леглото, изгаряща от треска. Ще ти направя чай, а после...

— Стига! — Избухването ѝ сепна и двамата. Докато той я гледаше смаяно, тя изведнъж осъзна, че досега никога и никому не бе крещяла така силно. — Стига, Адам, уморих се от всичко това. Не искам да седя на верандата, не искам да чета. Не искам да ми носиш чай, цветя, захаросани бадеми и да трепериш над мен, все едно че съм от стъкло.

— Лили, не се разстройвай. Може отново да се разболееш. Забрави ли, че беше болна?

За пръв път в живота си разбра мъдростта на поговорката да преброи до десет, преди да заговори.

— Вече не съм болна. И щях отдавна да съм станала от леглото, ако ти не се суетеше толкова около мен. Омръзна ми да бездействам по цял ден, някой друг да мие чиниите ми, друг да сади цветя в градината ми, друг да управлява живота ми. Омръзна ми до смърт!

— Нека да влезем вътре. — Той се отнасяше към нея търпеливо и състрадателно като с капризна и раздразнена кобила. — Трябва да си почиваш. И без това имаш много грижи със сватбата, която е само след три седмици.

Това преля чашата.

— Нямам нужда от почивка и не искам да се отнасяш с мен като с капризно дете. Освен това няма да има никаква сватба, докато аз не реша!

И се отдалечи, като го остави да гледа слисано подир нея.

В гърдите ѝ бушуваше гняв, какъвто никога досега не бе изпитвала. На един дъх стигна до къщата, изкачи стъпалата и нахлу в кабинета, където завари сестрите си да се карат.

— Щом не ти харесва начина, по който върша всичко, защо, по дяволите, ми възложи тази работа? Имам достатъчно грижи, за да се занимавам с организирането на сватбеното тържество.

— Аз се погрижих за цветята — отвърна ѝ Тес. — Аз говорих с всички доставчици — ако въобще може да се наричат доставчици тези мошеници, които не разбират от нищо. — Ядосано постави ръце на кръста си. — А за теб остана само да се погрижиш за подреждането на масите и столовете. И ако аз искам чадъри на райета, най-малкото, което можеш да направиш, е да ги осигуриш.

Уила скочи от стола със стиснати юмруци и извика в лицето ѝ:

— А откъде, за Бога, мога да намеря петдесет чадъра на сини и бели райета? Да не говорим за навеса, за който толкова настояваш. Защо не си... Лили, не трябваше ли да си почиваш?

— Не, не трябваше. — Решително се приближи до бюрото и с един замах събори всичко на пода. — Можете да изхвърлите всички тези хартии, защото сватба няма да има.

— Скъпа... — Тес първа се съвзе, прегърна я през рамо и се опита да я накара да седне в креслото. — Ако си размислила...

— Не ме наричай скъпа! — Сърдито се дръпна от сестра си. — И няма защо да ме питаш дали съм размислила, защото никой не ми е дал възможност въобще да помисля. Това е моята сватба, по дяволите! А вие обсебихте всичко. Ако толкова много ви се иска да организирате сватби, защо някоя от вас не се омъжи?

— Ще отида да доведем Бес — промърмори Тес и това още повече вбеси Лили.

— Да не си посмяла да доведеш Бес! Сега само тя ми липсва. Ако още някой се опита да ме поучава, ще го ударя с все сила. Това се отнася най-вече за теб, Тес. Ти си засяла моята градина. — Обърна се към Уила. — Ти пък надписваш сватбените ми покани. Вие двете сте обсебили всичко, а ако случайно нещо се изплъзне от погледа ви, Адам веднага се заема с него, при това така бързо, че аз дори не мога да протестирам.

— Добре, добре... — Уила я хвана за ръцете. — Извинявай, че сме попрекалили в желанието си да ти помогнем в този труден момент. Да не мислиш, че умирам от желание да се занимавам с надписването на тези покани, докато тази тук непрекъснато ме следи?

— Аз не те следя! — процеди през зъби Тес. — Аз те ръководя.

— Ръководиш! Как ли не! Ти си навираш носа навсякъде и рано или късно някой добре ще ти го натрие.

— О, и не се съмнявам, че това ще бъдеш ти, нали?

— Млъкнете и двете! — изкрещя Лили. Сестрите ѝ бяха смаяни, когато тя вдигна една ваза и я запрати в стената. — Можете да си чешете езиците колкото искате, но не и за моя сметка. Не искам да се бъркате в моите работи! Разбрахте ли? Повече няма да позволя да ме използват и да управляват живота ми. Няма да позволя да ме изтикате на заден план. Искам всички вие да спрете да ме гледате така, сякаш всеки миг ще се разпадна на парчета. Защото няма да се разпадна. Няма!

— Лили... — Адам влезе в кабинета. Не знаеше как да се приближи и затова реши да стои по-далеч от нея, като се надяваше успокоителният му тон да я усмири. — Не исках да те разстройвам. Ако се нуждаеш от време, за да...

— О, не започвай пак. — Трепереща от гняв, тя изрита хартиите, струпани в краката ѝ. — Точно за това говоря. Никой не бива да разстройва Лили. Никой не бива да се отнася към нея като към нормална жена. Бедната Лили, бедното малко създание! Никой не бива да го разстройва!

Тя рязко се завъртя към Адам. Очите ѝ изпускоаха мълнии.

— Добре, Джеси ме отвлече. Опря пистолет в слепоочието ми. Повлече ме със себе си към планината, рита ме в снега, влачи ме на въже като куче. Но аз издържах. Аз оцелях. Крайно време е да го разбереш.

Той потрепери от болката, която думите ѝ му причиниха. Отново си представи залитащата, изгаряща от треска Лили, която се появява на входа на пещерата.

— И какво искаш от мен? Да забравя? Да се преструвам, че нищо не се е случило?

— Да живееш с това. Като мен. Ти не си ме питал нищо. — Гласът ѝ потрепери, но тя се овладя. — Може би не искаш да знаеш

отговорите. Може би вече не ме желаш.

— Как можеш да кажеш такава нещo?

Лили се изправи и се опита гласът ѝ да звучи спокойно и хладно, макар че сърцето ѝ бясно биеше и сякаш щеше да изхвъркне от гърдите ѝ.

— От онази нощ ти не си ме докосвал, Адам. Откакто това се случи, ти не си ме докосвал. — Поклати глава, когато Уила и Тес тръгнаха към вратата. — Не, останете. Това не е само между Адам и мен. Това е само част от всичко. Вие също избягвате тази тема, затова мисля, че е време да поговорим. Сега!

Избърса една сълза от лицето си. По дяволите, няма да си позволи повече сълзи.

— Защо не ме докосваш, Адам? Защото си мислиш, че той ме е докосвал, и повече не ме искаш?

— Не знам как. — Той пристъпи напред и спря. Ръцете му висяха безпомощно отпуснати покрай тялото му. Чувстваше ги като чужди. — Не можах да го спра. Не те защитих. Не изпълних обещанието, което ти дадох. Затова не знам как да те докосна. Не знам дали го искаш.

Тя затвори очи за миг. Защо не го бе разбрала досега? Сега той беше по-уязвимият. Не знаеше какво да прави.

— Ти ме намери — изрече нежно, като се надяваше той да разбере колко много означава това за нея. — Първото лице, което видях, когато излязох от онази пещера, беше твоето, Адам, и затова мога да продължа да живея, въпреки онази нощ. — Пое дълбоко въздух. — През цялото време знаех, че ще дойдеш. Тази надежда ми даде сили да издържа. И да се съпротивлявам.

Погледна към сестрите си. Те също трябваше да разберат колко много бе означавало това за нея.

— Аз се съпротивлявах и издържах, както вие бихте направили на мое място. Той беше въоръжен и много по-силен от мен, но изгуби самообладание, защото аз му се противопоставих. Аз блъснах пикапа в онова дърво, за да го забавя и да объркам плановете му за бягство.

— О, Лили! — Тес безпомощно се отпусна в креслото, закри лицето си с ръце и се разплака. — О, Господи...

— А когато ми върза ръцете, аз започнах да се спъвам нарочно и да падам. — Гласът ѝ звучеше спокойно, глас на човек, който е преминал през ада и е оживил. — Защото това щеше да го забави.

Знаех, че няма да ме убие. Щеше да ми причини болка, но нямаше да ме убие. Ала бе толкова студено, че накрая силите ми ме напуснаха и повече не можех да се съпротивлявам. Но, въпреки това издържах.

Без да каже дума, Уила стана, наля чаша вода и я занесе на Тес. Лили въздъхна уморено. Още не бе свършила, още не им бе казала всичко.

— Помислих, че ще ме изнасили, но и това щях да понеса. И преди го е правил. Но този път нямаше време и се страхуваше. Може би дори повече от мен. Когато стигнахме до пещерата, аз бях много уморена и болна. Нищо, което тогава би ми направил, нямаше да има значение, защото всичко, което трябваше да направи, бе да го изтърпя. Да го изтърпя, да оцелея и да се върна у дома.

Тя се приближи до прозореца и се загледа навън. Чувстваше се силна, защото бе успяла да се върне, бе успяла да издържи, бе успяла да преживее целия този кошмар.

— Той носеше бутилка уиски и аз пийнах няколко глътки, защото мислех, че ще ми помогне да се стопля. Той изпи по-голямата част. Аз постепенно се унесох, но го чувах как надига бутилката и се хвали, както му бе навик. Чувах как бълбука уискито в бутилката и смътно си повтарях, че може би той ще се напие толкова, че ще мога да избягам. И тогава някой влезе в пещерата. Не си спомням ясно. — Ако нещо все още наистина я плашеше, беше този миг от спомените ѝ. Неясни, почти нереални, като някакъв трескав кошмар. — Имала съм треска и вероятно съм изпаднала в делириум. Помислих, че си ти, Адам, помислих си, че съм у дома, в леглото, и че ти си дошъл, за да легнеш до мен. Почти усещах присъствието ти. Тогава съм заспала и този някой е убил Джеси я е срязал въжето около китките ми. Аз съм била само на няколко крачки от Джеси, но...

Онзи бърз, пронизителен писък, така внезапно секнал. Сякаш още го чуваше.

— Когато се събудих — продължи Лили, — бях завита с палтото на Джеси. Цялото бе в кръв. Толкова много кръв. И тогава го видях. През входа на пещерата проникваше слаба светлина и успях да го видя. Гледката бе ужасна. Изпитах много по-голям страх, отколкото когато Джеси притискаше дулото на пистолета в слепоочието ми. Искях да побягна. Всеки път, когато се опитвах да поема дълбоко дъх, вдъхвах миризмата му, миризма на уиски и кръв. През тези няколко минути бях

по-изплашена, отколкото през цялото време, докато бях с Джеси. — Тя пристъпи към Адам. — Но когато най-последно излязох от пещерата, ти беше там. Ти беше там, когато най-много се нуждаех от теб. И аз знаех, че ще бъдеш там.

Успокоена от изповедта си, Лили отиде до масичката и си наля чаша вода.

— Много съжалявам, че така крещях на всички ви. Знаем, че сте загрижени за мен. Но аз искам отново да живея като нормален човек. Искам да продължа напред.

— Трябвало е по-рано да се разкрешиш. — Тес се бе съвзела. — Ти си права, Лили, абсолютно си права за всичко. Аз наистина обсебих твоите права. Съжалявам, на твоето място и аз щях да се почувствам оскърбена, ако ме пренебрегват.

— Всичко е наред. Аз често съм позволявала да ме пренебрегват. Освен това наистина ми трябва помощта ти за градината.

— Може би и аз трябва да имам своя градина. Не очаквах, че това ще ми хареса толкова много. Слизам на долния етаж.

— Ако искаш да започнеш всичко отначало — каза Уила и побутна хартиите, разпилени по пода, — най-добре е да започнеш със събирането им. — Тя се усмихна. — И без това не ми се занимава с тях. — Хвана Лили за раменете и прошепна в ухото ѝ: — Той е готов да мине и през ада, за да те върне при себе си. Не го наказвай за това, че те обича толкова много. — Извърна се към брат си. — Имаш два часа да се опиташ да уредиш живота си. — Излезе и затвори вратата след себе си.

— Може би изглеждам неблагодарна — започна Лили, но той само поклати глава. Тя се наведе и започна да събира хартиите. — Счупих една ваза. Никога досега не съм правила такова нещо. Не знам какво ми стана. Но за мен бе ужасно да се върна отново тук и да се чувствам излишна и безполезна.

— Съжалявам, че съм те накарал да се чувстваш по този начин. — Адам приклепна до нея и започна да събира разпилените сватбени покани. Притисна няколко до гърдите си и я погледна. — В живота ми няма нищо по-ценно от теб. Ако искаш да отменим сватбата... Моля те, недей! Не го прави!

Това бе най-хубавото, което бе казал.

— След като Уила и Тес положиха толкова много усилия? Ще бъде несправедливо. — На устните ѝ се появи плаха усмивка. В този миг Адам закри лицето си с длани, ала тя успя да види мъката и болката в очите му.

— Аз му позволих да те отведе.

— Не.

— Помислих, че ще те убие.

— Адам!

— Мислех си, че ако те докосна, това ще ти напомни за него.

— Не, не, Адам. Никога! — Сега тя започна да го успокоява. — Никога, Адам, никога! Съжалявам, безкрайно съжалявам. Не исках да те нараня. Бях толкова ядосана и объркана. Аз те обичам. Обичам те, Адам. Прегърни ме силно! Няма да се счупя.

Ала той щеше да се счупи. Когато ръцете му я обгърнаха, за миг си помисли, че ще се разпадне на хиляди парченца като крехко стъкло.

— Исках да го убия. — Гласът му заглъхна, когато устните му се притиснаха към шията ѝ. — И щях да го направя. Все едно, че съм го направил. Но още по-ужасна е мисълта, че едва не те изгубих.

— Аз съм тук, Адам. И всичко свърши. — Устните му намериха нейните и тя се сгуши в прегръдката му. — Толкова много се нуждаеш от теб, Адам. Искам и ти да се нуждаеш от мен.

Дланите му обгърнаха лицето ѝ.

— Винаги съм имал нужда от теб. И винаги ще имам.

— Искам заедно да се грижим за нашата градина, заедно да отглеждаме коне, заедно да боядисаме верандата. — Притисна лицето му към своето и прошепна най-съкровено си желание: — Искам да имаме деца. Искам да имам дете от теб, Адам. Днес.

Той смаяно повдигна вежди.

— Лили?

— Сега е най-благоприятният момент. — Вдигна ръката му и я поднесе към устните си. — Отведи ме у дома, Адам, отведи ме в нашето легло. Искам днес да ми направиш бебе.

Застанала до прозореца, Тес гледаше как Адам и Лили вървят към бялата къща. Това ѝ припомни за първия ден, когато ги видя да вървят заедно, в деня на погребението.

— Ела да видиш — извика тя на Уила.

— Какво? — Сестра ѝ се приближи, погледна през прозореца и се усмихна. — Е, сега ми олекна. — След малко капаците на спалнята в бялата къща се спуснаха и тя се ухили. — Изглежда, че все пак ще има сватба.

— Аз все още искам онези чадъри на райета.

— Ти си една кучка.

— Всички така казват, Уил. — Неочаквано постави ръка на рамото ѝ. — Утре ще изкарваш ли стадата на горните пасища?

— Да.

— Искам да дойда.

— Много забавно.

— Не, наистина искам. Мога да яздя и смятам, че това ще бъде вълнуващо преживяване, което мога да използвам в книгата си. Щом Адам ще ходи, Лили също ще бъде с него. Хубаво е всички да бъдем заедно. Така е по-безопасно.

— Аз възнамерявах да помоля Адам да остане в ранчото.

Тес поклати глава.

— Нуждаеш се от хора, на които можеш да се довериш. Адам няма да остане, дори и да го помолиш. Така че и двете с Лили ще дойдем.

— Само вие двете ми липсват. Наивни глупачки — тросна ѝ се тя, но вече бе претеглила всички за и против. — Зак и Бен също ще изкарват техните стада. Ще вземем един от работниците с нас, а ще оставим Хам да отговаря за ранчото. Тази вечер си легни рано и се наспи добре, Холивуд. Ще тръгнем на зазоряване.

На разсъмване Тес възседна коня си и се прозя, опитвайки се да си припомни какъв бе сигналният вик, който каубоите използваха, за да подкарат стадата. Имаше смътен спомен от някои сцени от „Навъсените братя“, но точните думи ѝ убягваха.

Дали беше „Ууу, давай!“ или „Ихуу, напред!“?

Явно беше „Ихуу, напред!“, защото точно това извика Уила в мъгливото утро.

Гледката наистина бе впечатляваща. Стадото се виеше напред като буйна река. Ниско над земята се стелеше пелена от утринна мъгла,

а капките роса върху зелената трева блестяха като диаманти, огрени от слънчевите лъчи. На запад планините се извисяваха като богове в сребристорбели одежди.

Уила се извърна и ѝ извика да си размърда задника. Е, каза си Тес и се ухили, това бе чудесно допълнение към прекрасната картина. Пришпори коня си, за да настигне челото на стадото.

Все пак нещо липсваше, помисли си тя сред шума на копитата, подвикванията на ездачите и облаците прах, натежали във въздуха. Нейт. За миг ѝ се прииска и той да отглежда говеда, а не само коне, за да може да язди редом до него.

— Не е достатъчно само да яздиш — подвикна ѝ Уила, когато двете се изравниха. — Животните не бива да се разпръскват. Ако загубиш една крава, ще трябва да я търсиш.

— Сякаш някой може да изгуби голяма и тлъста крава — промърмори Тес, но се опита да подражава на сестра си, която уверено размахваше ласото над главата си.

Не че Тес имаше ласо, защото дори и да ѝ бяха дали, нямаше да знае какво да прави с него, но вместо това надигна ръка и размаха кърпата си над морето от глави.

— О, за Бога! — отчаяно извика Уила и препусна към нея. — Не прави така, глупачке! Тази ръка ще ти трябва. — Измъкна кърпата от ръката ѝ и сърчно я завърза около врата ѝ. — Ето, така е по-добре — заяви и огледа сестра си. — Никога не си била по-хубава.

— Умиращ да се правиш на шеф.

— Аз съм шеф. — Уила пришпори Луна и препусна в галоп към края на стадото, за да провери дали някое животно не е изостанало.

Наистина е вълнуващо преживяване, помисли си Тес.

— Как си? — Джим изравни коня си с нейния и ѝ се усмихна. Изглеждаше наперен и самоуверен като каубой от филмите за Дивия Запад.

— Добре. Много се забавлявам.

— Едва ли и дупето ти ще се чувства така към края на деня — намигна ѝ той.

— О, престанах да го усещам още преди час. — Тес се почеса отзад и се увери, че задникът ѝ е безчувствен като изтръпнал зъб. — Никога досега не съм се изкачвала толкова високо в планината. Гледката е вълшебна.

— Още не си видяла всичко. Почакай да се изкачим още по-нагоре и тогава ще видиш какво се казва красота.

— Откога вършиш тази работа, Джим? Да изкарваш стадата на лятна паша?

— В „Ранчото на Мърси“? По дяволите, сигурно има вече петнадесет години. — Отново ѝ намигна, но видя, че Уила препуска към тях. Знаеше, че тя ще го смъмри, и затова смушка коня си. — Не бива да си губя времето в празни приказки с хубави жени — подвикна той и препусна напред.

— Не флиртувай с каубоите ми — тросна ѝ се Уила.

— Просто водехме цивилизован разговор. Когато флиртувам, аз... о, Боже! — Тес пусна юздите и погледна напред към местността, която Джим преди малко ѝ бе посочил. Уила също спря.

— Красива гледка.

— Прилича на картина — прошепна Тес. — Сякаш не е истинска. — Наистина не можеше да бъде реален начинът, по който цветовете и сенките се преливаха в една вълшебна палитра.

Върховете на дърветата се издигаха високо в небето, а в подножието им се виеше сребърната лента на реката, лъкатушеща между зелените храсти. В дъното на клисурата реката се разбиваше във високите сиви скали, разпръсквайки във въздуха блестящ воден прах.

— В потока има много риба — обади се Уила. — Тук идват да ловят риба от цялата страна. Аз самата не се увличам от риболова, но гледката наистина си струва да се види. А сега трябва да тръгваме — добави тя.

— Да — отвърна Тес, но продължаваше да гледа замечтано реката. Чудеше се, но не като закоравял писател, а като любопитен жител на големия град, колко ли вълнуващо би било да се спусне надолу по бистрите води на реката.

— Реката ще си е тук и като се връщаме — подкани я Уила. — За туристите Монтана е истински рай. Хайде, изоставаме.

— Добре. — Тес препусна след сестра си.

Въздухът рязко захладня, а тук-там под дърветата и сред скалите се показаха петна сняг. Все още се виждаха цветя — повет и дръзко червенеещият се див делфиниум, а чучулигите пееха пролетни песни.

Спряха, за да хапнат набързо и конете да починат.

— За Бога, не завързвай коня си — скара й се Уила, грабна поводите от ръката й и тупна коня по задницата.

— Какво правиш, по дяволите? — Тес се затича след него, но не успя да го настигне. — А сега какво ще правя? Да вървя пеша?

— Яж. — Подаде й един сандвич.

— Много хубаво! Значи мога да получа хапка от сандвича ти с печено говеждо, докато гледам как конят ми отпрашва обратно към ранчото.

— Няма да стигне толкова далеч. Не можем да си позволим да завързваме конете, докато седим под дърветата и обядваме. — Уила видя Бен и се усмихна. — Хей, Маккинън, да не би да си забравил обяда си и сега си дошъл да просиш от нас?

— Няма да се откажа от още един сандвич. — Той скочи от седлото и също като Уила преди малко небрежно го тупна по задницата.

Тес смаяно съпроводи с поглед изчезващия кон.

— Какво става? Да не би всички да сте полудели? Няма да ни остане нито един кон!

Бен взе сандвича, който Тес държеше, и намигна на Уила.

— Да не би да се е опитала да върже коня си?

— Да. Какво искаш от един новак?

— В планината конете не се връзват — обясни той между две хапки. — Заради дивите котки и мечките.

— Какви... котки?! — Уплашено се озърна. — Да не би да намекваш за рисове?

— Точно така. Горски хищници. — Уила взе остатъка от сандвича от Бен и го налапа наведнъж. — Ако конят е вързан, няма да може да избяга. Колко назад е стадото ти, Бен?

— На около петстотин метра.

— Но... — Тес си припомни, че пушката й бе останала на седлото на изчезналия кон. — Каква вероятност има да срещнем хищници?

— Петдесет на сто — подхвърли Бен и сестра й избухна в смях.

— Лили сигурно вече е сварила кафето.

Той закачливо нахлупи шапката на Уила.

— Как мислиш, че те открих, хлапе? По аромата на кафето.

Тес стоеше като вцепенена и ги гледаше как се отдалечават към малкия огън, край който се суетеше Лили с кафеник в ръка. Зад гърба ѝ нещо прошумоля и тя се втурна след тях.

— Хей, почакайте ме!

— Струва ми се, че на сестра ти много ѝ се пие кафе — подхвърли Бен, когато тя ги настигна.

— Трябваше да видиш израза на лицето ѝ, когато натирих коня ѝ. Само заради това си струваше да я доведа тук.

— Иначе всичко останало наред ли е?

— Да. Всичко е спокойно. — Тя забави крачките си. — Нормално. Колкото въобще може да бъде тихо и нормално с приготовленията за сватбата.

— Дано нещо не помрачи празника.

— Нищо няма да се случи. — Уила се спря и се обърна с гръб към огъня, за да не я чуят останалите. — Пак говорих с полицаите. Разследват хората ми. Всеки един от тях.

— Моите също. Необходимо е, Уила.

— Знам. Хам остана в ранчото и това ме тревожи. Останаха само той, Бес и двете момчета на Уд. Те са сами, Бен.

— Хам може да се погрижи за себе си, а също и Бес. Никой няма да нарани двете хлапета на Уд, Уил.

— Досега и аз мислех така, но вече не знам какво да очаквам. Помолих Нел да вземе децата и да отидат за известно време при сестра ѝ, но тя не иска да остави Уд. Разбира се, ако убиецът е Уд, поне тя и децата са в безопасност... Понякога се ужасявам от мислите си, Бен — въздъхна Уила. — Ами ако е Уд, или Джим, или Били? Или някой от твоите хора? Откакто се помня, познавам повечето от тях. Искане ми се да вярвам, че Джеси Кук е последната жертва. Може би всичко ще свърши с него. Това ми помага за малко да забравя за Пикълс и онова момиче.

— Разбирам те. — Погали я по бузата. — И аз се питам дали Кук е последната жертва.

— Но не го вярваш, нали?

— Не.

— Затова ли си тук? Затова ли изкарваш стадото си заедно с моето?

Точно от този въпрос се страхуваше и затова сега смутено разтри белега на брадичката си.

— Можеш да го приемеш като част от задълженията ми като изпълнител на завещанието. Грижа се за това, което е мое.

— Аз не съм твоя собственост, Бен.

Той се наведе. Целуна я по бузата и преди да се запъти към огъня, проговори:

— Ще видим.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Из дневника на Тес:

„Да закараш говедата на пасищата не е като пътуването с мерцедес. Вече почти съм изгубила надеждата, че някога ще се върна към мерцедеса и към светлините на големия град.

Но придружаването на стадата е вълнуващо приключение. Пейзажът се сменя на всеки час, гледките са възхитителни, а вятърът развява косите ми. Макар че това си е всъщност доста тежка и изморителна работа.

Задникът ми така се натърти, че за да напиша тези редове, трябваше да си подложам най-меката възглавница. Но ми се струва, че преживяванията си заслужаваха мъките. Скалистите планини са истинско чудо! Дори и сега, през лятото, по върховете им се синее снежни преспи. И въздухът е съвсем друг, кристалночист, по-чист от пролетна вода в кристална чаша.

Спряхме сред някакво скалисто плато, откъдето гледката стигаше чак до ранчото на Нейт. Той ми липсва донякъде, е, всъщност доста ми липсва. Странно чувство. Не си спомням досега да ми е липсвал някой мъж. Имало е периоди, когато ми е липсвал сексът, но това е нещо напълно различно.

През по-голямата част от изкачването говедата като че ли сами налучкваха пътя и само понякога възникваха неприятности. Адам ми каза, че повечето от тях вече знаят пътя към планините, а младите бичета и птици послушно следват стадото. Но вдигаха доста шум, особено когато всички замучат в хор. Понякога се опитвах да се отбият от стадото и тогава наставаше голяма олелия.

Уила ме смая с уменията си да настига кравите с ласото си. Изглежда като родена на седлото. Стойката ѝ е

великолепна и много ѝ завиждам за нея, но никога няма да ѝ го призная. И се оказа много по-разумна, отколкото си мислех отначало. Родена е да командва, а в нейното положение това е задължително условие, за да запази ранчото. Работи като хамалин, но понякога прекалява, особено когато реши да размаха камшика си пред очите ми.

Струва ми се, че в отношенията ни е настъпила осезаема промяна. Не мога да отрека, че и тя има заслуга. Сигурна съм, че тя нарочно удължи пътуването, за да можем ние двете с Лили да видим най-красивите местности. Видяхме елени, лосове, алпийски кози, както и огромни планински птици. Нито веднъж не попаднахме на мечки, но не съм разочарована.

Лили нарисова десетки скици. Вече е напълно възстановена и никой не си спомня за ужасния кошмар, който преживя в онази пещера. Или почти никой. Но аз пак си мисля дали нещо не крие от нас дълбоко в душата си, въпреки че се възхищавам от способността ѝ да се бори за щастието си.

Не, очевидно не може всичко да се забрави. Под строгата си, делова външност Уила е кълбо от нерви. Всички се стараем да я успокоим, да я убедим, че нищо няма да помрачи сватбата, но нещо все още я измъчва. Усеща се дори когато се смее и шегува.

От друга страна, успях да намеря време да прегледам ръкописа си. Ира е много доволна от него и работата потръгна. Като се върна в Лос Анжелис, очаквам да ме отрупат с покани за срещи и интервюта. Затова най-после се реших да ѝ кажа за романа. Тя се въодушеви, което доста ме изненада, затова ѝ дадох да прочете първите няколко глави и да ми каже дали са ѝ харесали. Ще видим какво ще се получи.

Но сега не ми остава много време за писане, защото приготовленията за сватбата са в разгара си. Всички крием от Лили подаръците, но може би и тя се преструва, че нищо не подозира. Ще бъде много весело.“

— Какво планират твоите хора за прощалната ергенска вечер? — попита Тес и се облегна на оградата на Нейт, който проверяваше едногодишните жребчета.

— Нещо грандиозно, разбира се.

— Много ли гости ще присъстват?

— Ще поканим всички млади и неженени мъже от околността.

— А колко стриптийзъорки?

— Три. Ако са повече, вечерта ще се изроди в пиянска вакханалия. — Той хвана поводите, извърна жребеца към оградата и го подкара в тръс. — Да, сега е добре. Ще стане отличен бегач.

Тес не можеше да откъсне поглед от дългата му стройна фигура, гордо изправена на седлото. Устните ѝ пресъхнаха от вълнение, когато видя как дългите му пръсти нежно погалиха гривата на коня.

— Казвали ли са ти някога, адвокат Торънс, че на седлото изглеждаш много добре?

— И това ми се е случвало. Ала най-много се радвам да го чуя от твоите уста.

— Да, наистина изглеждаш много добре. Кога ще ме поканиш да те видя в съда?

Изненадан, той рязко опъна юздата.

— Всъщност знаеш ли какво искаш?

— Да. Искам да те видя в адвокатската тога, строг и сериозен. Приятно ми е да те виждам всеки път в нова светлина.

Нейт скочи от коня, преметна поводите на гредата и се зае да сваля седлото.

— Защо не дойде по-рано?

— Имах много работа. Забрави ли, че до сватбата остават само десет дни? Утре пристигат родителите на Лили. Не може ли да ме заведеш до града, след като отmine цялата тази суматоха... за да видя родеото. А после... после може да ноцуваме в някой хотел в града и да се позабавляваме. — Прекара език по пресъхналите си устни. — Искаш ли да се позабавляваме, Нейт?

— Но по моите или по твоите правила?

— Без никакви правила. — Тес се засмя, надигна се над оградата и го целуна страстно и горещо. — Липсваш ми, Нейт.

— Така ли? — Не беше очаквал толкова бърз напредък в отношенията им. — Звучи обещаващо.

Тя погледна към къщата и си помисли за спалнята.

— Не мисля, че бихме могли...

— Мария няма да понесе такъв шок, при това посред бял ден. Може би ще останеш за през нощта.

— Ммм. Би било чудесно, но не мога. И без това излязох, без да се обадя на никого, а не ми се иска да отсъствам дълго от ранчото след всичко, което се случи.

Очите му станаха студени и той се обърна, за да вземе седлото.

— Искаше ми се онази нощ да бях дошъл по-рано, за да помогна на Адам.

— Това едва ли щеше да има значение. Нито Адам, нито Уила можаха да го спрат и ти също едва ли би успял.

— Може би. — Преживя няколко ужасни мига, представяйки си, че някой заплашва Тес с дуло, опряно до челото ѝ. Видя, че очите ѝ бяха помръкнали, и импулсивно се метна на коня. — Хайде, ела да пояздим.

— Без седло? — Тя примигна, но после се засмя и отстъпи крачка назад. — Не мисля, че е добра идея. Обичам да се държа за лъка на седлото.

— Личи си, че си новачка. — Протегна ѝ ръка. — Хайде, ще се държиш за мен.

Тес недоверчиво огледа коня.

— Много е голям за едногодишен жребец.

— Той е само едно бебе и обича да си играе. — Нейт наклони глава и зачака тя да поеме протегнатата му ръка.

— Добре. Но мразя да падам. — Сграбчи ръката му и се настани на гърба на коня зад младия мъж. — Различно е — отбеляза Тес, но бе хубаво, че можеше да се притисне до гърба му. Ръцете ѝ обвиха кръста му. — Много е секси. Адам често язди без седло. Прилича на бог.

Нейт се ухили и подкара коня.

— Когато яздиш без седло, по-добре усещаш коня под себе си.

Когато се понесоха в галоп, на устните ѝ разцъфна усмивка.

— Върховно е. Дори нещо повече.

— За теб всичко е върховно. — Нейт се наслаждаваше на допира на твърдите ѝ гърди. Очите му едва не изхвъркнаха от орбитите си, когато тя плъзна ръце под колана му.

— Хрумна ми нещо страхотно — прошепна тя, когато пръстите ѝ напипаха твърдия му член. — Правил ли си го някога върху гърба на кон?

— Не. Ще паднем и ще си счупим вратовете, когато жребецът усети миризмата на секс и се разлудува.

— Готова съм да рискувам. Искам те, Нейт.

Той спря коня, извърна се и я издърпа пред себе си. Тес простена в очакване.

— Не — едва успя да промълви той, когато устните ѝ се сляха с неговите, а пръстите ѝ чевръсто разкопчаха катарамата на колана му. — Стой мирно и се дръж здраво за мен, Тес. Искам само да те целувам.

Тя се опита да се възпротиви, но Нейт силно я притисна към себе си и устните му се впиха в нейните. Шапката ѝ падна и се търкулна в прахоляка. Сърцето ѝ заби силно и ударите му отекваха в ушите ѝ. После изведнъж целувката му се промени, стана нежна, сладка и чиста като планинския въздух.

— Обичам те. — Нямаше намерение да го казва, но чувството му бе толкова силно, че не можеше да го държи повече в себе си.

— Какво? — Тес смаяно го изгледа. — Какво каза?

— Казах, че те обичам.

Тя се отдръпна. Бе чувала тези думи. Някои мъже лесно ги казваха, без да влагат особен смисъл в тях. Но не и Нейт.

— Мисля, че малко се поувлякохме. Нейт, ние сме само...

— Любовници, които си пасват отлично в леглото? Не, не сме само любовници, Тес.

Младата жена пое дълбоко въздух.

— Мисля, че е по-добре да слезем от коня.

Нейт повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите.

— Аз те обичам от доста време. Ще направя всичко, каквото пожелаеш, за да бъдем заедно. Искам да останеш завинаги с мен, да се омъжиш за мен, заедно да отгледаме децата си.

Тес пребледня от изненада.

— Ти знаеш, че аз не мога...

— Трябва ти малко време, за да свикнеш с тази идея. — Скочи от коня. — През целия си живот не съм искал нищо по-силно от това. Постигнах много неща в живота си — адвокатска диплома, това

имение, прекрасните коне. Имам всичко, към което съм се стремял. А сега искам теб.

Самодоволството му ѝ помогна да се съвземе и очите ѝ гневно заблестяха.

— Запиши си го някъде, адвокат Торънс. Аз не съм нито адвокатска диплома, нито ранчо, нито кобила за разплод!

— Не, не си. Ти си жена, упорита и твърдоглава, умна и амбициозна, изключително чувствена и съблазнителна. И ще бъдеш моя.

— Искаш ли да чуеш какво мисля за тази внезапна проява на каубойска сантименталност?

— Много добре си представям. Затова се прибери у дома и помисли върху предложението ми.

— Няма какво да мисля.

— Все пак не е зле да опиташ. — Той погледна към небето. Слънцето клонеше към планинските върхове на запад и обагреше хоризонта в златисточервено. — Тази нощ ще вали — подхвърли и прескочи оградата, като остави Тес да гледа изумено след него.

— Не знам каква муха те е ухапала — промърмори Уила, — но не е зле да се стегнеш. Лили всеки момент ще се върне с родителите си.

— Не си ти единствената, която може да има грижи. — Тес лапна една петифура.

„Всички изглеждат щастливи като клоуни — помисли си Тес и си взе още една петифура. — Празнуват смехотворното намерение на двама души да се обвържат до края на живота си.“

Нейт Торънс щеше да има много да чака, ако си мислеше, че може да я накара да направи подобна глупост.

Когато бъдещата невеста се появи, възторжено ахна, като видя пирамидата от чаши, по които се стичаше пенливата течност, въпреки че знаеше предварително за идеята на Тес. Сетне младоженката се зае с отварянето на сватбените подаръци и отвсякъде се разнесоха възхитени възклицания.

Тес видя как майката на Лили примигна, за да спре сълзите си, и излезе навън.

Интересна жена, реши Тес. Привлекателна, добре облечена и образована. Какво, по дяволите, бе видяла такава жена в онзи кучи син, Джек Мърси?

Бес наля две чаши шампанско и също се измъкна от салона, а Тес сви рамене и се опита да изглежда въодушевена, когато ѝ подадоха няколко бродирани кърпички.

— Ето къде си била, Адел. — Бес подаде на Адел чашата, докато жената бършеше очите си. — Доста време мина, откакто се видяхме за последен път.

— Чудех се какво ли ще изпитам, когато се върна отново тук. Почти нищо не се е променило.

— Е, има някои промени. Но ти никак не си се променила.

— Само дете имам бръчки — позасмя се тя. — Не знам откъде се взимат, но всяка сутрин откривам по някоя нова в огледалото.

— Такъв е животът — философски обобщи Бес. Адел все още притежаваше красиво лице с деликатни и хармонични черти. А и бе запазила фигурата си стройна. Бе облечена с вкус. Изглеждаше много елегантна в бледорозовите си панталони и блуза с цвят на слонова кост.

— Имаш чудесна дъщеря, Адел. Свършила си добра работа с нея.

— Можеше да бъде и по-добре. Трябваше да ѝ отделям повече внимание. Като я гледам сега, си спомням каква беше като малка и си мисля за часовете, които съм пропуснала да ѝ посветя.

— Трябвало е да работиш, а освен това си имала и собствен живот.

— Така е. — За да се успокои, отпи от шампанското. — През първите години ми беше много тежко. Тогава мразех Джек Мърси повече, отколкото някога го бях обичала.

— Това е естествено. Нямахте право да стори това на теб и момичето. Но ще ти кажа, че ти си срещнала прекрасен мъж.

— Роб? Да, той е добър човек. Солиден и улегнал, мъж, на когото можеш да разчиташ. — Леко се усмихна и си каза, че животът ѝ наистина не бе толкова лош. — Роб не е човек, който показва чувствата си, но той обича Лили. Питам се дали не очаквахме прекалено много от нея и дали не сме били малко строги. Но и двамата я обичаме.

— Личи си.

Адел повъртя чашата си замислено.

— Господи, забравила съм колко красиво е тук. Това място наистина ми липсваше. Когато се върнах на изток, бях щастлива — харесвам Вирджиния с нейната зеленина и просторни равнини, но дивата красота на Монтана ми липсваше.

— Сега ще идваш по-често, защото Лили ще остане да живее тук.

— Да. Ще идваме. Роб е очарован от ранчото, пък и винаги е обичал да пътува. Досега избягвахме тази част от страната, но сега... Двамата с Адам отидоха при конете. — Жената въздъхна и се усмихна. — Той също е добър човек, нали, Бес? Говоря за Адам.

— Един от най-добрите, които познавам. Би влязъл и в огъня заради Лили.

— Тя е преживяла толкова много. Когато си помисля за това...

— Не мисли. — Докосна ръката ѝ. — Всичко това е минало. Също, както и Джек Мърси е минало за теб. Тя ще бъде много красива булка и щастлива съпруга.

— О! — Сълзите отново бликнаха от очите ѝ. В този миг Уила излезе на верандата.

— Извинете ме.

— Няма нищо. — Адел подсмръкна, изправи се и протегна ръка. — Малко се разчувствах. Досега не ми се удаде случай да си поговорим. Всичките писма на Лили бяха пълни с възторжени думи за теб и за Тес.

Женските сълзи винаги я смущаваха. Уила неловко пристъпи и плахо се усмихна.

— Изненадана съм, че е отделила място и за нас, защото тя е изцяло погълната от Адам.

— Имаш същите очи като неговите. — Тъмни и умни. И решителни, помисли си Адел. — Познавах майка ти, макар и бегло. Беше много красива жена.

— Благодаря.

— Бях много изплашена. — Тя се изкашля. — Знам, че сега не е време да се говори за това, но толкова се тревожех. Лили ми писа за ужасните неща, които са се случили тук. Но когато узнах за смъртта на Джеси, бях полудяла от тревога. И сега не съм съвсем спокойна, но се чувствам по-добре, след като се запознах с теб и Адам.

— Тя е по-силна, отколкото предполагаш. По-силна, отколкото си мислехме.

— Може и да си права. Искам да ти благодаря за гостоприемството, за поканата към Роб и мен да останем в дома ти. Знам, че може би това те е притеснило.

— Смятах, че ще се чувствам неловко, но не се оказа така. Родителите на сестра ми са винаги добре дошли в Мърси.

— Не приличаш много на баща си. — Адел пребледня и се ядоса на себе си. — Извинявай.

— Няма нищо. — Като видя приближаващата се кола, Уила присви очи и дяволито се усмихна. — А това е следващата изненада. Надявам се, че няма да се притесниш.

— Какво си направила, момиче? — попита Бес.

Уила се провикна към салона:

— Хей, Холивуд, я излез за малко.

— Какво? — Тес се появи на верандата с чаша в ръка. — Играем си на думи. Колко синоними могат да се измислят за „меден месец“? Струва ми се, че аз съм победител и заслужавам похвала.

— Приготвила съм ти по-голяма награда.

Тес се огледа и съзря пикапа на Нейт, който тъкмо влизаше в двора.

— Дори не искам да говоря с него. Той е един арогантен каубойски адвокат. Кажете му само, че... О, за Бога!

— Не богохулствай в такъв ден — смъмри я икономката, но в следващия миг вратата на пикапа се отвори и тя се усмихна. — Луела Мърси, докато съм жива, ти ще бъдеш радост за очите ми!

— Старая се — засмя се тя, пристъпи напред с червените обувки с високи токчета и прегърна смаяната си дъщеря. — Изненада, скъпа. — Целуна Тес, избърса червилото на бузата ѝ и се извърна да прегърне Бес. — Все още си същата мърморана, нали?

— Старая се.

— А това трябва да е най-малката дъщеря на Джек. — Обърна се към Уила и я прегърна силно. — Господи, одрала си кожата на майка си! Като че ли виждам пред себе си Мери Улфчайлд.

— Аз... благодаря. — Тя смаяно я гледаше. Жената бе красива като кралица и от нея се разнасяше екзотично ухание. — Радвам се, че

дойдохте — добави и наистина го мислеше. — Радвам се да се запознаем.

— За мен е двойно по-голяма радост, скъпа. Щях да падна от изненада, когато получих писмото с поканата. — Без да сваля ръка от рамото на Уила, тя се извърна и лъчезарно се усмихна на Адел. — Аз съм Луела, съпруга номер едно.

Адел слисано я изгледа. Нима тази жена наистина се бе облякла в блуза от златисто ламе, и то посред бял ден?

— Аз съм майката на Лили.

— Съпруга номер две. — Тя оглушително се засмя и прегърна Адел, както се прегръща сестра. — Е, онова копеле разбираше от хубави жени, нали? Къде е твоето момиче? Сигурно прилича на теб, а не на Джек, защото Тес ми каза, че е красива като картинка. Донесох ѝ подаръци.

— Да ги внесе ли вътре, Луела? — обади се Нейт, който с усмивка наблюдаваше сцената. В ръцете си държеше две малки кученца.

Тес се взря в него и на лицето ѝ се изписа ужас.

— За Бога, мамо, нима си домъкнала Мими и Морис?

— Разбира се. Не можех да оставя моите скъпоценни бебета сами в къщата. — Взе ги от Нейт и шумно ги разцелува. — Нали е очарователен, дами? — Тя подари една ослепителна усмивка на младия мъж и го целуна по бузата. — Кълна се, че сърцето ми подскача, когато го погледна. Отнеси всичко вътре, скъпи.

— Да, мем. — Той хвърли развеселен поглед към Тес и започна да разтоварва пакетите от пикапа си.

— Защо стоим още тук? — попита Луела. — Разбрах, че партито вече е започнало, и аз бих искала да пийна нещо. Нали няма да възразиш, Уила, ако се поразходя наоколо?

— Разбира се, че не. Ще се радвам аз сама да ви разведа. Нейт, занеси багажа на Луела в стаята до тази на Тес. В розовата стая.

— Почакай само Мери Сю да те види — започна Бес и поведе гостенката към къщата. — Помниш ли Мери Сю Рафърти?

— Онази с големите зъби или другата с отнесения поглед?

Тес предпазливо остави чашата си на перилото.

— Твоя ли беше тази идея?

— Моя и на Лили — ослепително се усмихна сестра й. — Искахме да те изненадаме.

— И успяхте. Ти си го измислила. По-късно ще си поговорим за това. — Тя я сграбчи за ризата и изсъска в лицето й: — Един дълъг и хубав разговор!

— Добре. А сега ще отида да видя дали Луела е получила питието си.

— Майка ти се е приготвила за продължително гостуване. — Нейт измъкна последния от петте големи куфара от багажника на пикапа. Всеки един тежеше така, сякаш бе пълен с олово.

— Тя носи толкова багаж и за един уикенд в Лас Вегас.

— Сигурно в този момент държи реч.

Тес се наежи, готова да защити майка си.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че тя е много непринудена и очарователна. Само пет минути след като се запознахме, вече бях влюбен в нея. — Той с любопитство я изгледа. — А ти какво си помисли?

Тя сви рамене.

— Хората реагират различно, когато се отнася за майка ми.

— Особено ти. Трябва да се засрамиш от себе си.

Изглежда го учудено, докато той минаваше покрай нея с последните два куфара. Изръмжа, грабна един от куфарите и тръгна след него.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че имаш майка за милиони. — Той остави куфарите на леглото, обърна се и излезе.

— Много добре знам каква майка имам — заяви тя, когато Нейт се върна с остатъка от багажа. — Кой друг, освен нея, ще се домъкне на сватбено празненство в Монтана в италиански панталони и блуза от златисто ламе? О, за Бога, изтрий това червило от бузата си! Приличаш на глупак.

Тес разкопча ремъците на един от куфарите, дръпна ципа и ахна:

— Кой друг ще вземе двадесет чифта обувки с високи токчета, когато отива за една-две седмици в ранчо с говеда? Виж и това. — Измъкна прозрачен пенъоар в светлолилаво, украсен с пурпурни пера. — Кой може да облече нещо подобно?

Той огледа пенъоара.

— На нея ѝ подхожда. Ти си прекалено загрижена за благоприличието и външния вид, Тес, и това е най-големият ти проблем.

— За благоприличието ли? За Бога, та тя лакира ноктите на кучетата си. Има бетонни лебеди в градината си, а освен това спи с мъже, които са по-млади от мен.

— Сигурно се смятат за късметлии. Зак едва не катастрофирал със самолета от смях. Беше във възторг от нея и ми каза, че не е спрял да се смее, откакто тръгнали от летището в Билингс. Тя ме попита дали мога да ѝ покажа конете. Искаше още днес да ги види, но нямаше търпение да дойде тук и да се види с теб. Тридесет секунди след запознанството ни вече бяхме приятели. През цялото време говори само за теб и трябваше поне десетина пъти да ѝ повтарям, че си добре и в безопасност. И че си щастлива. Мисля, че не ѝ отне много време, за да разбере, че съм влюбен в теб. После трябваше да спра, за да си оправя грима, понеже се разплака от вълнение.

— Знам, че тя ме обича. — Тес се почувства засрамена. — И аз я обичам, но...

— Не съм свършил — хладно я прекъсна Нейт. — Луела ми каза, че не таи лоши чувства към Джек Мърси, защото той ѝ е подарил нещо специално, което променило живота ѝ. Разбрала е какво означава да си майка и ѝ е помогнало да се превърне в делова жена. Радваше се, че отново идва в Монтана и че ще се запознае със сестрите ти. Радваше се, че си тук и че ще получиш това, което ти се полага по право.

Той се надигна, без да откъсва поглед от нея.

— Ще ти кажа каква е моята реакция към майка ти, Тес Искрено възхищение, като към жена, която е получила ритник, но въпреки това е успяла да се съвземе. Жена, която е отгледала дъщеря си сама, създала ѝ е дом, работила е и се е погрижила дъщеря ѝ да не бъде лишена от нищо. Дала ѝ е опора, самочувствие и любов. Не ме засяга как се облича и не би трябвало да засяга и теб — заключи той и излезе от стаята.

Тес се отпусна в края на леглото. Искаше ѝ се да заплаче. Внимателно разстла пенъора върху леглото, а после стана и започна да разопакова багажа на майка си.

Когато след петнадесет минути Луела връхлетя в стаята, Тес почти бе привършила.

— Защо, по дяволите, си губиш времето с това? Та в къщата има парти!

— Щеше да ти трябва цяла вечност, за да го разопаковаш. Реших да ти помогна.

— Не се безпокой сега за това. Опитвам се да убедя Бес да ни попее.

— Наистина ли? — учудено я изглежда Тес. — Не бих го пропуснала за нищо на света. — Обърна се и отпусна глава на рамото на майка си. — Радвам се да те видя, мамо. Радвам се, че дойде. — Гласът ѝ потрепери. — Наистина се радвам.

— Какво ти става?

— Не знам. — Подсмръкна и се отдръпна. — Просто така. И аз не знам.

— Изглежда си преживяла доста неща. — Луела извади дантелена кърпичка и изтри лицето на дъщеря си.

— Да, малко или много. Не очаквах, че ще издържа на всичко това, но се справих.

— Разбира се, че ще се справиш. А сега да слезем долу при гостите. — Прегърна дъщеря си през кръста и я поведе към стълбите. — По-късно ще отворим бутилка френско шампанско и ще си побъбрим до насита.

— Това е чудесно. — Тя също обгърна кръста на майка си.

— И ще ми разкажеш за онзи красив висок рус мъж, на когото си хвърлила око.

— Днес Нейт никак не ме харесва — отвърна Тес и отново ѝ се доплака. — И не съм сигурна, че вече въобще ме харесва.

— Е, това може да се уреди. — Майка ѝ спря по средата на стълбите, заслушана в женския смях, долитащ от долния етаж. — Двамата сте чудесна двойка.

— Трябваше аз да те поканя. Трябваше да те поканя да дойдеш още преди месеци. Не те поканих отчасти защото мислех, че ще се чувстваш неудобно, но и отчасти защото смятах, че аз ще се чувствам неудобно. Съжалявам.

— Скъпа, ние сме различни като бирата и виното, но и двете си имат своите достойнства. Бог ми е свидетел, че неведнъж съм те вбесявала, както и ти мен. — Луела стисна ръката ѝ. — Вслушай се в това женско бърборене. Напомня ми за времето, когато бях малка.

Винаги съм обичала да се въртя край жените и да слушам разговорите им. Обичам сватбите и приготовленията за тях. А освен това трябва да ти кажа, че сестрите ти много ми харесаха.

— И аз ги харесвам. Сигурна съм, че нищо няма да развали сватбеното тържество.

Той си мислеше същото. До слуха му долиташе смях, примесен с мелодични женски гласове. Това го накара да се усмихне. Обичаше да си представя Лили, като кралица на празненството, толкова мила и сладка. Тя щеше да бъде мъртва, ако не беше той. Криеше тази тайна от седмици дълбоко в сърцето си. Той беше истински герой.

Бе спасил живота ѝ и искаше да я види щастливо омъжена.

Знаеше, че тя се страхува да не се случи нещо. Но той щеше да се погрижи и за това. Написа ѝ бележка с печатни букви и я пъкна под вратата на кухнята ѝ.

Сега тя нямаше да се тревожи. Щеше да знае, че някой се грижи за нея. Сега вече и той можеше да се отпусне и да се наслади на женското бърбене. Сякаш чуваше сватбените камбани, които щяха да заглушат за малко зова за кръв.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Струва ми се, че е по-добре сама да го видиш.

Уила учудено повдигна вежди и пое листа от ръката на Лили. Беше се приготвила да си ляга след изморителното празненство, но сестра ѝ неочаквано се появи в спалнята. Ала още след първия ред умората изчезна от лицето ѝ.

„Не искам повече да те тревожа. Не желая повече да страдаш, нито ти, нито Адам, нито двете ти сестри. Ако знаех какво бе замислил Джеси Кук щях да го убия по-рано, преди да те изплаши до смърт. Сега можеш да си отдъхнеш и да се посветиш на приготовленията за сватбата ти с Адам. Ще бъда наблизко и ще бдя над теб и над твоите най-близки хора.

С най-добри пожелания:

Твой неизвестен приятел“

— Господи! — По гърба ѝ пробягнаха студени тръпки. — Откъде се взе това писмо?

— Намерих го под вратата на кухнята.

— Показа ли го на Адам?

— Да, и то веднага. Не зная какво да правя, Уила. Но според мен е изпратено от този, който е убил Джеси. Който е извършил и предишните убийства. — Лили издърпа листа от ръката на Уила и го сгъна. — Но този път той се опитва да ме успокоява. Твърди, че повече нищо не ме заплашва, обаче аз никак не съм спокойна.

— Разбира се. Та той всъщност е тук, в къщата ни. — Тя закрочи из спалнята. — Дяволите да го вземат! Отново се връщаме в началото. Днес тук се събраха десетки хора и така ще бъде до деня на сватбата ти. Може да е всеки от тях. Каквото и да предприема, няма да успее да го разкрия.

— Но нали е написал, че няма намерение да ми причини зло, нито на мен, нито на теб, нито на Тес. — Лили изплашено изхлипа. — Нито пък на Адам. Това е изключително важно за мен. Но... ако се появи на сватбата?

— Остави тази грижа на мен. — Сложи ръце на раменете на сестра си. — Дай ми писмото. Аз ще се оправя с всичко, ще го занеса в полицията. А ти не трябва да мислиш за нищо, освен за сватбата си. Нали остават само няколко дни...

— Реших да не казвам за писмото на родителите си. Доста мислих, преди да взема това рисковано решение, разговарях с Адам и накрая стигнахме до извода, че е най-разумно засега да крием от другите, освен от теб. Ти ще решиш на кого да кажеш. А освен това не искам да тревожа излишно родителите си.

— Това няма нищо общо с тях. — Отново взе писмото и го скри в чекмеджето на шкафчето си. — Лили, твоята сватба означава много за мен. Не се случва всеки ден да се омъжва моя сестра, а още по-рядко да се омъжва сестра ми за брат ми. Затова искам от теб само едно — да мислиш само за сватбата. Моля те, направи го заради мен.

— Не се страхувам от него. Не искам вече да се страхувам от когото и да било. Тя се притисна към сестра си. — Обичам те, Уила, и много ти се възхищавам, но досега не посмях да ти го призная.

— Да. И аз теб, Лили.

Затвори вратата след нея, отиде до шкафчето и отново се вгледа в писмото. Какво, по дяволите, да предприеме сега? Нямаше да намери отговора в леглото, дори и ако не затвори очи до разсъмване. Затова изтича до телефона.

— Бен? Да, да, запазихме ти от кейка. Слушай, имам нужда от теб. Искам да позвъниш на онзи полицай, който разследваше случая с Джеси, и да ми уредиш среща с него, но не тук, а в твоето ранчо. Трябва да му покажа нещо, но не желая да се разчува. Не. Ще ти обясня, като се видим. Тръгвам веднага. Работата не търпи отлагане — нервно му обясни тя, когато Бен започна да спори с нея. — Ще заключа вратите на пикапа отвътре, а на седалката до мен ще оставя заредена пушка, но няма да чакам нито минута повече. Казах ти вече, че тръгвам веднага. — Тресна слушалката, без да го изслуша.

— Дявол да те вземе! Винаги си била упорита и твърдоглава, същата като баща си! — За кой ли път през последните два часа Бен я обсипваше с упреци.

— Трябваше да го направя и го направих! — Тя се изненада от хубавото и скъпо вино, което ѝ поднесе. Не очакваше, че Бен ще купи от това вино и ще се заеме с ролята на любезен домакин след разговора с полицаите.

— Трябваше аз да дойда при теб.

— И едва не го направи. Срецигнах те по средата на пътя между твоето и моето ранчо. Нали ти бях обяснила, че не е нужно да се страхуваш за мен? Нали сам прочете писмото? В него нямаше никаква заплаха.

— Не, всъщност нямаше закани, но самият факт, че е получено, не ми дава спокойствие. Лили сигурно не е на себе си от страх.

— Напротив, съвсем спокойно го посрещна. Повече е загрижена за родителите си. Решихме да не им казваме, поне на първо време. Но мисля, че е редно да предупредя Тес. А тя ще го каже на Нейт.

Отпи от чашата си, докато наблюдаваше как Бен неспокойно кръстосва из стаята.

— Бен, не мисли, че не разбирам желанието ти да ми се притечеш на помощ. Но исках час по-скоро да предам на полицаите това писмо, за да открият автора.

— Да не си въобразяваш, че всичко става така бързо и лесно, както в криминалните филми?

— Е, в момента не успях да измисля нещо по-добро. — Остави чашата и стана от стола. — По-малко от седмица остава до сватбата, къщата ми е пълна с гости, затова трябва да тръгвам. А утре рано сутринта ме чакат куп задължения. — Извади ключовете от джоба си, но той ги изтръгна от ръката ѝ. — Слушай, Маккинън, ако...

— Не, ти ме изслушай! — Бен захвърли ключовете през рамо и те издрънчаха в ъгъла на стаята. — Никъде няма да ходиш. Няма да те пусна навън сама посред нощ. Оставаш тук, за да мога да те пазя.

— Трябва да застъпя на пост в полунощ.

Посегна към телефона и бързо набра някакъв номер.

— Тес? Да, аз съм, Бен. Уила остава тук, при мен. Обади се на Адам и му кажи, че трябва някой да поеме нейната смяна. Тя ще се върне на сутринта.

— Бен, ти не си управител на ранчото Мърси, нито си мой господар. Аз сама съм си господар. — Пристъпи към ъгъла, за да вземе ключовете, но внезапно стените се завъртяха пред очите ѝ. — Какво правиш, по дяволите?

— Ще те отведе в леглото. Там по-лесно ще се справя с теб.

Тя се изви в ръцете му, изкрещя яростно, дори се опита да го ухапе. Бен сърдито изфуча през зъби, но не я пусна.

— Много си хаплива — изръмжа той, когато я домъкна в леглото си. — Хапеш като невестулка. А аз, глупакът, очаквах да ми благодариш, че съм загрижен за теб.

— Ако си въобразяваш, че ще правя секс с теб, и то след като се държиш с мен като с подивяло теле, много се лъжеш.

— Ще видим. — Повали я по гръб, притисна я към леглото и изви ръцете над главата ѝ. — Хайде, бори се с мен. — Беше чисто предизвикателство, поднесено със стоманени нотки в гласа. — Досега никога не сме опитвали. Може и да ми хареса.

— Кучи син! — Тя се замята, тялото ѝ се изви, а когато устните му докоснаха нейните, отново го ухапа.

Той се претърколи с нея, като се пазеше от ръцете и ноктите ѝ. Със свободната си ръка разкъса ризата ѝ, а сетне фината памучна камизолка под нея, но не я докосна. Това бе истинска борба, извинение за буйната страст, с която и двамата мислеха, че прогонват страха.

Останала само по гащички, Уила лежеше под него със затворени очи.

— Пусни ме, страхливецо!

— Ако трябва, ще те завържа за таблата на леглото, но няма да те пусна. А когато свършим, ще заспиш дълбок и спокоен сън. — Устните му докоснаха слепоочието ѝ, после се плъзнаха по бузата ѝ и тя се отпусна под внезапната му нежност.

— Пусни ме!

— Не мога. Просто не мога.

Устните му отново намериха нейните. Целувката бе бавна и нежна. Уила почувства как омеква и тялото ѝ потръпна.

— Недей. — Извърна лицето си. — Не ме целувай по този начин.

— И за двама ни е тежко. — Обърна лицето ѝ към своето и видя, че очите ѝ са влажни и тъмни. — И може да стане още по-тежко. Господи, нуждая се от теб, Уил! Как, по дяволите, се случи това?

Той я притегли към себе си. Главата ѝ се замая, сърцето ѝ запърха в гърдите, готово да разкрие тайната, която пазеше дори от себе си. Устните ѝ прошепнаха името му, а пръстите ѝ, които се бяха вкопчили в ръба на таблата, се отпуснаха безпомощно.

Бен смъкна разкъсаната ѝ риза и ръцете му бавно се плъзнаха по раменете ѝ. Тя се отдаде на тези ръце, които я докосваха, галеха, възбуждаха. Отдаде се на вкуса на устните му, които сякаш искаха да я изпият, отдаде се на топлината на тялото, притиснато до нейното.

Каквото и да поискаше той тази нощ, тя щеше да му го даде. От каквото ѝ да се нуждаеше той, тя щеше да му го даде. Тихото, неизказано отчаяние сякаш се преля от него в нея, примесено със сладкото познание, че тя притежава това, което той толкова отдавна търсеше.

Буйната страст бе стихнала. Сега в мрака се разнасяха само приглушени въздишки и стенания, кратки викове на възторг и безкрайна наслада.

Луната изгря, през прозорците нахлу свежийт пролетен вятър и погали облените им в пот тела.

Денят беше превъзходен за сватбена церемония. Топлият пролетен вятър разклащаше върхарите на боровете и разнасяше уханието на цветята, подредени на верандата.

Подредиха масите под раираните чадъри, но масата за младоженците разпънаха под снежнобялата тента, точно пред дървената площадка за танци.

Прекрасен ден, повтори си Уила, като се опита да не мисли за ченгетата, които се бяха смесили с гостите.

— Господи, чакай да те погледна! — Тя протегна ръка, за да оправи вратовръзката на Адам. — Приличаш на манекен от някое списание. — Нежно го погали по бузата. — Днес е велик ден за теб, нали?

— Най-великият. — Избърса сълзата от ресниците ѝ и направи жест, сякаш я слага в джоба си. — Ще я запазя за спомен. Ти нямаше да ѝ позволиш да се пролее.

— Струва ми се, че доста сълзи ще пролея днес. Май няма да мога да ги спра. — Уила взе нежната лилия, която той я бе помолил да

откъсне за него, и внимателно я забодде на ревера му. — Знам, че беше редно най-добрият ти приятел да закачи цветето, но Бен има толкова големи ръце!

— А твоите треперят.

— Знам — усмихна се тя. — Все едно, че аз ще се омъжвам днес. Не се притеснявах, преди да облека тази рокля.

— Много си красива. — Адам взе ръката ѝ и я притисна към бузата си. — Ти беше в сърцето ми дори преди да се родиш, Уил. Винаги си била там.

— О, Господи! — Очите ѝ отново се насълзиха. Целуна го припряно и се извърна. — Трябва да вървя. — Изскочи през вратата и едва не събори Бен. — Отдръпни се.

— Почакай, нека те огледам. — Без да обръща внимание на сълзите в очите ѝ, той я завъртя и с възхищение огледа дългата синя рокля. — Чудесно, чудесно. Красива си като пролетен синчец. — Избърса една сълза от бузата ѝ. — С роса по листенцата.

— О, спести си глупавите комплименти и се погрижи за Адам. Разправи му един от тъпите си вицове и го накарай да се отпусне.

— Тъкмо това мислех да направя. — Целуна я. — Да знаеш, че първият танц ще е мой. Както и последният.

Уила бързо се отправи към къщата. Спря пред вратата и притисна ръка до гърдите си, за да се успокои. Пое дълбоко въздух и отвори вратата. Адел и Луела слизаха по стълбите. Майката на Лили бе облегнала глава на рамото на Луела и тихо подсмърчаше.

— Какво има? Какво се е случило? — Уила посегна към полицата, където лежеше пистолетът, но Луела се усмихна.

— Нищо не се е случило. Просто Адел се разплака, както всяка майка, на която ѝ предстои след броени минути да изпрати дъщеря си под венчило.

— Тя е толкова красива, нали, Луела? Прилича на ангел. Моето момиченце.

— Тя е най-красивата булка, която съм виждала. А сега двете с теб, скъпа, ще си отворим бутилка шампанско и ще си пийнем в нейна чест. — Луела я потупа по ръката и двете жени се запътиха към кухнята. — Уил, качи се горе. Лили иска да те види.

— Трябва да намеря Роб — каза Адел.

— Мъжете не оценяват такива моменти, Ади. — Задърпа я към кухнята. — Ще го намерим, след като вдигнем тост за младоженката. Има време. Качи се горе, Уил. Лили те чака.

— Добре — отвърна тя, но не помръдна, загледана в отдалечаващите се жени. Бе смаяна от разбирателството и приятелството между двете тъй различни съпруги на Джек Мърси.

Все още клатеше глава недоверчиво, когато отвори вратата на спалнята на Лили. Пристъпи и застина от изненада.

— Не е ли прекрасна? — избъбри Тес, докато оправяше булото. — Нали е великолепна?

— О, Господи, о, Лили! Изглеждаш като принцеса, излязла от приказките!

— Исках бяла рокля — смутено промълви тя и се извърна към високото огледало. Жената, която видя отсреща, бе красива, облечена в бяла сатенена рокля, която се стелеше на вълни до петите ѝ, украсена с дантела и малки блестящи перли около деколтето. — Знам, че това е втората ми сватба, но...

— Не, не е. — Тес плъзна ръка по дългите тесни ръкави. — Този брак е единственият, който има значение за теб, така че ти е първият.

— Първият. — Усмихна се и докосна с пръсти булото, което се стелеше върху раменете ѝ. — Не съм притеснена. Смятах, че ще треперя от нерви, но не е така.

— Донесох ти нещо. — Уила извади малка кадифена кутийка, която държеше зад гърба си. — Ако искаш, може и да не си ги слагаш. Предполагам, че вече имаш нещо старо, нещо ново и всичко каквото се изисква. Но когато Тес ми каза, че роклята ти е украсена с перли, аз си спомних за тези. Били са на баба ми. На нашата баба — поправи се тя и подаде кутийката.

Лили отвори капака и ахна. Перлените обици бяха във форма на нежни капки, с изящен старинен обков от преплетени тънки златни нишки. Без да се колебае дори за миг, свали обиците от ушите си и постави подарените от Уила.

— Толкова са красиви!

— Изглеждаш прекрасно. — Като че ли са изработени специално за Лили, помисли си Уила с възхищение и завист, а не за грубовата говедарка като нея. — Сигурна съм, че ако баба ни можеше да ни види отнякъде, щеше да се зарадва, че ще ги носиш на сватбата си. Не си я

спомням много, но... по дяволите, какво ми става днес, нима пак ще се разрева?

— Както е тръгнало, май всички ще се разредем. Явно трябва да се намеся, защото без мен и двете сте загубени. — Тес ѝ подаде кърпичката си. — Успях да задигна една бутилка шампанско от кухнята и я скрих в банята. Мисля, че си я заслужихме.

Уила се закиска, а Тес забърза към банята.

— Метнала се е на майка си, нали?

— Благодаря ти, Уила. — Лили докосна обиците. — Не само, заради тези прекрасни обици, а за всичко, което направи за мен.

— Не ме разплаквай повече, Лили, защото ако сега ревна, после няма да мога да спра. Нали знаеш, че тук никой не ме познава като безпомощна ревла. Репутацията ми ще се съсипе. Ако мъжете в ранчото узнаят, че съм се размекнала, после няма да мога да живея сред тях.

— Ето, готова съм. — Тес се появи на прага с три високи кристални чаши и разпенена бутилка. — За какво да прием? — Напълни догоре чашите. — За истинската любов и за семейното щастие?

— Не, първо за... — Лили надигна чашата си. — За дамите на Мърси. — Трите чаши се чукнаха. — За кратко време изминахме доста дълъг път.

— Да, за това ще пия с радост. — Тес учудено повдигна вежди: — Уила, какво чакаш?

— И аз ще пия за дамите на Мърси. — Още веднъж докосна ръба на чашата си до тази на Тес и се усмихна, щом кристалът зазвъня.

Усмихнатата, Лили поднесе чашата към устните си.

— Но аз ще си позволя само една глътка, за да не навредя на бебето.

— Бебето? Какво бебе! — извикаха сестрите ѝ в един глас.

Без да бърза, за да се наслади на мига, младоженката намокри само върха на езика си в пенливата течност.

— Ами... бременна съм.

По-късно Уила си каза, че никога не е виждала нещо по вълшебно — когато Лили в прекрасната си булчинска премяна пое по

прашния път на ранчото, облегната на ръката на мъжа, който заместваше баща ѝ, към мъжа, който щеше да стане неин съпруг.

След размяната на венчалните клетви и обещанията да бъдат заедно, докато смъртта ги раздели, тя забрави, че не всичко на този свят е красиво и очарователно. Огледа се с пламнало лице, когато младоженците сляха устни и отвред се надигнаха радостни приветствия. Внезапно си спомни за детето, което Лили носеше под сърцето си, и за бъдещето, криещо тайните си пред всички тях.

— Този път къде се отнесе? — измърмори Бен на ухото ѝ.

— Какво? — Тя се озърна смаяно и едва не го настъпи.

— Виждаш ми се доста отнесена, скъпа.

— О, да... Нали знаеш, че не мога да се концентрирам, когато ги гледам двамата, толкова щастливи, толкова млади. Дори ми се зави свят. Не зная дали ще мога да издържа дори и един танц с теб.

— Само се остави на мъжа да те води. — Приведе се към ухото ѝ. — Да не би да се тревожиш за онзи тип, да не би да си мислиш, че и сега е сред нас?

— Разбира се, че се тревожа. Огледах всички лица, повтарях си, че ги познавам от години, и все не мога да повярвам, че се спотайват такива черни мисли зад някое усмихнато лице. Ако не беше проклетото завещание на баща ми, Адам и Лили можеха да напуснат ранчото и да заминат на сватбено пътешествие, както се полага на всички младоженци. Сега ще се безпокоя и за двамата.

— Ако не беше проклетото завещание на Джек Мърси, може би те двамата въобще нямаше да се познават. Хайде, Уил, стига сме се тревожили. Днес нищо лошо няма да се случи.

— Надявам се да се окажеш добър пророк, Бен. Те изглеждат толкова щастливи. Смешно е да се помисли, но преди година те въобще не са се познавали. А ето че вече са съпруг и съпруга.

— И скоро ще станат родители.

Уила така се сепна, че този път успя да го настъпи по лачената обувка.

— Откъде разбра?

— Адам ми го каза. — Бен се ухили и я поведе към бюфета. — Жалко, че не можа да видиш физиономията му в онзи момент. Не помня да е бил друг път толкова щастлив.

— Така ми се иска това щастие никога да не ги напуска... — С мъка се сдържа да не измъкне малкия дамски пистолет, скрит под роклята ѝ. Искаше ѝ се да загърми във въздуха, да накара всички наоколо да разберат колко е развълнувана. — Бен, по-добре си избери партньорка за танците от онези дами. Виж колко са много и скучаят. Ако ме поканиш на първия танц, веднага ще започнат да клюкарстват.

Той се захили. Защо винаги разумната и трезва Уила толкова се стесняваше, когато той пожелаеше да разкрие пред всички какви чувства изпитва към нея.

— Скъпа, и без това хората вече говорят само за нас двамата. — Забеляза как тя се сконфузи. — Но това въобще не ме притеснява.

— Никак не ми харесва хората да се занимават с личния ми живот. — Тя се обърна към Тес и Нейт. — За какво бърборят тези двамата там?

— Нейт се опитва да я убеди за нещо, не знам какво точно, но изглежда, че засега не е успял. О, ето една жена, с която може да се танцува с удоволствие. — Взе две чаши от подноса в ръката на минаващия келнер и посочи с кимване към Луела.

Тя се появи в яркорозова рокля и обувки с умопомрачително високи токчета, хванала под ръка бащата на Бен. Поне една дузина каубои отстрани потрепваха с крака и очакваха своя ред за танците.

— Но това е баща ти!

— Да, той е.

— Но само го погледни!

— Е, нищо чудно една седмица след тези танци да се оплаква от болки в кръста, но нали сега е щастлив.

Уила се засмя и грабна ръката на Бен. В този миг един каубой от съседното ранчо пристъпи неуверено към Луела и я покани за един буен степ. Стю Маккинън избърса изпотеното си чело.

— Тя е способна да изтощи всеки, който се осмели да я покани на танц — отбеляза Тес.

Нейт намигна на Бен и кимна към Стю, който закуцука към масата, отрупана с халби бира.

— Тя ли те научи да танцуваш така?

— Още не съм пийнала достатъчно, за да се впусна във вихрен танц. — Тес взе чашата на Уила и я преполови. — Почакай малко и ще видиш, че съм нейна достойна дъщеря.

— Е, аз съм много търпелив, пък и няма къде да бързаме. Не съм присъствал на по-приятна сватба от тази, Уил. И ти, и останалите дами можете да се гордеете със себе си.

Внезапно залитна, защото Луела го тупна по рамото:

— Твой ред е, красавецо.

— Луела, няма да мога да издържа на темпото ти, дори и да имах четири крака. Ти явно не си за тук, а за някоя дискотека.

— Дискотека, дрън-дрън! — Тя се намръщи и го хвана за ръцете. — Аз имам стриптийз бар, скъпи, а не някаква скапана дискотека. А сега ми позволи да ти покажа някои по-специални стъпки.

— Стриптиз бар? — изуми се Уила и вдигна вежди, когато младият мъж се впусна във вихрения танц наред дансинга.

— О, това са глупости. — Тес се прозина отегчено и се обърна към Бен. — Бен, подай ми още една чаша.

— Ей сега.

— Стриптиз бар! — повтори смаяната Уила.

— И какво от това? Нали все някак трябва да преживява.

— А как изглежда? Искам да кажа, всичко ли смъкват от себе си, за да танцуват съвсем голи около стълба? — Очите ѝ се разшириха от любопитство. — А самата Луела...

— Не. — Тес грабна чашата от ръката на Бен и побърза да отпие от нея. — Поне не след като купи заведението.

— Никога не съм посещавала подобно място. Сигурно е много вълнуващо — каза Уила. — А има ли и мъже танцьори? И те ли танцуват чисто голи?

— О, Боже мой! — Тес подаде чашата на Уила. — Такива гледки могат да се видят само в нощните клубове, на които е написано на входа: „Само за дами“. Но сега трябва да отида на дансинга и да спася Нейт, преди майка ми да го е уморила от изтощение.

— Нощни клубове само за дами... Непременно бик посетила такъв клуб! — Развеселена от тази мисъл, Уила се обърна към Бен.

— Не, скъпа, няма да посещаваш такива клубове, ако не искаш да ти сервирам грандиозен скандал.

Тя си помисли, че скандалът може да прерасне в страстна любовна сцена, отметна глава назад и се разсмя звучно, а после го прегърна през кръста и го повлече към дансинга.

Той също беше щастлив. Младоженката бе приказно красива, грееща от щастие, като излязла от приказките с бялата си рокля и було. Музиката огласяше околността, храната и напитките бяха в изобилие.

Този щастлив ден всички дължаха на него, само на него, но той не се издаде пред никого. И без това толкова събития се изплъзваха от контрола му, толкова приятни неща изчезваха между пръстите му в мига преди да стисне ръката си в юмрук. Но от това нямаше да се откаже. Този път нямаше да изгуби.

Представяше си как ще се забавлява още години занапред. Разбира се, ще убива само за удоволствие. Отмъщението, дори и да е плод на дълго притаявана ненавист, бледнее пред удоволствието.

Някой се блъсна в него. Някаква красива, макар и непозната жена. Може би е решила да пофлиртува с него? Реши да откликне на поканата, стаена в очите ѝ, да я накара да се смее и да се изчервява, да я увлече в танците. Докато танцуваше, си мислеше дали тя да не бъде следващата му жертва. Защото от хубавата ѝ червена коса ставаше прекрасен трофей.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Избра червенокосата проститутка, защото му напомняше, макар и смътно, на онази червенокоса красавица, с която бе танцувал на сватбата на Лили. Една проститутка не бе никакво предизвикателство за мъж, като него и той едва успя да прикрие разочарованието си. Но нали беше чакал тъй дълго...

Беше изчакал търпеливо да си заминат родителите на Лили и майката на Тес. Струваше му се, че не е редно да ги подлага на излишни вълнения.

Родителите на Лили останаха в ранчото още една седмица след сватбата, а Луела — цели десет дни. Всички бяха единопдушни, че тя много ще им липсва с обезоръжаващия си смях и дръзките си шеги. И онези прилепнали рокли, които така обичаше.

Тази жена бе невероятна и той се надяваше, че тя скоро пак ще се върне в ранчото. Вече беше привързан към нея, както и към всички останали. Към законните и към незаконните двойки, както обичаше да се изразява майка му. Тя винаги го размиваше с тези свои старомодни изрази.

Но сега шумната компания беше оредяла и всички в ранчото отново се заеха с ежедневните си дейности. Времето се задържа топло и той бе много доволен от това. Очакваше се богата реколта, макар че малко дъжд никак не би им навредил. Но Господ си знае работата, повтаряше майка му при подобни обстоятелства, а и той знаеше, че в Монтана през лятото често настъпваха тежки суши.

През целия юни дните се влачеха сухи и горещи. Поне вода имаха в изобилие благодарение на близостта до планините, пък и още се топяха последните снежни преспи от северните склонове на върховете.

Изкаран по тучните пасища, добитъкът наддаваше с всеки изминат ден. Телетата, родени тази пролет, бързо израстваха, както бе редно в благодатната за каубоите Монтана. Край пасищата се мяркаха лосове, което винаги създаваше главоболия на каубоите — проклетите

пакостници събаряха оградите и можеха да внесат някакви зарази сред стадата, но в подобни случаи Уила винаги беше нащрек.

Той с интерес следеше опитите ѝ да внася подобрения в ранчото.

Трябваше му малко време, за да се увери, че тя ще успее да се справи с ранчото Мърси, но сега, когато се бяха стопили първоначалните му съмнения, той бе готов да се закълне, че Уила ще се окаже най-подходящата личност, способна да ръководи огромното имение. За съжаление Маккинън и Торънс все още имаха право да се намесват в работите ѝ, поне до изтичането на пробния едногодишен срок според завещанието на баща ѝ, но тя умееше да ги слага на мястото им.

Трябваше да се грижи още и за Лили, и за Тес, но нали кръвта вода не ставаше, както казваха старите хора. Той вече свикна с тяхното присъствие в ранчото на Мърси, пък и нямаше нищо странно в това цялото семейство да се върне към корените си.

Семейството е нещо свято и трябва да бъде сплотено. Беше го научил още от люлката и бе направил всичко възможно, за да живее със своето. Мъката и гневът го бяха накарали да им причини болка. Да ги накара да страдат, както и той бе страдал. Но сега всичко щеше да се промени. Бе оставил и последния си знак върху последното жилище на стареца, който го бе карал да плаче и да се смее.

Идваше времето да започне голямата игра, но преди това можеше да се позабавлява с червенокосата проститутка.

Откри я в Боузмен — уличница, която се предлагаше само за двадесет долара. Кльоцава и тъпа като телеграфен стълб, но с уста като смукач на помпа. Когато я качи при себе си в кабината на пикапа си и тя сведе глава в скута му, за да си заработи първите двадесет долара, той нежно прокара пръсти през дългите ѝ червени коси. Унесе се в мечти за предстоящите си подвизи, отпусна глава назад и затвори очи.

— Ти си много едър там долу, каубой, като бик — рече му тя, след като приключи с работата си. — Трябваше да искам да ми платиш на сантиметър от дължината му. — Това бе комплимент, към който прибягваше след всяко духане, за да изпроси бакшиш. Естествено тя не остана разочарована, когато той се ухили самодоволно и бръкна в задния си джоб, за да измъкне портфейла си.

— Имам една излишна петдесетачка, малката. Нека да се поразходим малко.

Тя настръхна, както бе редно за всяка жена от нейната професия. Ала погледът ѝ алчно се взря в портрета на отдавна починалия президент върху банкнотата, която той нехайно завъртя между пръстите си.

— Къде ще ходим?

— Аз съм скромно момче и големите градове винаги са ме отблъсквали. Нека да потърсим някое уединено кътче и да се порадваме на хубавото време. Да накараме ли да поскърцат ръждясалите ресори на тази стара браква, а?

Тя се поколеба и той протегна ръка, за да увие един червен кичур около пръста си.

— Никак не си за изхвърляне, дори си хубавичка. Как каза, че ти е името?

— Сузи.

Изглеждаше безобиден, а освен това нали криеше в чантичката си малък дамски пистолет, двадесет и пети калибър. Усмихна му се и на мършавото ѝ лице се появи хитро изражение.

— Ама трябва да си нахлузиш презерватив, каубой.

— Разбира се. — И без това никога не би посмял да си натопи оная работа в една улична курва. — В наши дни никой не е застрахован.

Намигна ѝ и проследи как петдесетачката мигновено изчезна в скромната ѝ винилова чантичка. Включи двигателя и подкара извън Боузмен.

Ноцта беше приятна, а пътят — чист. А когато градът остана далеч зад гърба му, се чувстваше истински щастлив.

— Вече се отдалечихме достатъчно за една петдесетачка. — Очевидно тишината и безлюдният мрак я бяха изнервили.

— Знам едно местенце, съвсем наблизо. — Стисна кормилото с дясната си ръка, а с лявата затършува под седалката, развеселен от простодушната ѝ реакция. Тя веднага се дръпна настрани и посегна към чантичката си. Измъкна предварително обработената бутилка евтино вино. — Ще му дръпнеш ли една глътчица, Сузи?

— Ами... добре, може. — Клиентите ѝ никога не ѝ предлагаха вино, нито пък я питаха как се казва, да не говорим, че не помнеше

някой да я бе нарекъл „хубавичка“.

— Карай, още само два километра, каубой — рече тя и надигна бутилката. — Нали ни чака много работа?

— И аз, и моят палавник отдавна сме готови. Той се потупа по чатала, после протегна ръка към радиото и превключи станцията. — Знаеш ли кой пее?

Тя отпи още веднъж, закиска се и двамата затананикаха заедно с Клинт Блек.

На тегло не беше нещо особено — най-много да имаше петдесет кила. Десет минути се оказаха предостатъчни, за да подейства отровата. Добре, че успя да грабне бутилката, преди да се излее от вкочанените ѝ пръсти. Отби надясно и спря пикапа.

Тя се бе свлякла в ъгъла на кабината, но за да няма изненади, той повдигна клепача ѝ. Скочи на пътя, изля остатъка от виното в крайпътните храсти и запокити бутилката надалеч в мрака. Чу как стъклото се счупи и тръгна към багажника на пикапа, за да вземе въжето.

— Уила, не биваше да правиш това! — Адам укорително изгледа сестра си, докато двамата водеха конете си към тесния поток.

— Искях го, и то най-вече заради теб. — Млъкна и зачака Луна да засити жаждата си. — Както и за нея. Знам, че не съм посещавала често гроба ѝ, но имах толкова много други задължения.

— Не е необходимо да посещаваме гроба на майка ни, за да запазим спомена за нея.

— Тъкмо в това е проблемът, нима не го разбираш? Нямам спомени за нея, освен това, което съм научила от теб.

Тръсна глава, за да отметне непокорния кичур.

— Не съм идвала често тук, защото никога не съм обичала да ходя на гробищата. Да застана край надгробната плоча и безмълвно да вперя поглед в парчето земя, без да съм запазила в сърцето си спомени... Но сега мисля по-различно от преди. Като гледах колко беше щастлива Лили заради пристигането на майка си, а също и Тес... Замислям се и за бебето, което Лили носи под сърцето си, за приемствеността между поколенията. — Отново се обърна към брат си, но този път лицето ѝ бе по-спокойно. — За мен приемствеността се

крие в тази земя, в редуването на годишните времена, в работата, която никога няма край. Когато си мисля за вчерашния или за утрешния ден, винаги имам предвид ранчото.

— Да, зная. Цялата си душа си вложила в него.

— Вярно е и винаги ще бъде така. Но напоследък се улавям, че все повече мисля за хората, а не само за работата. Преди никога не го правех. Мислех си само за теб. — Тя се приближи към него и хвана ръката му. — Защото ти винаги си бил до мен. Спомените ми от детството са свързани най-много с теб, Адам. Ти си играеше с мен, когато бях съвсем малка, ти ме научи да яздя, ти ми разказваше приказки.

— За мен ти винаги си била и ще бъдеш източник на радост.

— От теб ще стане прекрасен баща, Адам. — Стисна ръката му и хвана поводите на Луна, за да я поразходи край брега. — Мислих много и разбрах, че не само земята ще остане след нас, но и нашите деца, твоите и моите, и това е най-важното в нашия живот. Затова се чувствам задължена — на нея, защото без нея нямаше да ме има и мен, на теб, дори и на бъдещото дете, на което ще бъда леля.

— Не само ти имаш задължения.

— Да, напълно си прав — „Адам ще ме разбере“ — каза си тя. Нали винаги я бе разбирал само от половин дума? — Задължена съм обаче и на Джек Мърси. Вече стихна гневът ми към него и остана само скръбта. На него дължа живота си, както и живота на двете ми сестри и на детето, което очаквате ти и Лили. Не мога да не бъда благодарна след всичко това. И може би на него дължа много, че съм такава, каквата съм. Ако той бе по-различен, сега нямаше да съм същата Уила, която ти така добре познаваш.

— А какво ще кажеш за утрешния ден, Уила?

За нея утрешния ден все още бе свързан главно с ранчото и с нескончаемата работа в него, с редуването на сезоните, със земята, очакваща грижите ѝ.

— Не знам.

— Защо не признаеш на Бен какво изпитваш към него?

Младата жена въздъхна смутено, нищо не можеше да остане скрито от Адам.

— Все още самата аз не съм наясно какво изпитвам към него...

— Не ти говоря за разума, а за чувствата, Уила.

Какво, по дяволите, искаше да ѝ каже брат ѝ? Вдигна недоумяващо вежди, подвикна на Луна и препусна в галоп след коня на Адам.

— Нека не си губим времето със загадки, Адам. Забрави ли, че съм наполовина индианка, като теб? Ако искаш да ме посъветваш, защо не...

Той внезапно вдигна ръка. Без да задава въпроси, впери поглед натам, накъдето сочеше ръката му към наклонените плочи в гробището. Усети и миризмата, отвратителната миризма на смъртта. Но това не беше необичайно в едно гробище и тъкмо поради тази причина не обичаше да посещава вечното жилище на мъртвите. Но сега разбра, преди още да е видяла, че става дума за нещо различно.

Подкараха конете съвсем бавно, после слязоха от тях, все така мълчаливо.

Гробът на баща им бе осквернен. Посланието на неизвестния осквернител беше доста вулгарно. Върху гроба бяха разхвърлени останките от разкъсан скункс^[1]. Засъхналата му кръв още се виждаше по тревата. Главата беше отрязана и после поставена върху надгробната плоча на Джек Мърси.

Уила изплашено подскочи, когато Адам сложи ръка на рамото ѝ.

— Върни се при потока, Уила. Аз ще почистя тук.

С разтреперани крака тя се върна при коня си. Ала бе обзета от гняв и желание за отмъщение.

— Той беше мой баща, моя кръв. Аз трябва да изчистя гроба му. — Разкопча чантата, закачена за седлото. — Аз трябва да го направя, Адам, аз. — Измъкна едно старо одеяло и го разкъса. Намери ръкавиците си и ги нахлузи на ръцете си. Очите ѝ блестяха, изпълнени с решителност. — Каквото и да е бил баща ми, каквото и да е сторил, не заслужава тази гавра.

Взе манерката си, намокри парче от одеялото и започна да мие камъка.

Не можа да изчисти засъхналата кръв, макар че търкаше упорито. Трябваше да донесе още вода и парцали. Уила приклепна до гроба и студените ѝ ръце погалиха камъка.

— Мислех, че те обичам — прошепна тя. — След това реших, че те мразя. Ала нищо от това, което съм изпитвала, не може да се сравни с този ужас. Всичко е било заради теб. Не заради мен. Мили Боже,

какво си сторил на този човек, за да го накараш да върши такива отвратителни неща?

— Ето, вземи. — Адам ѝ помогна да се изправи и ѝ подаде манерката.

Тя отпи жадно, за да измие отвратителния вкус от гърлото си. Върху гроба на майка ѝ цъфтяха цветя, а гробът на баща ѝ бе оплискан с кръв.

— Колко ли го е мразел, Адам? И защо? Кого е наранил повече от теб и от мен? Повече от Лили и Тес? Той е бил по-наранен от нас, неговите деца, които цял живот е пренебрегвал?

— Не знам. — Единствената му грижа в момента беше Уила и той я поведе към коня. — Няма смисъл повече да стоим тук. Нека те отведе у дома.

— Да — усещаше краката си като ледени висулки.

— Да вървим у дома.

Качиха се на конете и поеха на запад към „Ранчото на Мърси“. Небето над тях бе обагрено в червено като гроба на Джек.

Четвърти юли, Денят на независимостта, се отбелязваше не само с фойерверки. В този ден по традиция се провеждаха и състезания по хвърляне на ласо, обядване на полудиви коне и езда с бикове. Повече от десетилетие каубоите от „Ранчото на Мърси“ и „Трите камъка“ се съревноваваха помежду си и с всеки от съседните имения, който пожелаеше да премери силите си с тях.

Тази година беше ред на „Ранчото на Мърси“ да бъде домакин на празненството. Бен предложи на Уила да организират състезанията в „Трите камъка“, а Нейт я посъветва тази година да минат без тях. Тя ги изслуша, но не се съгласи. Сега тя беше господарка на Мърси и бе длъжна да спазва традицията.

Хората се тълпяха край оградите и окуражаваха любимците си. Изхвърлените от седлата каубои невъзмутимо ставаха и изтупваха праха от кожените си панталони. В близкото пасище се провеждаше състезание по стрелба, а в заграденото място край обора по мятане на ласо.

Дървената естрада за оркестъра бе украсена с цветовете на американското знаме. От време на време оркестърът спираше, за да

обявят имената на победителите. Имаше огромни количества картофена салата, пържени пилета, бъчви с бира и кани с чай с лед.

— Май ще бъдем съперници в състезанието по стрелба — прошепна Бен и прегърна Уила през кръста.

— Бъди сигурен, че ще загубиш.

— Искаш ли да се обзаложим?

— На какво? — попита тя и предизвикателно килна каубойската си шапка.

Той я притисна към себе си и прошепна нещо на ухото ѝ, при което тя се отдръпна изненадана и зачервена.

— Тази дързост ще ти струва скъпо, Маккинън. Досега никой не е успял да ме победи на стрелбището.

— Нима?!

— Щом желаеш да рискуваш, не мога да те спра. Но те предупреждавам, че ще загубиш. Няма ли да вземеш участие в родеото?

— След като ти покажа на какво е способен един добър стрелец от Дивия Запад.

— Добре, така да бъде. — Тя му се усмихна. — А за родеото ще заложа двадесетачка за Джим.

— Ще залагаш срещу мен? — засегна се Бен. — По дяволите, Уила.

— Наблюдавах тренировките на Джим под ръководството на Хам. — Тя бавно се отдалечи. Вече бе заложила петдесет долара за Бен Маккинън, но искаше да го подразни.

— Здравей, Уил. — Видя Били, прегърнал някаква блондинка с впити джинси. Ръката му бе превързана. — Сега е редът на Джим.

— Именно за това съм тук. — Тя се облегна на оградата. — Как си?

— О, по дяволите! — намръщи се той и разтри с ръка рамото си.

— Е, не се ядосвай — засмя се Уила и се отдръпна, за да направи място на Бен. — Млад си и те очакват още много състезания. Ти ще участваш в родеото, когато такива старци като Маккинън ще го наблюдават от инвалидните колички. Не е зле да потренираш малко при Хам.

Тя се огледа и видя надзирателя си, който се бе изправил до Джим и му даваше последни указания:

— Мисля, че ще се справиш. Ти яздиш по-добре от всеки в ранчото, като изключим Адам, а днес той няма да участва в състезанието.

— Адам има по-различен подход към конете — намеси се Уила, която се бе приближила до оградата. В този миг се чу вик, преградата се вдигна и конят и ездачът се втурнаха на арената. — Давай, Джим! — извика тя.

Той се понесе сред облак прах, вдигнал високо ръка.

След осем секунди се чу камбаната, Джим скочи от седлото, претърколи се, сетне се изправи, за да приеме възторжените овации на зрителите.

— Не беше зле — отбеляза Бен. — Аз съм следващият. — Наведе се, хвана Уила, повдигна я и я целуна. — За късмет — ухили се той и наперено се отдалечи.

— Мислиш ли, че ще победи Джим, Уил? — любопитства Били.

Тя си помисли, че Бен Маккинън може да победи всички ездачи в Монтана, но на глас каза:

— Ще трябва да язди като дявол.

Въпреки че блондинката, която се бе увесила на ръката му, го дръпна недоволно, той продължи да разговаря с Уила.

— Вярно ли е, че ще бъдете съперници с него в състезанието по стрелба?

— Да, вярно е.

— Ти ще го победиш, Уил. Аз и останалите момчета от ранчото сме заложили на теб.

— Е, ще се постарая да не ви разочаровам. — Забеляза как Бен се приближи към преградата. Той леко вдигна шапката си и самодоволно се ухили. Уила му се усмихна в отговор и му махна с ръка.

Когато конят му се втурна напред, сърцето ѝ подскочи в гърдите. Той изглеждаше... толкова величествен — яздеше изправен буйния жребец, с едната ръка вдигната високо към небето, а другата вкопчена в седлото. Очите му блестяха от напрежение, а устните му бяха стиснати.

Не чу звъна на камбаната, но видя как ездачът скочи от седлото, а конят продължи да рита бясно с копита. Бен се изправи на крака.

Всички наоколо крещяха като обезумели, но той гледаше само нея. Усмихна и се и ѝ намигна.

— Самодоволно копеле — промърмори тя. Как бе позволила да се влюби до уши в този самонадеян негодник?

— Защо правят всичко това? — разнесе се зад гърба ѝ гласът на Тес.

— За майтап. — Уила се надигна и огледа сестра си. За празника бе надминала себе си — тесните джинси и скъпите елегантни ботуши подчертаваха дългите ѝ крака, а яркосинята риза със сребристи ивици бе в тон със снежнобялата каубойска шапка. — Изглеждаш страхотно. Здравей, Нейт. Готов ли си за надбягването?

— Тази година има голяма конкуренция, но аз не се отчайвам.

— Нейт ще участва и в състезанието кой ще изяде повече пай. — Тес се усмихна и го хвана под ръка. — Тръгнали сме да търсим Лили. Тя иска да присъства, защото е помагала при приготвянето на пайовете.

— Видях я... — Уила присви очи и се вгледа в тълпата. — Струва ми се, че двамата с Адам отидоха към площадката за детски игри. Сигурно гледат състезанието по бягане с яйце или бягане на три крака.

— Ще я намерим. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Не, благодаря. Може да се присъединя по-късно. Сега имам нужда от една бира.

— Ти се тревожиш за нея — промърмори Нейт, когато двамата се скриха в тълпата.

— Не мога да не се тревожа. Помниш ли как изглеждаше в деня, когато се върна от гробището? Нищо не каза. Обикновено мога да я предизвикам да говори за всичко, но този път не успях.

— Минаха два месеца от убийството на Джеси Кук. Време е да го забравим.

— Опитвам се. — Тес поклати глава и се огледа. — Днес е дяволски весело. Тук си устройвате доста забавни партита.

— И ние двамата можем да си организираме, стига да поискаш.

— Нейт, ти ще останеш тук, а през октомври аз ще се върна в Лос Анжелис. — Сълзите опариха очите ѝ, тя махна с ръка и смени темата. — Не мислиш ли, че Лили се е разхубавила? Бременността ѝ се отразява много добре.

Бе напълно съгласен с нея. Те двамата също можеха да бъдат щастливи, само да успее да я убеди да не заминава.

Първите фойерверки избухнаха двадесет минути след залеза на слънцето. Небето се озари от цветно сияние, което засенчи звездите, а сетне се стопи в мрака. Облегната на рамото на Бен, Уила замечтано наблюдаваше фойерверките.

— Според мен баща ти се радва на илюминациите повече от хлапетата.

— Двамата с Хам всяка година спорят какви фойерверки да поръчат — ухили се той, загледан в ярката златиста звезда, която избухна в небето и разцъфтя в разноцветни светлини. — Винаги се карат като малки деца. Нито веднъж не разрешиха на мен или на Зак да се погрижим за фойерверките.

— Още не си дорасъл за това — промърмори тя. — Днес беше хубав ден.

— Да. — Хвана ръцете ѝ. — Наистина много хубав.

— И не се сърдиш, че те победих в състезанието по стрелба?

Думите ѝ малко го жегнаха, но той сви рамене. Двамата бяха с една класа по-добри от останалите стрелци и останаха сами да се състезават. Накрая Уила все пак го победи.

— Загубих само с два сантиметра.

— Няма значение. — Тя го изгледа и се ухили. — Важното е кой ще е победителят. Не отричам, че и ти си добър стрелец. — Закачливо повдигна вежди. — Но аз съм по-добра от теб.

— Днес беше по-добрата, но утре не се знае. Както и да е, загуби двадесет долара, защото заложи на Джим за родеото.

— Спечелих от петдесетте долара, които зложих на теб. — Бен смаяно я погледна и тя избухна в смях. — Да не би да ти приличам на глупачка?

— Не. — Повдигна лицето ѝ към своето. — Приличаш на умна жена, която знае къде да вложи парите си.

— Като говорим за облози... — Въпреки шумната тълпа Уила се притисна към него и го целуна по устата. — Хайде да се приберем в спалнята и да се обзаложим кой ще издържи до сутринта.

— Ще ми позволиш да остана при теб до сутринта?

— А защо не? Днес е празник.

По-късно, когато празненството свърши, гостите се разотидоха и нощта спусна тъмното си покривало, двамата заспаха прегърнати и изтощени. Този път нейните сънища не бяха изпълнени с кръв, смърт и страх. Усещаше до себе си мускулестото му и топло тяло, силните му ръце здраво я обгръщаха. Знаеше, че той ще я закриля. Знаеше, че тази нощ няма да потръпва в плен на кошмарите.

Ала някой друг сънуваше една червенокоса проститутка и тръпнеше, възбуден от спомена. Всичко стана толкова лесно. Всяка подробност бе като жива в паметта му.

Наблюдаваше я как идва в съзнание, погледът ѝ бе стъклен, а от гърлото ѝ се изтръгнаха нечленоразделни звуци. Беше я закарал далеч от Боузмен, сред мрака на високите дървета.

Но този път не бяха на територията на Мърси. И повече никога нямаше да го прави в ранчото. Наказанието на Мърси бе свършило, ала не можеше да се спре да убива.

Завърза ръцете ѝ зад гърба и запуши устата ѝ с кърпа. Не се тревожеше, че някой ще чуе виковете ѝ, но не искаше да рискува да го ухапе. Нарязва дрехите ѝ, но много внимателно, за да не засегне плътта ѝ.

Докато тя бе в безсъзнание, взе парите, които ѝ бе дал, и тези, които намери в чантата ѝ, макар да се оказаха смешно малко. Чакаше търпеливо, докато си играеше с малкия ѝ пистолет и гилзата с червило.

Сега вече бе будна. В очите ѝ се четеше ужас, докато тя отчаяно се извиваше в праха и стенеше като животно, уловено в капан. Мъжът отвори капачката на червилото, което бе намерил в евтината ѝ чанта.

— Една проститутка трябва да е изрисувана както трябва — обясни ѝ и бавно започна да маже червилото върху зърната на гърдите ѝ, докато те почервеняха като кървави капки. Това го възбуди и той се усмихна. — Да, сега ми харесваш. — Бузите ѝ бяха побелели от страх и той внимателно нарисова червени кръгове и по тях. Жената заприлича на куклите с яркочервени бузи от витрините на детските магазини.

— Нима си мислеше, че можеш да ме застреляш с тази играчка, скъпа? — Насочи пистолета към сърцето ѝ и видя ужаса в очите ѝ. — Предполагам, че жена като теб трябва да умее да се предпазва от много неща. Вече ти казах, че ще си сложа презерватив.

Остави пистолета настрана и разкъса опаковката.

— Исках пак да ме посмучеш, Сузи. Смятам, че това е най-доброто духане, за което съм плащал. Но сега може да решиш да ме ухапеш. — Болезнено ощипа яркочервените ѝ зърна. — Обаче няма да се стигне до там, нали?

Вече бе възбуден, но си наложи да не бърза, докато си слагаше презерватива.

— Сега ще те чукам. Не може да се изнасилва една проститутка, но след като няма да ти платя за това, можем да го наречем и така. Така че можем да приемем, че сега ще те изнасиля. — Наведе се над нея и се ухили, когато тя стисна краката си в опит да се защити. — Хайде, скъпа, не бъди срамежлива. Ще видиш, че ще ти хареса.

Рязко разтвори краката ѝ.

— Дяволски ще ти хареса. И ще ме молиш за още. Но няма да можеш да го кажеш с този парцал, затъкнат в курвенското ти дълбоко гърло, но можеш да охкаш и стенеш под мен. Искам още сега да започнеш да охкаш. И то така страстно, сякаш повече не можеш да издържаш. Хайде!

Но тя не реагира. Тогавя мъжът я удари през лицето. Не много силно, а само да ѝ покаже кой командва.

— Хайде! — нареди той.

Тя тихо изхлипа.

— Давай по-силно. Обичам шумния секс.

Мъжът проникна силно в нея. Тя беше суха и негостоприемна като гробница, но той блъскаше така силно, че по тялото му изби пот. Очите на жената се завъртяха от болка и страх, като кобила, пришпорена до кръв.

Когато свърши, той се изгъркаля от нея. Дишаше тежко, но бе доволен.

— Беше добре. Много добре. Да, след малко ще го повторим.

Тя се сви на кълбо и стенойки се опита да изпълзи настрана. Мъжът лениво посегна към пистолета и изстреля един куршум във въздуха. Жената се вцепени.

— Стой спокойно, Сузи. Сега ще има и втори тур.

Този път я изнасили отзад, но не му беше толкова хубаво. Трябваше му повече време, за да се възбуди, и оргазмът беше кратък и незадоволителен.

— Е, не беше чак толкова зле — потупа я по задника.

Съжали, че няма да я задържи няколко дни, както бе постъпил с малката Трейси, но сега не можеше да си позволи да рискува. Пък и винаги можеше да си намери друга проститутка.

Отвори раницата си. Той лежеше там и го чакаше. Измъкна нежно ножа от кожения калъф и с възхищение огледа блестящото острие.

— Татко ми го даде. Това е единственото нещо, което някога ми е подарявал. Хубав е, нали? — Обърна я по гръб и размаха ножа пред лицето ѝ, за да може добре да го види. Искаше тя да го види.

Усмихна се и я възседна. С усмивка на уста се зае с нея.

Сега към трофеите му щеше да се добави и червена коса. Съмняваше се, че някой ще я открие в този пущинак. Но дори и да я намерят, ще бъде трудно да я разпознаят, след като хищниците си свършат работата.

Вече не искаше да ги накара да се страхуват, не му бе нужно да узнаят. Стигаше му, че той знае.

[1] Животно подобно на пор. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Лятото в Монтана винаги е кратко, но топло, а особено горещо става през август. Безмилостното слънце превърна калните локви в буци пръст. Дървета и храсти съхнеха, готови да пламнат като факли от първата кибритена клечка. Хората отправяха към небето молитви за дъжд. Мъжете в ранчото се опасяваха, че мълнии могат да причинят пожари и да подпалят изсъхналата трева по пасищата.

Уила избърса потта от челото си, изправена пред нивата с ечемик.

— Уф, не помня друга година лятото да е било толкова горещо.

— Напояването донякъде ще ни помогне — рече Уд и се закашля. От много години за него ранчото Мърси бе източник не само на безброй тревоги, но и на радости. — Лошото е, че нивото на водата е спаднало. Ако продължи така още две седмици, ще изпаднем в беда.

— Само не искам да скриваш истината от мен, колкото и да е горчива — уморено отвърна Уила и отново се качи на седлото. — Ще се справим, не ни е за пръв път.

Той изсумтя и скептично поклати глава.

Напечената земя немилостиво излъчваше топлина. Кравите, покрай които профуча Уила, лежаха под сенките на дърветата толкова изтощени, че едва помръдваха опашките си. Вече трети ден прегорялата трева не трепваше в августовския зной.

Тя видя до оградата пикап, около който двама мъже размотаваха кангал с тел. Веднага смени посоката и препусна към тях.

— Здравей, Хам. Здравей, Били — поздрави. Слезе от коня и се приближи към бидона в пикапа, за да си налее едно канче студена вода.

— Представяш ли си, Уила? Хам твърди, че не било горещо! — Били се ухили и отново се наведе над телта. — Каза още, че си спомнял как преди не знам си колко години лятото било толкова горещо, че нямало нужда да се варят яйцата.

Тя се усмихна снизходително.

— Какво друго може да се очаква от Хам? Кой знае и ти какво ще преживееш, ако достигнеш неговата възраст. — Свали шапката си и избърса потта от челото си. Не ѝ харесваше червенината по лицето на Хам. Опасяваше се, че той може да припадне от горещината. Но реши засега да се въздържа, защото познаваше спривавия му нрав. Само наля вода в две чаши и му подаде едната. — Много е горещо днес, Хам. Не е ли време за почивка?

— След малко — задъхано отвърна той.

— Пий повече студена вода. Нали ме посъветва да се поемат повече течности през горещите дни. — Подаде му чашата. — Твоите момчета продължават ли да вземат таблетките с минерални соли?

— Разбира се — отвърна Били вместо него и напълни чашата с вода.

— Хам, искам да те заместя тук и да продължим двамата с Били, а ти да се прибереш с Луна в ранчото.

— Какво каза, по дяволите? — Мъжът примижа, заслепен от яркото слънце. Под потната му риза сърцето му биеше учестено. Но се беше зарекъл, че днес ще свърши с опъването на телта, и не искаше да отстъпи. — Нали ти казах, че скоро ще приключим.

— Отлично. Искам да заведеш Луна в ранчото и да вземеш отчетите за продадения добитък. Изоставам, а искам тази вечер да ги прегледам.

— Сама знаеш къде са проклетите отчети.

— Да, но сега ми трябва спешно да реша какво ще продаваме през идната седмица. — Извади ръкавиците си от торбата, закачена към седлото. — Опитай се да убедиш Бес да приготви сладоледа с праскови. Заради теб ще го направи, пък и аз мечтая за нещо студено.

Хам отлично разбираше какво цели Уила.

— Стига, момиче. Трябва да довършим с Били опъването на телта.

— Не! — отсече тя. — Мога и аз да му помогна. А ти се качи на Луна, иди до ранчото и вземи онези отчети от кабинета ми. Не забравяй и за сладоледа с праскови.

Той сърдито хвърли чашата в тревата.

— По дяволите! Защо сама не вземеш проклетите отчети?

— Забрави ли кой управлява ранчото, Хам? Казах ти какво трябва да се направи и си длъжен да изпълниш нареждането ми. Ако

нещо те притеснява, по-късно ще поговорим за това. Но сега искам да възседнеш Луна и да тръгнеш към къщата.

Лицето му още повече почервения, но Уила явно нямаше намерение да отстъпи. След тягостна пауза той се обърна, отиде до коня и се качи на седлото.

— Ако си мислиш, че не мога да се справя с работата, по-добре ще е още днес да ми изплатиш последния чек, за да мога от утре да си търся нова работа. — Смушка кобилата и препусна към къщата.

— Много се изфуква старият Хам — промърмори Били.

— Дяволите да го вземат, не трябваше да избухвам!

— Стига, ще видиш, че ще му мине. И не вярвай на заплахите му. Всички знаем, че той никога няма да напусне ранчото.

— Не се тревожа за това, а за съвсем други неща — рече Уила и въздъхна уморено. — Хайде да се заемаме с проклетата тел.

Тя чака до полунощ, отмени срещата си с Бен и седна на шезлонга на предната веранда. В далечината отекна гръмотевица. Уила погледна с надежда на запад, където високо в небето бе проблеснала гигантската огнена искра, но никъде не видя облаци.

Въпреки горещината, сладоледът с праскови не ѝ се услади. Дори и когато Тес се приближи към нея с пълна купа, тя само поклати глава.

— Откакто се прибра тази вечер в къщата, нещо не си в настроение — заговори сестра ѝ, облежната на перилото на верандата. — Искаш ли да споделиш с мен какво те измъчва?

— Не. Защото не те засяга.

— Това още повече разпалва любопитството ми. Заради Бен ли е?

— Не. Защо всички си въобразяват, че мисля по цял ден само за Бен Маккинън?

— Защото жените най-често си развалят настроението заради мъже. Да не би да сте се скарали?

— Постоянно се карам с него.

— Говоря за сериозно спречкване.

— Не.

— Тогава защо отмени срещата?

— За Бога, не мога ли да поседя на прохлада на верандата си поне една вечер, без някой да ми задава идиотски въпроси?

— Вероятно не можеш. — Тес опита една лъжичка от сладоледа. — Много е вкусен. Ела, искам да го опиташ.

— Само при условие, че след това ще изчезнеш от погледа ми. — Уила взе купата и гребна с лъжичката. Сладоледът наистина беше божествен. — В цял свят никой не може да се мери с Бес, когато става дума за сладолед с праскови.

— И аз съм на същото мнение. В тази жега трябва да се яде само сладолед, да се пият добре изстудени напитки, да се плува в басейн.

Сестра ѝ подозрително присви очи.

— Защо изведнъж стана толкова любезна?

— Защото изглеждаш доста вкисната. Опитвам се да ти помогна, нима не го разбираш?

При други обстоятелства тези думи само щяха да я раздразнят още повече, но сега успяха да я трогнат.

— Днес ми се наложи да поспоря с Хам. Заварих го да опъва тел заедно с Били. Внезапно ми се стори толкова състарен и измъчен от жегата, че се изплаших да не получи удар. Накарах го да се прибере в къщата, но той се засегна. Не искам повече да губя хора — тихо продължи тя.

— Няма нищо. Ще видиш, че още утре ще е забравил. Може би си засегнала гордостта му, но всички знаем колко те обича.

— Да, трябва да се съобразявам с докачливия му характер. — Уила се замисли, но след малко се сепна и върна купата със сладоледа на Тес. — Може би не е зле да поплуваме в басейна.

— Добре — усмихна се тя. — Само че не съм си сложила банския костюм.

Уила се засмя и се отпусна в скърцащия шезлонг. Още веднъж проехтя гръмотевица, но този път по-близо. Внезапно чу скърцането на ботуши по чакъла. Изправи се и протегна ръка под седалката на шезлонга, където държеше пушката си. Измъкна я, но след миг, когато от потъналата в мрак морава се показа Хам, отпусна пушката в скута си.

— Добър вечер — поздрави тя.

— Добър вечер. Пригответи ли чека?

„Упорит стар козел“ — мислено изруга Уила и посочи към стола до шезлонга.

— Ще седнеш ли за малко?

— Трябва да си приготвя багажа.

— Моля те.

Той бавно изкачи стъпалата и вдървено се отпусна на стола.

— Днес ме обиди жестоко, и то в присъствието на онова хлапе.

— Съжалявам, Хам. Опитах се да го направя по-просто.

— Да го направиш по-просто? Нима си мислиш, че имам нужда от някакво момиче да ми казва, че вече съм остарял за тази работа?

— Хам, никога не съм казала, че...

— По дяволите, разбира се, че никога няма да го кажеш. Но на мен ми е ясно като бял ден.

— Защо си толкова упорит? — Тя ритна ядосано по перилото на верандата. — Защо си толкова твърдоглав, Хам?

— Аз? Никога през живота си не съм срещал по-твърдоглава от теб. Въобразяваш си, че разбираш от всичко, нали? Мислиш си, че знаеш всички отговори? И че никога не грешиш?

— Не! — Скочи, побесняла от гняв. — Не, нищо не си въобразявам. Понякога въобще не знам как да се свърши нещо, но съм длъжна да се справям, каквото и да се случи. А днес постъпих разумно, направих това, което бях длъжна да направя. Дяволите да те вземат, Хам, ако не беше спрял работа, щеше да паднеш там от сърдечен удар и тогава какво щях да правя без теб? Как, по дяволите, ще се справя с това огромно ранчо без помощта ти?

— Нали си решила да се справяш сама? Нали днес ми взе работата?

— Само ти казах да спреш да работиш по оградите. Не искам да се въртиш около тях в този пек. Казвам ти, че няма да го позволя.

— Нямало да го позволи! — Той също стана от стола и се приближи към нея. — Какво, по дяволите, си мислиш, момиче? Ти ще ми казваш какво да върша и какво не? Оправял съм оградите по всяко време на годината още преди да се родиш! И никой няма право да ми казва, че не мога да се справям с работата си, докато аз не реша!

— Аз имам право.

— Тогава чакам да ми върчиш последния чек.

— Добре! — Извика побесняла от гняв: — Изплаших се, нима не го разбра? Изплаших се до смърт!

— От какво толкова се изплаши?

— Че ще те изгубя, муле упорито! Целият беше почервенял, потен и едва дишаше. Не можах да се стърпя. Просто не можах. И ако само беше послушал съвета ми, сега нямаше да се дърлим.

— Беше много горещо — призна той малко засрамен.

— Знам, че беше много горещо. По дяволите, Хам, нека поговорим като разумни хора. Защо се нахвърляш така върху мен? Не съм искала да те излагам в присъствието на Били. Исках само да те скрия от слънцето. Знам кой беше моят баща, истинският — избухна тя и той стреснато вдигна глава. — И аз още не съм го погребала. Този, който е държал на мен и който се е грижил за мен, този, който винаги е бил до мен, когато съм имала нужда от него. И не искам да го погребвам още дълго време.

— Е, мисля, че с това разговорът ни приключи. — Той смутено сведе очи. — По дяволите, Уила, аз само помагах на Били, но той вършеше по-тежката работа. Не мисли, че не зная колко са ми силите.

— Имам нужда от теб тук. — Тя изчака Хам да се успокои. — Имам нужда от теб, Хам. Искам да те помоля да останеш в ранчото.

Той присви рамене и сведе поглед.

— Струва ми се, че няма да намеря по-добро място от ранчото Мърси. Не биваше да се карам с теб. Зная, че си загрижена за мен. — Пристъпи неспокойно и смутено се изкашля. — Справяш се доста добре с ранчото, не мога да си кривя душата. Даже трябва да ти кажа, че аз... че аз се гордея с теб.

Ето защо за нея той беше и винаги щеше да бъде истинският ѝ баща. Родният ѝ баща никога не ѝ бе казвал, че се гордее с нея.

— Не мога да се справям сама с ранчото. Искаш ли да влезем вътре? Има сладолед с праскови. Нека го опитаме, а после съм съгласна да ми кажеш открито за всичките ми грешки и пропуски.

Той се почеса по брадата.

— Може би... Знаеш ли, има някои неща, които отдавна се канех да ти кажа.

Когато Хам си тръгна, на сърцето му беше много по-леко. Отправи се към къщата на работниците. Внезапно чу неспокойното мучене на кравите и шума от нечий ботуши.

По дяволите, кой беше на смяна сега? Не можеше да си спомни. Реши да провери.

— Ти ли си, Джим? Били? Каква шега сте намислили посред нощ?

Първо видя телето, кървящо, с очи, обезумели от болка и страх. Завтече се към него, ала от сенките излезе някакъв мъж и Хам се закова на място.

— Що за дяволска работа? Какво дириш тук?

Разбра го още преди да види как ножът се издигна над главата му, но нямаше време дори да изкрещи.

В първия миг мъжът се вцепени от страх. С окървавения нож в ръка той се взря в Хам, в кръвта. Избърса с ръка устните си. Имаше нужда от бързо облекчение, нищо повече. Само от едно теле. Възнамеряваше първо да го завлече извън двора на ранчото, но ножът като че ли сам се озова в ръката му.

И ето че се появи Хам. Никога не бе искал да го нарани. Нали той му беше учителят, работеше наравно с него, обръщаше му внимание винаги когато това се налагаше. Винаги бе подозирал, че той знае истината, знае кой е и откъде е дошъл. И най-важното — Хам винаги е бил почтен.

Но сега нямаше избор. Трябваше да го направи. Приклекна вцепенен, когато Уила изскочи от мрака.

— Хам? Ти ли си? Забравих да ти кажа нещо за... — Ботушите заскърцаха към него. Проблесна светкавица и освети кървавата сцена. — О, Господи, какво се е случило с него?! Какво? — Тя коленичи до Хам и го прегърна. — Нима ти...

— Прости ми, Уила. Прости ми. — Обърна ножа към нея и го притисна до гърлото ѝ. — Да не си гъкнала! Не искам да ти причинявам зло. Кълна ти се, не искам да те нараня! — Трескаво пое дъх. — Аз съм твой брат!

И като вдигна юмрук, той я просна на прашната земя.

Хам се сгърчи от болка. Изгаряща, ослепяваща болка. Не можеше да определи откъде идва, но усещаше в устата си вкуса на кръвта. Простена и се опита да се надигне, но не можа да помръдне краката си. Извърна глава и видя потъналото в кръв биче. Очите му бяха мъртви. Скоро и неговата кръв щеше да изтече.

На земята имаше още нещо, което привлече вниманието му. От гърдите му се изтръгна свистене, той се сви и протегна ръка да го докосне.

Беше шапката на Уила.

Трябваше да я носи. Трябваше да вземе някой от пикапите, но бе толкова объркан, че не можеше да мисли. Положи я внимателно върху земята, близо до пасището и с трепереща ръка потропа по кофата с овес.

Трябваше да вземе кон и да я махне оттук. Трябваше да стигнат до хълмовете. Там щеше да ѝ обясни всичко. Тя щеше да го разбере, сигурен бе в това. Кръвта вода не става. Оседла червеникавото пони, което бе завряло нос в кофата с овеса, и се озърна. Друго петнисто пони се приближи и подуши кофата. Хвана го и праметна седлото през гърба му.

О, как мразеше да прави всичко това, макар и да не бе за дълго, ала нямаше друг избор. Върза здраво ръцете и краката на Уила и след това я праметна през седлото. Тя скоро щеше да се свести и можеше да се опита да избяга, преди да успее да ѝ обясни.

Тя трябваше да разбере. Молеше се да го разбере, докато се мяташе на седлото. Сграбчи юздите на двете понита и се огледа. Трябваше да го разбере, защото ако не го стореше, щеше да бъде принуден да я убие.

В далечината се чу гръм. Мъжът дръпна юздите и двете понита поеха към хълмовете.

Хам стисна шапката и мъчително се изправи. Олюля се, свлече се на колене и извика. Стори му се, че гласът му изгърмя като изстрел, но от устата му се изтръгна само немощен шепот.

Спомни си малката Уила, още почти бебе, как се смееше радостно, докато я поставяше на седлото пред себе си. Едно малко момиченце с големи очи и дебели плитки, което го молеше да му позволи да язди с него до пасището. Сетне картината се смени и той я видя като девойка, несръчна като малко жребче, как се опитва да опъне телта на оградата, докато възбудено му обяснява нещо. И най-накрая жената, която го погледна тази вечер с искрящи очи и му каза, че за нея той е истинският ѝ баща.

Трябваше да надвие болката, която го изяждаше като рак, и отново да се изправи на крака.

Виждаше голямата къща, а светлините в прозорците танцуваха като звезди пред очите му. Кръвта се процеждаше през пръстите му и капеше върху нейната шапка. Изведнъж всичко се залюля пред очите му и той се строполи на земята.

Е, Уила ще пропусне плуването си и ще съжалява, помисли си Тес и пристегна колана на пенъоара си. Прокара пръсти през косата си и се запъти към кухнята.

Сигурно сестра ѝ още се сърди, реши Тес. Уила взимаше всичко прекалено много навътре и винаги си намираще за какво да се тревожи. Може би не е зле да се опита да я научи на някои отпускащи упражнения, въпреки че трудно можеше да си я представи как медитира или пък се опитва да постигне вътрешно спокойствие.

Дъждът сигурно ще я зарадва, предположи Тес. Господи, тук животът на всички се управляваше от времето. Или беше прекалено влажно, или прекалено сухо, или прекалено студено, или прекалено горещо. Е, след два месеца щеше да каже завинаги сбогом на Монтана. Лос Анжелис я очакваше!

Внезапно се намръщи, защото сега тази мисъл не ѝ се струваше толкова привлекателна както преди месец.

Разбира се, че очакваше с нетърпение да се върне в Лос Анжелис. Просто се чувстваше малко потисната в момента.

Може би ще успее да убеди Нейт да ѝ гостува. Ще идва при нея, да кажем, един път месечно, а после ще се прибира в ранчото си. Така постепенно връзката им ще приключи. Тя очакваше тази развръзка и дявол да го вземе, нямаше нищо против този вариант. Както и той

щеше да го приеме. Тази негова шантова идея да я накара да остане в Монтана, да се оженият и да имат деца, бе абсурдна.

Нейният живот, нейната кариера са в Лос Анжелис. Тя си имаше планове, големи и много амбициозни. След няколко седмици ще стане на тридесет и една и нямаше никакво намерение да се отказва от плановите си, за да стане жена на собственик на ранчо. Всъщност въобще нямаше намерение да става ничия съпруга.

Допуши ѝ се, но реши, че е по-добре да потърси в кухнята някакъв друг заместител на никотина.

— Има сладолед и за теб — обади се Бес.

— Не съм дошла за сладолед. — Тес отиде до хладилника и извади каната с лимонада.

— Да не би пак да си на диета?

— Да. Може и ти да опиташ.

Икономката недоволно сви устни.

— Остави чашата в миялната машина. В моята кухня цари ред и чистота.

— Добре. — Тя остави чашата на масата и се пресегна към каталога, който Бес бе оставила отворен на масата. — Ще пазаруваш ли?

— Да. Мисля, че на Лили ще ѝ хареса това бебешко кошче. Щом Уила стана на година, той изхвърли кошчето ви.

— О? — Стори ѝ се интересно, че трите са споделяли едно и също бебешко кошче. — О, виж колко е красиво! — Придърпа стола си към масата и с възхищение се загледа в каталога. — Погледни това страхотно дървено креватче, с тези панделки и драперийки.

Бес погледна с безразличие.

— Ще купя кошче.

— Добре, добре. О, виж, тук има люлка. На Лили сигурно ще ѝ хареса, как мислиш?

— Предполагам, че ще ѝ хареса.

— Нека да направим списък на покупките.

Погледът на икономката се смекчи и тя се настани на един стол до масата.

— Да започнем отгук.

Не след дълго двете се увлякоха в оживен спор относно детски колички, плюшени мечета и проходилки. Младата жена се изправи, за

да налее лимонада. Пред кухненската врата се чуха стъпки и тя погледна натам.

— Не очаквам никого — нервно прошепна и притисна ръка към гърлото си.

— Нито пък аз. — Бес невъзмутимо измъкна пистолета от джоба на престилката си и се изправи. — Кой е там? — Едно лице се притисна към стъклото на вратата и тя с облекчение се засмя. — О, Господи, Хам, за малко да те застрелям. Защо се промъкваш крадешком по това време?

Вратата се отвори и той се строполи в краката ѝ.

Пистолетът издрънча върху масата. Тес се спусна към Хам, но Бес вече бе коленичила до него и бе сложила главата му в скута си.

— Той кърви! Донеси някакви кърпи и ги притисни към корема му.

— Бес...

— По-бързо. Трябва да спрем кръвта.

Тес откъсна парче от ризата му и го притисна към раната.

— Трябва да се обадим на Бърза помощ, за да изпратят хеликоптер. Той спешно се нуждае от лекарска помощ.

— Почакай... — Хам сграбчи ръката на Бес. — Той отведе... — Стисна ръката ѝ и се опита да си поеме дъх. — Той я отвлеche, Беси. Отвлече нашата Уила.

— Какво? — Тес се наведе над устните му. — Кой е отвлякъл Уил?

Но Хам вече бе изгубил съзнание. Тес вдигна глава и двете жени уплашено се спогледаха.

— Обади се в полицията! Веднага!

Вече можеше да спре. Бе направил няколко кръга, сетне се бе върнал назад покрай потока, след което отново бе поел към скалите. Не искаше да връзва животните, но нямаше друг избор, трябваше да ги държи наблизко.

Уила следеше всяко негово движение. Тя познаваше добре планината и знаеше, че дори и да се помоли, той няма да я развърже, защото се страхува да не избяга.

Смъкна я от седлото и затегна въжето около глезените ѝ. Седна срещу нея и сложи пушката в скута си.

— Ще махна кърпата от устата ти. Съжалявам, че се наложи да я използвам. Знаеш много добре, че дори и да викаш, няма кой да те чуе. Те ще тръгнат да ни търсят, но няма да е веднага, а и аз добре прикрих следите. — Пресегна се и хвана края на кърпата. — Сега ще си поговорим. След като ме изслушаш, ще ме разбереш и нашите отношения ще бъдат както преди. — Мъжът смъкна кърпата от устата ѝ.

— Ти си един отвратителен убиец!

— Знам, че не мислиш така. Сега си разстроена.

— Разстроена ли? — Тя бясно се изви, опитвайки се да се освободи от въжетата.

— Ти уби Хам! Ти си убил и останалите. Ти изкла моите телета. При първа възможност ще те убия със собствените си ръце!

— С Хам стана случайно. Аз го обичам и уважавам, но той ме видя. — Мъжът наведе виновно глава, като малко момче, заловено да краде от буркана с бисквитите. — Знам, че не биваше да коля телетата. Това беше грешка. Не биваше да ти причинявам това. Съжалявам.

— Ти си... — Затвори очи и безпомощно стисна юмруци. — Защо? Защо направи всичко това? Мислех, че мога да ти имам доверие.

— Наистина можеш. Кълна ти се, че можеш да ми вярваш. Ние сме от една кръв, Уила. Можеш да вярваш на собствената си кръв.

— Ние не сме от една кръв.

— От една сме. — Той избърса сълзата от окото си. Най-последно можеше да ѝ каже и това го изпълни с радост. — Аз съм твой брат.

— Ти си един лъжец, убиец и страхливец!

Ръката му се стовари върху лицето ѝ и остави червен отпечатък върху бузата ѝ. Веднага се разкая за стореното.

— Никога не казвай такива неща. И аз имам гордост.

Мъжът се изправи и закрачи наоколо, за да възвърне самообладанието си. Знаеше, че нещата се объркаха, щом загубеше самоконтрол. Но ако запази самообладание, ще успее да се справи с всичко.

— Аз съм твой брат, така както Тес и Лили са твои сестри. — Гласът му прозвуча спокойно, докато небето се раздираше от

ослепителни светкавици. — Искам да ти обясня някои неща. Искам да разбереш защо съм извършил всичко това.

— Добре. — Ударената ѝ страна пламтеше. „Ще ми плати за това — закани се Уила. — Ще плати за всичко.“ — Добре, Джим, обясни ми.

Бен пъкна пушката в кожения калъф, препаса колана с пистолета и закопча катарамата. Карабината тридесети калибър беше много пострашно оръжие, но той искаше по-малък пистолет. Не можеше да си позволи да мисли за чувствата си, не биваше да проявява слабост. Трябваше да бъде твърд, трябваше да я намери.

Мъжете вече бяха оседлали конете, а Адам им крещеше последните нареждания. Бен нито даваше заповеди, нито ги приемаше. Грабна шапката на Уила и я поднесе под носа на Чарли, за да я подуши.

— Намери я — промърмори. — Ти ще намериш Уила. — Пъкна шапката в торбата, закачена на седлото и се намести по-удобно.

— Бен. — Тес хвана поводите. — Изчакай другите.

— Никого няма да чакам. Отдръпни се, Тес.

— Не знаем къде... и кой... — започна тя, въпреки че само един мъж липсваше сред работниците от ранчото.

— Ще го открия дори и вдън земя. Няма значение кой е той. — Дръпна юздата. — Просто ще го убия.

Тя се спусна към Адам, който бе прегърнал Лили.

— Бен тръгна. Не можах да го спра.

Младият мъж кимна и даде знак на ездачите да потеглят.

— Той знае какво прави. Не се безпокой. — Обърна се и ги прегърна и двете. — Прибери се вътре — каза той на съпругата си и нежно сложи ръка върху заобления ѝ корем. — Чакай ме да се върна. И не се тревожи.

— Не се тревожа — целуна го тя. — Ти ме намери. Ще намериш и нея. Доведи я здрава и читава. — Думите ѝ прозвучаха уверено и тя отстъпи назад, за да му даде възможност да се качи на седлото.

— Заведи Лили вътре, Тес. — Нейт дръпна юздите, за да успокои нетърпеливия си кон. — Не излизайте от къщата.

— Добре. — Сложи ръка върху крака му и го стисна. — Побързай — Беше всичко, което можа да каже.

Конете потеглиха на запад, а Тес и Лили се отправиха към къщата, където им предстоеше дълго и мъчително очакване.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Моята майка е обслужвала пияниците в един бар в покрайнините на Боузмен — започна разказа си Джим, седнал с кръстосани крака пред Уила. — Е, може би е сервирала не само напитки. Подозирам, че го е правила, въпреки че никога не ми го е казвала. Но тя беше хубава жена, била е сама, а подобни неща се случват.

— Мислех, че майка ти е дошла от Мисула.

— Да, там е родена. След като съм се родил, тя се е върнала там. Много жени се връщат у дома, когато родят незаконно дете, но родителите ѝ не са я посрещнали с отворени обятия. Нито пък мен. Както и да е, тя е сервирала напитки и може би още нещо на каубоите, минаващи през Боузмен. През онези дни Джек Мърси често е посещавал бара, за да пийне нещо и да се позабавлява с някое хубаво момиче. Когато и да попиташ, ще ти каже, че говоря истината.

Той вдигна един клон и го метна над скалата.

— Чувала съм най-различни истории за баща ми — спокойно рече тя. — Знам що за човек беше той.

— Знам, че си чувала, но се правеше, че не знаеш нищо. Аз също. Той си харесал майка ми. Както вече ти казах, тя била хубава жена. Нали видя другите му жени. И в двете имаше нещо. Със сигурност са хубавици, а у Луела има и някакъв вътрешен огън. Според мен Адел е много изискана и умна жена. Колкото до твоята майка, да, и у нея имаше нещо особено. Не говореше много, но беше специална жена. Сякаш умееше да чува неща, които другите хора не можеха. Аз много я харесвах.

Тези думи смразиха кръвта ѝ. Не можеше да понесе мисълта, че е бил близо до нейната майка.

— Откъде я познаваш?

— Няколко пъти сме идвали по тези места, но никога не сме оставали за дълго. Аз бях още дете, но ясно си спомням майка ти. Беше бременна с теб и се разхождаше с Адам из пасището. Държеше го за ръка. Бяха красива гледка. — Той млькна и се замисли. — Бях

малко по-малък от Адам. Спомням си, че паднах и си ожулих коляното, а тя дойде при мен и ми помогна да стана. Моята майка и Джек Мърси се караха, а твоята майка ме заведе в кухнята, сложи нещо студено на коляното ми и бе много мила с мен.

— Защо сте дошли в ранчото?

— Мама искаше да остана тук. Не можеше да се грижи както трябва за мен. Беше уморена и болна. Семейството ѝ я бе изгонило. А освен това тя взимаше наркотици. Не можеше да се пребори с тази слабост. Намираще утеха в дрогата, защото беше самотна и нещастна. Но той не ме искаше, въпреки че във вените ми тече и неговата кръв.

Уила облиза пресъхналите си устни.

— Майка ти ли ти го каза?

— Тя ми разказа всичко. Джек Мърси я чукал, когато ходел в Боузмен да се забавлява. Когато разбрала, че е забременяла, тя му каза, но той само се изсмял, нарекъл я курва и я изгонил. — Очите му се промениха и заблестяха от омраза и гняв. — Майка ми не беше курва. Просто е правила това, което животът я е принуждавал. Курвите са долни мръсници, които си разтварят краката за всеки мъж. А моята майка го е правила само когато отчаяно са ѝ трябвали пари. И само няколко пъти, след като е забременяла с мен, а той я е изоставил, без да се погрижи за нея. Няма да е друг избор. И какво, по дяволите, е можела да стори? Кажете ми, Уила, какъв изход е имала? Сама и бременна от онзи кучи син, който я е нарекъл мръсна лъжлива курва?

— Не знам. — Ръцете ѝ трепереха от усилието да разхлаби възето и от страха. Очите му бяха замъглени и някак си безжизнени. Това бяха очи на луд.

— Сигурно ѝ е било много трудно.

— По-скоро непоносимо. Тя често ми разказваше как го е молила да ѝ помогне и как той безжалостно и е обърнал гръб. Не само на нея, но и на мен. На собствения си син. Можела е да се отърве от мен. Разбираш ли? Можела е да направи аборт и да сложи край на всичко, но не го е направила. Каза ми, че не го е направила, защото съм син на Джек Мърси и че тя щяла да го накара да се погрижи за нас. Той имал пари, много пари, но всичко, което направил, било да ѝ подхвърли няколко долара и да ѝ обърне гръб.

Уила започваше да разбира горчивината на жената, посяла семето на омразата и отмъщението в душата на сина си.

— Съжалявам, Джим. Може би той не ѝ е повярвал.

— Трябвало е да ѝ повярва! Той я е чукал. Ходел е редовно при нея, обещава ѝ е, че ще се погрижи за нея, и тя му е повярвала. Но дори и когато съм се родил и тя ме е занесла при него, за да му покаже, че имам неговите очи и неговата коса, той я изгонил. Направил го е, защото е бил женен за Луела, шикозната, която била бременна с Тес. Така че той не ме е искал. Мислел си е, че жена му ще му роди син, но е грешал. Аз съм единственият му син.

— Ти имаше възможност да нараниш Лили в пещерата, когато Кук я отвлече. Ала не го направи.

— Никога не бих ѝ причинил зло. Наистина мислих за това, но това беше по-рано, когато разбрах за завещанието му. — Той пое дълбоко дъх. — Обещах на майка си, че ще се върна в Мърси и ще си взема това, което ми се полага по рождение. Тя беше болна, моето раждане я бе съсипало. Затова имаше нужда от наркотиците, за да заглуши болките. Но тя се грижеше за мен. Разказа ми всичко за баща ми, за Мърси. Говореше с часове и ми казваше какво трябва да направя, като порасна — да се изправя лице в лице с него и да поискам това, което е мое.

— Къде е сега майка ти, Джим?

— Умря. Казаха, че наркотиците са я убили или по-скоро тя ги е вземала, за да сложи край на живота си. Но не наркотиците, а Джек Мърси я уби, Уил, когато я изгони. Оттогава тя не беше на себе си. Когато я намерих, вече изстинала, аз ѝ обещах, че ще се върна в Мърси и ще направя това, което тя толкова много искаше.

— Сигурно много си я обичал. — По лицето ѝ се стичаха капки пот. — Съжалявам, Джим, наистина съжалявам.

— Бях на шестнадесет години. Тогава живеехме в Билингс и аз работех във фермата за угояване на говеда. Когато се върнах от работа, тя вече бе мъртва и студена като камък. Лежеше на пода в локва от пикня и повръщано. Тя не биваше да умира по този начин. Той я уби, Уил.

— Какво направи тогава?

— Представих си как го убивам. Това беше първата ми мисъл. Имах голяма практика в убиването. Бях убил много котки и бездомни кучета. Когато ги режех, обичах да си представям, че животните имат неговото лице. Но тогава имах само един малък джобен нож.

Тя преглътна, за да потисне гаденето.

— А семейството ти? Искам да кажа семейството на майка ти?

— Никога нямаше да отида да им се моля, след като те се отказаха от нея. Да вървят по дяволите! — Той взе един камък и го удари в скалата. — Да вървят по дяволите!

Уила изтръпна, докато гледаше изкривеното му от ярост лице.

— И аз сдържах обещанието си — продължи Джим. — Върнах се в Мърси и се изправих пред него. Той ми се изсмя, нарече ме копеле, син на курва. Аз се хвърлих към него, но той ме събори на земята. Каза, че не съм негов син, но ще ми даде работа. Ако работя един месец в ранчото, щял да ми заплати добре. Остави ме на грижите на Хам.

Сякаш ледени пръсти сграбчиха сърцето ѝ. Хам... Дали някой го е намерил? Дали някой му е помогнал?

— Хам знаеше ли, че си син на Джек Мърси?

— Винаги съм смятал, че знае. Никога не ми го е казвал, но аз съм сигурен, че знае. Аз приличам на стария негодник, не мислиш ли?

Имаше толкова много надежда, толкова гордост във въпроса му, че Уила кимна.

— Толкова години работих за него. Работих усърдно. Научих всичко за работата в ранчото. Той ми даде нож, когато навърших двадесет и една години — измъкна ножа от канията и го завъртя, за да се полюбува на блясъка на острието на лунната светлина, майсторска изработка, с осемнадесетсантиметрова дължина. Назъбената му страна напомняше за зъби на хищна риба. — Ако един зрял мъж подари такъв великолепен нож на сина си, това, Уила, означава много и за двамата.

По гърба ѝ потече студена пот.

— Той ти е дал този нож?

— Обичах го. Съдирах си кожата от работа и копелето го знаеше. Никога не съм го молил за нещо повече, защото в сърцето си знаех, че когато му дойде времето, ще получа това, което ми се полага. Аз съм негов син. Единственият му син. А той не ми даде нищо, освен този нож. Умря и остави всичко на теб, Лили и Тес. А на мен — нищо! — Приблужи се към нея. Ножът блестеше в ръката, а в очите му гореше див пламък. — Не беше справедливо. Не беше честно.

Уила затвори очи в очакване на болката.

Чарли се втурна към хълмовете, с нос приведен към земята и с щръкнали уши. Бен яздеше сам. За щастие луната огряваше пътеката, но на запад се бяха събрали гъсти облаци и младият мъж се молеше да не приближат. Щеше да бъде много по-трудно да язди в мрака.

Можеше да се закълне, че усеща мириса ѝ във въздуха — аромата ѝ на сапун, на кожа и още нещо, което само Уила излъчваше. Не искаше да мисли, че е наранена и уплашена. Това щеше да му пречи да разсъждава трезво, а сега се нуждаеше от бистър ум. Този път противникът му познаваше местността не по-зле от самия него, имаше два коня и знаеше всички трикове, с които да прикрие следите си. Не можеше да разчита, че Уила ще се опита да забави похитителя си или че ще успее да остави някакви знаци по пътя, защото не бе сигурен дали тя... Не, не биваше да мисли за това.

Чарли нагази в потока и нададе вой, защото бе изгубил следата. Бен навлезе с коня си във водата и се спря за миг, за да се послуша и да помисли. Реши, че са тръгнали по течението.

Нещо проблесна в пясъка на брега и младият мъж слезе от коня. Нагази до колене в студената вода, излезе на брега, наведе се и вдигна блестящия предмет.

Една обица. Гладка златна халка. Въздъхна тежко и стисна обицата в юмрука си. Напоследък Уила бе започнала да носи тези златни халки.

Пъхна я в джоба на ризата си и се метна на коня. Излезе на брега и изчака Чарли отново да надуши следата.

— Той не трябваше да го прави. — Гласът на Джим потрепери, когато срязва въжето около глезените ѝ. — Направил го е само за да ми покаже, че пет пари не дава за мен. Както и за теб.

— Да. — По лицето ѝ потекоха сълзи на облекчение. Протегна вързаните си ръце и разтърка подутите си глезени. — Не му пукаше за никого от нас.

— Отначало това ме вбеси. Двамата с Пикълс бяхме горе в хижата, когато разбрах за завещанието му и направо полудях от ярост. Затова убих онова биче и го нарязвах на парчета. Трябваше да убия нещо. После започнах да разсъждавам. Трябваше да му го върна по

някакъв начин, Уил, да го накарам да си плати за всичко. Отначало исках и ти да си платиш. И ти, и Тес, и Лили. Тогава мислех, че те искат да вземат това, което е мое, това, което трябваше да остави на мен. Исках да ги изплаша и да ги накарам да се махнат оттук. Ако си заминеха, никой нямаше да получи ранчото. Затова оставих онази котка пред къщата. Изпитах удоволствие, докато слушах писъците на Лили. Сега съжалявам за това, но тогава още не бях осъзнал, че тя ми е сестра. Просто исках да я накарам да си замине, да се върне там, откъдето бе дошла. А ранчото да върви по дяволите!

— Би ли развързал ръцете ми, Джим? Моля те, китките ми изтръпнаха.

— Не мога. Все още не. Ти още не си разбрала всичко.

— Мисля, че всичко разбрах. — Уила леко раздвижи краката си. Все още бяха изтръпнали, но вече започваше да ги усеща и можеше да се опита да избяга, ако успееше да го убеди да развърже ръцете ѝ. — Той те е наранил и ти си искал да му го върнеш.

— Длъжен бях да го сторя. Какъв мъж щях да бъда, ако преглътна унижението? Ала не е само това, Уил. Аз обичам да убивам. Мисля, че и това съм наследил от него. — Джим се усмихна. В този миг светкавица раздра небето и освети лицето му.

— Нищо не може да заглуши гласа на кръвта. Той също обичаше да убива. Помниш ли как веднъж ти даде да отглеждаш едно новородено теленце? Ти се грижеше за него и дори му даде име.

— Блосъм^[1] — промърмори тя. — Глупаво име за една крава.

— Ти обичаше онази глупава крава и дори ѝ връзваше сини панделки. Спомням си как в онзи ден те взе със себе си. Тогава беше на дванадесет години и той те накара да гледаш, докато я убива пред очите ти. Каза, че искал да те накара да свикнеш с живота в ранчото, а ти плачеше и се опитваше да избягаш. После повърна и припадна. Тогава Хам едва не се нахвърли с юмруци върху него. Оттогава нямаш любимо животно, ако не се брой онова старо куче, което умря след една година.

Той извади цигара и драсна клечка кибрит.

— Да, оттогава нямам домашен любимец — Уила сви колене и притисна лице в тях.

— Разказвам ти всичко това, за да разбереш колко е силен гласът на кръвта. Той обичаше да налага волята си. И на теб ти харесва да

бъдеш шеф. Това е в кръвта ти.

Тя само поклати глава и се опита да прикрие отвращението си.

— Стига, повече не искам да те слушам!

Джим се изправи, взе манерката, напълни я с вода от потока и ѝ я подаде.

— Ето, пийни малко. Не исках да те разстройвам. Исках само да те накарам да ме разбереш. — Погали косата ѝ, лъскавата, мека коса на сестра си. — Ние сме свързани със законите на кръвта.

Чарли се втурна напред към скалите. Не лаеше, нито ръмжеше, но цялото му тяло трепереше. Бен се послуша за шум от стъпки, копита или кучешки лай. Ако наистина бе попаднал на следата, би трябвало и Адам да я намери. Сигурен бе в това. Ала не чу нищо, освен звуците на нощта.

Намери втората обица върху скалата, сред цепнатините, на която се подаваха тънки стръкове диви цветя. Поднесе обичата към устните си и я притисна към тях, преди да я прибере в джоба си.

— Умно момиче — прошепна той. — Трябва да издържиш още малко.

Вдигна глава към небето. Облаците пълзяха към луната. Дългоочакваният дъжд скоро щеше да завали.

Уила отпи от водата, без да отмества поглед от лицето му. В очите му гореше пламъкът на лудостта. Тя изтръпна от ужас.

— Можел си да ме убиеш още преди месеци. Преди всички останали.

— Никога не съм искал да те нараня. И ти беше излъгана, също като мен. Винаги съм си представял, че един ден двамата с теб ще управляваме Мърси. Ти и аз. Дори нямах нищо против ти да си шефът. Бива те за това. Справям се по-добре, когато някой друг ми казва какво да върша.

Джим седна на земята и отпи от манерката. Бе изгубил представа за времето. Харесваше му да седи с нея под необятното небе на Монтана и да ѝ разказва за преживяванията си.

— Нямах намерение да убивам Пикълс. Честна дума, нямах нищо против него. О, той вечно мърмореше и се оплакваше, но това не ми правеше впечатление. Просто се случи там. Не очаквах, че точно тогава ще се появи някой. Смятах, че имам достатъчно време. Бях решил да заколя друго биче и да го оставя на пътя. Някое от момчетата щеше да го намери и щеше да се вдигне олелия до Бога. Трябваше да го убия, но да ти призная, Уил, колкото и да звучи ужасно, хареса ми да убивам.

— Ти си го заклал и си го нарязал на късове.

— Когато животното е мъртво, то е само огромен къс месо. По дяволите, да имаше сега една бира. Сигурно ще ми се отрази добре. — Въздъхна и размаха шапката пред лицето си. — Все още е горещо. Дано най-после завали дъжд.

Уила вдигна поглед към небето и сърцето ѝ се сви от безпокойство. Облаците сякаш да закрийт луната. Ако бяха тръгнали да я търсят, тъмнината щеше да им попречи да продължат. Размърда крака и с облекчение установи, че вече не са изтръпнали.

Джим почука с ножа по върха на ботуша ѝ.

— Не знам защо го скалпирах. Дойде ми отвътре. Може би съм искал нещо като трофей, като онези, дето ги окачват по стените. Имам пълна кутия с трофеи. Заровил съм я на изток оттук. Помниш ли поляната с трите тополи?

— Да, знам я. — Опитваше се да не гледа към ножа в ръката му.

— Когато заклах телетата, смятах, че по този начин ще накарам онези градски момичета да избягат от ранчото и с това всичко щеше да свърши. Но те останаха. Трябва да призная, че изпитах възхищение към тях и тогава се замислих. Ала не можех да спра да убивам. — Поклати глава, сякаш сам се удивяваше на собственото си упорство. — И когато качих на стоп в пикапа онова момиче, аз се възползвах от него. Исках да опитам как е с жена.

Той облиза устни. Една част от него знаеше, че не бива да говори такива неща пред по-малката си сестра, но не можеше да се спре.

— Дотогава никога не бях го правил с жена. Харесваше ми Шели, жената на Зак...

— О, Господи!

— Тя е хубаво създание, с красива коса. Няколко пъти ходих в „Трите камъка“, за да поиграя на покер с момчетата и внимателно я

наблюдавах, мислейки как да се добера до нея, но тогава попаднах на онова момиче и го направих с него. Оставих го пред вратата на къщата, за да покажа на Джек Мърси, че не може да се подиграва безнаказано с мен. Това беше преди телетата — замечтано добави той. — Сега ясно си спомням, беше преди телетата. Всичко се обърка в главата ми и не си спомням ясно до момента, в който отвлякоха Лили. Лили беше тази, която промени всичко. Тя е моя сестра. Разбрах го, когато Джеси Кук заплаши да я убие, когато я отведе и ѝ причини такава болка. Ако не се бях погрижил за нея, тя можеше да умре. Не съм ли прав?

— Да. — Нямаше да си позволи да повърне. — Ти не я нарани.

— Нямаше да позволя и косъм да падне от главата ѝ. — Доволен от шегата си, Джим изръмжа и удари с юмрук по коляното си. — Косъм от косата ѝ? Да взема косъм от косата ѝ? Тя има хубава коса. — Изведнъж стана сериозен и това я уплаши. — Аз я обичам, Уил. Обичам и нея, и Тес, и теб, както един брат трябва да обича сестрите си. Аз ще се грижа за теб. Както и ти трябва да се грижиш за мен. Кръвта вода не става.

— Как искаш да се грижа за теб, Джим?

— Трябва да измислим какво да кажем на останалите. Ще те заведа обратно в ранчото и можем да кажем, че някой те е отвлякъл, не си видяла лицето му, а аз съм тръгнал след вас. Не съм имал време да вдигна тревога. Ще обясним, че съм ви настигнал и съм го изплашил, като съм стрелял два пъти с пушката. — Той погали дулото. — Мъжът избягал в планините, а аз съм те спасил. Ще свърши работа, нали?

— Ще свърши. Ще им кажа, че не съм успяла да видя лицето му, защото ме е ударил и съм изпаднала в безсъзнание. Сигурно и без това лицето ми е подуто.

— Съжалявам за това, но нямах друг избор. Ще се върнем обратно в ранчото и всичко ще бъде наред. След няколко месеца ще изтече годината, посочена в завещанието, и ранчото ще е твое. А сега аз мога да стана надзирател. — Видя как тя потръпна от отвращение, в очите ѝ блесна ненавист. — Ти ме излъга. Нямах намерение да им казваш нищо, нали?

— Не, аз наистина обмислям какво да им кажа. — Сърцето ѝ се разтуптя, като забеляза промяната в настроението му. — Трябва да сме сигурни, че ще звучи правдоподобно, иначе...

— Лъжеш! — изкрещя той. — Да не мислиш, че съм сляп? Смяташ, че съм глупав и няма да разбера какво се върти в главата ти? Ако те върна обратно, ти ще им разкажеш всичко за мен. Ти ще ме предадеш, мен, собствения си брат. Заради Хам.

Обзет от дива ярост, Джим скочи на крака.

— Беше нещастен случай. Никога не съм искал да правя това, но ти ще ме предадеш. Ти обичаш онзи старец повече отколкото собственото си семейство.

Никога нямаше да й позволи да му избяга. Щеше да я убие, преди да направи и две крачки. Уила се изправи, олюля се, но не падна. Извърна се с лице към него.

— Той беше моето семейство.

Джим хвърли пушката на земята, сграбчи я за ризата и силно я разтърси.

— Аз съм твоя кръв. Аз съм единственият, който има значение. Аз съм от рода Мърси, както и ти.

С крайчеца на окото си Уила видя как ножът помръдна в ръката му. В този миг облаците закриха луната и бляскавото острие се скри в мрака.

— Можеш да ме убиеш, Джим, но няма да се измъкнеш. Ще те хванат. Ако Бен или Адам те намерят, Господ да ти е на помощ.

— Защо не искаш да ме изслушаш? — Викът му отекна във въздуха, натезал от приближаващата буря. — Само ранчото има значение. Искам си моя дял от Мърси.

Младата жена стисна юмруци и се взря в очите му, изпълнени с отчаяние.

— Нищо няма да получиш! — извика Уила и заби вкочанените си юмруци в стомаха му. Завъртя се и побягна.

Ала той я хвана за косата и я дръпна така силно, че пред очите й изскочиха звезди. Тя изстена от болка, заби лакът в гърдите му, но той не я пусна. Краката й се подхлъзнаха и щеше да падне, ако не я държеше за косата.

— Ще стане за миг — обеща й той. — Знам как да го направя.

Бен изскочи от сянката.

— Хвърли ножа. — Насочи заредения си пистолет към гърдите му. — Само да я одраскаш и ще те пратя в ада!

— Ще ѝ направя нещо повече от една драскотина. — Джим опря ножа до гърлото ѝ. Гласът му беше спокоен. Отново се владееше, знаеше, че владее положението. Жената, притисната до него, вече не беше негова сестра, а само защитна преграда срещу куршумите. — Само едно леко завъртане и тя ще е мъртва, преди да падне на земята.

— Както и ти.

Джим трескаво се огледа. Не можеше да стигне до пушката. Предпазливо отстъпи крачка назад, без да отмества ножа от гърлото на Уила.

— Ще я пусна, ако ме оставиш да избягам.

— Не, няма да го направи — изсъска Уила. Ножът се вряза леко в кожата ѝ и няколко капки кръв бликнаха от гърлото ѝ. — Той ще ме убие — спокойно каза тя, без да откъсва поглед от Бен. — Въпросът е само кога.

— Млъквай, Уил. — Джим отново притисна ножа към гърлото ѝ. — Остави мъжете да се разберат помежду си. Ти я искаш, Маккинън, и можеш да я имаш. Но първо хвърли пистолета и се отдръпни назад, докато ние възседнем конете. Иначе ще я убия тук, пред очите ти и ти ще гледаш как умира. Нямах друг избор.

Бен местеше поглед от лицето на Уила към лицето на Джим. Силна светкавица раздра небето. Видя как Уила леко кимна и се помоли дано да го е разбрала.

— Нима? — Натисна спусъка. Куршумът се заби между очите на Джим. „Бог да я благослови“ — каза си Бен и погледна треперещата си ръка. Уила дори не бе трепнала. Не помръдна дори, когато ножът издрънча на земята.

Уила се олюля, изгубила опората си. Небето над главата ѝ сякаш се завъртя и тя усети как първите капки дъжд покапаха по лицето ѝ. Тогава Бен се спусна към нея.

— Добро попадение — едва успя да промълви тя, преди да припадне.

Свести се в прегръдките му. Лицето ѝ бе мокро, а устните му галеха нейните.

— Просто за малко загубих равновесие.

— Да. — Той бе клекнал и я люлееше като малко бебе, а дъждът се лееше върху тях. — Знам.

В ушите ѝ сякаш звъняха църковни камбани. Знаеше, че се държи като страхливка, но се извърна и сгуши лице в рамото му, за да не вижда тялото, паднало до тях.

— Той каза, че е мой брат. Каза, че го е направил заради Мърси, заради баща ми, заради...

— Чух всичко. — Притисна устни към косата ѝ и нахлупи шапката си на главата ѝ, за да я предпази от дъжда. — По дяволите, твърдоглава жено, ти сама си просеше да те убие. Животът ми се скъси поне с три години, докато слушах как сама го предизвикваш да ти тегли ножа.

— Не знаех какво да правя. Какво стана с Хам?

— Не знам. — Тялото ѝ се разтрепери и Бен я притисна към гърдите си. — Не знам, скъпа. Когато тръгнах, беше още жив.

— Добре. — Поне имаше някаква надежда. — Ръцете ми, о, Господи, Бен, ръцете ми!

Той изруга, измъкна ножа си и разряза въжето около подутите и разкървавени китки.

— О, милата ми — наведе се и нежно ги целуна. Сърцето му се сви от мъка. — Уила.

Когато Адам ги намери, той още я люлееше в прегръдките си, коленичил под проливния дъжд.

[1] Blossom (англ.) — цвят на плодно дърво. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Когато ти казвам да ядеш, ще ядеш, и то това, което ти кажа.
— Бес се наведе над леглото и се намръщи.

— Не можеш ли да ме оставиш поне за пет проклети минути? —
Хам се сви в леглото и бутна настрани таблата.

— Щом го направя, ти веднага ставаш от леглото. Ще те съблека гол, така че да не можеш да си подадеш носа през вратата.

— В болницата прекарах на легло шест седмици. Вече една седмица съм излязъл от проклетата болница. Та аз съм жив, за Бога!

— Не споменавай напразно името господне, Хамилтън. Докторът каза, че трябва да останеш още две седмици в леглото, като можеш да ставаш един или най-много два пъти на ден да се поразходиш. — Бес сърдито се взря в мъжа в леглото. — Трябва ли да ти напомням, че беше наръган с нож в тлъстия корем и оплеска с кръв чистия под на кухнята ми?

— Напомняш ми го всеки път, щом влезеш в тази стая.

— Много добре тогава. — Тя се обърна за подкрепа към Уила, която току-що бе влязла в стаята. — Добре. Сега ти се опитай да се разбереш с него. Аз си имам достатъчно друга работа.

— Пак ли й създаваш ядове, Хам?

Той изръмжа, когато икономката напусна гневно стаята.

— Тази жена постоянно се суети около мен. Ще ме принуди да завържа чаршафите и да се спусна по тях от прозореца.

— Иска да те поглези още малко. Ние също. — Приседна на ръба на леглото и замислено се вгледа в лицето му. То отново бе придобило цвят, а килограмите, които бе изгубил в болницата, се бяха възстановили. — Според мен изглеждаш много добре.

— И се чувствам добре. Няма никаква причина да продължа да лежа в това легло. — Тя сложи глава на гърдите му и ръцете му неумело я прегърнаха. Хам смутено я потупа по главата. — Хайде стига, Уил, аз не съм малко мече.

— По-скоро приличаш на мечка гризли — засмя се тя и го целуна по брадясалата буза, въпреки сърдитите му протести.

— Жените винаги се суетят около един мъж, когато малко се разболеет.

— Това е единственият път, когато ще ми позволиш да те погледам. — Уила вдигна глава и взе ръката му. — Тес идва ли?

— Дойде да си вземе довиждане. — Обляна в сълзи, тя го прегръща и го целува, припомни си Хам. Той самият едва не се бе разплакал. — Ще ми липсва.

— Не мен също ще ми липсва. Нейт вече е тук, за да я отведе до летището. Ще трябва да отида да я изпратя.

— Ти добре ли си... с всичко?

— Оправям се. Благодарение на теб и на Бен ще мога да живея с всичко. — Стисна ръката му, стана и се запъти към вратата. — Хам. — Спря, но не се обърна. — Той наистина ли беше син на Джек Мърси? Наистина ли беше мой брат?

Можеше да й каже „не“ и да забравят за тази история. Щеше да бъде по-лесно за нея, но тя винаги е била твърдо момиче.

— Не знам, Уил. Истината е, че аз наистина не знам.

Тя кимна и си каза, че трябва да живее и с това. Никога да не узнае истината.

Когато излезе навън, видя Лили, обляна в сълзи и вкопчена в ръката на Тес, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Хей, да не би да мислиш, че заминавам като мисионерка в Африка? — Тес избърса сълзите си. — Та това е само Калифорния. След няколко месеца ще ви дойда на гости. — Потупа изпъкналия ѝ корем. — Искам да бъда тук, когато бебето се роди.

— Ще ми липсваш толкова много!

— Ще ти пиша писма, ще ти се обаждам по телефона, по дяволите, ще ти изпращам факсове! Дори няма да забележиш, че съм заминала. — Тя затвори очи и силно я прегърна.

— Грижи се за себе си — обърна се после към Адам. Тес протегна ръце и в същия миг се намери в прегръдките му. — Скоро ще се видим. Ще ти се обадя за съвет, ако реша да си купя кон. — Той промърмори нещо. — Какво каза?

Адам я целуна по бузите.

— Че си моята сестра, която завинаги ще остане в сърцето ми.

— Ще ви се обадя, като пристигна — задавено каза Тес, обърна се и едва не се сблъска с Бес.

— Вземи. — Тя пъкна в ръцете ѝ малко плетено кошче. — Направила съм ти сандвичи за из път, но като знам какъв апетит имаш, сигурно ще ги изядеш, преди да стигнеш до летището.

— Благодаря. Може би в Калифорния ще успея да сваля тези няколко килограма, които натрупах благодарение на теб.

— Не са ти се отразили зле. Предай моите специални поздравии на майка си.

— Ще ѝ предам. — Тя се извърна и погледна към Уила. — Е, наистина беше интересно приключение.

— Наистина беше. — Уила слизаше по стълбите с ръце, пъкнати в джобовете на джинсите си. — Можеш да напишеш книга за него.

— Вече съм нахвърлила някои неща. — Тес преглътна, за да спре треперенето в гласа си. — Опитай се да стоиш по-далеч от неприятностите.

Сестра ѝ повдигна вежди.

— Ти също се пази в големия и лош град.

— Той е моят град. Ще ти изпратя картичка, за да видиш как изглежда истинският свят.

— Ще се радвам.

— Добре. — Тя се извърна. — По дяволите! — Пъкна кошничката в ръцете на Нейт и се втурна към разтворените ръце на Уила. — По дяволите, наистина ще ми липсваш.

— Ти също. — Уила я прегърна и я притисна до себе си. — Обаждай се.

— Ще се обаждам. Не е зле понякога да си слагаш малко червило, чу ли? И използвай онзи крем за ръце, който ти дадох, преди кожата на ръцете ти да заприлича на пергамент.

— Обичам те.

— О, Господи, трябва да тръгвам! — Със замъглени от сълзите очи Тес, препъвайки се тръгна към пикапа. — Върви да кастрираш някоя крава или нещо друго.

— Тъкмо тръгах. — Уила пое рязко дъх, измъкна кърпата си и си издуха носа, когато пикапът зави към пътя. — Довиждане, Холивуд.

Когато дойде време за проверка на багажа ѝ, Тес бе сигурна, че е възвърнала самообладанието си. Един час непрекъснат плач бе

достатъчен за всеки, а Нейт прояви деликатност и я остави да се наплаче.

— Няма нужда да идваш до изхода — заяви тя, но не пусна ръката му.

— Нямам нищо против.

— Обаждай ми се.

— Разбира се.

— Може би някой път ще дойдеш за уикенда и аз ще те разведа из Лос Анжелис.

— Може би.

Е, той наистина се държи чудесно, каза си Тес. Всичко ще бъде наред. Годината бе минала и тя бе получила това, което искаше. Сега се връщаше обратно в своя свят, към истинския си живот. Нали точно за това копнееше?

— Ще ме осведомяваш за последните клюки, за Лили и Уила. Двете ужасно ще ми липсват.

Огледа се. Забързани хора влизаха и излизаха, суетяха се с багажа и билетите. Повтори си, че след минути ще се качи на самолета за любимия си град, но не усети познатото вълнение.

— Не искам да те карам да чакаш. — Преглътна и се взря в очите му, тези нежни и търпеливи очи. — Вече си казахме довиждане. Няма смисъл да правим нещата по-трудни и за двама ни.

— Едва ли могат да бъдат по-трудни. — Сложи ръце на раменете ѝ и ги плъзна по ръцете ѝ. — Обичам те, Тес. Ти си моята първа и последна любов. Остани. Омъжи се за мен.

— Нейт, аз... — „И аз го обичам — помисли си тя. — О, Господи!“ — Трябва да замина. Знаеш, че трябва. Заради работата ми, заради кариерата ми. Всичко между нас беше само временно. И двамата го знаехме.

— Нещата се промениха. — Нейт нежно я разтърси. — Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че не ме обичаш? Всеки път, когато се каниш да ми кажеш „не“, ти се извъръщаш настрани и не казваш нищо.

— Трябва да тръгвам. Ще изпусна самолета. — Тес се изтръгна от ръцете му, обърна се и побягна към изхода.

Знаеше какво прави, сигурна беше. Профуча през вратата, повтаряйки си, че постъпва правилно. Как би могла да живее в някакво

ранчо за коне в Монтана? Трябваше да мисли за кариерата си. Лаптопът се удари в бедрото ѝ. Трябваше да започне новия сценарий, а освен това трябваше да довърши и книгата си. Тя принадлежеше на Лос Анжелис.

Изруга и се втурна назад, разблъсквайки хората, които идваха срещу нея.

— Нейт! — Видя шапката му, която се отдалечаваше към ескалатора, и се затича. — Нейт, почакай ме!

Той вече бе стигнал най-долното стъпало, когато Тес връхлетя върху него. Дишаше тежко, с ръка, притисната към гърдите. Погледна го в очите.

— Не те обичам — каза, без да мигне и видя как очите му се присвиха. — Видя ли, умнико? Мога да те гледам право в очите и да те излъжа. — Засмя се и се хвърли в прегръдките му. — О, по дяволите! Мога да работя навсякъде.

Той я целуна и я вдигна във въздуха.

— Добре. Да си вървим у дома.

— Ами багажът ми?

— По-късно ще пристигне.

Тя погледна през рамото му към изхода и мислено се сбoguва с Лос Анжелис.

— Не изглеждаш много изненадан.

— Не съм. — Отново я вдигна и я завъртя. Аз съм търпелив мъж.

Бен откри Уила да опъва телта на оградата, която делеше „Грите камъка“ от „Ранчото на Мърси“. Това го подсети, че и той трябва да направи същото. Без да слиза от коня, се приближи към нея.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не, сама ще се справя.

— Хам възстанови ли се?

— Той е капризен като малко дете, но според мен вече е добре.

— Радвам се. Позволи ми аз да свърша тази работа.

— Знам как се опъва тел.

— Само ми позволи да ти помогна. — Той дръпна телта от ръцете ѝ.

Уила отстъпи назад и сложи ръце на кръста си.

— Непрекъснато се въртиш около мен, пъхаш си носа навсякъде, а сега идваш и заявяваш, че искаш да свършиш моята работа. Това трябва да престане.

— Защо?

— Защото си имаш свое ранчо и трябва да се грижиш за него. Аз сама мога да се справя с Мърси.

— Искаш сама да вършиш всичко — промърмори той.

— Срокът, посочен в завещанието, изтече, Бен. Ти повече нямаш право да инспектираш работата ми.

Бен се намръщи.

— И това е всичко, така ли?

— Не знам, но досега не си проявявал интерес към ранчото.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах. През последните няколко седмици не си посещавал спалнята ми.

— Бях много зает.

— Е, сега пък аз съм заета, затова върви да опъваш телта по твоята ограда.

Двамата се гледаха напрегнато.

— Тази ограда е колкото твоя, толкова и моя.

— Тогава и ти трябва да се грижиш за нея така, както го правя аз.

Стъпка телта, която ги разделяше, както разделяше и земите им.

— Добре, щом искаш да знаеш какво става с мен, ще ти кажа. — Измъкна двете златни халки от джоба си и ги пъкна в ръката ѝ.

— О! — Тя намръщено ги изгледа. — Бях забравила за тях.

— Аз не съм. — Той ги бе запазил — Бог знаеше защо — и всеки път, когато ги погледнеше, си припомняше отново онази мрачна нощ и страха, сковал тогава сърцето му. И всеки път се питаше как щеше да живее, ако не я бе намерил, ако тя не бе оставила следи по пътя.

— Значи си намерил обиците ми — Уила ги прибра в джоба си.

— Да, намерих ги. И когато се изкачих по онази скала, го чух как ти крещи. Видях ножа в ръката му, опрян в гърлото ти. Видях кръвта по кожата ти.

Тя неволно пипна белега на шията си. Имаше мигове, в които отново усещаше острието на ножа, който нейният баща бе дал на един убиец.

— Всичко свърши — каза тя. — Не искам повече да мисля за това.

— А пък аз си мисля, и то доста често. Виждам блясъка на светкавицата, блясъка в очите ти, когато разбра какво се канех да направя. Ти ми повярва, че ще се справя. — В онзи миг тя не бе затворила очи. Когато той натисна спусъка, го гледаше с широко отворени очи. — Куршумът се заби в челото му, само на петнадесет сантиметра от лицето ти. Още изтръпвам, когато си спомня този миг.

— Съжалявам. — Протегна ръка към неговата, но той се дръпна назад. — Ти уби човек заради мен. Разбирам, че това е променило чувствата ти.

— Не ги е променило. Може би малко. А може би точно заради това осъзнах какво изпитвам. — Обърна се и вдигна глава към небето. — Може би те винаги са били в мен.

— Добре тогава. — Уила му беше благодарна, че е с гръб към нея, защото не можеше да я види как стисна очи и прехапа долната си устна, за да не се разплаче. — Разбирам всичко и съм ти благодарна. Не е нужно да усложняваш нещата.

— Да ги усложнявам ли? — Той пхна ръце в джобовете си и се загледа в телената ограда. Това бе всичко, което ги разделяше. Една тънка бодлива тел. — Още от малка непрекъснато се пречкаше между краката ми и ме дразнеше.

— Ти се намираш на моя земя — засегнато извика тя. — Кой на кого се пречка?

— Мислех, че те познавам по-добре от всички останали. Познавам повечето ти недостатъци, а ти имаш доста. Сприхава си, твърдоглава и често вбесяваш хората. Умна си, но понякога гордостта ти пречи да разсъждаваш разумно. Ала да познаваш недостатъците на противника си, означава, че си спечелил половината битка.

Уила го ритна толкова силно, че Бен политна към коня си. Вдигна шапката си, която тя бе съборила на земята, изтупа я в джинсите си и се обърна.

— Заради това мога да те съборя на земята и ще видим какво ще се случи.

— Само се опитай.

— Разбираш ли, ето това е най-лошото. — Той размаха пръста си пред лицето ѝ. — Когато ме гледаш по този начин, с това изражение.

То е виновно, за да стигна дотук.

— Докъде?

— Да се влюбя в теб.

Чукът, с който мислеше да го халоса, се изплъзна от ръката ѝ.

— Какво?

— Много добре ме чу. — Почеса се по брадичката и нахлупи шапката си. — Мисля, че трябва да се омъжиш за мен, Уила. Няма друг изход. И ще ти кажа, че с нетърпение го очаквам.

— Така ли? — Тя се наведе, вдигна чука от земята и го потупа в дланта си. — Сигурен ли си?

— Да. — Бен погледна към чука и се ухили. Не вярваше, че ще го удари с него, но ако все пак се опиташе, смяташе, че ще бъде достатъчно бърз, за да избегне удара. — Ако имаше друг изход, щях да го открия. Знаеш ли... — започна той и пристъпи към нея, — понякога си мисля, че нарочно исках да те дразня, защото ти винаги си била толкова опърничава. После, след като стана моя, си мислех, че те искам, защото не знаех докога ще бъдеш с мен...

— Продължавай в същия дух — хладно го прекъсна Уила — и ще получиш една дупка в голямата си твърда глава.

— След това в мен се зароди някакво чувство, което не съм изпитвал към никоя друга жена. Само пет минути след като се разделяхме, вече ми липсваше. Полудявах само при мисълта, че може да ти се случи нещо лошо. И сега съм убеден, че единственият изход да се справя с това положение, е да се омъжиш за мен.

— Това ли е твоята представа за предложение за женитба?

— Никога не си получавала по-добро. А с твоя чепат характер едва ли някога ще получиш. — Ловко измъкна чука от ръката ѝ и го хвърли през оградата. — Няма смисъл да казваш не, Уил. Вече съм го решил.

— Тъкмо това смятам да кажа. — Младата жена скръсти ръце пред гърдите си. — Освен ако не се опиташ да направиш предложението си, както трябва.

Той дълбоко въздъхна. Точно от това се страхуваше.

— Добре тогава. Обичам те и искам да се омъжиш за мен. Не мога да живея без теб. Това стига ли?

— Сега е малко по-добре. — Сърцето ѝ преливаше от щастие. — Къде е пръстенът?

— Пръстенът? За Бога, Уил, не нося пръстен със себе си, когато отивам да проверявам оградата. — Смутено бутна шапката си назад. — Освен това ти никога не носиш пръстени.

— Този ще го нося.

Той се усмихна.

— Наистина ли?

— Наистина. По дяволите, Бен, защо трябваше да чакаш толкова дълго?

Тя прекрачи телта и се хвърли в обятията му.

Издание:

Нора Робъртс. Горчиво небе
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1996
Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.